
Hasret Kardeş
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
KAÇIK KAFE
ARTEL

Kurtadamlar arasında cinayetler kol geziyor. Ve elbette ki, meçhul katili bulma şerefi yine Anita'ya düşüyor. Ancak bu kez durum farklı, çünkü Anita sadece dedektiflik görevini değil aynı zamanda malum sevgililerinin hayatlarını koruma görevini de üstleniyor!

Vampir yetiştiriciliği sektöründe işler aralık ayıyla birlikte yavaşlamaya başlar ve Anita Blake bazı enteresan davaların peşine düşer. Yerel kurtadam çetesinin lideri Marcus, eline sekiz kayıp kurtadamın adının yazdığı bir liste tutuşturur ve Anita'dan onları bulmasını ister. Ancak her şey öyle göründüğü kadar kolay değil çünkü ufacık bir sorun var, o da Anita'nın asabi sevgilisi Richard'la Marcus'un arasındaki iktidar savaşı! Tabii bu arada Anita'nın bir diğer aşkı Jean Claude da kıskançlık krizlerine girmiş durumda. Tüm bunların üstüne bir de Anita tarafından çözülmeyi bekleyen korkunç bir cinayet davası var. Ve elbette Edward'ı da unutmayalım... Hani şu Anita'nın kana susamış avcı arkadaşı! Anita, Richard ve Jean Claude'u Edward'a yem olmaktan korumak zorunda kalacak!

"Gerilimi yüksek, iyi yazılmış, sınır tanımayan... şaşırtıcı."

"Nefeskesici."

"Dini macera kitapları arasında Da Vinci Şifresi'nin yeri neyse, vampir romanları arasında Anita Blake serisinin yeri de o."

ARTEMİS

KAÇIK KAFE

LAURELLL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS YAYINLARI

AB/195
ABG/46
A/55

KAÇIK KAFE

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *Lunatic Cafe*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Türkçe Düzenleme : dramaRepublic
Görsel Konsept : photoRepublic
Grafik : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Aralık 2004
2. Basım : Haziran 2009

ISBN : 975-8733-44-3

Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 1994

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti. 'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KAÇIK KAFE

LAURELLL K. HAMILTON

TEŞEKKÜRLER

Sevgili eşim, Gary'e. Geçen seneyi sen olmadan atlatamazdım. Trinity'yi Dünya'ya getirmemde yardımcı olan Dr. Keith Nunnelee'ye. Yiyecek, konfor ve acil doktor ziyaretleri için Sarah Sumner'a. Aynı şeyler için Mark Sumner'a. Range'i raflarda görmek için sabırsızlanıyorum. Endişelendiği için John Sumner'a. Hiç kimsenin daha iyi bir komşusu ve arkadaşı olamaz. Kendi yazı programını kesip kitabı bitirebilmem için bana bebek konusunda yardımcı olan Deborah Millitello'ya. Marella Sands'a, yazdığın seri için seni kutluyorum. O bebek bakıcılığı teklifini kabul edeceğim.

Diğer Alternatif Tarihçilerin tümüne: Tom Drennan'a, N. L. Drew'e ve bu kitabın oluşmasını sağlayan Rett McPherson'a. Yeni arkadaşlara, yeni yazarlara. İnsan daha ne isteyebilir.

KAÇIK KAFE

BİR

Noel'den iki hafta önceydi. Ölü diriltmek için yılın kesat bir dönemiydi. Bu geceki son müşterim karşımda oturuyordu. Adının yanında bir açıklama yoktu. Zombi diriltme ya da vampir avlama ile ilgili bir not yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bu benim yapmayacağım ya da yapamayacağım bir şey istediği anlamına geliyordu. Noel arifesi yılın en ölü zamanıydı, mecazi anlamda. Patronum, Bert, gelen her işi alıyordu.

George Smitz, uzun boylu bir adamdı; boyu bir seksenin üzerindeydi. Geniş omuzlu ve kaslıydı. Onunkiler ağırlık kaldırıp kapalı salonlarda koşarak sahip olacağınız kaslardan değildi. Ağır fiziksel işlerden elde edeceğiniz türdendi. Bay Smitz'in inşaat işçiliği, çiftçilik ya da benzer bir iş kolunda çalıştığına bahse girerdim. İri ve kalıplıydı, tırnaklarının altında, sabunun ulaşamayacağı yerlerde kir birikmişti.

Karşımda oturmuş, büyük elleriyle kızak beresini ezip yoğuruyordu. İkram ettiğim kahvesi masamın kenarında soğuyordu. Bir yudumdan fazla içmemişti.

Ben kahvemi, patronum Bert'in herkesin getirmesi için ısrar ettiği özel Noel fincanından içiyordum. Kişiye özel tatil fincanlarının ofise kişisel bir hava getireceğini düşünmüştü.

Benim fincanımda bornoz ve terlik giymiş, boynuzlarından Noel süsleri sarkan, neşeli dönemi şampanya kadehi kaldırarak kutlayıp 'Çiller Zalsın' diyen bir geyik resmi vardı.

2 Bert fincandan pek hoşlanmamış ama üzerine gitmemişti; belki de daha beterini getireceğimden korkmuştu. Bu geceki kıyafetimden çok hoşlanmıştı. Solgun görünmemek için beni makyaj yapmaya zorlayacak kadar kırmızı, yüksek yakalı bir bluz giymiştim. Birbirine uyumlu ceket ve eteğim, koyu orman yeşiliydi. Bert için giyinmemiştim. Randevum için giyinmiştim.

Yakamda ana hatlarıyla işlenmiş gümüş renkli bir melek deseni parlıyordu. Çok Noelvâri görünüyordum. Browning Hi-Power hiç Noelvâri değildi ama ceketimin altında görünmediği için, pek önemi sayılırdı. Belki Bay Smitz'i rahatsız edebilirdi ama o aldırmayacak kadar derliydi. Silahımı çekip onu vurmadığım sürece.

"Şimdi, Bay Smitz, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. Ellerine bakıyordu, bana bakmak için gözlerini kaldırdı. Bu, küçük bir çocuk hareketiydi, kendinden emin olmayan bir bakıştı. Bu büyük adamın yüzünde garip duruyordu. "Yardıma ihtiyacım var ve başka kime gidebilirim bilmiyorum."

"Tam olarak ne çeşit bir yardıma ihtiyacınız var, Bay Smitz.

"Konu karım."

Devam etmesi için bekledim ama o ellerine baktı. Beresi sımsıkı bir topa dönüşmüştü.

"Karınızın diriltilmesini mi istiyorsunuz?" diye sordum.

Bunu duyunca gözlerini kaldırdı, gözleri telaşla büyümüştü. "O ölmedi. Bunu biliyorum."

"O zaman için sizin için ne yapabilirim, Bay Smitz? Ben ölüleri diriltirim ve yasal vampir infazcısıyım. Bu iş profili içinde karınıza nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Vaughn likantropi hakkında bilginiz olduğunu söyledi." Bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti. Açıklamıyordu.

"Patronum pek çok şey iddia eder, Bay Smitz. Likantropinin karınızla ilgisi nedir?" Bu, karısını ikinci soruşumdu. Aynı dili konuşuyor gibiydik ama belki sorularım gerçekten Swahili dilindeydi ve ben farkında değildim. Ya da her ne olduysa belki kelimelere dökülemeyecek kadar kötüydü. Bu durum benim işimde çok sık olurdu. 3

Öne eğildi, gözlerini üzerime dikti. Kendimi tutamayıp ben de eğildim. "Peggy, karım, o bir likantrop."

Gözlerimi kıptım. "Ve?"

"Eğer bu ortaya çıkarsa, işini kaybeder."

Onunla tartışmadım. Yasal olarak likantroplara ayrım yapamazdınız ama bu sıkıntı çok sık oluyordu. "Peggy ne çeşit bir işte çalışıyor?"

"O bir kasap."

Likantrop kasap. Bu çok uygundu. Ama işini niye kaybedeceğini anlıyordum. Potansiyel ölümcül bir hastalıkla yiyecek hazırlamak mı? Hiç zannetmiyordum. Likantropi sadece hayvan formundaki bir saldırı sonucu bulaşırdı, bunu ben biliyordum, sağlık departmanı da biliyordu. Çoğu insan buna inanmıyordu. Onları suçladığımı söyleyemezdim. Ben de tüylenmek istemezdim.

"Bir kasap dükkânı var. İyi bir iş. Babasından kaldı."

"O da bir likantrop muydu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Peggy birkaç sene önce saldırıya uğradı, hayatta kaldı..." Omuz silkti. "Ama biliyorsunuz."

Bilmiyordum. "Yani karınız bir likantrop ve eğer bu ortaya çıkarsa işi kaybedecek. Bunu anlıyorum. Ama size ben nasıl yardımcı olabilirim?" Saatime bakmamak için kendimi zor tuttum. Biletler bendeydi. Richard ben olmadan içeri giremezdi.

"Peggy kayıp."

"Ben özel dedektif değilim, Bay Smitz. Kayıp insanlara bakmıyorum."

"Ama polise gidemem. Öğrenebilirler."

"Ne kadar zamandır kayıp?"

"İki gündür."

"Polise gitmenizi öneririm."

Başını inatçı bir şekilde iki yana salladı. "Hayır."

İç çektim. "Kayıp birisini bulma konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Ben ölüleri diriltir, vampirleri avlarım, o kadar."

"Bay Vaughn bana yardın edeceğinizi söyledi."

"Ona derdinizi söylemiş miydiniz?"

Başıyla onayladı.

Has siktir. Bert'le uzun bir konuşma yapmam gerekiyordu. "Polis işini iyi yapar, Bay Smitz. Onlara karınızın kaybolduğunu söyleyin. Likantropiden bahsetmeyin. Neler bulacakların bekleyin." Bir müşteriye polisten bilgi gizlemesini söylemekten hoşlanmıyordum ama bu hiç gitmemesinden çok daha iyiydi.

"Bayan Blake, lütfen, çok endişeliyim. İki çocuğumuz var."

Ona neden yardım edemeyeceğimin bütün sebeplerini söylemeye hazırdım, sonra durdum. Aklıma bir fikir gelmişti. "Animatörler A.Ş.'nin bünyesinde bir özel dedektif var. Veronica Sims, pek çok olağandışı davada bulunmuştu. Size yardım edebilir."

"Ona güvenebilir miyim?"

"Ben güveniyorum."

Bana uzun süre baktı, sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ, ona nasıl ulaşabilirim?"

"Onu ben arayıp sizinle görüşüp görüşmeyeceğini sorayım."

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

"Size yardım etmek istiyorum, Bay Smitz. Kayıp eşleri bulmak benim uzmanlığım dışında." Konuşurken telefonu çeviriyordum. Ronnie'nin numarasını ezbere biliyordum. Haftada en az iki kere beraber antrenman yapıyorduk, arada sırada gittiğimiz, sinemalar yemekler ve diğer şeylerden hiç bahsetmiyorum bile. En iyi arkadaş, pek çok kadının vazgeçemediği bir fikirdi. Bir erkeğe en iyi arkadaşının kim olduğunu sorunca, cevap vermeden biraz düşünürdü. Aklına hemen bir isim gelmezdi. Bir kadının gelirdi. Bir erkek, en iyi arkadaşı için tek bir isim bulmakta güçlük bile çekerdi. Kadınlar böyle şeyleri aklılarında tutardı. Erkekler tutmazdı. Sebebini bana sormayın.

Ronnie'nin telesekreteri cevap verdi. "Ronnie eğer oradaysan aç, benim, Anita."

Telefonun sesi duyuldu ve bir saniye sonra orijinal ürünle konuşuyordum. "Selam, Anita. Bu gece Richard'la çıktığınızı zannediyordum. Bir şey mi oldu?"

Gördünüz mü, en iyi arkadaşımdı. "Randevuda bir sorun yok. Burada benim alanımdan çok, seninkine giren bir müşteri var."

"Anlat," dedi.

Ben de anlattım.

"Polise gitmesini tavsiye ettin mi?"

"Evet."

"Gitmiyor mu?

"Hayır."

İç çekti. "Şey, ben daha önce kayıp işleri yaptım ama bunlar genelde polis yapabileceği her şeyi yaptıktan sonraydı. Benim erişemeyeceğim kaynaklara sahipler.

"Bunun farkındayım," dedim.

"Taviz vermiyor mu?"

"Hiç zannetmiyorum."

"Yani ya ben ya da.."

"Bert, işin kayıp bir kişi olduğunu bilerek almış. İşi Jamison'a vermeyi deneyebilir."

"Jamison ölü diriltmek bir yana, kendi kıçındakiyle yer-
6 deki bir deliği bile ayırt edemez."

"Evet ama her zaman repertuarım genişletmeye heveslidir."

"Ona ofisime saat..." Randevu defterini kontrol ederken bir süre durdu. İşleri iyi olmalıydı. "Sabah dokuzda gelip gelemeyeceğini sorar mısın?"

"Yüce İsa ama doğru, sen her zaman erkencisindir. "

"Kusurlarımdan bir tanesi."

George Smitz'e yarın sabah dokuzun uygun olup olmadığını sordum.

"Beni bu gece göremez mi?"

"Seni bu gece görmek istiyor."

Bir süre düşündü. "Neden olmasın? Tanıdığım birileri gibi, ateşli bir randevum falan yok. Tamam, onu yolla. Beklerim. Cuma gecesini bir müşteriyle geçirmek, yalnız geçirmekten iyidir, sanırım."

"Sadece kurak bir döneme denk geldin."

"Ve sen verimli bir dönemdesin."

"Çok komik."

Güldü. "Bay Smitz'i bekliyorum. Guys and Dolls'un* keyfini çıkartın. "

"Çıkartırız. Yarın sabah koşuda görüşürüz."

"O kadar erken gelmemi istediğinden emin misin, belki aşk gemisi kalkmaya karar verir?"

"Beni daha iyi tanıman gerekirdi," dedim.

"Tamam, biliyorum. Sadece şaka yapıyordum. Yarın görüşürüz."

* Guys and Dolls'un: Erkekler ve Bebekler, Damon Runyon'un kısa hikâyesi Bayan Saralı Brown'un Mutlu Dönemleri'nden adapte edilmiş, ellili yılların romantik komedi müzikali.

Telefonu kapattık. Bay Smitz'e Ronnie'nin kartıyla, ofisinin adresini verdim ve onu gönderdim. Onu Ronnie'ye göndermek, onun için yapabileceğim en iyi şeydi. Polise gitmemesi beni hâlâ rahatsız ediyordu ama hey, o benim eşim değildi.

İki çocuğum var demişti. Benim problemim değildi. Gerçekten. Gece sekreterimiz Craig, masasındaydı; bu, saat altıyı geçmiş demekti. Geç kalıyordum. Bert'le, Bay Smitz konusunu tartışacak zaman yoktu ama...

Bert'in ofisine baktım. Karanlıktı. "Patron eve mi gitti?"

Craig bilgisayar klavyesinden başını kaldırdı. Bebeğinkiler kadar yumuşak, kısa, kahverengi saçları vardı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğü, yuvarlak yüzüne uyuyordu. Zayıftı ve benden uzundu ama zaten kim değildi ki? Yirmili yaşlardaydı, evliydi ve iki küçük çocuğu vardı.

"Bay Vaughn yaklaşık yarım saat önce çıktı."

"Belli oluyor," dedim.

"Bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Bana yarın patronla konuşabileceğim bir zaman ayarla."

"Bilmiyorum, Anita. Çok dolu görünüyor."

"Bir zaman bul, Craig. Yoksa diğer randevularından bir tanesine paldır küldür girerim."

"Sen delisin," dedi.

"Bu konuda bahse girebilirsin. Zaman bul. Eğer sana kızarsa, silah çektiğimi söylersin."

"Anita," dedi, sanki alay ediyormuşum gibi sırıtıyordu.

Onu, randevu defterini karıştırıp beni bir yere sıkıştırmaya çalışırken bıraktım. Söylediğimde ciddiydim. Bert yarın benimle konuşacaktı. Aralık, zombi diriltme işinde en kesat aydı. İnsanlar, Noel yaklaşırken bu işi yapmamayı tercih ediyordu, sanki yaptığımız kara büyüye benzer bir şeymiş gibi. Bu yüzden Bert, boşluğu doldurmak için başka işler alıyordu.

Hiçbir şey yapamayacağım isteklerle gelen müşterilerden bıkmıştım. Smitz, bu ay ilk değildi ama son olacaktı.

Bu neşelendirici düşünceyle paltomu giyip çıktım. Richard bekliyordu. Eğer trafik yardım ederse, açılış gösterisinden önce orada olabilirdim. Cuma gecesi trafik mi, tabii ki olmazdı.

İKİ

Eskiden kullandığım 1978 model Nova, trajik ve üzücü bir şekilde ölmüştü. Artık bir Jeep Cherokee Country kullanıyordum. O kadar koyu bir yeşildi ki, geceleri siyah görünüyordu. Ama kış mevsimine uygun dört çekişi ve arkada keçileri taşıyacak kadar yeri vardı. Zombi diriltirken çoğu zaman tavuk kullanıyordum ama bazen daha büyük bir şeye ihtiyaç oluyordu. Nova'da keçi taşımak tam bir eziyetti.

Cherokee'yi. Grant'taki park yerinde kalan son boş yere park ettim. Uzun siyah kışlık paltom etrafımda dalgalandı çünkü sadece alttan iki düğmesini iliklemiştim. Eğer bütün düğmeleri ilikleseydim silahıma uzanamazdım.

Ellerim paltomun ceplerindeydi, kollarım kumaşı tutuyordu. Eldiven giymezdim. Eldivenlerle ateş ederken rahat edemiyordum. Silah, elimin bir parçasıydı; kumaş araya girmemeliydi.

Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde koşarak caddeden karşıya geçtim. Kaldırımda, sanki birisi balyozla vurmuş gibi çatlaklar vardı. Birbirine bitişik binalar da en az kaldırım kadar haraptı. Neredeyse geç kaldığım için kalabalığı kaçırmıştım, çatlak cadde bana kalmıştı. Bu, Aralık gecesinde kısa

ama yalnız bir yürüyüştü. Yerde kırık camlar parlıyordu, bu topukların üzerinde nereye bastığıma dikkat etmeliydim. Burası *Amerikanus Soyguncuyus*'un doğal meskeniydi. Karanlığı dik-
10 katlice gözledim. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Browningim olduğu için endişe etmiyordum ama yine de... Birisini arkadan vurmak için dahî olmak gerekmiyordu.

Köşeye ve nispeten güvenli bir yere yaklaşırken, nefesimi kesecek kadar soğuk bir rüzgâr esti. Kışın kat kat kazaklar giyerdim ama bu gece şık bir şeyler giymek istemiştim ve kıçım donuyordu. Bununla beraber Richard'ın kırmızı bluzu seveceğini umuyordum.

Köşede ışıklar, araçlar ve yolun ortasında trafiği idare eden, bir polis vardı. St. Louis'in bu köşesinde bu kadar çok polisi sadece Fox açıkken görebilirdiniz. Buraya pek çok insan, kürkleri, elmasları, Rolex saatleriyle gelirdi. Şehir konseyindeki bir dostun soyulmaması için yapılmayacak şey yoktu. Topol, *Damdaki Keman*ı'da ki rolünü tekrarlamak için geldiğinde, seyirci çok crème de la crème* idi, o zaman burası polis kaynıyordu. Bu geceki normaldi. Büyük bölümü tiyatronun önündeydi, çoğu trafiği yönetiyordu ama arada paralı birileri ışıktan, binaların kuytu köşelerine kaydı mı diye de göz atıyorlardı.

İnce uzun girişteki cam kapıdan geçtim. İçerisi aydınlıktı, bir şekilde parlıyordu. Sağda biletlerinizi alabileceğiniz küçük bir oda vardı. İnsanlar oradan, içerideki cam kapıya akıyordu. Hâlâ bu kadar çok bilet alan insan varsa, düşündüğüm kadar geç kalmamıştım. Ya da belki herkes, benim kadar geç kalmıştı.

Uzakta, sağ köşede Richard'ı gördüm. Bir seksen beş boyu benim bir altmış, boyumla kıyaslandığında fark edilmesi daha kolaydı. Sessizce durmuş, gözleriyle kalabalığın hareket-

* crème de la crème: Kalbur üstü.

lerini izliyordu. Sıkılmış ya da sabırsız görünmüyordu. İnsanları seyrederken iyi vakit geçiriyor olmalıydı. Cam kapıdan geçen yaşlı çifti izledi. Kadın baston kullanıyordu. İlerleyişleri acı verecek kadar yavaştı. Richard'ın başı onlarla birlikte yavaşça döndü. Kalabalığa bakındım. Geri kalan herkes daha gençti ve güvenli ya da aceleci hareketlerle ilerliyorlardı. Richard kurban mı arıyordu? Av mı? Sonuçta o bir kurtadamdı. Likantropi aşısından hastalığı kapmıştı. Aşı olmamamın sebeplerinden birisi buydu. Eğer grip aşım ters teperse bu başka bir şeydi ama ayda bir tüylenmek... Hayır, teşekkür ederim.

Orada durmuş, kalabalığı, bir grup ceylanı seyreden aslan gibi incelediğinin farkında mıydı? Ya da belki yaşlı çift ona büyükanne ve büyükbabasını hatırlatmıştı. Kahretsin, belki de sadece ona şüpheci beynimin ürettiği rolleri yüklüyordum. Öyle olmasını umdum.

Saçları kahverengiydi. Güneş ışığında, bakırla, karışık altın renginde parlardı. Saçlarının omuzlarına gelecek kadar uzun olduğunu biliyordum, neredeyse benimkiler kadar uzundu ama bu sefer bir şeyler yapmıştı; çok kısa ve başına yakın şekilde duracak şekilde toplamıştı. Bu, onunkiler gibi dalgalı saçlar için kolay bir iş değildi.

Takım elbisesinin rengi yeşilin canlı bir tonuydu. Pek çok erkek, yeşil takım içinde Peter Pan gibi görünürdü ama onun üzerine tam oturmuştu. Yaklaştıkça, gömleğinin açık renk, neredeyse altın rengi olduğunu gördüm, kravatı takımından daha koyu yeşil renkteydi, üzerinde kırmızı renkte minik Noel Ağaçları vardı. Kravatıyla dalga geçebilirdim ama kırmızı ve yeşiller içinde, yakamda melek işlemesi varken, ne diye bilirdim?

Beni gördü ve gülümsedi. Sabit bir bronzluğu olan teninin altında gülümseyince bütün dişleri pırıl pırıl göründü. Soyadı Zeeman'dı, bu Hollandalı olduğu anlamına geliyordu ama

görünüşünde atalarının tamamının oralı olmadığını gösteren bir şeyler vardı. Sarışın değildi, kumral değildi, soluk değildi. Gözleri mükemmeldi, çikolata rengindeydi.

Uzanıp ellerimi tuttu, beni nazikçe kendisine çekti. Dudakları, ağzımda çok yumuşaktı; kısa, neredeyse sade bir öpücüktü.

Geri çekilip nefes aldım. Ellerimi bırakmadı, ben de tutmasına izin verdim. Teni, soğuk ellerimi sımsıcak kapladı. Ona yaşlı çifti yemeyi düşünüp düşünmediğini sormak istedim ama yapmadım. Ayrıca, pek çok likan trop, insan dışı hareketler yaptıklarının farkında bile olmazlardı. Bunu dile getirince de duyguları incinmiş gibi davranırlardı. Richard'ın duygularını incitmek istemiyordum.

İç kapıdan geçip kalabalık lobiye girerken, "Palton nerede," diye sordum.

"Arabada. Taşımak istemiyordum, ben de bıraktım."

Başımla onayladım. Tipik bir Richard davranışıydı. Ya da belki likantroplar üşümüyordu. Arkadan, saçlarını kafa derisine yapışacak kadar içten ördüğünü gördüm. Örgünün ucu, yakasının üzerinden sarkıyordu. Nasıl yaptığını bile anlayamamıştım. Benim saç yapma fikrim, yıkamak, biraz saç kremi sürmek ve kurumasını beklemekti. İleri teknoloji saç şekillendirme yöntemlerini pek bilmiyordum. Ama gösteri bittikten sonra düğümleri rahat rahat incelemek eğlenceli olabilirdi. Her zaman yeni bir şeyler öğrenmeye hevesliydim.

Fox'un ana lobisi, Hindu tapınağı ile Çin lokantası arasında bir şeydi, tat versin diye biraz Art Deco serpiştirilmişti. Renkler o kadar göz alıcıydı ki, sanki boyacı vitrayın içine küçük ışık parçaları hapsetmişti. Yılda on beş bin dolar ödediğinizde çıkıp harika yemekler yiyip özel bir locaya sahip olacağınız Fox Kulüp'e giden merdivenleri Pit Bull boyunda, parlak gözlü iki Çin aslanı koruyordu. Biz piyonlar ise halı kaplı

lobide omuz omuza dikilirken; patlamış mısır, açma, Pepsi ve bazı geceler sosisli sandviç ile idare etmek zorundaydık. Yukarıda verilen tavuk cordon bleu ya da ona benzer şeye yakın bile değildi.

Fox, aşırı süslülük ile fantastik olmak arasındaki o harika incelikteki çizgiyi çok iyi işlemişti. Binayı ilk gördüğüm günden beri seviyordum. Buraya her geldiğimde, yeni bir güzellikle karşılaşıyordum. Mutlaka daha önceden fark etmediğim, bir renk ya da bir işleme ya da bir heykel oluyordu. Burasının aslında sinema olarak kullanıldığını düşününce, zamanın ne kadar değiştiğini fark ediyordunuz. Yeni sinema salonlarının ancak yıkanmamış çoraplar kadar ruhu vardı. Fox'sa, sadece en iyi binaların olabileceği kadar canlıydı.

Yolun geri kalanında paltomun önünü açmak için, Richard'ın elini bırakmak zorunda kalmıştım ama hey, birbirimize göbekten bağlı değildik ya. Kalabalıkta ona dokunmadan yakın duruyordum ama onu hissedebiliyordum, sanki tenimin üzerindeki yumuşak keten gibiydi.

"Paltomu çıkartınca Bobsey ikizleri gibi olacağız," dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

Ben paltomu teşhirci gibi açtım ve o güldü. İyi bir gülüştü, Noel pudingi gibi yoğun ve sıcaktı.

"Tam zamanındayız," dedi. Bana tek koluyla sarıldı, kısa arkadaşça bir hareketti ama kolu omuzlarımın üzerinde kaldı. Hâlâ çıkmanın, her dokunuşun yeni, beklenmedik ve canlandırıcı olduğu, ilk dönemlerindeydik. Birbirimize dokunmak için bahaneler arıyorduk. Kayıtsızmış gibi davranıyorduk. Birbirimizi kandırmıyorduk. Aldırıp aldırmadığımızın farkında değildik. Kolumu beline doladım ve biraz yaslandım. Bu, sağ kolumdu, eğer şimdi bir saldırıya uğrasaydık, silahımı asla zamanında çekemezdim. Bir süre buna değip değmeyeceğini düşündüm. Etrafından dolaşıp sol elimi ona uzattım.

Silahı yan gözle mi gördü, yoksa tahmin mi etti bilemiyordum ama gözleri büyüdü. Bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı: "Burada, Fox'ta, silah mı? Yer göstericilerin seni içeri alacaklarını mı zannediyorsun?"

"İlk seferinde almışlardı."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Hep silahlı mı çıkarsın?"

Omuz silktim. "Hava kararınca, evet."

Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı ama devam etmedi. Daha önce, silahımı almadan çıktığım geceler de oluyordu ama bu sene zor bir yıl olmuştu. Bir çok insan beni öldürmeye çalışmıştı. Bir kadın için bile ufak tefektim. Koşuyordum, ağırlık kaldırıyordum, judoda siyah kuşağım vardı ama hâlâ bir çok profesyonel kötü adam benden üstündü. Onlar da ağırlık çalışmaya meyilliydi, savaş sanatları biliyorlardı ve benden elli kilo daha ağırdılar. Onlarla bilek güreşi yapamazdım ama onları vurabilirdim.

Ayrıca bu sene vampirler ve diğer olağandışı öcü-böcülerle de karşılaşmıştım. Büyük kamyonetleri, hatta daha ağır şeyleri tek elleriyle kaldıracak güçteydiler. Gümüş mermiler bir vampiri öldürmeyebilirdi ama kesinlikle onları yavaşlatıyordu. Bu benim deli gibi kaçmama yetiyordu; uzaklaşmak için, hayatta kalmak için.

Richard hayatımı nasıl kazandığımı biliyordu. İşin pis yönünün bir kısmını da görmüştü. Ama yine de onun bu işi batırmasını bekliyordum. Koruyucu erkeği oynamaya başlamasını ve silahımdan ya da başka bir şeyden şikâyet etmeye başlamasını bekliyordum. Adamın kötü bir şey söylemesini beklemek, midemde neredeyse sabit bir yumru olmuştu. Bu işi bozacak, yıkacak, acıtacak bir şey.

Şimdiye kadar iyi gitmişti.

Kalabalık, merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı, ileride ayrılıp ana tiyatroya giden koridorlara gidiyorlardı. Biz de onlarla birlikte harekete geçtik, birbirimizden ayrılmamak için el ele tutuştuk.

Lobiden çıkınca, kalabalık, akıntı yönünde en kısa yolu bulan su gibi sıralara doğru dağılmaya başladı. En kısa yol bile yavaştı. Biletleri ceketimin cebinden çıkarttım. Bir el cüzdanım yoktu. Paltomun ceplerinde, küçük bir saç fırçası, ruj, rimel, kimliğim ve arabamın anahtarları dağılmıştı. Eteğimin önünde çağrı cihazımı asıp biraz kenara kaydırmıştım. Yeterince cebim olmazsa, bel çantası kullanıyordum.

Teşrifatçı, yaşlı, gözlüklü bir bayandı, küçük bir fener ile biletlerimize baktı. Bizi koltuklarımıza götürüp yerimizi gösterdi ve yer gösterilmesini bekleyen diğerlerine yardım etmeye gitti. Yerimiz iyiydi, ortaya yakındı, sahneye de yakın sayılırdı. Yeterince yakındı.

Richard, ben söylemeden soluma geçmek için önden yürüdü. Çabuk kavrıyordu. Bu, hâlâ çıkıyor olmamızın sebeplerinden bir tanesiydi. Bu ve bedenini feci şekilde arzuluyor olmam gerçeği de vardı.

Paltomu, oturma yerine yaydım, ağırlık yapmasın diye yayıyordum. Richard'ın kolu koltuğun arkasından süründü, parmakları omzuma dokunuyordu. Başımı omzuna koymamak için kendimi zor tutuyordum. Koyarsam, okuldan kaçmış liseli aşıklar gibi olurduk; sonra düşündüm, neyi dert ediyordum. Boynuna doğru sokuldum, teninin kokusunu alabiliyordum. Tıraş losyonu temiz ve tadıydı ama altında teninin, derisinin kokusu vardı. Bu tıraş losyonunun başkasında öyle kokmamasını sağlıyordu. Açıkçası, Richard'ın boynunun kokusuna, tıraş losyonun bir damlası bile olmadan da bayılıyordum.

Doğrulup ondan biraz uzaklaştım. Bana merakla baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Tıraş losyonun hoş," dedim. Boynuna yumulmak için dayanılmaz bir arzum olduğunu itiraf etmenin gereği yoktu. Bu çok utanç vericiydi.

Işıklar azaldı ve müzik başladı. Filmi dışında Guys and Dolls'u seyretmemiştim. Şu Marlon Brando ve Jean Sim-

mons'un oynadığı filmdi. Richard'ın çıkma fikri, mağaracılık, dağcılık gibi en eski kıyafetlerinizi, rahat ayakkabılarınızı giyeceğiniz türden şeylerdi. Bunda yanlış bir şey yoktu. Açık

havayı ben de seviyordum ama bir randevu için giyinmek istemiştim. Richard'ı takım elbise içinde görmeyi ve beni kot dışında daha şık bir şeyler içinde görmesini istemiştim. Kabul etmek istesem de istemesem de, sonuçta ben de bir kızdım.

Ama çıkma teklifini yaparken, klasik, mutlu çift, akşam yemeği, ardından sinemaya gitme, klişesini yapmak istemedim. O yüzden Fox'u arayıp ne olduğunu sordum ve sonra Richard'ın müzikalleri sevip sevmediğini öğrendim. Seviyordu. Bir puan daha kazanmıştı. Benim fikrim olduğu için biletleri ben almıştım. Richard tartışmadı, yarısını ödemeyi bile teklif etmedi. Sonuçta ben de son akşam yemeğimizin parasını ödemeyi teklif etmemiştim. Aklıma bile gelmemişti. Biledirin parasını ödemenin Richard'ın aklına geldiğine bahse girerdim ama üzerinde durmamıştı, iyi bir adamdı.

Perde açıldı ve açıklıktaki sokak sahnesi önümüzden geçti, parlak renkler, stilize edilmiş, mükemmel ve neşeliydi, tam ihtiyacım olduğu gibiydi. 'Çulsuzların Fügü' melodisi parlak sahneyi doldurdu ve mutlu karanlığın içine aktı. İyi müzik, espri, yakında çıkacak dansçılar, hemen yanımdaki Richard'ın vücudu, kolumun altında bir silah. Bir kız daha ne isteyebilirdi ki?

ÜÇ

Birkaç kişi, kalabalığa yakalanmamak için müzikal bitmeden dışarı çıktı. Ben hep sonuna kadar beklerdim. Alkışlamadan dışarı çıkmanın haksızlık olduğunu düşünüyordum. Ayrıca herhangi bir şeyin sonunu kaçırmaktan nefret ederdim" Hep kaçırdığım bölümün en iyi bölüm olduğundan emin olurdum.

Ayakta alkışa içtenlikle katıldık. Bu kadar çok ayakta alkış yapan bir şehirde bulunmamıştım. Açıkçası bazen, mesela bu gece olduğu gibi, gösteri harika olurdu ama hak etmeyen gösterileri de ayakta alkışlayan insanları görmüştüm. Eğer hak etmemişlerse ben ayağa kalkmazdım.

Richard ışıklar yanınca yerine oturdu. "Ben kalabalık azalmcaya kadar beklemeyi tercih ederim. Eğer senin için sakıncası yoksa." Gözlerinde sakıncası olmadığını düşündüğü söyleyen bir bakış vardı.

Yoktu. Farklı arabalarla gelmiştik. Fox'tan çıkınca gece bitecekti. Görünüşe göre ikimiz de gitmek istemiyorduk. Ben istemediğimi biliyordum.

Önümüzdeki koltuklara yaslandım, ona bakıyordum. Bana gülümsedi, gözleri, sevgiyle değilse bile, arzu ile parlıyordu. Ben de gülümsüyordum. Kendimi tutamamıştım.

"Biliyor musun, bu çok cinsiyetçi bir müzikal," dedi.

Bunu bir süre düşündüm ve başımla onayladım. "Evet."

"Ama beğendin?"

Başımla onayladım.

Gözlerini biraz kıstı. "Rahatsız olacağını düşünmüştüm."

"Guys and Dolls'un dengeli bir hayat görüşü sunup sunmadığından daha önemli dertlerim var."

Güldü; kısa mutlu bir sesti. "İyi. Bir an için Rodgers ve Hammerstein koleksiyonumdan kurtulmam gerektiğini düşünmüştüm. "

Yüzünü inceledim, alay etmediğinden emin olmak istiyordum. Öyle görünmüyordu. "Gerçekten Rodgers ve Hammerstein albümleri mi topluyorsun?"

Başı ile onayladı, gözleri gülümseme ile aydınlanmıştı.

"Sadece Rodgers ve Hammerstein mi, yoksa bütün müzikaller mi?"

"Ben de hepsi yok ama ne bulursam topluyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Ne oldu?"

"Sen bir romantiksin."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Onlar-ermiş-murâdına teranesi sahnede iyi olabilir ama hayatla ilgisi yok."

Yüzümü inceleme sırası ondaydı. Görünüşe bakılırsa, gördüğünü beğenmemişti çünkü yüzünü buruşturmuştu. "Bu randevu senin fikrindi. Eğer bütün bu mutlu şeyleri onaylamıyorsan, beni neden getirdin?"

Omuz silktim. "Sana güzel giyinip çıkmayı teklif ettiğimde, seni nereye götüreceğimi bilmiyordum. Her zaman yaptığımız bir şeyi istemiyordum. Ayrıca, ben müzikalleri severim. Sadece onların gerçeği yansıtmadığını düşünüyorum."

"Görünmeye çalıştığın kadar sert değilsin."

"Evet, öyleyim," dedim.

"Buna inanmıyorum. Bence sen de onlar-ermiş-murâdına teranesini benim kadar seviyorsun. Sadece artık buna inanmaktan korkuyorsun."

"Korkmuyorum, sadece tedbirliyim."

"Çok fazla hayal kırıklığına uğramışsın?" Soru gibi söylemişti.

"Belki." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. Bir psikiyatrist, kapalı, diyalogdan kaçınan birisi olduğumu söylemişti. Siktirip gidebilirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim.

"Benimle konuş, lütfen."

İçten kahverengi gözlerine baktım ve eve yalnız gitmek istedim. Onun yerine. "Olar-ermiş-murâdına sadece bir yalan, Richard ve ben bunu sekiz yaşımdan beri biliyorum."

"Annenin ölümü," dedi.

Sadece ona baktım. Yirmi dört yaşındaydım ve o ilk kaybın acısı hâlâ tazeydi. Bunun üstesinden gelebilir, onunla baş edebilirdiniz ama asla kaçamazdınız. Asla o büyük, iyi yere inanmıyordum. Asla kötü şeyin tepeden süzülerek her şeyi alıp götürmeyeceğine gerçekten inanmamıştım. Ben bir düzine vampirle dövüşmeyi, anlamsız bir kazaya tercih ederdim.

Uzanıp kavuşturduğum kollarımı çözdü ve elimi tuttu. "Ellerinde ölmeyeceğim, Anita. Söz veriyorum."

Birisi güldü, ten üzerinde parmak uçları gibi gezinen kaim bir sesti. Tanıdıklarım arasında, neredeyse dokunabilir bir şekilde gülebilen bir kişi vardı: Jean-Claude. Döndüm ve oradaydı, koridorun ortasında duruyordu. Geldiğini duymamıştım. Hareket sezmemiştim. Orada büyü gibi belirmişti.

"Tutamayacağın sözler verme, Richard."

DÖRT

Koltuktan doğrulup Richard'a ayağa kalacak yer açmak için bir adım attım. Onu arkamda hissettim. Eğer kendi güvenliğimden çok onunkinden endişe etmiyor olsaydım, bu rahatlatıcı bir his olurdu.

Jean-Claude, kuyruğu bile olan parlak siyah bir frak giymişti. Ufak siyah noktalarla bezeli yeleği, gömleğinin beyazlığını çerçeveliyordu. Yakası yüksek ve düzgündü, etrafına sanki henüz kravat icat edilmemiş gibi yumuşak siyah kumaştan bir fular bağlanmıştı. Yeleğinin düğmesi, gümüş ve siyah oniksten yapılmıştı. Ayakkabılarında, Fred Aster'in giydiklerinde olduğu gibi konçlar vardı ama tüm kıyafetin daha eski bir stili olduğundan emindim.

Düzgün kesimli uzun saçları, beyaz yakasının etrafında neredeyse siyah renkte kıvrılıyordu. Gözlerinin rengini biliyordum ama şimdi onlara bakmıyordum. Gece mavisiydi, kaliteli safir rengindeydi. Bir vampirin gözlerine asla bakmamalıydınız. Bu bir kuraldı.

Şehrin Vampir Efendisi orada durmuş beklerken, tiyatronun ne kadar boş olduğunu fark ettim. Kesinlikle kalabalığın dağılmasını beklemiştik. Yankılanan sessizlikte yalnızdık. Uzaklaşan kalabalığın sesi beyaz bir gürültüydü. Bize hiçbir

şey ifade etmiyordu. Jean-Claude'un yeleğinin büyük incilere benzeyen düğmelerine baktım. Birisinin gözlerine bakmıyorken sert olmak zordu. Ama ben beceriyordum.

"Tanrım, Jean-Claude, sen siyah-beyaz dışında başka renkte bir şeyler giymez misin?

"Hoşuna gitmiyor mu, *ma petite?*" Üzerindekilerin tamamını göstermek için etrafında döndü. Kıyafet üzerine çok güzel oturmuştu. Elbette, giydiği her şey ısmarlama gibiydi; mükemmel, hoş, aynı kendisi gibi.

"Nedense, Guys and Dolls'un senin kalemin olduğunu düşünmüyordum, Jean-Claude.

"Ben de sizin, *ma petite.*" Sesi krema kadar lezizdi, bu sıcaklığı sadece iki şey verebilirdi: Arzu ve kızgınlık. Ben arzu olmadığına bahse girerdim.

Silahım vardı ve gümüş kurşunlar onu yavaşlatırdı ama öldürmezdi. Elbette, Jean-Claude, halk içinde üzerimize atlamazdı. Bunun için çok medenîydi. O bir iş vampiriydi, bir girişimciydi. Girişimciler, ölü ya da diri olsunlar, etrafta dolaşıp insanların boğazını parçalamazdı. Normal şartlarda.

"Richard, çok sessizsin." Arkama doğru bakıyordu. Richard'ın ne yaptığına bakmak için arkamı dönmedim. Asla gözlerinizi bir-vampirden, arkanızdaki kurtadama bakmak için bile, ayırmamalıydınız. Problemleri tek tek halletmek gerekiyordu.

"Anita kendi adına konuşabilir," dedi Richard.

Jean-Claude'un dikkati bana döndü. "Bu kesinlikle doğru*. Ama ikinizin gösteride ne kadar eğlendiğinizi öğrenmek için geldim."

"Külahıma anlat," dedim.

"Bana inanmıyor musun?"

"Çok zor değil," dedim.

"Hadi, Richard, söyle, gecen nasıl geçti?" Sesi gülecekmiş

gibiydi ama altında hâlâ kızgınlık vardı. Sinirlendikleri zaman başvampirlerin yakınında olmak iyi bir fikir değildi?

"Sen gelene kadar gayet iyiydi." Richard'ın sesinde bir sı-
 caklık belirtisi vardı, kızmaya başlıyordu. Onu hiç kızgınken görmemiştim.

"Sadece burada bulunmam, nasıl olur da... çıkışınızı bozabilir?" Son kelimeleri tükürür gibi söylemişti, haşlayacak kadar sıcaktı.

"Bu gece neden bu kadar sinirlisin, Jean-Claude?" diye sordum.

"Neden, *ma petite*, ben hiç... sinirlenmem."

"Has siktir."

"Seni benden kıskanıyor," dedi Richard.

Kıskanmıyorum."

"Sen hep Anita'ya onun arzusunun kokusunu alabildiğini anlatıyordun. Şimdi de ben senin arzunun kokusunu alıyorum. Onu o kadar çok istiyorsun ki" -Richard neredeyse acı bir ses çıkarttı- "İsteğinin tadı ağzına kadar gelmiş."

"Ve siz, Monsenyör Zeeman, siz onu arzulamıyor musunuz?"

"Benim hakkımda sanki ben burada değilmişim gibi konuşmayın," dedim.

"Anita benimle çıkmak istedi. Ben de evet dedim."

"Bu doğru mu, *ma petite*?" Sesi birden azaldı. O sessizlik, kızgınlıktan daha korkutucuydu.

Hayır, demek istedim ama yalanın kokusunu alabiliyordu. "Doğru. Ne olmuş?"

Sessizlik. Orada tamamen hareketsiz duruyordu. Ona bakmıyor olsaydım, orada olduğunu fark edemezdim. Ölüler hiç ses çıkartmazdı.

Çağrı cihazım öttü. Richard ve ben, sanki vurulmuşuz gibi sıçardık. Jean-Claude, sanki duymamış gibi hareketsizdi.

Düğmeye bastım ve çıkan numarayı görünce bezgin bir ses çıkarttım.

"Ne oldu?" diye sordu Richard. Elini omzuma koydu.

"Polis. Bir telefon bulmam lazım." Richard'ın göğsüne doğru yaslandım. Eli omzumu sıktı. Önümde duran vampire baktım. Jean-Claude, ben gittikten sonra Richard'a zarar ve- 23
rir miydi? Emin değildim.

"Üzerinde bir haç var mı?" Fısıldamaya uğraşmadım, Jean-Claude nasılsa beni duyardı.

"Hayır."

Ona doğru yarı döndüm. "Hayır mı! Gece haç taşımadan dışarı mı çıkıyorsun?"

Omuz silkti. "Ben şekil değiştiriciyim, başımın çaresine bakabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Boğazının bir kere parçalanması yetmedi mi?"

"Hâlâ hayattayım," dedi.

"Biliyorum, neredeyse her şeyi iyileştirebiliyorsun ama Tanrı aşkına, hepsini iyileştiremezsin. " Boynumdaki haçın gümüş zincirine, bluzumun içinden çıkarmak için uzandım. "Benimkini ödünç alabilirsin."

"O gümüş mü?" diye sordu Richard.

"Evet."

"Alamam. Gümüşe alerjim var, hatırladın mı?"

Ah. Ne aptaldım. Bir olağandışı olay uzmanı bir likantropa gümüş sunuyordu. Zinciri bluzun içine saldım.

"O, benim olduğumdan daha fazla insan değil, *ma petite*."

"En azından ölü değilim."

"Bunu halledebiliriz."

"Kesin, ikiniz de."

"Yatak odasını gördün mü, Richard? Ya oyuncak penguen koleksiyonunu?"

Derin bir nefes alıp verdim. Burada durup nasıl olup da Jean-Claude'un yatak odamı gördüğünü açıklamayacaktım. Yürüyen bir ölü ile yatmadığımı yüksek sesle söylemek zorunda mıydım?

"Beni kıskandırmaya çalışıyorsun ama bir işe yaramayacak," dedi Richard.

"Ama içinde şüphe tohumu yeşerdi, Richard. Bunu biliyorum. Sen benim çağırabildiğim hayvanlardansın, benim kurdumsun ve Anita'dan şüphe ettiğini biliyorum."

"Anita'dan şüphe etmiyorum." Ama sesinde hoşuma gitmeyen bir savunma tonu vardı.

"Sana ait değilim, Jean-Claude. Ben sürünün liderinin arkasından geliyorum, ikinci sıradayım. İstediğim yere girer, istediğim yerden çıkarım. Beni neredeyse ölüme gönderdiğin için, alfa sana itaat etmem isteğini geri çekti," dedi Richard.

"Sürü liderin, senin hayatta kalmana çok bozuldu," dedi Jean-Claude; tatlı bir şekilde.

"Sürü lideri Richard'ın ölmesini neden istesin?" diye sordum.

Jean-Claude, üzerimden Richard'a baktı. "Küçük iktidar savaşını anlatmadın mı?"

"Marcus'la dövüşmeyeceğim."

"O zaman öleceksin." Jean-Claude bunu basit bir şeymiş gibi söyledi.

Çağrı cihazım yeniden öttü. Aynı numaraydı. "Geliyorum, Dolph," diye mırıldandım.

Yan gözle Richard'a baktım. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. Ondan dalgalar halinde yayılan gerginliği hissedecek kadar yakındım.

"Neler oluyor, Richard?"

Başını hızla iki yana salladı. "Benim meselem, senin değil."

"Eğer birisi seni tehdit ediyorsa, bu benim de meselem olur."

Bana baktı. "Sen bizden birisi değilsin. Seni karıştıramam."

"Başımın çaresine bakabilirim, Richard."

Sadece başını iki yana salladı.

"Marcus seni de karıştırmak istiyor, *ma petite*. Richard reddediyor. Bu aralarında paylaşamadıkları bir... kemik. Pek çok kemikten bir tanesi."

"Sen nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordum.

"Bizler, olağandışı topluluğun liderleri, kendi aramızda anlaşmalıyız. Herkesin güvenliği için."

Richard sadece durmuş, ona bakıyordu. İlk defa o zaman, etkilenmeden Jean-Claude'un gözlerinin içine bakabildiğini fark ettim. "Richard, onun gözlerine bakabiliyor musun?"

Richard'ın gözleri bana kaydı, sonra yeniden Jean-Claude'a döndü. "Evet. Ben de bir canavarım. Onun gözlerine bakabiliyorum. "

Başım iki yana salladım. "Irving onun gözlerine bakamıyordu. Bu sadece kurtadam olduğun için değil."

"Ben nasıl bir başvampirsem, yakışıklı dostumuzda bir başkurtadam. Ama onlar kendilerine öyle demiyorlar. Alfa erkekler, değil mi? Sürü liderleri."

"Ben sürü liderini tercih ediyorum."

"Eminim ediyorsundur," dedim.

Richard incinmiş göründü, yüzü, bir çocuğun ki gibi dağılıyordu. "Bana kızgınsın neden?"

"Bu sürü liderliği konusunda senin üzerinde bu kadar çok dümen dönüyormuş ve sen bana hiçbirini anlatmadın. Jean-Claude, liderinin seni öldürmek istediğini imâ ediyor. Bu doğru mu?"

"Marcus beni öldürmez," dedi Richard.

Jean-Claude güldü. Seste, sanki bir kahkaha değilmiş gibi, acı bir tat vardı. "Sen bir aptalsın, Richard."

Çağrı cihazı yeniden öttü. Numarayı kontrol edip aleti kapattım. Dolph artarda bu kadar sık aramazdı. Kötü bir şey olmuş olmalıydı. Gitmem gerekiyordu Ama...

"Şu an hikâyenin tamamını dinleyecek vaktim yok." Parmağımı Richard'ın göğsünün ortasına dayadım. Jean-Claude'a arkamı dönmüştüm. O zaten vermek istediği zararı ver-

mişti. "Olan biten her şeyi bana anlatacaksın."

"Ben, anlatamam..."

"Sen bilirsin. Ya bu derdi benimle paylaşırsın ya da bir daha çıkmayız."

Çok şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Bunu ya beni korumak için yapmışsın, ki bundan nefret ederim ya da başka bir sebebi var. Bir erkeklik egosu boku yerine, başka bir şey olmasını umuyorum."

Jean-Claude yeniden güldü. Bu sefer ses beni tülbent gibi sardı, sıcak ve rahatlatıcıydı, tenimde kalın ve yumuşak bir hisli. Başımı iki yana salladım. Jean-Claude'un sadece gülüşü bile özel hayata tacizdi.

Ona döndüm, yüzümde nasıl bir şey varsa, kahkaha sanki hiç olmamış gibi kesildi. "Sana gelince, sen de buradan def ol. Bu gece yeterince eğlendin."

"Ne demek istiyorsun, *ma petite*?" Güzel yüzü bir maske kadar saf ve boştu.

Başımı iki yana salladım ve ileri bir adım attım. Gidiyordum. Yapmam gereken işler vardı. Richard'in eli omzumdan yakaladı.

"Beni bırak, Richard. Şu an sana kızgınım." Ona bakmadım. Yüzünü görmek istemiyordum. Üzgün görünmesinden korkuyorum, o zaman yaptıklarını affedeceğimden korkuyordum.

"Onu duydun, Richard. Ona dokunmanı istemiyor." Jean-Claude kayarcasına bir harekede bir adım yaklaştı.

"Onunla uğraşma, Jean-Claude."

Richard'ın eli nazikçe omzumu sıktı. "Seni istemiyor, Jean-Claude." Sesinde kızgınlık vardı, olması gerekenden daha

kızgındı. Sanki Jean-Claude'dan çok kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

İleri adım atıp elinden kurtuldum. Eline uzanmak istiyordum ama yapmadım. Benden çok fazla şey gizlemişti. Tehlikeli şeyleri gizlemişti. Buna izin veremezdim. Daha kötüsü, ruhunun derin bir köşesinde benim Jean-Claude'a ilgi duyabileceğimi düşünüyordu. Ne karmaşaydı.

"İkiniz de siktirin," dedim.

"Daha o zevki tadamadınız mı?" dedi Jean-Claude.

"Bu, Anita'nın cevap vermesi gereken bir soru, benim değil, " dedi Richard.

"Eğer yapmış olsaydınız, anlardım."

"Yalancı," dedim.

"Hayır, *ma petite.* Onun, tenin üzerindeki kokusunu alabilirim. "

Onu vurmak istiyordum. O güzel yüzünü parçalamak istiyordum. Bu his omuzlarımı gerginleştirdi, kollarımı ağrıttı. Ama bilmem gereken bir şey vardı. Vampirlerle gönüllü olarak çatışmaya girilmezdi. Bu ömrünüzü kısaltırdı.

Jean-Claude'un çok yakınına yürüdüm, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Burnuna bakıyordum, bu etkiyi biraz bozuyordu ama gözleri, insanı içine çeken su birikintileri gibiydi, bunu gayet iyi biliyordum.

"Senden nefret ediyorum." Sesimi bağırmamak için kontrol ettiğim için düz çıkmıştı. O anda bunu çok içten söylemiştim. Ve Jean-Claude'un bunu hissedebileceğini biliyordum. Onun bilmesini istiyordum.

"*Ma petite...*"

"Hayır, yeterince konuştun. Şimdi benim sıram. Eğer Richard Zeeman'a zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Senin için o kadar değerli mi?" Sesinde şaşkınlık vardı. Harika.

"Hayır, sen benim için o kadar değersizsin." Ondan uzaklaştım, etrafından dolaştım. Arkamı ona dönüp yürüdüm. Sivri dişlerini gerçeğe batırmasını sağladım. Bu gece, her kelimeyi içtenlikle söylemiştim.

BEŞ

Çağrı cihazımdaki numara, Dedektif Çavuş Rudolf Storr'un araç telefonunun numarasıydı. Geçen sene karısı Noel'de hediye etmişti. Ona bir teşekkür notu göndermiştim. Polis telsizinden sesler, yabancı bir dilmiş gibi duyuluyordu. Dolph beşinci çalışta açtı. Eninde sonunda geleceğini biliyordum.

"Anita."

"Ya karın olsaydım?" diye sordum.

"Çalışıyor olduğumu anlardı."

Üzerinde durmadım. Hiçbir kadın kadın, kocasının telefonu başkan bir kadının adını söyleyerek açmasından hoşlanmazdı. Belki Lucille farklıydı.

"Neler oluyor, Dolph? Bu gecemin boş olması gerekiyordu."

"Katillerin bunu bilmiyor olmasına üzüldüm. Eğer çok meşgulsen, sensiz halletmeye çalışırız."

"Sizi bu kadar tutuşturan şey nedir?"

Gülme diyebileceğim bir ses ile ödüllendirildim. "Senin suçun değil. Kırk-dördün, üzerinde, Six Flags'a doğru bir yerdeyiz.

"Kırk-dördün üzerinde tam olarak nerede?"

"Audubom Doğa Merkezi'nin yanında. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Problem şu, nerede olduğunuzu bilmiyorum. Doğa Mer-
30 kezine nasıl gelebilirim."

"St. Ambrose Manastırı'nın karşısındaki yoldan."

"Orayı bilmiyorum," dedim.

İç çekti. "Kahretsin, hiçbir yerin ortasındayız işte. Tarif edebileceğim bir yer yok."

"Bana sadece yolu tarif et. Ben bulurum."

Tarif etti. Çok uzundu ve yanımda kâğıt kalem yoktu. "Dur bir dakika, yazacak bir şeyler bulayım." Telefonu bırakıp bağış yerinden bir peçete kaptım. Yaşlıca bir çiftten kalem dilendim. Adam kaşmir palto giyiyordu. Kadının gerçek elmasları vardı. Kalem işlemeliydi ve gerçek altındı. Geri vereceğime söz verdirtmedi. İnsanlara güveniyordu ya da böyle ufak şeylerle uğraşmıyordu. Yanımda kalem kâğıt taşımaya başlayacaktım. Bu utandırıcı olmaya başlamıştı.

"Geri geldim, Dolph, söyle."

Neden bu kadar uzun sürdüğünü sormadı. Dolph konu dışı sorularla uğraşmazdı. Bana yeniden tarif etti. Doğru aldığımdan emin olmak için ona okudum. Doğruymuş.

"Dolph, yol en azından kırk beş dakika sürer." Ben genelde en son çağrılan uzman oluyordum. Kurbanın fotoğrafının çekilmesi, videoya kaydedilmesi, incelenmesi, kurcalanması, vs. gibi işlerlerden sonra çağrılırdım. Ben geldikten sonra herkes eve giderdi ya da en azından cinayet mahallinden giderdi. İnsanlar yaklaşık iki saat bekleyeceklerdi.

"Bu işi bir insanın yapmadığını tahmin ettiğim anda seni aradım. İşi bitirip senin için hazırlanmamız yaklaşık kırk beş dakika sürer.

Bilmeliydim, Dolph hep ileriye yönelik planlar yapardı. "Tamam, olabildiğince çabuk orada olacağım."

Kapattı. Ben de kaptım, Dolph hiçbir zaman hoşça kal dememişti.

Adama kalemini geri götürdüm. Sanki geri gelmesini beklemiyormuş gibi incelike geri aldı. İyi eğitilmişti.

Kapıya gittim. Jean-Claude ya da Richard lobide değildi. Halk içinde oldukları için kavga edeceklerini zannetmiyordum, kızgın sözler olabilirdi ama vahşet olmazdı. Yani vampir ve kurtadam başlarının çaresine bakabilirdi. Ayrıca, eğer kendi basımayken Richard benim için endişelenemiyorsa, en azından ben de buna aynı şekilde karşılık vermeliydim. Jean-Claude'un beni bu kadar zorlayacağını sanmıyordum. Gerçekten. Birimiz ölürdü ve ben bu kişinin, sadece belki, kendim olacağını düşünmeye başlamıştım.

ALTI

Kapıdan çıkınca etrafımı soğuk sardı. Omuzlarımı büzüp çenemi paltomun yakasının altına soktum. Bir dörtlü birkaç metre önümde kahkahalar atarak ilerliyordu. Yan yanaydılar, soğuktan birbirlerine sokulmuşlardı. Kadınların sivri topuklu ayakkabıları, sert melodik sesler çıkartıyordu. Kahkahaları çok tiz, çok cırtlaktı. İyi gitmiş, bir çifte randevuydu, şimdilik. Ya da belki hepsi sırılsıklam aşıktı ve ben buna kıl olmuştum. Belki.

Dörtlü, taşa rastlayan su gibi açıldı, bir kadının yanından geçtikten sonra yemden birleştiler, sanki onu görmemiş gibi gülüyorlardı. Belki de öyleydi.

Havadaki hafif dalgalanmayı, şimdi hissetmiştim. Rüzgârla alakası olmayan bir hisli bu. Kadın görünmüyormuş gibi davranıyordu. Çiftler, onu fark etmeden, fark edene kadar, ben de fark etmemiştim. Bu becerikli olduğu anlamına geliyordu. Çok, çok becerikliydi.

Sokak lambasının altında duruyordu. Saçları tereyağı sarışıydı, dalgalıydı. Benimkinden uzundu, neredeyse beline geliyordu. Üzerindeki palto siyahtı ve son düğmesine kadar ilikliydi. Bu renk onun için çok sertti. Makyaja rağmen, tenindeki rengi emiyordu.

Kaldırımın ortasında duruyordu, kendisinden emindi. Boyu neredeyse benim kadardı, fiziksel olarak etkileyici değildi. Öyleyse neden orada, sanki dünya üzerindeki hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi duruyordu? Sadece üç şey birisine böyle bir güven verirdi: Makineli tüfek, aptallık ya da vampir olmak. Makineli tüfeği göremiyordum ve aptal görünmüyordu. Neye baktığımı fark ettiğimden beri bana vampir gibi görünmeye başlamıştı. Makyajı iyiydi. Onu neredeyse canlıymış gibi gösteriyordu. Neredeyse.

Ona baktığımı fark etti. O da bana baktı, gözleriyle benim gözlerimi yakalamaya çalışıyordu ama bu küçük dansta tecrübem vardı. Birisinin yüzüne gözlerinin içine bakmadan bakmak, biraz çalışma ile kolayca öğrenilen bir numaraydı. Bana kaşlarını çattı. Gözlerinin işe yaramaması hoşuna gitmemişti.

Ondan neredeyse iki metre ötede duruyordum. Bacaklarımı açmış, topuklarımın üzerinde olabileceğim kadar dengedeydim. Ellerim şimdiden soğuğa çıkmış, gerekirse silahıma uzanmak için hazırdı.

Gücü tenimin üzerinden, zayıf bir nokta arıyormuş gibi, oraya buraya dokunarak geçti. Çok iyiydi ama yüz yaşının sadece biraz üzerindeydi. Yüz yıl, zihnimi bulandırmak için yeterli değildi. Bütün animatörlerin vampirlere karşı biraz direnci vardı. Benimkisi pek çoğundan daha fazlaymış gibiydi.

Şirin yüzü konsantre olmuşken, porselen bebeğinki kadar boştu. Sanki bir şey atıyormuş gibi elini bana savurdu. Sindim ve güç, beni görünmez bir dalga gibi yakaladı, vücuduma çarptı. Sendeledim.

Silahımı çektim. Üzerime atılmaya çalışmadı. Beni vazgeçirmeye konsantre oldu. En azından iki yüz yaşındaydı. Yaşını neredeyse bir yüzyıl eksik hissetmiştim. Böyle hataları sık yapmazdım. Gücü bedenime minik sopalar gibi vuruyordu ama zihnime yaklaşamamıştı bile. Silahı ona doğrulttuğum-

da, ben de en az onun kadar şaşkındım. Çok kolay olmuştu.

"Hey," diye birses geldi arkamızdan. "Silahı yere bırak, hemen!" Tam ihtiyacım olduğunda polis gelmişti. Silahı kal-

dırıma doğrulttum.

"Silahı yere bırak, hemen şimdi," diye gürledi ve arkama dönmeden onun da kendi silahını çektiğini fark ettim. Polisler silahları çok ciddiye alırdı. Browning'i sağ elimde açıkta tutup sol elimi kaldırdım ve silahı nazikçe kaldırıma bırakmak için çömeldim.

"Bu kesintiye ihtiyacım yok," dedi vampir. Parmaklarımı başımın üzerinde kenetleyip yavaşça ayağa kalkarken, vampire baktım. Belki işi bildiğimi gösterirsem birkaç puan kazanırdım. Vampir arkamdan yaklaşan polise bakıyordu. Dostça bir bakış değildi.

"Ona zarar verme," dedim.

Vampirin gözleri bana kaydı. "Polise saldırmamız yasak. Kuralları biliyorum." Sesinde bir küçümseme vardı.

"Ne kuralları?" demek istiyordum ama demedim. Bu iyi bir kuraldı. Polis böyle bir kuralla yaşayabilirdi. Elbette ben polis değildim ve kuralların beni içermediğine bahse girerdim.

Polisin gelişini yan gözle gördüm. Silahını bana doğrultmuştu. Silahımı uzağa tekmeledi. Binaya çaptığını gördüm. Bir el sırtıma dokunup dikkatimi dağıttı. "Silahın nereye gittiğini bilmene gerek yok."

Haklıydı, şimdilik. Tek eliyle üzerimi aradı. Çok dikkatli değildi, ortağının nerede olduğunu merak ediyordum.

"Yeter," dedi vampir.

Polisin benden uzaklaştığını hissetim. "Burada neler oluyor?"

Vampirin gücü, karanlıkta yanımdan geçen büyük bir hayvan gibi bana süründü. Polisin soluğunu tuttuğunu duydum.

"Burada hiçbir şey olmuyor,' dedi vampir. Sesinden bir aksan vardı. Alman ya da belki Avusturyalıydı.

Polisin de, "Burada hiçbir şey olmuyor," diye tekrarladığını duydum.

"Şimdi git trafiği yönetmeye devam et," dedi vampir.

Yavaşça döndüm, ellerim hâlâ başımın üzerindeydi. Polis orada duruyordu, yüzü boş, gözleri açıktı. Silahını yere doğrultmuştu, sanki elinde olduğunu unutmuş gibiydi.

"Buradan git," dedi vampir.

Polis, orada donmuş gibi durdu. Haçlı bir kravat iğnesi vardı. Olması gerektiği gibi, kutsanmış haç giyiyordu ama pek bir faydası olmamıştı.

İkisinden de uzaklaştım. Eğer dikkati polisten ayrılırsa, ben silahlı olmak istiyordum. Ellerimi yavaşça yere yaklaştırdım, polise bakıyordum. Eğer vampir kontrolünü bir anda bırakırsa, ben olmam gereken yerde olmayacaktım, beni vurabilirdi. Belki vurmazdı ama belki de vururdu. Eğer beni ikinci defa elimde silahla görürse büyük ihtimaller yapardı.

"Ona emir verebilmem için gidip haçı çıkartacağını hiç zannetmiyorum ? "

Gözlerim vampire kaydı. Bana bakıyordu. Polis titredi, sanki bir kâbus içinde uyuyan birisi gibi kıvranıyordu. Vampir gözlerini polise çevirdi ve kıvranmalar kesildi.

"Hiç zannetmiyorum," dedim. Diz çöktüm, dikkatimi ikisine de yoğunlaştırmaya çalışıyordum. Browning'e dokundum ve üşümüş parmaklarımla kavradım. Ellerim soğuktan sertleşmişti, bu durumda silahı ne kadar hızlı çekebileceğimden emin değildim. Belki de eldivenlere bir şans vermeliydim. Belki şu kesik parmakları olanlara.

Browning'i paltomun cebine koydum, hâlâ elimdeydi. Elim ısınacaktı ve gerekirse paltonun alandan ateş edebilirdim.

"Haç olmazsa onu kontrol edebilirim. Seni neden böyle kontrol edemiyorum?"

' Sadece şanslıyım, sanırım.

Gözleri bana kaydı. Polis yeniden kıvranmaya başladı. Benimle konuşurken, polise bakmak zorunda kaldı. Bu işin ne
 kadar konsantrasyon gerektirdiğini görmek ilginçti. Güçlüydü ama limitleri vardı.

"Sen Cellat'sın," dedi.

"Ne olmuş?"

"Anlatılanlara inanmamıştım. Şimdi bazılarına inanmaya başlıyorum."

"Senin için iyi. Şimdi, ne istiyorsun?"

Rujlu dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Senin Jean-Claude'u rahat bırakmanı istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Rahat bırak diyerek ne demek istiyorsun?"

"Onunla çıkma. Onunla flört etme. Onunla konuşma. Onu rahat bırak."

"Seve seve," dedim.

Bana döndü, şaşırmıştı. İki yüz yıllık bir vampiri çok sık şaşırtamazdınız. Açık gözleri ve şaşkınlıktan küçük o'ya dönüşmüş ağzı ile insan gibi görünüyordu.

Polis homurdandı ve sersemce etrafa bakmaya başladı. "Neler oluyor?" İkimize de baktı. Gece çıkmış iki narin bayan gibi görünüyorduk. Silahına baktı ve utanmış gibi göründü. Neden dışarıda olduğunu hatırlayamıyordu. Bizden uzaklaşıp özür dilerken silahını yerine koydu. Vampir onu bıraktı.

"Jean-Claude'u öylece bırakacak mısın?" diye sordu.

"Bahse girebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum."

"Bak, neye inandığın umurumda değil. Eğer Jean-Claude'dan hoşlanıyorsan, seni desteklerim. Yıllardır ondan kurtulmaya çalışıyorum."

Yeniden, sarı saçlarını yüzünde uçuşturarak başını iki yana salladı. Bu, küçük kızların yapacağı gibi bir hareketti. Eğer bir ceset olmasaydı çok şirin olurdu.

"Yalan söylüyorsun. Onu istiyorsun. Kim olsa onu ister."

Bununla tartışamazdım. "Bir adın var mı?"

"Ben Gretchen'im."

"Bak Gretchen, sana Efendinle mutluluklar diliyorum. Eğer dişlerini ona batırmak için yardım istersen bana söyle. Ona beraber yaşacağı hoş ve küçük bir vampir bulmak çok hoşuma gider."

"Benimle alay ediyorsun."

Omuz silktim. "Biraz ama bu alışkanlık, kişisel değil. Söylediklerimde ciddiyim. Jean-Claude'u istemiyorum."

"Güzel olmadığını mı düşünüyorsun?" Sesi şaşkınlıktan yumuşamıştı.

"Şey, hayır ama kaplanların da güzel olduğun düşünüyorum. Yine de bir tanesi ile yatmak istemem."

"Hiçbir ölümlü ona direnemez."

"İşte bu direniyor," dedim.

"Ondan uzak dur, yoksa seni öldürürüm," dedi.

Gretchen beni gerçekten dinlemiyordu. Kelimeleri duyuyordu ama anlamları yerine ulaşmıyordu. Bana Jean-Claude'u hatırlattı.

"Bak, o benim peşimden geliyor. Eğer o bana izin verirse peşini bırakırım. Beni tehdit etme."

"O benim, Anita Blake. Üzerine gidersen kendini tehlikeye atarsın."

Başımı iki yana sallama sırası bendeydi. Belki ona bir silah doğrulttuğumun farkında değildi. Belki gümüş kurşunlarım olduğunu bilmiyordu. Belki son birkaç yüzyıl onu kibirlendirmişti. Evet, sanırım durum buydu.

"Bak, şu an bunun için vaktim yok. Jean-Claude senin mi, harika, çok güzel. Bunu duyduğuma çok sevindim. Onu benden uzak tutarsan, beni ölü ya da diri en mutlu kadın yaparsın." Ona arkamı dönmek istemiyordum ama gitmem gerekiyordu. Eğer hemen şimdi üzerime saldırmayacaksa,

Dolph beni cinayet mahallinde bekliyordu. Gitmem gerekiyordu.

"Gretchen, sen ve Anita ne hakkında konuşuyordunuz?"

Jean-Claude bize doğru ilerledi. Üzerinde -sizi kandırmıyorum- siyah bir pelerin vardı. Yakalı, Viktorya dönemi stili bir pelerindi. Beyaz ipek şeridi silindir şapka, kıyafetini tamamlamıştı.

Gretchen gözlerini dikip ona baktı. Başka bir tanımı yoktu. Yüzündeki katıksız hayranlık, rahatsız edici ve çok insancaydı. "Rakibimle tanışmak istedim."

Onun rakibi değildim ama beni dinleyeceğini zannetmiyordum.

"Sana dışarıda beklemeni ve onunla karşılamamanı söylemiştim. Bunu biliyordun." Son iki kelime, Gretchen'in üzerine kayalar gibi fırlatılmıştı.

Geriledi. "Bu gece ona zarar vermeyecektim."

Bu, neredeyse bir yalandı ama bir şey söylemedim. Jean-Claude'a beni tehdit ettiğini söyleyebilirdim ama bu bir şekilde ispiyonlamak olurdu. Beni yalnız yakalamak için çok zahmete gitmişti. Beni uyarmak için. Ona olan aşkı çok açıktı. Ona karışı, Jean-Claude'dan yardım isteyemezdim. Bu aptalca ama gerçekti. Ayrıca, Jean-Claude'a iyilik borçlu olmak istemiyordum.

"Ben siz çifte kumruları yalnız bırakayım."

"Ona hakkımızda ne yalanlar anlattın?" Jean-Claude'un sözleri kızgınlıkla sanki havayı ısıttı. Öfkesinden boğazım düğümlenmişti. Yüce İsa.

Gretchen dizleri üzerine düştü, eli ileri uzanmıştı, darbeyi engellemek için değil, yalvarmak için, ona uzanıyordu. "Lütfen, sadece onunla tanışmak istemiştim. Seni, benden çalacak ölümlüyü görmek istemiştim."

Bunu görmek istemiyordum ama bir araba kazası gibiydi. Gözlerimi bir türlü ayrılamıyordum.

"O hiçbir şeyi çalmıyor. Seni hiçbir zaman sevmedim."

Gretchen'in yüzündeki acı gerçekti, makyajın altında bile insanmış gibi görünmüyordu. Yüzü inceliyor, kemikler daha belirginleşiyor, sanki teni daralıyordu.

Jean-Claude onu kolundan yakaladı ve sertçe ayağa kaldırdı. Beyaz eldivenli elleri koluna batıyordu. Eğer insan olsaydı, kolu çürürdü. "Kendini toparla, kadın. Kontrolünü kaybediyorsun. "

İncelen dudakları geri çekilip sivri dişlerini ortaya çıkarttı. Jean-Claude'a tısladı, kolundan kurtuldu. Neredeyse pençelere dönüşmüş elleriyle yüzünü kapattı. Vampirlerin gerçek şekillerini gösterdiklerini görmüştüm ama bu asla kazayla, asla kalabalık içinde, birilerinin sizi görebileceği bir yerlerde olmamıştı. "Seni seviyorum." Kelimeler boğuk ve karışık duyulmuştu ama o iki kelimedeki hisler gerçekti. Çok... insancaydı

"Hepimizi rezil etmeden önce, yıkıl karışımdan," dedi Jean-Claude.

Artık insanca olmayan yüzünü ışığa doğru kaldırdı. Soluk teni içten gelen bir ışıkla parlıyordu. Makyajı, parlayan yüzeyde sırıtıyordu. Allık, rimel, ruj, içinden gelen ışığın üzerinde uçuyor gibiydi, sanki teni artık onları emmiyordu. Başını çevirince, çenesindeki kemikleri yüzünde gölgeler halinde gördüm. "Aramızdaki şey bitmedi, Anita Blake." Kelimeler sivri dişlerinin arasından dökülmüştü.

"Git buradan!" Jean-Claude'un kelimeleri yankılı bir uslamaydı.

Gretchen kendisini yukarı kaldırdı, bir zıplama değildi, yerden yükselme değildi, sadece yukarı çıkmıştı. Ve rüzgârın kuvvetiyle karanlığın içinde kayboldu.

"Yüce İsa," diye fısıldadım.

"Özür dilerim, *ma petite*. Bu olmasın diye onu dışarıya yollamıştım." Köşeden buz gibi bir rüzgâr ıslık çalarak esti, silin-

dir şapkasını tutmak zorunda kaldı. En azından üzerindeki kıyafetlerin, her kapmine boyun eğmediğini görmek güzeldi.

"Gitmem gerek, Jean-Claude. Polis beni bekliyor."

"Bu gece bunların olmasını istememiştim."

"Sen hiçbir şeyin olmasını istemiyorsun, Jean-Claude. Ama yine de oluyorlar." Elimle onu susturdum. Artık daha fazla duymak istemiyordum.

"Gitmem gerek." Dönüp arabama doğru yürüdüm. Buzlu cadde de güvenli bir mesafeye gelince silahımı yeniden kılıfına yerleştirdim.

"Özür dilerim, *ma petite*." Ona cehenneme gitmesini söylemek için döndüm. Orada değildi. Sokak lambası boş caddede parlıyordu. Onun ve Gretchen'in arabaya ihtiyaçları olduğunu zannetmiyordum.

YEDİ

4. Kara Yolu'na dönmeden önce sağda görkemli eski evleri görür gibi olurdunuz. Evler, dökme demir çitler ve güvenlik önlemleri alınmış kapılarla çevriliydi. Bu evler yapıldığı dönemde zarafetin en üst düzey indeymiş, mahalle de öyleymiş. Şimdi, bu eski kasaba evleri, prefabrik evler ve ölü bakışlı çocukların birbirlerini güzel bir çift spor ayakkabı için vurduğu, yükselen suların ortasındaki adalara dönüşmüşlerdi. Ama eski para burada kalmıştı, bu onları öldürse, bile zarif olmaya kararlıydılar.

Fenton'da, Chrysler hâlâ en büyük iş verendi. Yan yollardan birisinde fast-food restoranları ve yerel dükkânlar sıralanmıştı. Ama kara yolu hiçbirisine uğramadan gidiyordu. İleri giden ve arkasına hiç bakmayan dar bir yoldu. Martiz binası karşısında ki kara yolunun üzerine, içinde ofisler olabilecek kadar büyük bir üst geçit yaptırmıştı. Atılgan bir sevgili gibi dikkatinizi çekiyordu ama şirketin adını öğrenmiştim ve bunu 44.'nün üzerindeki pek çok iş binası için söyleyemezdim. Bazen atılgan olmak işe yarıyordu.

Ozark Dağları, yolun diğer tarafından yükseliyordu. Yumuşak hatlı dağlardı. Güneşli bir son bahar gününde, ağaçların parlayan renkleriyle dağların çarpıcı bir güzelliği olur-

du. Soğuk bir Aralık gecesinde dağlar, bana sadece farlara eşlik ederken, yola doğru uzanmış uyuyan devlermiş gibi görünüyordu. Çıplak ağaçların üzerinde parlamaya yetecek kadar kar vardı. Çamların siyah şekilleri, ay ışığında sabit gölgeler gibiydi. Dağlarda açılan bir çakıl taşı ocağının oluşturduğu çatlak yüzünden oluşan kireç taşı yamacı uzakta parlıyordu.

Dağların eteklerine doğru evler yığılmıştı. Bunlar oturmaya yetecek kadar geniş verandaları olan hoş çiftlik evleriydi. O kadar da hoş olmayan, boyanmamış ahşaptan yapılmış, paslı teneke çatılı evler de vardı. Yakınında çiftlik evi olmayan hayvan ağılları boştu. Dondurucu soğukta tek başına duran bir at vardı. Eureka'anın sonrasında pek çok insan at besliyordu... Bunlar, evlerin bir tanesinin fiyatının yarım milyona kadar çıktığı, Ladue ve Chesterfiled'da yaşayacak kadar parası olmayan insanlardı. Burada sahip olduğunuz şeyler, ahır, ağıl ve atınızı ziyaret etmek için kat edeceğiniz kilometrelerce yoldu ama en azından bir tane atınız vardı. Bu kadarı, bir at için çok fazla zahmetti.

Yol tabelasının beyaz ucu farların ışığında parladı. Yavaşladım. Bir araba, tabelaya çarpıp kırık bir çiçek gibi eğmişti. Altmış derecelik açıyla eğilmiş tabelayı okumak çok zordu. Sanırım bu yüzden Dolph, tabelada yazan sokak adını söylemek yerine kırık tabeladan dön demişti.

Dar yola saptım. St. Louis'de kar kalınlığı yaklaşık yedi santim olurdu. Burada on beş santimden kalın gibi görünüyordu. Yol temizlenmemişti. Yukarı meyilliydi, tepelere tırmanıyordu. İnce kamyonet tekerlekleri karda iki iz bırakmıştı. Polis arabaları tepeye çıkmıştı. O zaman benim Jeep'im de çıkardı. Eski Novam olsaydı, karın içinde, topuklu ayakkabılarla tepeye çıkıyor olurdum. Gerçi bagajda bir çift Nike vardı. Yine de, koşu ayakkabıları da iyi bir gelişme değildi. Belki bir çift çizme almalıydım.

Ama St. Louis e bu kadar kar yağdığını bilmiyordum. Bu son dört senenin en yoğun kar yağışıydı. Çizmeler gereksizmiş gibi gelmişti.

Ağaçlar yola doğru eğilmişti, çıplak dalları farların ışığında zıplıyordu. Islak sarkıtlar yola doğru uzanmıştı. Bu yol, yazın yapraklarla kaplı bir tünel olurdu, şimdi sanki kardan fırlamış siyah kemiklerle kaplıydı.

Tepenin yamacında kalın taş duvar vardı. Yüksekliği on metre olmalıydı, etkili bir şekilde yolun sol tarafında kalan her şeyi gizliyordu. Burası manastır olmalıydı.

Yaklaşık yüz metre ileride, üzerinde sivri çıkıntılar olan demir bir kapı vardı, kapının yanındaki duvara yerleştirilmiş bir plaka vardı. Metalin üzerine ilenmiş yine metal harflerle St. Ambrose Manastırı yazılmıştı. Yol, tepe ile birlikte dönüp gözden kayboluyordu. Girişin hemen karşısında dar bir çakıl yol vardı. Araba izleri ise önümdeki karanlıkta ilerliyor ve diğer tepenin arkasında kayboluyordu. Eğer o kapı orada olmasaydı, dönüşü kesin kaçırırdım. Dönüşe sapan tekerleklerin bıraktığı izler ancak ben belirli bir açıda sağa döndükten sonra farların içine girdi.

Düz giden araçların nereye gittiğini merak etmiştim. Beni ilgilendirmiyordu. Dar yola saptım. Dallar, Jeep'e sürtüyordu, yeni boya üzerinde tahtada öten tırnaklar gibi ses çıkartıyorlardı. Harika, sadece harika.

Daha önce hiç yeni bir arabam olmamıştı. O karların altında kalmış mezar taşına çarptığımda Jeep'in aldığı ilk hasar, en zoruydu. Ük hasardan sonrası kolay atlatılıyordu. Elbet-tee.

Dar yolun iki tarafında arazi genişledi. Kış mevsiminin öldürdüğü, biz zamanlar bel boyundaki çalılarla kaplı ovanın üzeri şimdi karla kaplıydı. Karın üzerinde parlayan mavi kırmızı ışıklar karanlığı dağıtıyordu. Ova, sabanın işini bitirdiği yerde, düz bir çizgi halinde acayip bir şekilde kesiliyordu. Yolun sonunda parmaklıklı verandası bile olan beyaz bir çift-

lik evi vardı. Bir çocuğun dağılmış oyuncakları gibi her yerde arabalar vardı. Yolun karın altında devam ettiğini umuyordum. Büyükanne Blake, çimenlerin üzerine araba park et-

mesinden nefret ederdi.

Ambulans dahil pek çok arabanın motoru çalışıyordu. İnsanlar arabaların içinde oturmuş, bekliyordu. Ama ne için? Genelde ben suç mahalline geldiğimde, bütün iş bitmiş, birileri cesedi almak için benim işimi bitirmemi beklerken, olay yeri inceleme ekipleri gitmiş olurdu. Bir şeyler oluyordu.

St. Gerard Kasabası Şerifi'nin arabasının yanına park ettim. Şoför tarafındaki kapının yanında bir polis duruyordu, arabanın üzerine yaslanmıştı. Çiftlik evinin önünde toplanmış insan topluğuna bakıyordu ama bana doğru döndü. Gördüğü şeyden pek mutlu olmuşa benzemiyordu. Smokey Bear* şapkası yüzünü gölgeliyordu ama kulaklarını ve başının arkasını soğukta bırakmıştı. Soluk tenli ve çilliydi, boyu en az bir doksandı. Koyu renk kışlık ceketi altındaki omuzları bir hayli genişti. Hayatı boyunca güçlü olmuş, iri bir adama benziyordu ve bunun onu sert erkek yaptığını düşünüyormuş gibi hareket ediyordu. Saçları parlayan ışıkların soluk renklerinde değişiyordu, yanibir mavi, bir kırmızı oluyordu. Yüzü gibi, kar ve diğer her şeyin rengi de değişiyordu.

Dikkatlice arabadan çıktım. Ayakkabımın kenarlarından içeri kar girdi ve naylon çorabımı ıslattı, deri tabanı doldurdu. Soğuk ve ıslaktı. Arabanın kapısına hayatım pahasına tutunmuştum. Yüksek topuklar ve kar iyi bir karışım değildi. Yapmak istediğim en son şey, St. Gerard kasabası Şerif Teşkilatı elemanları önünde popo üstü yere oturmaktı. Jeep'in arkasından Nikelarımı alıp arabanın içinde giymeliydim.

* Smokey Bear: 1940lardan beri Amerika'da orman yangınlarının önlenmesinde ilanlarında kullanılan orman korucularının yardımcısı maskot ayı.

Ama artık çok geçti. Şerif yardımcısı bana doğru çok emin bir şekilde geliyordu. Çizmelerini giymişti, karda hiç zorlanmıyordu.

Bana dokunacak kadar yaklaşınca durdu. Normalde tanımadığım insanların bana bu kadar yaklaşmasına izi vermezdim ama geri çekilmek için arabanın kapısın bırakmam gerekiyordu. Ayrıca o bir polisti, polisten korkmamam gerekiyordu. Değil mi?

"Bu polis meselsi, Bayan. Gitmenizi istemek zorundayım."

"Ben Anita Blake. Çavuş Rudolf Storr ile çalışıyorum."

"Polis değilsin." Bundan çok emindi. Ses tonunda küçümseme sezer gibi olmuştum.

"Hayır, değilim."

"O zaman gitmen gerekiyor."

"Çavuş Storr'a burada olduğumu söyler misin... lütfen." Kibar olmanın hiçbir zararı yoktu.

"Sana iki kere gitmeni söyledim. Üçüncü defa söyletme."

Tek yapması gereken koluma uzanıp beni Jeep'e geri tıkmaktı ve iş bitecekti. Tabii ki diğer polisler bağırma mesafesindeyken bir polise silah çekmeyecektim. Bu gece vurulmak istemiyordum.

Ne yapabilirdim? Arabanın kapısını dikkatlice kapattım ve kapıya yaslandım. Çok fazla hareket etmeyip dikkatli olursam, düşmeyebilirdim. Eğer düşersem, belki polisin şiddet uyguladığım iddia edebilirdim.

"Şimdi bunu neden yaptın?"

"Buraya gelmek için bir randevuyu yarıda bırakıp kırk beş dakika araba kullandım." Biraz suyuna gidip yumuşatmaya çalışıyordum. "Çavuş Storr'la konuşmama izin ver, o gitmem gerektiğini söylerse giderim."

"Eyalet dışından uçakla bile gelmiş olsan umurumda değil. Gideceğini söylüyorum. Şimdi, hemen."

Yumuşamaya hiç niyeti yokmuş.

Bana uzandı. Erişebileceğinden uzak bir yere geriledim. Sol ayağım bir buz parçasına denk geldi ve karın içine popo üstü düştüm.

Şerif yardımcısı şaşırmış gibiydi. Düşünmeden bana elini uzattı. Jeep'in çamurluğunu kullanarak ayağa kalkarken aynı zamanda Şerif Yardımcısı Somurtkan'dan da uzaklaşıyordum. Bunu fark etti, kaşlarını çattığında alnında oluşan kırışıklıklar derinleşti.

Kar, ıslak parçalar halinde paltoma yapışmıştı ve eriyerek bacaklarımdan akıyordu. Sinirlenmeye başlamıştım.

Jeep'in etrafından dolaştı.

Ellerimle arabayı destek olarak kullanıp geri çekildim. "Eğer istiyorsan yakalamaca oynanabiliriz, şerif yardımcısı ama Dolph'la konuşmadan bir yere gitmiyorum."

"Senin çavuşun burada yetkili değil." Biraz daha yaklaştı.

Geri çekildim. "O zaman yetkili birisini bul."

"Benden başka konuşman gereken kimse yok," dedi. Bana doğru hızlı üç adım attı. Ben daha hızlı geriledim. Eğer buna devam edersek, Marx kardeşler film gibi arabanın etrafında dönmeye başlayacaktık, yoksa Keystone Kops filmlerinde mi böyle oluyordu?

"Benden kaçıyorsun."

"Bu ayakkabıların içinde mi, dalga mı geçiyorsun?"

Neredeyse Jeep'in arkasındaydım. Birazdan başladığımız yere dönecektik. Polis telsizi gürültüsünde sinirli sesler duyuluyordu. Bir tanesi Dolph'unkine benziyordu. Galiba yerel polisle sıkıntıları olan bir tek ben değildim. Ama görünüşe göre araba etrafında kovalanan sadece bendim.

"Olduğun yerde dur," dedi.

"Ya durmazsam?"

Silah kılıfının tokasını açtı. Eli silahının kabzasındaydı. Kelimelere gerek yoktu.

Adam deliydi.

O silahını çekmeden, ben kendiminkini çıkartabilirdim ama o bir polisti. İyi adamlardan birisi olması gerekiyordu. Ayrıca diğer polislere, başka bir polisi niçin vurduğunuzu anlatmaya çalışmayı bir deneyin. Bu konuda biraz hassas oluyorlardı.

Silahımı çekemezdim. Ondan kaçamazdım. Bilek güreşi de seçenek dışı gibiydi. Düşünebildiğim tek şeyi yaptım. "Dolph, Zerbrowski! Kızınızı kaldırıp buraya gelin," diye bağırdım.

Sanki birisi düğmeye basmış gibi bağrışmalar kesildi. Sadece telsiz paraziti ve sessizlik vardı. Ben adamlara doğru baktım. Dolph bana doğru bakıyordu. İki on boyuyla herkesten uzundu. Ona el salladım. Çaresiz bir hareket değildi ama beni gördüğünden emin olmuştum.

Şerif yardımcısı silahın çekti. Ben kendiminkini çekmemek için her şeyimle kendimi tuttum. Bu deli fişek bir bahane arıyordu. Ama ben ona istediğini vermeyecektim. Eğer beni yine de vurursa, işte o zaman kızardım.

Silahı, .357lik Magnum'du, balina avlamak için idealdi. İki ayaklı her şeyi yere sererdi. İnsanî olan her şeyi. Silahın namlusuna bakarken kendimi çok insanî hissediyordum. Gözlerim yüzüne kaydı. Artık kaşları çatık değildi. Sanki tetiği çekecek ve yakalanmayacakmış gibi, çok kararlı ve kendisinden emin görünüyordu.

Dolph'a yeniden seslenmek istiyordum ama yapmadım. Aptal tetiği çekebilirdi. Bu mesafeden, bu kalibrede bir silahla kesinlikle öldürdüm. Tek yapabileceğim, arabaya tutunmuş, ayaklarım soğuktan hissizleşirken, öylece durmaktı. En azından ellerimi kaldırmamı istememişti. Sanırım, beynimi yeni boyanın üzerine sıçratmadan önce, yeniden karın içine düşmemi istemiyordu.

Bize doğru gelen Detektif Perry'di. Siyah yüzü, ışıkları abanoz gibi yansıtıyordu. Boyu uzundu ama bu Cehennem

kaçkını Şerif Yardımcısı kadar uzun değildi. İnce bedeni, deve derisi bir palto ile sarılıydı. Paltosuna uygun bir şapka mükemmel bir şekilde başının üzerindeydi. Hoş bir şapkaydı

ama kulakları koruyacak kadar aşağıya çekilemiyordu. Pek çok hoş şapkayla kulaklarınızı kapatamazdınız. Benim bir kızak beresi almam gerekiyordu, örgü bir şey saçınızı dağıtırdı ama kulaklarınızı sıcak tutardı. Şık değildi. Elbette ben de şapka takmamıştım. Saçımı dağıtmak istemiyordum.

Dolph, birilerine bağırma işine geri döndü. Ama ne renk üniformalılara olduğunu göremiyordum, zaten iki seçenek vardı. Diğer adamın kollarını delice salladığını gördüm, geri kalanı küçük kalabalığın arkasında kaybolmuştu. Daha önce hiç kimsenin Dolph'un yüzüne yumruklar savurduğunu görmemiştim. Boyunuz iki on ve bir güreşçi gibi yapılı olunca, pek çok insan sizden korkardı. Belki de akıllıca bir hareketti.

"Bayan Blake, sizin için pek hazır değildik," dedi Perry.

Herkese rütbesi ve soyadı ile hitap ederdi. Şimdiye kadar tanıştığım en kibar insanlardan birisiydi. Yumuşak konuşurdu, çok çalışırdı, kibardı, peki Hortlak Takımı'na düşmek için ne yapımştı?

Ekibin tam adı Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takım'ıydı. Bölgedeki olağandışı bütün suçlarla ilgileniyorlardı. Bir çeşit sabit görevde asılı kalmış bir özel birimdi. Aslında kurulum aşamasında ekibin gerçekten davalar çözeceğini hesaplamamışlardı. Başarıları oranları, Dolph'un Quantico'ya davet edilip eğitmenlik yapmasını sağlayacak kadar yükseltmişti. FBI'ın olağandışı birimini eğitmek hiç fena değildi.

Şerif Yardımcısı'nın silahına bakmaya devam ediyordum. İkinci defa başka tarafa bakmayacaktım. Beni vurabileceğine gerçekten inanmıyordum ama emin de değildim. Yüzünde yapacağına, belki de yapmak istediğine dair bir şey vardı. Bazı insanlara silah verince zorbalaşıyorlardı. Yasal silahlı zorbalara dönüşüyorlardı.

"Selam, Detektif Perry. Şerif Yardımcısıyla aramızda bir sıkıntımız var gibi."

"Şerif Yardımcısı Aikensen, silahınızı mı çektiniz?" Sesi yumuşak ve sakindi, yüksek köşelerden atlamaya meyillilerle ya da rehine almış delilerle konuşurken kullanılacak bir ses tonuydu.

Aikensen kafasını çevirip Perry'e baktı. "Cinayet mahallinde sivillerin bulunması yasak, Şerifin emirleri."

"Şerif Titus'un sivilleri vurmanızı istediğini zannetmiyorum, Şerif Yardımcısı."

Başını çevirip Perry'e yemden baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yeterince zaman vardı. Silahını çekebilirdim. Silahı kaburgalarına dayamak istiyordum. Silahını almak istiyordum ama kendimi tuttum. Göründüğünden daha fazla irade gerektirdi ama silahını çekmedim. O orospu çocuğunu öldürmek istemiyordum. Eğer silahınız çekerseniz, her zaman birilerinin ölme riski vardır. Eğer birisinin ölmesini istemiyorsanız, çekmeyecektiniz, bu kadar basitti. Ama Şerif Yardımcısı hâlâ elinde silah varken arkasını bana döndüğünde, içimde bir şey kımıldamıştı. Şimdiye kadar egom çok fazla yara almıştı ama bununla yaşabilirdim, tabii ki Şerif Yardımcısı Aikensen'de.

"Şerif, polis dışında hiç kimseyi mıntıkaya sokmamam gerektiğini söyledi."

'Mıntıka' bu kadar aptal birisi için çok şık bir kelimeydi. Elbette, askeri bir terimdi. Bunu yıllardır bir konuşmada kullanmak için ölüyor olmalıydı.

"Şerif Yardımcısı Aikensen, bayan bizim olağandışı olay uzmanımız, Anita Blake."

Başını iki yana salladı. "Şerif onaylamadığı sürece hiçbir sivil giremez."

Perry, Dolph'a ve Şerif olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru baktı. "Bizi bile cesedin yanın yaklaştırmıyor, Şerif

Yardımcısı. Şerif Titus'un bir sivile cesedi görme izini verme ihtimali sizce nedir?"

Aikensen sırıttı, hiç hoş değildi. "Az ve hiç." Silahı hâlâ
 vücudumun ortasına doğru tutuyordu. Eğleniyordu.

"Silahı kaldırın, Bayan Blake gidecek," dedi Perry.

Ağzımı, hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemek için açıyordum ama Perry başını hafif bir şekilde iki yana salladı. Sessiz kaldım. Bir planı vardı, benimkinden daha iyiydi.

"Kara bir dedektiften emir almayacağım."

"Kıskançlık," dedim.

"Ne?"

"O bir büyük şehirli bir dedektifi, sen değilsin."

"Senini saçmalıklarında umurumda değil, orospu."

"Bayan Blake, lütfen benim halletmeme izin verin."

"Sen hiçbir boku halledemezsin," dedi Aikensen.

"Tamamen uyumsuz ve kabasınız, siz ve şerifiniz. Eğer bu sizi rahatlatıyorsa, bana istediğiniz isimleri yakıştırabilirsiniz ama bizimle çalışan birisine silah doğrultmanıza izin veremem."

Aikensen'in yüzünden bir bakış geçti. Bir düşüncenin harekete geçtiğini görebiliyordum. Perry'de bir polisti. Büyük ihtimalle onun da silahı vardı ve Aikensen'in arkası ona dönüktü. Şerif Yardımcısı döndü, beraberinde silahı da. Eli gerginleşti.

Ben silahıma uzandım.

Perry'nin boş elleri havaya kalktı, silahsız olduğunu gösteriyordu.

Aikensen hızla nefes alıyordu. Silahını baş hizasına kaldırdı, iki eliyle tutup, sabitlemişti, acele etmiyordu.

Birisi bizi fark edip, "Ne oluyor?" diye bağırdı. Gerçekten de ne oluyordu?

Browning'i Aikensen'in sırtına doğrulttum. "Kımıldama Aikensen, yoksa kafanı uçururum."

"Silahlı değilsin."

Horozu çektim. Otomatik silahta ateş etmeden önce bunu yapmaya gerek yoktu ama hoş dramatik bir ses çıkartıyordu. "Üzerimi aramadın, göt herif."

İnsanlar bağırarak bize doğru koşuyorlardı. Ama zamanında yetişemezlerdi. Üçümüz burada gergin bir halde, karların içinde, bekliyorduk.

"Silahı indir Aikensen, hemen."

"Hayır."

"İndir, yoksa seni öldürürüm."

"Anita, onu vurmana gerek yok. Bana zarar vermeyecek," dedi Perry. İlk defa ilk adımı kullanıyordu.

"Bir kara derilinin beni korumasına ihtiyacım yok." Omuzları gerildi. Ellerini emin olacak kadar iyi göremiyordum ama tetiği çekeceğini düşünüyordum. Ben de tetiği sıkmaya başladım.

"Aikensen, o lanet silahı hemen indir!" diye bağırdı gür bir ses.

Aikensen silahı öylece havaya kaldırdı. Tetiği çekmek gibi bir niyeti bile yoktu. Ürkmüştü. Boğazımda bir kikirdemenin oluştuğunu hissettim. Gülüşümü yutup tetiği bıraktım. Deli fişek Şerif Yardımcısı sona ne kadar yaklaştığını biliyor muydu acaba? Onu kurtaran tek şey Browning'in tetiğiydi. Tetik sertti. Hafif bir sıkma ile ateş alan çok silah vardı.

Bana doğru döndü, silahı hâlâ dışarıdaydı. Benimkisi hâlâ ona doğrulmuştu. Silahının namlusunu bana doğru döndürmeye başladı. "Eğer namlu bir santim daha inerse, seni vururum. "

"Aikensen, lanet silahı kaldır. Birisini öldüreceksin." Adam gür sesine uyuyordu, boyu neredeyse iki metreydi ve yüz kilonun üzerinde olmalıydı. Kolları ve bacakları olan bir sosis gibi yuvarlak görünüyordu. Kışlık ceketi, küçük göbeği ile kabarmıştı. Düzgün kesilmiş, kısa beyaz sakalı çifte gerdanlı çenesini süslüyordu. Gözleri küçüktü, hamur gibi yü-

zünde neredeyse kaybolmuştu. Ceketinin önündeki rozeti parlıyordu. Rozeti, içeride gömleğinin üzerinde bırakmamıştı. Dışarıya, dedektiflerin gözden kaçıramayacağı bir yere iğ-

nelemişti. Bu bir yere girdiğinizde endamını göstermek için önünü açmak gibiydi.

"Bu kara derili..."

"Biz bu tarz konuşmadan kaçınıyoruz, Şerif Yardımcısı, bunu biliyorsun."

Aikensen'in yüzüne bakınca şerifin ona Noel Baba'nın varolmadığını söylediğini zannederdiniz. Şerifin, tam manasıyla bildiğimiz, o beyaz çocuklardan birisi olduğuna bahse girerdim. Ama o boncuk gibi küçük gözlerinde zekâ vardı, Aikensen'den çok daha fazla olduğunu söyleyebilirdiniz.

"Kaldır onu, evlat, bu bir emirdir." Güneyli aksanı artıyordu, bunu gösteri için mi yapıyordu, yoksa Aikensen'e mi kızıyordu bunu bilmiyordum. Stres altında insanların aksanı artardı. Missouri aksanı değildi. Daha Güneyli bir şeydi.

Aikensen sonunda isteksizce silahı kaldırdı. Ama kılıfını iliklemedi. Bir fırsat kolluyordu. Ona istediğini verecek olanın ben olmadığıma sevinmiştim. Elbette Aikensen silahını yukarıya kaldırmadan önce tetiği çekseydim, asla tetiği çekmeyeceğini bilemeyecektim. Eğer hepimiz polis, Aikensen'de suçlu olsaydı, hiç kimse bir şey söylemezdi. Yüce İsa.

Şerif Titus, ellerini ceketinin cebine soktu ve bana baktı. "Şimdi bayan, siz de silahınızı kaldırabilirsiniz. Aikensen kimseyi vurmayacak."

Ona sadece baktım, silahımı yukarıya kaldırmıştım, serbest tutuyordum. O bana söylemeden önce silahı kaldırmaya hazırdım. Bir şeyin bana söylenmesinden hoşlanmazdım. Ona sadece baktım.

Yüzü hâlâ dostane görünüyordu ama gözleri parlaklığını kaybetmişti. Kızmıştı. Meydan okunmasından hoşlanmıyordu. Bana uyardı.

Diğer üç Şerif Yardımcısı, Titus'un arkasında topladı. Hepsi asık suratlıydı ve şerifin onlara söylediği her şeyi yapmaya hazırdılar. Aikensen de yanlarına gitti, eli silahının kabzasında dolaşıyordu. Bazı insanlar asla öğrenmiyordu.

"Anita, silahını kaldır." Dolph'un alışıldık tenor sesi, sinirle sert çıkmıştı. Sanki o orospu çocuğunu vur demek istiyor ama bunu üstlerine açıklamanın zor olduğunu biliyormuş gibiydi.

Resmi olarak patronum olmasa da, Dolph'u dinledim. Bunu hak ediyordu.

Silahı kaldırdım.

Dolph keskin hatlarla yoğrulmuştu. Siyah saçları kısa kesilmişti, kulaklarını soğukta, açıkta bırakıyordu. Elleri uzun siyah trençkotunun ceplerindeydi. Palto, hava için inceydi ama belki de içi muflonluydu. Ancak Dolph kendisiyle palto arasında muflon olamayacak kadar iriydi.

Bana ve Perry'e yanına gelmemiz için işaret etti ve yumuşak bir şekilde, "Bana neler olduğunu anlatın," dedi.

Anlattık.

"Gerçekten seni vuracağını mı düşündün?"

Perry bir süre ezilmiş kara baktı, sonra başını kaldırdı. "Emin değilim, Çavuş."

"Anita?"

"Öyle yapacağını zannettim, Dolph."

"Çok emin değil gibisin."

"Tek emin olduğum şey var, onu vuracaktım. Ona doğru tetiği çekiyordum, Dolph. Ne haldar oluyor? Eğer bu gece bir polis vuracaksam, sebebini bilmek isterim."

"Burada ki hiç kimsenin silah çekecek kadar aptal olabileceğini zannetmiyordum," dedi Dolph. Omuzları çöktü, paltosunun dikişi hareketten gerilmişti.

"Şu an bilemiyorum. Ama Şerif Yardımcısı Aikensen'in eli hâlâ silahının üzerinde. Yeniden çekmek için kıvranıyor," dedim.

Dolph, burnundan derin bir nefes alıp ağzından beyaz buhar üfleyerek verdi. "Gidip, Şerif Titus'la konuşalım."

"Şerifle bir saattir konuşuyoruz. Dinlemiyor," dedi Perry.

"Biliyorum, Detektif, biliyorum." Dolph, bekleyen Şerif ve yardımcılarına doğru yürüdü. Perry ve ben peşindeydik. Başka ne yapabilirdik? Ayrıca, neden bütün bir olay yeri inceleme ekibi, dikilmiş, baş parmakları ağzında bekliyorlardı.

Perry ve ben, Dolph'un iki yanında yerimizi aldık, nöbetçiler gibiydik. Düşünmeden ikimiz de bir adım geride kalmıştık. Sonuçta o bizim liderimizdi. Ama bu otomatik takip canımı sıkmıştı. Bir adım atıp yanına gitmek, eşit olmak istiyordum ama ben bir sivildim. Eşit değildim. Etrafta ne kadar takılırsam takılayım, ne yaparsam yapayım, ben polis değildim. Bu, işleri değiştiriyordu.

Aikensen'in eli silahının kabzasını sıkıca kavramıştı. Bize gerçekten silahını çeker miydi? Tabii ki o bile bu kadar aptal değildi. Bize delici bakışlarla bakıyordu, gözlerinde kızgınlık dışında bir şey yoktu. Belki de bu kadar aptaldı

"Titus, adamına söyle elini silahından çeksin," dedi Dolph.

Titus yan gözle Aikensen'a baktı. "Aikensen o lanet elini, lanet silahından çek."

"O bir sivil. Bir polise silah çekti."

"Şanslısın, seni kıçından vurmadı. Şimdi kılıfı ilikle, elini de oradan çek yoksa seni evine yollayacağım," dedi Titus.

Aikensen'in yüzü daha da asıldı. Ama kılıfı ilikledi ve ellerini ceplerine soktu. Eğer cebinde bir derringer yoksa güvendeydik. Elbette, yedek silah taşıyacak derecede bir çadak gibi görünüyordu. Açıkçası, bazen ben de taşıyordum ama bunu sadece bela seviyesi yüksek olduğunda yapıyordum. Popo seviyesinde değil de, boyun seviyesinde olduğu zamanlarda.

Arkamızdan karı ezen ayak sesleri geldi. Aikensen'ı gözden kaybetmeden, yeni gelenleri de görebileceğim kadar arkamı döndüm.

Koyu mavi üniformalı üç kişi gelip yanımızda durdular.
Önde duran uzun boylu adamın yakasında polis şefi olduğunu gösteren rozeti vardı. Yardımcılarının bir tanesi uzun boyluydu ve o kadar zayıftı ki, cılız görünüyordu ve uraş olamayacak kadar gençti. İkinci yardımcı kadındı. Sürpriz, sürpriz. Genelde suç mahallindeki tek kadın ben olurdum. Ufak tefekti, benden biraz uzundu, zayıftı, kısa kesilmiş saçları Smokey Bear şapkasının altında gizliydi. Parlayan ışıklardan, tenine ve gözlerine bakarak söyleyebileceğim tek şey soluk olduğuydu. Peri gibi bir hoşluğu vardı, şirindi. Bacaklarını açmış, elleri kemerini tutuyordu. Elleri için çok büyük görünen bir silah taşıyordu. Kendisine şirin denmesinden hiç hoşlanacağını zannetmiyordum.

O da, ya Aikensen gibi yeni bir bela olacaktı ya da iyi anlaşacaktık.

Polis şefi, iki yardımcısından da en az yirmi yaş büyüktü. Uzundu, Dolph kadar değildi ama zaten kim onun kadar uzundu ki? Gri-beyaz saçları, bıyığı, açık renk gözleri ve sert bir çekiciliği vardı. Gençken çok çekici olmayıp yaşlandıkça karakter ve karizma kazanan erkeklerdendi. Altmış yaşında, yirmi yaşında olduğundan daha iyi görünen Sean Connery gibi.

"Titus, neden bu iyi insanlara işlerini yapırmıyorsun? Hepimiz, üşüdük, yorulduk ve eve gitmek istiyoruz."

Titus'un küçük gözleri ateşlenip canlandı. Çok fazla kızmıştı. "Bu, kasabanın meselesi, Garroway, şehrin değil. Sen ve adamların yetki alanınızın dışındasınız. "

"Holmes ve Lind, bir ceset bulunduğu çağrısı geldiğinde, işe gidiyorlardı. Senin adamın Aikensen meşgul olduğunu, bir saaten önce cesede gidemeyeceğini söyledi. Holmes, bu

rada bir saat oturup suç mahallinin güvenliğini sağlamayı önerdi. Yardımcılarım hiçbir şeye dokunmadılar, hiçbir şey yapmadılar. Onlar senin adamların için suç mahallinde bebek bakıcılığı yapıyorlardı. Bunda yanlış olan ne var?" dedi Garroway.

"Garroway, ceset bizim bölgemizde bulundu. Yardıma ihtiyacımız yok. Ve senin, Hortlak Takımı'nı benden onay almadan çağırmaya hiç hakkın yoktu," dedi Titus.

Polis Şefi Garroway ellerini beni rahat bırak dercesine açtı. "Holmes cesedi gördü. Ve kız onları aradı. Adamın insan olmayan bir şey tarafından öldürüldüğünü düşündü. Protokole göre, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takım'nı çağırması gerekiyordu."

"Şey, Aikensen ve Troy bunun doğaüstü bir şey olmadığını düşünüyor. Bir avcı, ayı saldırısına uğruyor ve sizin bayan silahına davranıyor."

Holmes ağzını açtı ama şef elini kaldırdı. "Tamam Holmes." Holmes geri çekildi ama hoşuna gitmemişti.

"Neden hazır buradayken Çavuş Storr'a, adamı neyin öldürdüğünü düşündüğünü sormuyoruz?" dedi Garroway.

Dolph'a, iç çektiğini duyacak kadar yakındım.

"Holmes'un bizim gözetimimiz olmadan hiç kimseyi cesedin yanına sokmaya yetkisi yoktu," dedi Titus.

"Beyler, ormanda bir cesedimiz var. Suç mahalli kendini yenilemiyor. Biz burada durmuş tartışırken, kıymetli deliller yok oluyor," dedi Dolph.

"Ayı saldırısı olan yer bir suç mahalli değildir, Çavuş," dedi Titus.

"Olağandışı olay uzmanımız Bayan Blake'tir. Eğer o bir ayı saldırısı derse eve gideriz. Eğer olağandışı derse, işimizi yapmamıza izin verirsiniz ve oraya suç mahalli muamelesi yaparsınız. Anlaştık mı?"

"Bayan Blake, Anita Blake mi?"

Dolph başı ile onayladı.

Titus gözlerin kısıp bana baktı, sanki görüntüyü netleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Sen Cellat mısın?"

"Bazıları bana öyle der, evet."

"Bu ufak tefek kızın elinin altında bir düzinenin üzerinde vampir leşi mi var?" Sesinde gülme, inanmama vardı.

Omuz silktim. Aslında rakam daha fazlaydı ama pek çoğu onaylanmamış ölümlerdi. Bu polislerin bilmesini isteyeceğim bir şey değildi. Vampir hakları vardı ve onları izin olmadan öldürmek cinayetti. "Ben bölgenin yasal vampir infazcısıyım. Bununla ilgili bir derdin mi var?"

"Anita," dedi Dolph.

Yan gözle ona baktım, sonra şerife geri döndüm. Başka bir şey söylemeyecektim, gerçekten ama o söyledi.

"Senin gibi ufak bir şeyin o kadar işi yaptığına inanamıyorum. "

"Bak, hava soğuk ve geç oldu, cesedi görmeme izin ver hepimiz eve gidelim."

"Bir sivil kadın bana işimi nasıl yapacağımı söyleyemez."

"Bu kadar," dedim.

"Anita?" dedi Dolph. O tek kelime bana susmamı, bir şey yapmamamı söylemişti.

"Bir gece için yeterince yetkili kıçı yaladık, Dolph."

Birden, bize üzerinde dumanı tüten fincanlar olan, bir tepsi sunan bir adam belirdi. Kahve kokusu, karmkine karıştı. Adam uzun boyluydu. Beyaza yakın sarı saçlarından bir tutam, gözünün önüne düşmüştü. Yüzünü olduğundan daha genç gösteren koyu renk çerçeveli gözlük takıyordu. Koyu renk yün bere, kulaklarını kapatmıştı. Kalın eldivenler, renkli parka, kot ve dağ botları kıyafetini tamamlıyordu. Şık görünmüyordu ama havaya göre giyinmişti.

Kahve fincanını şükranla aldım. Eğer burada durup tartışacaksak, sıcak bir şey harika bir fikirdi. "Teşekkürler."

Adam gülümsedi. "Bir şey değil." Herkes fincan alıyordu ama herkes teşekkür etmiyordu. Kibarlık nereye gitmişti?

"Siz doğmadan önce ben bu bölgede şeriftim, Bayan Bla-

ke. Burası benim kasabam. Senin gibilerin yardımına ihtiyacım yok." Kahvesinden bir yudum aldı. Teşekkür etti.

"Benim gibiler mi? Bu da ne demek?"

"Uzatma, Anita."

Başımı kaldırıp Dolph'a baktım. Kahveden bir yudum aldım. Sadece kokusu bile sinirlerimi yatıştırıp beni rahatlatmıştı. Titus'un küçücük gözlerine bakıp gülümsedim.

"Komik olan ne?" diye sordu.

Sen, demek için ağzım açtım ama kahveleri getiren adam araya girdi. "Ben Samuel Williams. Buranın bakıcısıyım. Doğa Merkezinin arkasındaki küçük evde yaşıyorum. Cesedi ben buldum." Şimdi boşalan tepsiyi yanında tutuyordu.

"Ben Çavuş Storr, Bay Williams. Bunlar yardımcılarım Detektif Perry ve Bayan Blake."

Williams anladığını belirtir şekilde başını öne eğdi.

"Bizim hepimizi tanıyorsun, Williams," dedi Titus.

"Evet, tanıyorum," dedi Williams. Hepsini tanıyor olmaktan çok memnunmuş gibi görünmüyordu.

Şef Garroway ve yardımcılarını başı ile selamladı. "Yardımcınız Holmes'a işi yapanın doğal bir hayvan olmadığını söyledim. Hâlâ öyle düşünüyorum ama eğer bir ayı ise, bir adam öldürdü. Bunu bir kere yapan bir hayvan, bir daha yapacaktır." Kara baktı, sonra sudan çıkan birisi gibi yukarı. "Adamın bazı parçalarını yemiş. Onu takip etmiş ve ona bir av muamelesi yapmış. Eğer gerçekten ayı ise başka birsini öldürmeden yakalanması gerekiyor."

"Samuel'in Biyoloji diploması var," dedi Titus.

"Benim de," dedim. Elbette benim diplomam olağan dışı biyoloji üzerineydi ama hey, biyoloji, biyolojidir, değil mi?"

"Doktoram üzerinde çalışıyorum," dedi Williams.

Evet, baykuş boklarını inceliyor, dedi Aikensen.

Söylemesi zordu ama sanırım Williams kızarmıştı. "Çizgili baykuşların beslenme alışkanlıklarını inceliyorum."

Biyoloji diplomam vardı. Bunun ne anlama geldiğini bili- 59
yordum. Baykuş dışkısı ve kusmuk parçalarını incelemek için topluyordu. Yani Aikensen haklıydı. Bir şekilde.

"Ornitoloji* mi yoksa Strigioloji** doktorası mı yapacaksın?"

William içinde yakınlık olan bir bakışla bana baktı. "Ornitoloji."

Titus bir solucan yutmuş gibi görünüyordu. "Bir ayı saldırısını gördüğümde anlamak için üniversite diplomasına ihtiyacım yok."

"St. Gerard bölgesinde kayıtlara geçmiş en son ayı 1941 'de görülmüştü. O zamandan bu yana hiç saldırı raporu olduğunu zannetmiyorum," dedi Williams. Söylediği tam yerine oturuyordu. Eğer -Titus hayatında hiç ayı görmediyse, bir ayı saldırısını, bezelyelerden nasıl ayırt edecekti?

Titus kahvesini kara döktü. "Beni dinle Kolej Çocuğu..."

"Belki de ayıdır," dedi Dolph.

Hepimizi ona baktık. Titus başı ile onayladı. "Benim söylediğim de buydu."

"O zaman bir helikopter ayarlaman ve buraya köpekler getirtmen gerekiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir insanı parçalayıp yiyen bir hayvanın evlere girebileceğinden. Ayının kaç kişiyi öldüreceğini söylemenin imkânı yok." Dolph'un yüzü ifadesizdi, sanki söylediği her şeye inanıyormuş gibi ciddiydi.

"Şimdi buraya köpekleri getirmek istemiyorum. Eğer insanlar etrafta vahşi bir ayının olduğunu duyarlarsa panik

* Ornitoloji: Kuş Bilimi.
** Strigioloji: Baykuş bilimi.

başlar. Beş yıl önce evcil bir puma kaçtığında herkesin nasıl çıldırdığını hatırlayın. İnsanlar gölgelere ateş etmeye başlamıştı. "

60 Dolph ona sadece baktı. Hepimiz ona bakıyorduk. Eğer o bir ayıysa, bir ayıymış gibi davranmalıydık. Eğer değilse...

Titus ağır çizmeleri içinde karın üzerinde rahatsız bir şekilde hareket etti. "Belki Bayan Blake'in bakması gerekebilir." Üşümüş burnunun ucunu okşadı. "Yanlış sebeplerden panik başlatmak istemem."

İnsanların etrafta vahşi bir ayı dolaştığını düşünmesini istemiyor; ama etrafta başı boş dolaşan bir canavar olduğunu öğrenmelerine aldırmıyordu. Belki de Şerif Titus canavarlara inanmıyordu. Belki. Her neyse, cinayet mahalline doğru gidiyorduk. Nikelarımı ve vampirlere kazık saplarken kullanmak için bulundurduğum tulumumu giymek için herkesi beklettim. Elbiselerime kan bulaşmasından nefret ediyordum. Ayrıca, bu gece tulum, naylon çoraptan daha sıcak tutardı.

Titus, Aikensen'i arabaların yanında beklemeye bıraktı. Biz gittiğimizde hiç kimseyi vurmamasını umuyordum.

SEKİZ

Cesedi ilk önce göremedim. Görebildiğim tek şey kardı. Ceset, ormanlarda sıkça rastlanan hendeklerden birinin içine düşmüştü. İlk baharda hendekler yağmur ve çamurla dolardı. Sonbaharda kuru yapraklar kaplardı. Kışın en derin kar orada olurdu. Ay ışığı, her ayak izini işleyip belirginleştirmişti. Her iz mavi gölgelerle dolu kâseler gibiydi.

Açıklığın kenarında durmuş, karışık ayak izlerine bakıyordum. Hepsinin arasında katilin ya da ayının izleri vardı ve eğer bir hayvan değilse hangi izlerin katile ait olduğunu nereden bilecektim. Belki de suç mahallerinde her zaman bu kadar çok iz oluyordu, sadece bu sefer kar belirginleşmişti. Ya da bu mahal dağılmıştı. Evet.

Her iz, polis ya da değil, bir şeyi gösteriyordu, ceseti. Dolph adamın parçalanıp yenildiğini söylemişti. Onu görmek istemiyordum. Richard'la iyi vakit geçirmiştim. Geceyi yarısı yenmiş cesetlere bakarak bitirmek hoş değildi. Elbette yenilen adamın da çok eğlenmiş olabileceğini düşünmüyordum.

Derin bir nefesle içime soğuk havayı çektim. Nefesimi verirken hava buharlaştı. Cesedin kokusunu almamıştım. Eğer yaz olsaydı, ceset çürümüş olurdu. Yaşasın kış.

"Cesede buradan mı bakmayı planlıyorsun?" dedi Titus.

"Hayır," dedim.

"Görünüşe göre uzmanınız kendisini kaybediyor, Çavuş."

Titus'a döndüm, çift gerdanlı suratı kendinden çok hoşnuttu, eğleniyordu.

Cesedi görmek istemiyordum ama kendimi kaybetmek mi, asla. "Bunun bir cinayet mahalli olmamasını ümit et... Şerif, çünkü her bakımdan içine edilmiş."

"Hiçbir şeyi düzeltmiyorsun, Anita," dedi Dolph, yumuşak bir şekilde.

Haklıydı ama umurumda olduğunu zannetmiyordum. "Suç mahallini bozmamam için bir öneriniz var mı? Yoksa ben de, benden önce geçen elli milyar insan gibi, dümdüz gideyim mi?"

"Bana olay yerini terk etmem emredildiğinde sadece dört set ayak izi vardı," dedi Memur Holmes.

Titus ona doğru kaşlarını çattı. "Hayvan saldırısı olduğuna karar verince, güvenliğe almanın gereği de kalmamıştı." Güneyli aksanı yeniden artmaya başlamıştı.

"Ya, tabii," dedim. Yan gözle Dolph'a baktım. "Tavsiyen var mı?"

"Yürü git, korunacak bir şey kalmışa benzemiyor."

"Adamlarımı mı eleştiriyorsun?" dedi Titus.

"Hayır, seni eleştiriyorum," dedi Dolph.

Titus gülümsediğimi görmesin diye arkamı döndüm. Dolph aptallara pek iyi davranmazdı. Benim edebileceğimden daha uzun tahammül edebilirdi ama bir kere limitine ulaşırsa, bir yere kaçmanız gerekirdi. Hiçbir bürokratik kıç, ayrım görmezdi.

Hendeğe baktım. Dolph'un, Titus'un kellesini alması için benim yardımıma ihtiyacı yoktu. Kar çukurun içine doğru kaymaya başladı. Ayağım, karın altındaki yapraklar yüzünden kaydı. Bu gece ikinci defa kendimi popomun üzerinde bul-

dunı. Ama bu sefer yokuştaydım. Cesedin yanına kadar kaydım. Arkamdan kahkahalar yükseliyordu.

Karda popomun üzerinde oturup cesede baktım. İstedikleri kadar gülebilirlerdi; durum komikti. Ölü adam değildi.

Karın üzerinde sırt üstü yatıyordu. Ay ışığı cesedin üzerinde parlıyor, kardan yansıyor, aşağıda kalan objelere öğlen parlaklığı veriyordu. Tulumumun cebinde küçük bir el fenerim vardı ama ihtiyacım yoktu. Ya da belki de fenerle bakmayı istemiyordum. Yeterince görebiliyordum, şimdilik.

Yüzünü sağ tarafında parça parça derin çizikler vardı. Bir pençe gözünün üzerinden geçmişti, yanağından aşağıya kan ve yoğun pelte gibi bir sıvı akmıştı. Alt çenesi, sanki büyük bir el yakalayıp sıkmış gibi, parçalanmıştı. Çok acımış olmalıydı ama ölüm sebebi bu değildi. Bu durumu daha da kötüleştirmişti.

Boğazı parçalanıp çıkartılmıştı; onu büyük ihtimalle bu öldürmüştü. Et öylece yok olmuştu. Omurgası soluk bir beyazlıktaydı, sanki bir hayalet yutmuş ve orada takılmış gibi görünüyordu. Kamuflajlı tulumu karın bölgesinden yırtılmıştı. Ay ışığının bir çeşit oyunu, parçalanmış kumaşın içine derin gölgeler vermişti. İçerideki hasarı göremiyordum. Görmem gerekiyordu.

Gece cinayetlerini tercih ediyordum. Karanlık rengi çalıyordu. Bir şekilde geceleri yeterince gerçek gibi görünmüyordu. Üzerine biraz ışık tutunca renkler patlıyordu: kan kırmızı oluyordu; kemikler parıldıyordu; sıvılar koyu renk değil, yeşil, sarı, kahverengi oluyordu. Işık fark etmenizi sağlıyordu. Anlaşılması zor bir nimetti.

Ameliyat eldivenlerini taktım. Serin ikinci bir ten gibiydiler. İç cebimde duruyor olmalarına rağmen, tenimden daha soğuktular. Küçük feneri yaktım. İnce sarıya yakın ışığını, ay ışığı bastırıyordu ama yine de gölgeleri bıçak gibi kesiyordu. Adamın elbiseleri, tulumu, pantolonu, gömleği, termal içliği

soğan gibi kat kat soyulmuştu. Eti de yarılmıştı. Işık donmuş kan ve et parçaları üzerinde parlıyordu. İç organlarının çoğu gitmişti. Işığı karların etrafında gezdirdim ama görülecek bir şey yoktu. Et ve organlar gitmişti.

Bağırsaklarından mide boşluğuna koyu renk bir sıvı akmıştı ama sıvı donmuştu. Eğilirken koku almamıştım. Soğuk harika bir şeydi. Yaranın etrafı pürüzlüydü. Bunu hiçbir bıçak yapmış olamazdı. Eğer öyleyse bile, benim hiç görmediğim türde bir bıçaktı. Tabii ki, tıbbi inceleme kesin cevabı verirdi. Kaburgalardan birisi kırılmıştı. Ünlem işareti gibi yukarı kalkmıştı. Işık kemiğin üzerinde parlıyordu. Koparılmıştı ama pençe ya da elle değil... dişlerle. Bunların diş izi olduğuna, haftalığım üzerine bahse girerdim.

Donmuş kandan bir kabık boğazındaki yarayı kaplamıştı. Kırmızı buz kristalleri yüzünde donmuştu. Kalan gözü, kanlı buzla kapanmıştı. Boğazındaki yaranın iki ucunda da pençe izleri değil, diş izleri vardı. Parçalanmış çenede de belirgin diş izleri vardı. Kesinlikle insan dişi değildi. Bu gül, vampir, zombi ve diğer insani hortlak ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Mezurayı tulumumun cebinden çıkartmak için paltomu savurmam gerekmişti. Paltomun düğmelerini açmak için vakit kaybetmeseydim, daha iyi görünebilirdi ama hey, hava soğuktu.

Pençe izleri geniş yırtıklar gibiydi. Ayı pençelerinden genişti, doğal her hangi bir hayvanınkinden genişti. Canavarca bir genişlikteydi. Çenenin iki yanında neredeyse mükemmel diş izleri vardı. Sanki yaratık sıkıca ısırmış ama parçalamaya çalışmamıştı. Ezmek için ısırmıştı... susturmak için ısırmıştı. Ağzınızın alt tarafının tamamı parçalanınca fazla ses çıkartamazdınız. O tek ısırıkta çok bariz bir amaç vardı. Boğaz parçalanmıştı ama yine olması gerektiği kadar kötü değildi. Sadece öldürmeye yetecek kadardı. Mideye ancak kurban kontrol dışı kaldıktan sonra geçilirdi. Adam, karnı açılmadan önce

ölmüştü. Bunun üzerine bahse bile girerdim. Ama yaratık neden karnı yemek için bu kadar vakit kaybetmişti. Beslenmek için. Neden?

Cesedin yanında, karın üzerinde bir iz vardı. Ben dahil, herkes cesede diğer taraftan eğilmişti ama ışık tutunca, karın emdiği kan izi görünüyordu. Ceset yüz üstü yatıyormuş, onu birisi döndürmüştü.

Kan izlerinin olduğu yer dışında karın her santiminde izler vardı. Eğer mümkünse, insanlar kanın üzerinde yürümezdi. Suç mahalli olsun olmasın. Olması gerektiği kadar kan yoktu. Boğaz kesmek pis bir işti. Ama boğaz bıçakla kesilmemişti. Dişlerle parçalanmıştı. Kan, kara değil, ağzın içine gitmişti.

Kanı elbiseler emmişti. Eğer yaratığımızı bulabilirsek, o da kanla kaplı olacaktı. Kar, bu kadar vahşete rağmen, şaşırtıcı bir şekilde temizdi. Cesetten yaklaşık bir metre ötede yoğun bir kan gölü vardı ama aslında vücut şeklindeki izin hemen yanındaydı. Adam o izin üzerinde kanayarak yatmıştı, karın üzerinde yatma süresi yarayı donduracak kadar uzundu. Yüz üstü yatarken kan o tarafa doğru akmıştı. Şimdi sırt üstü yatıyordu ve taze kan yoktu. Ceset, kesinlikle öldükten sonra döndürülmüştü.

"Cesedi kim döndürdü?" diye seslendim.

"Biz geldiğimizde böyleydi," dedi Titus.

"Holmes?" Şef Garroway, adını soru şeklinde söylemişti.

"Biz geldiğimiz de sırt üstü yatıyordu.

"Williams cesedi hareket ettirmiş mi?"

"Sormadım," dedi Holmes.

Harika. "Birisi onu hareket ettirmiş. Williams olup olmadığını öğrensek iyi olur."

"Gidip sorarım," dedi Holmes.

"Patterson, sen de onunla git," dedi Titus.

"Gerek yo..."

"Holmes sadece git, dedi Garroway.

İki yardımcı gittiler.

Ben cesede geri döndüm. Onu ceset olarak düşünmeliydim, ona adam diyemezdim. Öyle yaparsam, karısı ya da çocukları var mıydı diye düşünmeye başlardım. Bilmek istemiyordum. Sadece bir cesetti, bir sürü et. Bilmek istemiyordum.

İnce feneri izlerle kaplı karın üzerine tuttum. Dizlerimin üzerindeydim neredeyse emekliyordum. Ben ve Sherlock Holmes. Eğer yaratık adamın arkasından geldiyse karın üzerinde izler olmalıydı. Belki tam bir iz olmayabilirdi ama bir şeyler olmalıydı. Bulduğum her izin ayakkabısı vardı. Bunu yapan her ne ise ayakkabı giymiyordu. Etrafta dolaşıp izler bırakan polis sürüsüne rağmen bazı pençe izleri ve hayvan ayağı izleri olmalıydı. Hiç bulamadım. Belki polis teknisyenleri daha şanslı olurlardı. Öyle olmasın umuyordum.

Hiç izi yoksa, uçuyor olabilir miydi? Bir gargoyl, belki? İnsanlara saldıran tek büyük avcı oydu. Ejderhalar dışında ama onlar bu alanda yaşamıyorlardı ve onlardan birisi olsaydı çok daha pis olurdu. Ya da belki daha temiz. Bir ejderha adamın tamamını yutardı.

Gargoyllar insanlara saldırıp onları öldürebilirdi ama bu nadiren olurdu. Ayrıca en yakındaki sürü Kelly'de, yani Kentucky'deydi. Kelly gargoylları küçük bir alt türdü, insanlara saldırabiliyorlardı ama asla ölüm olmamıştı. Çoğu leş yiyiciydi. Fransa'da insan boyundan daha büyük üç tür vardı. Onlar sizi yiyebilirdi ama Amerika'da o kadar büyükleri yoktu.

Başka ne olabilirdi? Ozarklar'da birkaç küçük doğu trollu vardı ama St. Louis'e bu kadar yakın yaşamıyorlardı. Ayrıca daha önce troll saldırılarının resimlerini görmüştüm, böyle değillerdi. Pençeler daha eğimli ve daha uzundu. Kurbanın karını sanki ince uzun bir burunla deşilmiş gibiydi. Troller korkutucu insanlara benzerlerdi ama zaten onlar da primattı.

Bir küçük troll eğer seçme şansı varsa insana saldırmazdı. Bir büyük dağ trollu saldırabilirdi ama onların soyu yirmi senedir tükenmiş durumdaydı. Ayrıca onlar, ağaçları söküp onlarla insanlara vurarak öldürdükten sonra yemeyi tercih ederlerdi.

Bunun troll ya da gargoyl gibi egzotik bir şey tarafından yapıldığını zannetmiyordum. Eğer cesede doğru gelen izler olsaydı likantrop olduğuna emin olacaktım. Trollerin, elbise parçaları giydiği bilinirdi. Yani troll karda yürümüş olabilirdi ya da gargoyl uçmuş olabilirdi ama bir likantrop... hiçbir insan ayakkabısına sığmayacak çıplak ayakları ile karların üzeride yürümüş olmalıydı. Ama nasıl?

Anlıma vurabilirdim ama yapmadım. Cinayet mahallerinde böyle şeyler yaparsanız, saçlarınıza kan bulaşırdı. Yukarı baktım. İnsanlar asla yukarı bakmazdı. Milyonlarca yıllık evrim bizi gökyüzüne bakmamaya programlamıştı. Yukarıdan gelecek hiçbir şey bizi avlayacak kadar büyük değildi. Ama bu, birisinin üzerimize atlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

Hendeğin üzerinden aşağı sarkan bir dal vardı. İnce fener, siyah dal üzerindeki beyaz kırıkları yakaladı. Bir şekil değiştirici dalın üzerine çökmüş, adamın altına gelmesini beklemişti. Pusu, bekleme, cinayet.

"Dolph, bir dakikalığına buraya gelir misin?"

Dolph, dikkatli bir şekilde karlı yamaçtan aşağıya geldi. Sanırım benim gösterimi tekrarlamak istemiyordu. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir şekil değiştirici," dedim,

"Açıkla." Güvenilir not defterini çıkartmış, kalemini hazırlamıştı. Bulduklarımı, düşündüklerimi açıkladım.

"Ekip kurulduğundan beri başı boş bir likantropla karşılaşmadık. Bundan emin misin?"

"Bir şekil değiştirici olduğuna eminim ama bir likantrop olduğunu söylemedim."

"Açıkla."

"Bütün likantroplar tanım olarak şekil değiştiricidir ama bütün şekil değiştiriciler likantrop değildi. Likantropi bir saldırıdan ya da geri tepen aşıdan kapabileceğin bir hastalık."

Bana baktı. "Aşıdan da kapılabiliyor mu?"

"Olabiliyor."

"Öğrendiğim iyi oldu. Nasıl bir şekil değiştirici olup da likantrop olunmaz?"

"Genelde kalıtımsal yollardan. Ailemin bekçi köpeği, canavarı, büyük kedisi. Genelde Avrupa'dan çıkar. Her jenerasyonda birisi genleri taşır ve değişir.

"Normal likantrop gibi aya mı bağlıdır?"

"Hayır. Aile koruması ailenin korumaya ihtiyacı olduğu zaman ortaya çıkar. Savaş ya da benzer fiziksel tehlikelerde. Kuğuyeleler de, var. Onlar ayla ilintili ama onların durumu da kalıtımsal.

"Bu kadar mı?"

"Lanetlenebilirsin ama bu çok nadir olur."

"Neden?"

Omuz silktim. "Bir cadı ya da şekil değiştirtmeye yetecek kadar güçlü birisini bulmak gerek. Kişisel şekil değimimi için büyüler olduğunu okumuştum. Bir hayvana dönüştüğünü zannettirecek kadar çok narkotik madde ile dolu ilaçlar da var. Ama Chrysler binası ya da ölü olduğunu da zannedebilirsin. Şekil değiştirmek için gereken gerçek büyüler daha karışık ve genelde insan kurban edilmesi gerekiyor. Aslında gerçek büyü bile değiller."

Bunu nasıl anlatabileceğimi düşündüm. Bu konuda sivil olan Dolph'tu. Terminolojiyi bilmiyordu. "Lanet, iradenin ulaşacağı en üst noktadır. Bütün gücünü, büyünü ya da her neyin varsa onu toplarsın ve hepsini tek bir insana yönlendirirsin. Onun lanetlenmesini istersin. Bunu karşı karşıyayken yaparsın, böylece lanetlenen de ne olduğunu bilir. Bazı teori-

ler kurbanın isteğinin de lanetin işe yaramasına yol açtığını söylüyorlar. Buna pek inandığımı söyleyemem."

"Sadece cadılar mı insanları lanetleyebilir?"

"Genelde perilerle ilişkisi olan kişiler yapabilir. Yaşlı Da- 69
oine Sidheler* ama onlardan bir tanesini bulmak için Avrupa'da olman gerekir. İngiltere, İrlanda, İskoçya'nın bazı yerleri gibi. Bu ülkede olursa cadı olurlar."

"Yani bir şekil değiştirici ama hangi tür ya da nasıl şekil değiştirici olduklarını bile bilmiyoruz."

"Etraftaki birkaç işaret ve izle anlaması zor, hayır."

"Eğer bir şekil değiştiriciyi yüz yüze görsen ne tür olduklarını anlayabilir misin?"

"Hangi hayvan olduğunu mu?" diye sordum.

"Evet."

Hayır.

"Bir lanet mi yoksa bir hastalık mı olduğunu anlayabilir misini?"

"Hayır."

Bana sadece baktı. "Genelde bundan daha iyi olurdun."

"Ölüler konusunda daha iyiyim, Dolph. Bana bir vampir ver ya da zombi ve sana sosyal güvenlik numarasına kadar söyleyeyim. Birazı doğal yetenek ama çok fazla tecrübe. Şekil değiştirici konusunda fazla bilgim yok."

"Hangi sorulara cevap verebilirsin?"

"Sor ve öğren," dedim.

"Bunun yeni bir şekil değiştirici olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Dolph.

"Hayır."

"Neden?"

"İlk defa dolun ay gecesi değişilir. Yeni bir şekil değiştirici için henüz erken. İkinci ya da üçüncü ayı olabilir ama... "

* Daoine Sidhe: Eski İrlanda folklorunun ilahi halkı. Peri olarak da geçerler.

"Ama ne?"

"Eğer bu kendisini hâlâ kontrol edemeyen, bilinçsizce öldüren bir likantrop ise, hâlâ orada olabilir. Bizi avlıyor olabilir."

Dolph karanlığa doğru baktı. Not defteri ve kalemini tek eliyle tuttu, sağ elini silahı için boşta bırakmıştı. Hareket otomatikti. "

"Heyecanlanma, Dolph. Eğer daha fazla insan yiyecek olsaydı, Williams ya da şerif yardımcılardan birisini yerdi."

Bakışları karanlığı gözleyip sonra bana döndü. "Yani şekil değiştirici kendisini kontrol edebiliyor?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum."

"Öyleyse neden adamı öldürdü?"

Omuz silktim. "Birisi neden öldürür? Hırs, aç gözlülük, kızgınlık. "

"O zaman hayvan formunu cinayet silahı olarak kullanma durumu yani," dedi Dolph.

"Evet."

"Hâlâ hayvan formunda mıdır?"

"Bu işi bir yarı hayvan, yarı insan şeklinde yapılmış. Bir çeşit kurt-adam.

"Yani bir kurtadam.

Başımla reddettim. "Ne çeşit bir hayvan olduğunu söyleyemem. Kurt-adam bir örnekti. Herhangi bir memeli olabilir."

"Sadece memeli mi?"

"Yaralara bakılırsa, evet. Bazı uçan yarı-hayvanlar olduğunu biliyorum ama onlar bu kadar zarar veremezler."

"Yani kuşadamlar mı?"

"Evet ama bu işi yapan onlardan birisi değil."

"Tahminin var mı?"

Cesedin yanına çömelip ona baktım. Bana sırlarını söylemesini istiyordum. Bundan üç gece sonra, ruhu tamamen ay-

rıldığında, onu diriltmeyi ve bunu kimin yaptığını sormayı deneyebilirdim. Ama boğazı gitmişti. Ölüler bile gerekli malzeme olmadan konuşamazdı.

"Titus neden bunun bir ayının işi olduğunu sanmış?" diye sordum.

Dolph bir süre bunun üzerinde düşündü. "Bilmiyorum."

"Hadi soralım."

Dolph başıyla onayladı. "Önden buyur." Sesinde iğneleyici bir ton vardı. Eğer Şerifle ben de saatlerdir tartışıyor olsaydım, ben de bir hayli iğneleyici olurdum.

"Hadi, Dolph. Şu an bildiğimizden fazlasını bilemezdik."

"Eğer Titus'un da biraz katkısı olsaydı, bilebilirdik."

"Ona sormamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sor."

Bekleyen adamlara seslendim. "Şerif Titus."

Aşağıya bana doğru baktı. Bir sigara çıkartmıştı ama henüz yakmamıştı. Çakmağı sigaraya doğru yaklaştırırken yarı yolda durdu. "Bir şey mi istiyorsunuz, Bayan Blake?" Konuşurken sigarası oynuyordu.

"Bunun neden bir ayı saldırısı olduğunu düşündünüz?"

Çakmağının kapağını kapattı ve yakmadığı sigarasını aynı eliyle ağzından aldı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Lanet soruya cevap ver demek istiyordum ama yapmadım. Bir puan kazanmıştım. "Sadece merak ediyorum."

"Bir dağ aslanı değil. Bir kedi olsa, pençelerini daha çok kullanırdı. Onu biraz turnalardı."

"Niye kurt değil?"

"Sürü hayvanı. Bana tek bir hayvan gibi göründü."

Söylediklerine katılmak zorundaydım. "Sanırım bizden bir şeyler saklıyorsunuz, Şerif. Bu bölgede yaşamayan hayvanlar hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"Arada bir ava giderim, Bayan Blake. Yakalamak için avın huylarını bilmek gerek."

"Yani ayı sonucuna eleme yoluyla ulaştınız?" diye sordum.

"Böyle diyebilirsin." Sigarayı ağzına geri koydu. Ateş par-

ladı, yüzünü aydınlattı. Çakmağı kapatığında karanlık daha koyu görünüyordu.

"Siz ne olduğunu düşünüyorsunuz, Bayan uzman?" Soğuk hava sigara kokusunu taşıdı.

"Şekil değiştirici."

Karalıkta bile gözlerinin ağırlığını hissetmiştim. Aya doğru, hayalet gibi dumanı üfledi. "Öyle düşünüyorsunuz."

"Biliyorum," dedim.

Sert bir hıh sesi çıkarttı. "Kendinizden biraz fazla emin değil misiniz?"

"Aşağıya gel, Şerif. Sana ne bulduğumu göstereyim."

Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Neden olmasın?" Eğimden aşağıya buldozer gibi geldi, ağır botları karları kaldırıyordu. "Pekâlâ, Bayan Uzman, gözlerimi kamaştır."

"Sen bir baş belasısın, Titus."

Dolph etrafa beyaz bulutlar saçarak iç çekti.

Titus, bunun gerçekten komik olduğunu düşünmüştü, gülüyordu, eğilmiş, ayağını yere vuruyordu. "Her dakika komik bir şey yapıyorsunuz, Bayan Blake. Şimdi bana ne bulduğunuzu gösterin."

Gösterdim.

Sigarasından derin bir nefes çekti. Ucu karanlıkta parlak bir renkte parladı. "Sanırım, gerçekten bir ayı değilmiş."

Tartışmayacaktı. Huzur. "Hayır, değilmiş."

"Puma mı?" dedi, hâlâ biraz umudu vardı.

Dikkatlice ayağa kalktım. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Şekil değiştirici," dedi.

"Evet."

"Bu kasabada en son on sene önce başı boş bir şekil değiştirici olmuştu."

"Kaç kişi öldürmüştü?"

Sigarasından derin bir nefes çekti ve yavaşça verdi. "Beş."

Başımla onayladım. "Ben o davayı kaçırmıştım. Benden önceydi. "

"Olduğunda orta okulda miydin?"

"Evet."

Sigarasını kara atıp botuyla ezdi. "Ayı olmasını istiyordum."

"Ben de," dedim.

DOKUZ

Gece karanlık, sert ve soğuktu. Mevsim ne olursa olsun, saat iki, gecenin unutulmuş bir vaktiydi. Ya da benim moralim bozuktu. Apartmanımın girişindeki merdivenlerin üzerindeki ışık, hapsedilmiş bir ay gibi parlıyordu. Bütün ışıkların donmuş, yüzer gibi bir halleri vardı. Gerçek değilmiş gibi görünüyorlardı. Havada yeni oluşan sis gibi bir pus vardı.

Titus, bölgede bir şeyler bulurlarsa diye orada kalmamı teklif etmişti. Kurbanın bir likantrop mu yoksa masum bir aptal mı olduğunu anlamaları için en iyi kozları bendim. Elini kesip içinde tüy olup olmadığına bakmaktan çok daha iyiydi. Ya yanılıyorsanız, ne yapacaktınız, özür mü dileyecektiniz?

Cinayet mahalline doğru giden bazı likantrop izleri bulunmuştu. İzlerin kalıbı alınıp benim tavsiyem üzerine Washington Üniversitesi biyoloji bölümüne gönderilmişti. Neredeyse Dr. Louis Fane'e göndertecektim. Washington Üniversitesi'nde biyoloji dersi veriyordu. Richard'ın en iyi arkadaşlarından birisiydi. İyi bir adamdı. Bir fareadamdı. Likantrop izlerini doğrudan ona gönderirsem, derin, karanlıkta kalmış sırrı tehlikeye girebilirdi. Adresin bütün bölümü içermesi daha garantiydi, Louie nasıl olsa görürdü.

Bu geceki en büyük yardımım bu olmuştu. Ben giderken hâlâ arıyorlardı. Çağrı cihazım açıktı. Eğer karların içinde çıplak bir insan bulurlarsa beni arayacaklardı. Ama eğer çağrı cihazım ben uyumadan çalarsa, kızardım.

Araba kapımı kapatınca bir yankı oldu. İkinci bir araba kapısı da kapanmıştı. Yorgundum ama otomatik olarak park yerini araştırdım. Dört araba ileride Irving Griswold duruyordu, üzerinde turuncu Day-Glo bir parka vardı, yakasından müflonlu bir kapüşon uzanıyordu. Kahverengi saçları kel noktası üzerinde tüylü bir hale oluşturmuştu. Küçük yuvarlak gözlük çerçevesi, düğme gibi burnunun üzerindeydi. Komik ve zararsız görünüyordu. Irving aynı zamanda bir kurtadamdı. Görünüşe göre bu gece onlardan yana şansım açıktı.

Irving, St. Louis Postası'nda muhabirdi. Benimle ya da Animatörler A.Ş. ile ilgili herhangi bir hikâye, büyük ihtimalle onun adını taşırdı. Bana doğru yürürken gülümsüyordu. Mahallenizin dost muhabiri. Ya, tabii.

"Ne istiyorsun, Irving?"

"Son üç saati arabasında seni bekleyerek geçiren birisini böyle mi karşılıyorsun?"

"Ne istiyorsun, Irving?" Belki soruyu artarda tekrarlamaya devam edersem, onu yorabilirdim.

Yuvarlak küçük yüzündeki gülümseme yok oldu. Karamsar ve endişeli görünüyordu. "Konuşmamız gerek, Anita."

"Uzun bir hikâye mi olacak?"

Bir süre düşünür gibi oldu, sonra başı ile onayladı. "Olabilir."

"O zaman yukarıya gel. İkimize kahve yapayım."

"Gerçek kahve mi?" diye sordu.

Yukarı çıkmaya başlamıştım. "Sana öyle bir fincan java kahvesi hazırlarım ki, göğüslerindeki kıllar uzayacak."

Güldü.

Kötü bir imâ yaptığımı fark ettim ama öyle bir niyetim yoktu. Irving'in bir şekil değiştirici olduğunu biliyordum. Onu kurt formunda görmüştüm. Ama unutmuştum. Bir dost-

tu ve insan şeklinde hiç olağandışıymış gibi görünmüyordu. Küçük mutfağın masasında oturuyorduk, vanilyalı fındık kremalı kahvelerimizden yudumlar alıyorduk. Takımının ceketi mutfak sandalyesinin arkasında asılıydı. Silahım ve askısı açıktaydı. "Bu gece birisiyle çıktığını zannediyordum, Blake."

"Öyleydi."

"İyi bir randevuymuş."

"Bir kız asla yeterince dikkatli olamaz."

Irving fincanına üfleyip dikkatli yudumlar alıyordu. Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, her şeyi gözlüyordu. Günler sonra bile odayı, Nike Airlar ve kanepenin önündeki koşu çoraplarına kadar, en ince detaylarıyla tarif edebilirdi.

"Neler oluyor, Irving?"

"Kahve harika." Gözlerime bakamamıştı. Bu kötüye işaretti.

"Sorun ne?"

"Richard sana Marcus hakkında herhangi bir şey anlattı mı?"

"Sürü lideriniz, değil mi?"

Irving şaşırmış göründü. "Sana söyledi mi?"

"Bu gece alfanızın adının Marcus olduğunu öğrendim. Bir liderlik savaşı oluyormuş. Marcus, Richard'ın ölmesini istiyormuş. Richard onunla dövüşmek istemediğini söylemiş."

"Ah ama zaten dövüştüler," dedi Irving.

Şaşırma sırası bendeydi. "O zaman neden Richard sürü lideri değil?"

"Richard'ın midesi kaldırmadı. Onu alt etmişti, Blake, pençeleri Marcus'un boğazındaydı. " Irving başını iki yana salladı. "Richard, Marcus toparlanınca onunla konuşabileceği-

ni, onun taviz vereceğini zannetti." Kaba bir ses çıkarttı. "Erkek arkadaşın bir idealist."

İdealist. Bu aptalla eş anlamlıydı. Jean-Claude ve Irving hemfikirdiler. Bu çok sık olmazdı.

"Açıkla."

"Sürü hiyerarşisinde dövüşerek yükselirsin. Kazanırsın ve bir kademe yukarıya çıkarsın. Kaybedersen olduğun yerde kalırsın." Kahvesinden uzun bir yudum aldı, sanki sıcaklığını da içiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sürü lideri olmak için dövüşünceye kadar."

"Tahmin edeyim. Bu ölümüne bir dövüş."

"Ölüm yoksa, yeni lider de yok," dedi.

Başımı iki yana salladım, kahve önümde hiç dokunulmamış olarak duruyordu. "Bütün bunları bana niye anlatıyorsun, Irving? Neden şimdi?"

"Marcus seninle buluşmak istiyor."

"Bunu neden Richard'ın kendisi söylemedi?"

"Richard senin bu işe dahil olmanı istemiyor."

"Neden?" Irving sorularıma cevap veriyordu ama bir faydası olmuyordu.

Irving omuz silkti. "Richard, Marcus'a en ufak taviz bile vermiyor. Eğer Marcus siyah derse, Richard beyaz der."

"Marcus beni neden görmek istiyor."

"Bilmiyorum," dedi Irving.

"Ya, tabii."

"Doğruyu söylüyorum, Blake, neler olduğunu bilmiyorum. Büyük bir şeyler oluyor ama benimle hiç kimse konuşmuyor. "

"Neden? Sen de şekil değiştiricisin."

"Ben ayrıca bir muhabirim. Yıllar önce sakıncalı bir makaleyi basarak bir hata yaptım. Konuştuğum likan trop yalan söyleyip bana asla söylediklerini yazma izini vermediğini söyledi. İşini kaybetti. Bazıları beni de ifşa etmeyi, benim de

işimi kaybetmemi istediler." Kahve fincanını kavradı. Gözleri hatırlara dalmıştı. "Richard hayır dedi, benim muhabir olarak daha değerli olduğumu söyledi. O zamandan beri hiç

kimse bana tam olarak güvenmedi."

"Bağışlayıcı bir grup değil," dedim. Kahvemden bir yudum aldım, soğuduğunu fark ettim. Eğer yeterince hızlı içersem, içilebilirdi, neredeyse.

"Asla affetmezler, asla unutmazlar," dedi Irving.

Bu kötü bir huy gibiydi ama benim de temel prensiplerimden birisiydi, fazla şikâyet edemezdim. "Yani Marcus seni buraya benimle konuşman için yolladı. Peki, ne hakkında?"

"Seninle buluşmak istiyor. Bir çeşit iş konuşmak istiyor."

Ayağa kalkıp fincanımı doldurdum. Bu sefer biraz az şeker koymuştum. Sıkıntıdan uykum kaçmaya başlamıştı. "Bir randevu alıp ofisime gelsin."

Irving başı ile reddetti. "Marcus meşhur bir cerrahtır. Eğer ne olduğuna dair en ufak bir imâ bile sızarsa neler olabileceğini biliyor musun?"

Bunu anlayabilirdim. Şekil değiştirici olarak bazı işleri yapabilirdiniz ama doktorluk bunlardan birisi değildi. Teksas'ta hâlâ dişçilik yapan bir tanesine, bir hastası tazminat davası açmıştı. Kadın, ondan likantropi kaptığını söylemişti. Saçmalıktı. Ağzınıza giren insan ellerinden hastalığı kapamazdınız. Ama dava kapanmamıştı. İnsanlar çocuklarının süt dişleri ile ilgilenen tüy yumaklarına pek sempati ile bakmıyorlardı.

"Tamam, ofisime başka birisini yollasın. Elbette, Marcus'un birisine güveniyor olması lazım."

"Richard, başka birisinin seninle bağlantı kurmasını yasakladı."

Ona sadece baktım. "Yasakladı mı?"

Irving başı ile onayladı. "Sürü kademelerinde daha altta olan birileri seninle görüşürse, başı derde girer."

Gülümsemeye başlamıştım. Durdum. Ciddiydi. "Şaka yapmıyorsun. "

Üç parmağını kaldırıp selam verdi. "İzci yemini."

"Peki, sen buraya nasıl geldin? Sürüde yükselmeyi mi planlıyorsun?"

Rengi soldu. Tanrı şahidimdir, solmuştu. "Ben mi? Richard'la dövüşmek mi? Kesinlikle olmaz."

"O zaman Richard benimle konuşmana aldırmıyor mu?"

"Ah, aldırır."

Kaşlarımı çattım. "Seni Marcus mu koruyacak?"

"Richard doğrudan bir emir verdi. Marcus karışamaz."

"Ama beni görmeni emretmiş," dedim.

"Evet."

"Bu konuda Richard'ın seni bir güzel pataklamasını ne engelleyecek peki?"

Irving sırıttı. "Senin beni koruyacağını düşünmüştüm."

Güldüm. "Seni adi herif."

"Belki; ama seni tanıyorum, Blake. Richard'ın senden bir şeyler gizlemesinden hoşlanmazsın. Kesinlikle seni korumasını da istemezsin, ayrıca, yıllardır senin arkadaşınım. Erkek arkadaşın beni evire çevire döverken durup seyredeceğini zannetmiyorum."

Irving beni Richard'dan daha iyi tanıyordu. Bu rahatlatıcı bir düşünce değildi. Richard, beni yakışıklı yüzü ve hoş espri anlayışı ile kandırmış mıydı? Gerçek Richard'ı görememiş miydim? Başımı iki yana salladım. Tamamen aldatılmış olabilir miydim? Öyle olmamasını umuyordum.

"Senin korumanı aldım mı?" Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde bir şey vardı. Korku muydu?

"Geçerli olması için benim bunu yüksek sesle mi söylemem gerekiyor?"

"Evet."

"Likantrop yeraltında kural bu mu?"

"Bir tanesi bu, dedi.

"Korumam altındasın ama karşılığında bilgi istiyorum."

"Sana hiçbir şey bilmediğimi söyledim, Blake."

"Bana likantrop olmanın nasıl bir şey olduğunu söyle, Irving. Richard bu konuda beni karanlıkta bırakmaya kararlı. Karanlıkta olmaktan hoşlanmıyorum."

Irving gülümsedi. "Bunu duymuştum."

"Tüylülerin dünyasında benim rehberim ol ve ben de Richard'ı üzerinden uzak tutayım."

"Anlaştık."

"Marcus ne zaman buluşmak istiyor?"

"Bu gece." Irving'de utanmış görünecek zarafet vardı.

Başımı iki yana salladım. "Yolu yok. Yatağa gidiyorum. Marcus'la yarın buluşurum ama bu gece olmaz."

Kahvesine baktı, parmak uçları fincana dokunuyordu. "Bu gece olmasını istiyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Neden arabamda kamp yaptığımı zannediyorsun?"

"Ben hazırda durup şehirdeki her canavarın çağrısı beklemiyorum. Tüylü Suratlı'nın ne istediğini bile bilmiyorum." Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Bu gece hiçbir şeklide gidip şekil değiştiricilerle oynamam."

Irving sandalyesinde küçüldü, kahve fincanını masa üzerinde yavaşça hareket ettiriyordu. Yine gözlerime bakamıyordu.

"Neler oluyor?"

"Marcus bana bir buluşma ayarlamamı söyledi. Eğer karşı çıkarsam, beni... cezalandırtacaktı. Eğer buraya gelirsem, Richard çok kızacaktı. İki alfa erkeğin arsında sıkışıp kaldım ve bunu kaldıramam."

"Benden seni Marcus'a karşı da korumamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi, başını iki yana sallıyordu, "Hayır. İyisin Blake ama Marcus'un liginde değilsin."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

"Marcus'la bu gece buluşacak mısın?"

"Eğer hayır dersem başın derde mi girecek?"

Kahvesine baktı. "Hayır dersem inanır mısın?"

"Hayır."

Bana baktı, kahverengi gözleri çok ciddiydi. "Çok kızar ama yaşarım."

"Ama canını yakar." Bir soru değildi.

"Evet." O tek kelime çok yumuşak, çok tereddütlüydü. Irving gibi değildi.

"Onu tek bir şartla görürüm. Buluşmada sen de olacaksın."

Yüzünde boydan boya yayılan bir gülümseme belirdi. "Sen gerçek bir dostsun, Blake." Bütün üzüntüsü gitmiş, yerine neler olup bittiğini öğrenecek olmanın, gül rengi, parlaklığı gelmişti. Kıçına kadar belaya batmış da olsa, Irving bir muhabirdi. Bir likantroptan çok, gerçek kimliği buydu.

Buluşma, sırf bu gülümsemeye bile değerdi. Ayrıca Richard'ın gerçekten tehlikede olup olmadığını bilmek istiyordum. Onu tehdit eden adamla buluşmak, öğrenmenin tek yoluymuş gibiydi. Ayrıca, arkadaşlarımı tehdit eden birisine ilgi duyamazdım. Gümüş mermiler bir vampiri sadece yaralardı, tabi kalbine ya da kafasını yok ederseniz, onları da öldürebilirdiniz. Gümüş kurşunlar kurtadamları öldürürdü, ikinci bir şans yoktu, iyileşme yoktu, sadece ölürdü.

Marcus bunu biliyor olsa iyi ederdi. Eğer zorlarsa, ona bunu hatırlatabilirdim bile.

ON

Irving, Marcus'u dairemden aradı. Yine, Irving neden aradığını bilmiyordu, tek bildiği Marcus'un gelmeden önce aramasını istediğiydi. Yatak odama gittim. Sadece kuru temizleme yapılan takımımı asıp kıyafetimi değiştirdim. Siyah kot, kırmızı polo tişört, mavi çizgili siyah Nikelar ve gerçek çoraplar içindeydim. Kış gelince, her gün koşu çorabı giymekten vazgeçerdim.

Yatağın üzerindeki kalın yeşil kazağa uzandım. Tereddüt ettim. Konu, kazağın üzerindeki Noel ağaçları değildi. Tamam belki giyilecek en havalı şey değildi ama şu an için bu umurumda değildi. İkinci bir silah taşıyıp taşımamaya karar vermeye çalışıyordum. Silah her hangi bir elbiseden daha gerekli ve değerli bir kıyafet aksesuarıydı.

Beni henüz hiçbir likantrop tehdit etmemişti ama vampir Gretchen etmişti. Belki bir başvampir değildi ama yakındı. Ayrıca, polisin Browning'imi alışının hatırası da henüz tazeydi. Silahsız dışarı çıkamayacak kadar çok olağandışı düşman edinmiştim. Mike Amca'nın yardımcısı pantolon içi kılıfımı çıkarttım. Yerine rahat oturuyor ve birisi dikkatli bakmadığı sürece kottaki izi belli olmuyordu.

Her zaman kullandığını yedek silahım 9mm.'lik Fires-

tar'dı. Küçük, hafif, göze hoş görünen ve belime astığımda rahatça oturabileceğim bir silahtı. Kazak, baldırımın ortasına kadar geliyordu. Birisi üzerimi aramadığı sürece silah fark edilmezdi. Silahı önde doğru yerleştirmiştim, çapraz çekebileceğim bir konumdaydı. Belki ihtiyacım olmayacaktı. Belki.

Kazak omuz askısının kayışında toplandı. Kalın kazaklar altına omuz askısı takan insanlar görmüştüm ama silaha erişmeye çalışırken çok değerli saniyeler kaybedebilirdiniz. Ben daha moda dışı görünüp hayatta kalmayı tercih ettim.

Kazağım, deri ceketim için çok uzundu, ben de siyah trençkotumu aldım. Ben ve Phillip Marlowe*. Yedek mermi almamıştım. Bir gece için yirmi bir merminin yeterli olacağını düşünüyordum. Bıçaklarımı bile evde bırakmıştım. Neredeyse Firestar'ı bile bırakıyordum. Genelde insanlar beni öldürmeye çalışmadan önce ikinci silahı düşünmezdim. Omuz silktim. Neden bekleyecektim? Eğer ihtiyacım yoksa, yarın kendimi aptal gibi hissederdim. Eğer ihtiyacım olursa, hiç aptal gibi hissetmezdim.

Irving beni bekliyordu. Kanepede terbiyeli bir çocuk gibi oturmuştu. Öğretmeni bir köşede beklemesini söylemiş bir okul çocuğu gibiydi.

"Ne oldu?"

"Marcus sadece sana yolu tarif etmemi söyledi. Benim buluşmaya gelmemi istemiyor. Ben olmadan gelmeyeceğini söyledim. Ona güvenmediğini söyledim." Başını kaldırıp bana baktı. "Çok kızdı."

"Ama sen direndin," dedim.

"Evet."

"Bu seni mutlu etmedi mi?"

Omuz silkti. "Marcus'un kendisini kötü hissetmesi, hoş bir durum değil, Blake."

* Phillip Marlowe: 1940ların ilk yıllarında yayınlanmaya başlamış, detektiflik romanlarının baş kahramanı.

"Ben kullanırım, sen tarif edersin."

"Marcus, ikimizin de arabalı gelmesini istedi. Toplantı bittikten sonra benim kalmamı istedi, biraz konuşmak istiyor."

"Hadi, Irving, ben kullanırım, sen tarif edersin ve ben giderken, sen de gidersin."

"Teklifin için sağ ol, Blake ama Marcus'un sana kızmasını istemezsin."

"Eğer seni Richard'dan koruyorsam, ondan da korurum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, arabamı takip edersin." Elini kaldırdı. "Bu kadar tartışma yeter, Blake. Ben bir kurtadamım. Toplulukla beraber yaşamalıyım. Marcus'a karşı gelmeyi kaldıramam, özellikle küçük bir konuşma için."

Biraz daha tartışmak istiyordum ama yapmadım. Irving problemlerini benden daha iyi biliyordu. Marcus'la bunun üzerine tartışmak işleri daha beter yapardı, ben de bıraktım. Ama hoşuma gitmemişti.

Kaçık Kafe, Üniversite Mahallesindeydi. Neonlardan yapılmış, kırmızı bir hilalin, yanına mavi renkte yazılmış lokanta adının parladığı bir tabelası vardı. Adı ve ilgi çekici tabelası dışında, okul çevresindeki diğer dükkânlar ve lokantalardan farklı görünmüyordu.

Cuma gecesi olduğu için park yeri yoktu. Marcus'un gelip arabamı alıp alamayacağını düşünürken, koyu şarap rengi bir Impala, kapladığı iki arabalık yerden çıktı. Benim Jeep'im boşluğa yanda, bir arabalık yer bırakacak kadar yanaştı.

Irving lokantanın önünde bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu. Komik görünüşlü muflon neredeyse yere değecekti. İlgisi dağılmıştı ve pek de mutlu değilmiş gibi görünüyordu.

Trençkot etrafımda pelerin gibi dalgalanırken ona doğru yürüdüm. Bu durumda bile çoğu insan, silahı görmezdi. Parlak Noel kazağı giymiş, ufak tefek bir kadın görürlerdi. İnsanlar genelde bekledikleri şeyi görürlerdi. Silah taşıdığımı bilen insanlar, fark eder ve silahlı olduğumu anlarlardı.

Irving hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Irving mi, sessiz mi? Onu sinmiş, dayak yemiş, tekmelenmiş bir köpek gibi görmek hoşuma gitmemişti. Bu beni Marcus'tan soğuttu ve daha onunla tanışmamıştım bile.

Kapıdan içeri girince bir gürültüye daldık. Fısıltılardan oluşan ses o kadar yüksekti ki, okyanus sesine benziyordu. Yemek takımları çınlıyordu, birisi tiz ve yüksek bir şekilde güldü, sanki gürültünün içinden çıkıp yeniden yutulan bir el gibiydi. Salonun bir duvarının önünde uzanan bar, koyu renk cilalı, eski ve iyi bakılmış ahşaptandı. Salonun geri kalanı dört kişinin rahatça oturabileceği yuvarlak masalarla doluydu. Her yer doluydu. Dışarı açılan üç çıkış vardı; bir tanesi barın yanında, bir tane sağda, bir tane de ortada. Diğer küçük odalara da masalar konulmuştu.

Kafe, hayatına bir ev olarak başlamıştı. Kapılardan diğer odalara geçişler, açık kirişlerdi; sanki birisi birkaç duvarı kaldırmıştı. Bu durumda bile mekân boğucuydu. Barda masa bekleyen insanlar üçlü sıra oluşturmuşlardı. Mekan mutluluk saçan, gülümseyen insanlarla doluydu.

Bar arkasındaki kadınlardan birisi yanımıza geldi, ellerini önlüğüne sıkıştırdığı havluya siliyordu. Bize bir hoşgeldiniz gülümsemesi sundu. Bir elinde bir çift mönü vardı.

Ben ihtiyacımız olmadığını söyleyecekken... Irving kolumu tuttu. Elinden gerginliğini hissedebiliyordum. Sağ kolumu tutmuştu. Ona bunu yapamamasını söyleyecektim ama yüzündeki bakış beni durdurdu. Gülümseyen kadına sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu. Kadına dönüp baktım. Gerçekten baktım.

İnce ve uzundu, uzun düz saçları vardı. Dolgun, ışıkta parlayan kızıla yakın kestane rengi saçları vardı. Yüzü yumuşak bir üçgenlikteydi, belki çenesi biraz fazla uzundu ama genel olarak hoştu. Gözleri, saçlarına tamamen uyan kehribar-kahverengi arası bir renkteydi.

Dudaklarının uçlarını biraz kaldırıp gülümsemesini genişletti. Neye baktığımı biliyordum. Likantrop. İnsan gibi görünebilenlerdendi. Richard gibi.

Odaya yeniden bakınca, neden daralmış hissettiğimi anladım. Bu sıradan bir kalabalık değildi. Mutlu, gülümseyen kalabalığın çoğu şekil değiştiriciydi. Enerjileri havada, fırtınanın ağırlığı gibi yanıyordu. Kalabalığın çok kaba, çok gürültülü olduğunu düşünmüştüm ama her şey şekil değiştiricilerden kaynaklanıyordu. Enerjileri kaynayıp odayı doldurmuş, sıradan bir kalabalığın enerjisine dönüşmüştü. Biz kapının önünde dururken, oradan buradan yüzler yükseliyordu. İnsan gözleri bana bakıyordu ama bakışlar insanca değildi.

Bakışlar beni tartıyor, test diyordu. Ne kadar serttim? Tadım nasıldı? Bu bana Richard'ın kalabalığa bakışını hatırlattı. Kendimi kır kurdu fuarındaki tavuk gibi hissediyordum. Birden ikinci silahı getirdiğime memnun olmuştum.

"Kaçık Kafe'ye hoş geldiniz, Bayan Blake. Ben Raina Wallis, burası sahibiyim. Konuklarımız sizi bekliyordu;" dedi kadın. Bütün bunları söylerken gözlerinde sıcak bir parlaklıkla gülümsüyordu. Irving'in kolumu sıkışı neredeyse canımı yakıyordu.

Ona eğilip, "Bu silahımı kullandığım elim," diye fısıldadım.

Irving bana bakıp gözlerini kırptı. Gözleri Browning'e kaydı, bırakırken, "Kusura bakma," diye söylendi.

Raina biraz yaklaştı, Irving ürktü. "Isırmayacağım, Irving, henüz değil." Yoğun ve köpüklü, kalın bir kahkaha attı. Yatak odalarına ve müstehcen fıkralara yakışan bir kahkahaydı bu. Kahkaha, gözlerine değişik bir bakış vermişti. Birden daha dolgun, bir saniye için olduğundan daha şehvetli görünmüştü. Garipti ama hoştu.

"Marcus'u bekletmemeliyiz." Dönüp masaların arasında bize yolu gösterdi.

Tekrar Irving e baktım. "Bana söylemek istediğin bir şeyler var mı?"

"Raina bizim alfa dişimiz. Eğer ceza kötü olacaksa onun elinden gelir. Marcus'dan daha yaratıcıdır."

Raina, barın yanındaki kirişe gelmemizi işaret ediyordu. Hoş yüzünü buruşturmuştu, daha az hoş, daha fazla şirret görünüyordu.

Irving'in omzuna birkaç kere vurdum. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Engelleyemezsin. "

"Göreceğiz," dedim.

Başı ile onayladı ama bana inanmıyormuş gibiydi. Masaların arasına ilerledi. Ben de peşindeydim. Biz yürürken, bir kadın eline dokundu. O da kadına gülümsedi. Kadın neredeyse benim boyutlarımda ve zarifti, kısa kesilmiş düz siyah saçları, yüzünü siyah dantel gibi çevrelemişti. Irving onun parmaklarını sıkıca tutup yürümeye devam etti. Kadının büyük koyu renk gözleri, benimkilere baktı. Gözler bana hiçbir şey söylemiyordu. Irving'e gülümsemişlerdi; bana bakarken duygusuzdular. Bir keresinde Kaliforniya'da gördüğüm kurdunkiler gibiydi. Bir ağacın arkasından yürümüştüm ve o, orada duruyordu. O âna kadar duygusuzun ne anlama geldiğini gerçekten anlayamamıştım. O soluk gözler bana bakıyordu, bekliyordu. Eğer onu tehdit edersem, saldıracaktı. Eğer ona dokunmazsam, kaçıp gidecekti. Seçim benimdi. Kurt hangisinin olacağına aldırmıyordu.

Yürümeye devam ettim ama kürek kemiklerim arasındaki boşluk kaşınıyordu. Dönersem, arkamdaki neredeyse bütün gözlerin bana, bize baktığını göreceğimi biliyordum. Bakışlarının ağırlığı hissediliyordu.

Dönüp 'böö' diye bağırmak istiyordum ama kendimi tuttum. Bana o duygusuz, insanlık dışı gözlerle baktıklarını hissediyordum ve onları görmek istemiyordum.

Raina bizi yemek odasının arkasındaki kapalı kapıya kadar götürdü. Kapıyı açıp içeri girmemizi işaret etti. Irving öylece içeriye yürüdü. Ben de içeri girdim ama gözlerimi Raina'nın

üzerinden ayırmamıştım. Bana sarılabileceği kadar yakındaydım. Sahip olabileceği refleksler düşünülürse, isterse yapabilirdi.

Likantroplar normal bir insandan hızlıydı. Vampirler gibi zihinsel oyunlar yapmazlardı. Basit bir şekilde daha iyiydiler. Ama insan formunda ne kadar iyi olduklarını bilmiyordum. Raina'nın gülümseyen yüzüne bakarken, öğrenmek istediğimden pek de emin değildim.

Dar koridorda duruyorduk. Koridorun sonunda iki tarafta da kapı vardı, bir tanesinin camlı penceresinden, soğuk gece görünüyordu, diğerinin kapalı olması bir soru işaretiydi.

Raina arkamızdan kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı. Kapıya yığılmış gibiydi, başını eğmiş, saçları öne dökülmüştü.

"İyi misin?" diye sordum.

Derin, titreyen bir nefes alıp bana baktı. Nefesim kesildi. Kendimi tutamamıştım.

Muhteşem görünüyordu. Elmacık kemikleri çıkık ve şekilliydi. Gözleri büyümüş ve yüzüne daha da oturmuştu. Biraz önceki görüntüsünün kız kardeşi ya da yakın bir akrabası gibi görünüyordu ama aynı kişi değildi.

"Demin ne yaptın?"

O dolu, yatak kahkahasını yeniden attı. "Ben bir alfayım, Bayan Blake. Pek çok şekil değiştiricinin yapamadığı bir sürü şeyi yapabilirim."

Buna inanmaya çalışıyordum. "Kemiklerinin şeklini bilerek değiştiriyorsun, ev yapımı estetik cerrahi gibi."

"Çok güzel, Bayan Blake, çok güzel." Kehribar-kahverengi gözleri Irving'e kaydı. Yüzündeki gülümseme gitti. "Bunun hâlâ toplantıya gelmesinde ısrar ediyor musun?"

"Evet, ediyorum."

Sanki ekşi bir şeyin tadına bakmış gibi dudakların büktü. "Marcus önce sorup sonra seni içeri almamı istemişti." Omuz silkti ve kapıdan doğruldu. Neredeyse, on santim uzamıştı. Keşke ellerine de dikkat etseymişim, acaba onlar da değişmiş miydi?

"Vücut şekilledirme ne için?" diye sordum.

"Diğer şekil benim günlük şeklim. Bu gerçek."

"Kılık değiştirmeye ne gerek var?"

"Ahlaksızca bir şeyler yaparsam diye," dedi.

Ahlaksızca mı?

Kapalı kapıya doğru koridorda ilerledi. Yürüyüşü akıcıydı, büyük bir kedininki gibi atletikti. Yoksa büyük bir kurdunki gibi mi demeliydim?

Kapıyı çaldı. Ben bir şey duymadım ama o kapıyı açtı. Öylece durdu, kollarını karının üzerinde kavuşturup göğüslerini destekledi, bize gülümsüyordu. Raina'nın gülümsemelerinden hoşlanmamaya başlamıştım.

Oda bir ziyafet salonuydu, örtülü masalar at nalı şeklinde dizilmişti, üzerinde dört sandalye ve kürsü olan yüksek bir platform, at nalını kapatıyordu. Platformun üzerinde iki adam duruyordu. Biri en az bir seksen boyundaydı, inceydi ama bir basketbol oyuncusu gibi kaslıydı. Saçları siyahtı, saçları ile uyumlu ince bıyığı ve top sakalı vardı, hepsi kısa kesilmişti. Bir eli diğer bileğini tutmuştu. Raconlu bir duruştu. Koruma duruşuydu.

Dar kot, geniş omuzlarını ortaya çıkartan, siyah üzerine siyah desenli bir kazak giyiyordu. Boynunun kenarından, göğüs kılları görünüyordu. Siyah perçinli kovboy çizmeleri ve büyük saati, sert adam görünüşünü tamamlamıştı.

Diğer adam bir yetmiş beşten uzun değildi. Saçları sarının ilginç bir tonundaydı, kahverengiye çalıyordu ama yine de sarışındı. Saçları kısaydı ama iyi kesilmişti, fonluydu ve eğer biraz daha uzun olsaydı, çok güzel görünecekti. Yüzü tıraş-

lıydı. Yanakları köşeliydi ve çenesinde bir gamze vardı. Gamzenin yüzünü komik göstermesi gerekirdi ama öyle olmamıştı. Otoriter bir yüzdü. İnce dudakları, 'y^ benim dediğimi ya-

parsın ya da sonuçlarına katlanırsın' demeye alışkın gibiydi.

Siyah pantolon üzerine, açık mavi keten bir ceket giymişti. Ceketine tamamen uyan, açık mavi boğazlı kazak kıyafetini tamamlamıştı. Siyah ayakkabıları parlayıncaya kadar cilalanmıştı.

O, Marcus olmalıydı. "Alfred." Tek kelime ama bir emirdi. İrice olan adam platformdan atladı. Zarif, hızlı bir hareketti. Kendi enerjisi ile sarılmış bir halde hareket ediyordu. Enerjisi, kaldırımdan yükselen ısı gibi, etrafında kaynayıp dönüyordu. Çıplak gözle göremiyor ama o lanet şeyi hissedebiliyordunuz.

Alfred sanki bir amacı varmış gibi üzerime geldi. Sırtımı duvara verip diğer herkesle birlikte, Raina'yı da görüş alanımda tuttum. Irvmg de benimle geriledi. Herkesten uzak duruyordu ama bana herkesten daha yakındı.

Trençkotu geriye savurup silahımı gösterdim. "Niyetin iyi olsa, iyi olur, Alfred."

"Alfred," dedi diğer adam. Tek kelime, tonu bile aynı gibiydi ama bu sefer Alfred durdu. Olduğu yerde bana bakıyordu. Gözleri duygusuz değildi, düşmancaydı. İnsanlar genelde ilk görüşte benden hoşlanmamazlık etmezlerdi. Ama hey, ben de ondan çok hoşlanmamıştım.

"Size kaba kuvvet uygulama imâsında bulunmadık, Bayan Blake," dedi Marcus.

"Ya, tabii. Alfie burada bir kaba konulmuş, hareketli şiddet örneği sergiliyor. Daha yakına gelmeden niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Marcus bana sanki ilginç bir şey yapmışım gibi baktı. "Çok uygun bir tanım, Bayan Blake. Bizim auralarmımızı görebiliyor musunuz?"

"Eğer siz öyle demek istiyorsanız, öyle olsun, dedim.

"Alfred'in niyeti kötü değildi. Sadece üzerinizdeki silahları arayacaktı. Şekil değiştiremeyenler için uyguladığımız standart bir prosedür. Sizi temin ederim, kişisel bir şey değil."

Benim silahsız olmamı istemeleri fikri, hemen bende silahlarımı vermeme hissi uyandırdı. İnatçılık ya da güçlü bir hayatta kalma içgüdüsüydü.

"Eğer ilk önce neden burada olduğumu söylerseniz, belki üzerimin aranmasına izin veririm." Ne yapacağıma kadar verinceye kadar, oyalanıyordum.

"Biz işlerimizi basının önünde konuşmayız, Bayan Blake."

"Şey, ben de o olmadan konuşmayacağım."

"Basit bir merak yüzünden hepimizi tehlikeye atamam." Hâlâ platformun üzerinde, birliklerini denetleyen bir general gibi duruyordu.

"Burada sadece Irving bir dostum olduğu için bulunuyorum. Ona hakaret etmek, sizi benim gözümde yüceltmeyecek."

"Kendimi gözünüzde yüceltmek istemiyorum. Yardımınızı istiyorum."

"Benden yardım mı istiyorsunuz?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım.

Başı ile hafifçe onayladı.

"Ne çeşit bir yardım?"

"Onun çıkması gerek."

"Hayır," dedim.

Raina duvardan doğrulup etrafımızda döndü, dokunma mesafesinde değildi ama bir köpek balığı gibi etrafımızda dönüyordu. "Irving'in cezası hemen başlayabilir." Sesi kelimelerin sonunda mırıldıyordu.

"Kurtların mırıldadığını bilmiyordum," dedim.

Güldü. "Kurtlar, pek çok şey yapabilir, eminim biliyorsundur."

"Ne dediğini anlamıyorum."

"Ah, hadi yapma, burada kadın kadınayız." Bir omzunu duvara yasladı, kollarını kavuşturdu, ifadesi dostçaydı. Parma-
 ğımı kopartırken bile yüzünde o gülümseme olacağına bahse girerdim.

Sanki bir sır söyleyecekmiş gibi eğildi. "Richard göründüğü kadar iyi değil mi?"

Neşeli gözlerine baktım. "Ben öpüşüp sonra anlatanlardan değilim. "

"Eğer sen anlatırsan, ben de kendi ilginç eğlencelerimi anlatırım. "

"Raina, yeter." Marcus platformun köşesine doğru ilerledi. Mutlu görünmüyordu.

Raina ona boş bir gülümseme yolladı. Onunla, benimle oynadığından daha fazla oynuyordu ve çok da eğleniyordu.

"Irving'in gitmesi gerek ve Alfred'in üzerini aranması gerekiyor. Bu iki nokta üzerinde tartışma olamaz."

"Seninle bir anlaşma yapalım. Irving şimdi gidecek ama evine gidecek, ceza yok," dedim.

Marcus başını iki yana salladı. "Onun cezalandırılacağını söyledim. Benim sözüm kanundur."

"Kim öldü de sen kral oldun?"

"Simon," dedi Raina.

Ona bakıp, gözlerimi kırptım.

"Dövüşüp Simon'u öldürdü. Ölüp Marcus'u sürü lideri yapan o."

Aptalca bir soru sorarsan... "Eğer yardımımı istiyorsanız, Irving serbestçe ve dokunulmadan gidecek. Ceza yok."

"Bunu yapma, Anita. İşleri daha kötü hale getireceksin," dedi Irving.

Raina yanımda duruyordu. Sanki kız kıza konuşuyorduk. "O haklı, sen de biliyorsun. Şimdi onunla oynayacak olan benim ama eğer Marcus'u gerçekten kızdırırsan, onu Alfred'e

verir. Ben sadece bedenine ve aklına işkence ederim. Alfred onu kırar."

"Irving serbestçe gidecek, ceza yok. Ben de kalıp Alfred'in üzerimi aramasına izin vereceğim. Öteki türlü gideriz."

"Biz değil, Bayan Blake. Siz gitmekte serbestsiniz ama Irving benim. Siz gitseniz de, kalsanız da, o burada kalacak ve dersini öğrenecek."

"Ne yaptı ki?" diye sordum.

"O bizi ilgilendirir, sizi değil."

"Size hiçbir haltta yardımcı olamayacağım."

"O zaman gidin." Marcus sahneden zarif bir harekede atladı, konuşurken bize doğru yürüyordu. "Ama Irving burada kalıyor. Siz sadece bu gecelik aramızdasın. Onun bizimle yaşaması gerek, Bayan Blake. Sizin cüretinizi karşılayamaz."

Son cümlesi, onu Alfred'in biraz arkasına getirdi. Gözleri ve ağzının yanındaki hafif kırışıklıkları, boynundan ve çenesinden sarkan deriyi görebileceğim kadar yakındı. Görünen yaşma on yıl daha ekledim. Elli yaşlarındaydı.

"Sizin ona ne yapacağınızı bilerek, Irving'i burada bırakamam."

"Ah, ona ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Raina. "O kadar iyi iyileşiriz ki." Duvardan doğrulup Irving'e doğru ilerledi. Etrafında dar bir daire çizdi, dönerken, kalçası ve omzu arada ona değiyordu. "En zayıfımız bile çok fazla yaraya dayanabilir."

"Irving'in güvenlik garantisi karşılığında ne istersiniz?" diye sordum.

Marcus bana baktı, yüzü çok dikkatli ve duygusuzdu. "Bize yardım edeceğine söz ver ve Alfred'in üzerini aramasına izin ver. O benim korumam, işini yapmasına izin vermen gerek."

"Yardım konusunda ne olduğunu bilmeden sizi söz veremem."

O zaman anlaşma yok.

"Anita, yapacakları şeye dayanabilirim. Yapabilirim. Daha önce yapmıştım."

"Benden Richard'a karşı koruma istemiştin, bunun anlaşma paketine dahil olduğunu düşün," dedim.

"Ondan koruma mı istedin?" Raina, Irving'den uzaklaştı, hoş yüzünde açık bir şaşkınlık vardı.

"Sadece Richard'a karşı," dedi Irving.

"Akıllıca ama bazı sorumlulukları da var," dedi Raina.

"O bir sürü üyesi değil. Beraber çıktıları için sadece Richard için geçerli," dedi Irving. Biraz endişeli görünüyordu.

"Ne sorumlulukları?" diye sordum.

"Bir sürü üyesinden koruma istemek, onunla dövüşmeden onun daha üstün olduğunu kabul etmek demektir. Eğer koruma verilirse, o zaman onun yerine dövüşeceğin anlamı da çıkar. Eğer ona meydan okunursa, onlara yardım etmek bir şeref borcu olur," diye cevapladı Marcus.

Irving'e yan gözle baktım. Hasta gibi görünüyordu. "O bizden biri değil. Onu kanunlara dahil tutamazsınız."

"Ne kanunu?" diye sordum.

"Sürü kanunu," dedi Marcus.

"Onun korumasını reddediyorum," dedi Irving.

"Çok geç," dedi Raina.

"Konumumuz bir açmaz içinde, Bayan Blake. Bir sürü üyesi sizin kendisinden üstün olduğunuzu açıklamış durumda. Sizi dominant olarak açıklamış. Kanunlarımıza göre bunu bir bağ olarak görmeliyiz."

"Ben sürü üyesi olmam ki," dedim.

"Hayır ama dominant olabilirsin."

Kelimenin gerçek dünyada ne anlama geldiğini biliyordum. Ama Marcus sanki daha fazla bir anlamı varmış gibi kullanıyordu. "Dominant olmak ne anlama geliyor?"

"Herkese karşı Irving'in koruyucusu olarak duracağın anlamına geliyor."

"Hayır," dedi Irving. Raina'nın yanından geçip Marcus'un önüne geldi. Dik durup gözlerinin içine baktı. İtaakâr bir hareket değildi.

"Beni böyle kullanmana izin vermeyeceğim. En başından beri amacın buydu. Richard'a karşı koruma isteyeceğimi biliyordun. Buna güvendin, değil mi, seni kendini beğenmiş piç."

Marcus'un mükemmel beyazlıktaki dişleri arasından bir hırlama yükseldi. "Senin yerinde olsaydım söylediklerime dikkat ederdim, evlat."

"Eğer size hakaret ettiyse, onu hallederim." Alfred'in ilk kelimeleri hiç rahatlatıcı değildi.

Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Irving, benim korumam altında Alfred, eğer kanunu doğru anladıysam. Irving'e zarar vermek için beni geçmen gerekecek, bu doğru, değil mi?"

Alfred, koyu renkli, soğuk gözlerini bana çevirdi. Başı ile onayladı.

"Eğer beni öldürürsen, Marcus'a yardım edemem."

Bu, koca oğlanın aklını karıştırmış gibiydi. Harika, düşmanlarımı karmaşaya düşürmüştüm.

Marcus gülümsedi. "Mantığımda bir açıklık buldunuz, Bayan Blake. Eğer Irving'i, kanun belirttiği şekilde gerçekten korumak istiyorsanız, o zaman ölmeniz gerekecek. Hiçbir insan içimizden bir tanesi ile baş edemez. En zayıfımız bile sizi öldürür."

Bu yorumun üzerine gitmedim. Zaten kazanıyorken neden tartışacaktım?

"Meydan okumaları kabul edemeyeceğinize ve bizim Irving'e zarar vermemize izin vermeyeceğinize göre, o güvende."

"Harika, şimdi ne olacak?"

"Irving gidebilir ve bir zarar görmeyecek. Siz kalıp bizim durumumuzu dinleyeceksiniz. Bize yardım etmeyi kabul et-

seniz de etmeseniz de, tercihiniz ne olursa olsun Irving zarar görmeyecek."

"Bu inanılmaz derecede cömert bir davranış."

"Evet, Bayan Blake, öyle." Gözlerindeki bakış çok ciddi olduğunu söylüyordu. Raina sadistçe oyunlar oynayabilirdi. Alfred bir anda coşup canınızı yakabilirdi. Ama Marcus, sadece iş adamıydı. Tüylü bir mafya patronuydu.

"Bizi yalnız bırak, Irving."

"Onu bırakmam."

Marcus, hırlayarak ona doğru döndü. "Sabrım sonsuz değil!"

Irving dizleri üzerine çöktü, başını eğmiş, omurgasını bükmüştü. İtaakâr bir hareketti. Irving'in kolunu tuttum ve kaldırdım. "Hadi kalk, Irving. Cici kurtadam sana zarar vermeyecek."

"Neden acaba, Bayan Blake?"

"Çünkü Irving benim koruman altında. Eğer Alfred benimle dövüşemiyorsa, sen de yapamazsın."

Marcus başını geriye atıp keskin havlama gibi bir sesle güldü. "Akıllı ve cesursunuz. Bunlar takdir ettiğimiz özellikler." Yüzündeki gülme kayboldu, gözlerinde hoş bir rüya gibi kalmıştı. "Bana açıkça meydan okumayın, Bayan Blake. Bu sağlıklı olmayabilir."

Gözlerinki son gülme de yok oldu. İnsan gözlerine bakıyordum ama içeride konuşan hiç kimse yoktu. Bir insana benziyordu, bir insan gibi konuşuyordu ama bir insan değildi.

Irving'in parka ile örtülü omuzunu sıktım. "Hadi, Irving. Buradan çık git.

Koluma dokundu. "Seni asla kötü bir anda bırakmam."

"Ben bu gece güvendeyim, sen değilsin. Şimdi git Irving, lütfen. "

Yüzündeki duygu çatışmasını seyrettim. Ama Marcus'a son bir bakış atıp gitti. Kapı kapandı ve ben üç kurtadamla yalnız kaldım. Dörtten azdı. Gece ümit veriyordu.

"Şimdi Alfred'in üzerini araması gerekiyor.

Gecenin verdiği ümit buraya kadardı. "O zaman yapsın," dedim. Öylece durdum. Kollarım açmadım. Duvara da dayanmadım. O istemedikçe, ona yardımcı olmayacaktım.

Browning'i aldı, kollarımı ve bacaklarımı yokladı, belimi bile kontrol etti. Ama vücudumun önünü aramadı. Belki kibar davranıyordu ya da belki sadece dikkatsizdi. Her neyse Firestar'ı es geçmişti. Sekiz gümüş mermim vardı ve onlar bunu bilmiyordu. Gece ümit vermeye başlamıştı.

ON BİR

Marcus platformda bir yere oturdu. Alfred tam arkasında, iyi bir koruma gibi duruyordu. "Bize katılın, Bayan Blake. Ayakta durulmayacak kadar uzun bir gece olabilir."

Alfred arkamda dururken oturmak istemiyordum, o yüzden en sondaki sandalyeye oturdum. Aramızda kalan sandalye çok yabani görünüyordu ama Alfred'in ulaşamayacağı, bir yerdeydim.

Raina, Marcus'un sağında oturdu, eli Marcus'un dizinin üzerindeydi. Marcus'un oturuşu da, her şeyi yapışı gibiydi... katı. Teyzem Mattie'yi memnun edecek bir duruştu. Ama Raina'nın elini itmedi. Aslında o da kendi elini Raina'nınkinin üzerine koydu. Aşk mı? Dayanışma mı? Bana pek uygun bir çiftmiş gibi görünmüyorlardı.

Kapıdan bir kadın girdi. Kısa sarı saçları, taranıp jöle ile yapıştırılmıştı. Tayyör eteği kırmızıydı, üzerine pembe tonlarında desenler vardı, gül yaprağına benziyordu. Beyaz bluzunun üzerine, şu bluzlar için hazırlanmış, tayyörü daha kadınsı ve biraz şapşalca gösteren kravatlardan takmıştı.

"Christine, ne iyi ettin de geldin," dedi Marcus.

Kadın başı ile selam verip at nalı şeklindeki masalardan, sahneye en yakın olanına oturdu. "Başka seçeneğim var mıydı? Hangimize başka seçenek verdin ki?" diye sordu.

"İçinde bulunduğumuz durumda birlik olmalıyız, Christine."

"İşin başında sen olduğun sürece, değil mi?"

Marcus bir şey söyleyecek gibi oldu ama kalabalık büyüyordu. Kapıdan içeriye, ikili, üçlü gruplar halinde insanlar girmeye başladı. Marcus tartışmayı yarıda bıraktı. Daha sonra devam edebilirlerdi ve ben edeceğine bahse girerdim. Kadının şikâyetleri, uzun zamandır devam ediyormuş gibiydi.

Bir kişiyi tanıyordum. Fare Kralı, Rafael. Uzun boylu, esmer, kısa saçlarıyla yakışıklıydı, güçlü Meksikalı hatları ve kendisini beğenmiş bir duruşu vardı. İstese, Marcus kadar sert görünebilirdi, dudakları dışında. Yumuşak ve duyguları okşayan dudakları, etkinin birazını bozuyordu.

Rafael beni başıyla selamladı. Ben de selamını aldım. Yanında insan formunda iki fare adam daha vardı. İkisini de tanımıyordum.

Marcus kalkıp podyuma doğru yürüdüğünde, masalarda yaklaşık bir düzine kişi vardı. "Dostlarım, bu gece burada Anita Blake ile buluşmanızı istedim. Vampirler ona Cellat diyorlar. Bize yardım edeceğine inanıyorum."

"Bir vampir avcısı bizim için ne yapabilir?" Bu tek başına oturan uzun boylu adamdan gelmişti, yanındaki boş sandalyeler duvar görevi görüyordu. Kısa beyaz saçları vardı, garip bir şekilde Mia Farrow'un altmışlı yıllardaki saç stili gibiydi ama daha özenli kesilmişti. Beyaz takım elbise gömleği, üzerine pembe kravat takmıştı, beyaz spor ceketi ve krem rengi pantolonu vardı. Parası olup eğlenceyi seven birisine benziyordu. Ama haklıydı.

"Bir insanın yardımına ihtiyacımız yok." Bu diğer köşede oturan adamdan gelmişti. Saçları yaka hizasında kesilmişti, o

kadar kıvırcıktı ki tüy gibi görünüyordu ya da belki... Hayır. Koyu renk gözleri üzerinde kalın kaşları vardı, yüz hatları ağır ve çekiciydi. Fare Kralı'nın dudakları öpülesi durabilirdi

ama bu adam karanlık köşelerde yapılacak daha fena işlere için yaratılmış gibiydi.

Kıyafetleri yüzüne uyuyordu. Masanın üzerine uzattığı çizmeleri yumuşak, kadife gibi deridendi. Pantolonu, parlak siyah deridendi. Üzerinde yok gibi duran atleti, vücudunun üst tarafının çoğunu açıkta bırakıyordu. Sağ kolu, dirseğinden parmaklarına kadar deri parçalarıyla sarılmıştı. Derinin arasından parmak eklemlerinin olduğu yerlerden, dikenler çıkmıştı. Göğsündeki kıllar, saçları kadar gür ve kıvırcıktı. Siyah montunu masaya atmıştı.

Sağındaki kadın, çenesini, koku bırakan bir kedi gibi, omzuna sürtüyordu. Uzun koyu renk saçları, omuzları üzerinde dalgalar oluşturuyordu. Görebildiğim kadarıyla kıyafeti, dar, siyah ve çoğunlukla deriydi.

"Burada, hepimiz insanız, Gabriel," dedi Marcus.

Gabriel kaba bir ses çıkarttı. "Sen istediğine inan, Marcus. Biz ne olduğumuzu biliyoruz ve onun ne olmadığım." Zırhlı yumruğuyla beni gösterdi. Çok dostça bir hareket değildi.

Rafael ayağa kalktı. Bu hareket tartışmayı kesti. O sıradan kıyafetleri içindeki duruşunda bir şey vardı, ona sanki bir taç giyiyormuş gibi bakıyordunuz. Varlığı, tonlarca deriden daha etkiliydi. Marcus sessiz bir şekilde hırladı. Odada çok fazla kral vardı.

"Marcus, kurtlar adına konuştuğu gibi, Anita Blake adına da mı konuşuyor?"

"Evet, Bayan Blake adına konuşuyorum," dedi Marcus.

Ayağa kalktım. "Neler olduğunu bilmiyorum ama ben kendi adıma konuşabilirim."

Marcus, sarışın bir fırtına gibi döndü. "Ben sürü lideriyim. Ben kanunum."

Alfred karşıma geçmek için hareketlendi, ellerini esnetiyordu.

"Sakin ol, kıl surat. Sen benim liderim değilsin ve ben de bir sürü üyesi değilim."

Alfred ileri atıldı. Ben sahneden atladım. Silahım vardı ama daha sonra ihtiyacım olabilirdi. Eğer şimdi çekersem, sonra geri alamayabilirdim. Alfred de sahneden atladı, sanki bir trambolinden destek almış gibi yüksek ve uzun bir sıçrayıştı. Yere yatıp yuvarlandım. Hava akımını hissetim. Kendimi sahnenin yanında buldum. Firestar'a uzandığımda o da üzerime çullanmıştı. Bir mermiden hızlıydı, gördüğüm her şeyden daha hızlıydı.

Eli boğazımı yakalayıp sıkmaya başladı. Dudakları dişlerinden geriye çekilmişti, bir Rottweiler gibi kalın sürekli bir şekilde hırlıyordu.

Elim Firestar'ın üzerindeydi ama yine de çıkartıp nişan almam gerekiyordu. Asla yapamazdım. İşi bitiremeden boğazımı parçalardı.

Boğazımı destek alarak beni kaldırdı. Parmakları ellerinin gücünü hissettirecek kadar sıkıyordu. Tek yapması gereken yumruğunu sıkmaktı ve gırtlağımın önü, beraberinde gelirdi. Elimi Firestar'da tuttum. Ölürken bile ona sarılıyor olacaktım.

"Artık senin yerine Alfred mi dövüşüyor?" Söyleyen bluz kravatlı Christine'di. "Sürü liderleri, üstünlüklerine karşı bütün meydan okumalara cevap vermek durumundalar, yoksa liderlikten çekilirler. Bu senin kendi kanunlarından birisi Marcus."

"Kendi kanunlarımı bana hatırlatma, kadın."

"Senin, kendi üzerindeki otoritene meydan okudu, Alfred'inkine değil. Eğer onu öldürürse, yeni sürü lideri o mu olacak?"

"Onu bırak, Alfred."

Alfred'in gözleri Marcus'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. Parmakları gerginleşti, titreyip beni parmak uçlarıma kaldırdı.

"Onu bırak dedim!"

Beni bıraktı. Sahneye düştüm ve tek bir hareketle Firestar'ı çektim. Hoş değildi ama silah çıkmış ve Alfred'e yönelmişti. Eğer bena saldırmayı yeniden denerse, onu öldürecektim ve bu hoşuma gidecekti.

"Üzerini aradığını zannediyordum," dedi Marcus.

"Aradım." Alfred geri çekiliyordu, ellerini, sanki darbeyi engellemeye çalışır gibi önde tutuyordu.

Sahnede, Marcus'u da görebileceğim bir yere kadar geriledim. Raina'yı gördüm, hâlâ oturuyordu, eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Herkesten uzaklaştım, sırtımı duvara vermeye çalışıyordum.

"Ondan silahını aldırt," dedi Raina. Orada bacak bacak üstüne atmış, elleri dizinin üzerinde oturmuş, gülümsüyordu. "Bu Alfred'in gözden kaçırdığı bir şey. Bırak o düzeltsin."

Marcus başı ile onayladı. Alfred'in gözleri bana döndü.

Sırtımı iyice duvara dayadım, sanki eğer yeterince bastırırsam bir kapı oluşturup içinden geçecektim. Alfred, yavaş hareketlerle, filmlerdeki manyaklar gibi üzerime geliyordu. Silahı göğsüne doğrulttum. "Onu öldürürüm," dedim.

"Senin küçük mermilerin bana zarar vermez," dedi.

"Gümüş kaplı Glaser güvenlik mermilerim var. Göğsünde, yumruğumu sokabileceğim bir delik açar," dedim.

Tereddüt etti. "Her yarayı iyileştirebilirim, gümüşü bile."

"Eğer ölümcülse edemezsin. Kalbini alırım ve ölürsün," dedim.

Dönüp Marcus'a baktı. Marcus'un yüzü öfke ile gerilmişti. "Aramıza silahla girmesine izin verdin."

"Eğer silahtan korkuyorsan.'Marcus, onu sen al." Yine

Christine'di. Bu sefer bana yardım ettiğinden pek emin değildim.

"Size zarar vermek istemiyoruz, Bayan Blake. Ama diğerlerine buraya silahsız geleceğiniz konusunda söz verdim. Eğer Alfred'e silahınızı verirseniz, bu iş burada biter."

"Kesinlikle olmaz."

"Bana karşı geliyorsunuz, Bayan Blake. Hiç kimsenin otoriteme meydan okumasına izin veremem." Sahnenin kenarında duruyordu, bana en yakın oydu. Bana, Alfred'den bile yakındı. Bu bir gelişme değildi.

"Sahneden inersen, ateş ederim."

"Alfred!" Yine sadece isim ama yeterliydi. Alfred yanına geldi, gözleri Marcus'un yüzündeydi. "Efendim?"

"Silahı ondan al, Alfred. Bize karşı gelemez."

"Onu öldürteceksin, Marcus."

"Hiç zannetmiyorum."

Alfred bir adım attı, Marcus'un önündeydi. Yüzü duygusuzdu, gözlerini okuyamıyordum. "Bu ölmek için aptalca bir yol, Alfie."

"Emirleri o verir. Ben itaat ederim. İşler böyle yürür."

"Bunu yapma," dedim.

Alfred bir adım daha attı.

Derin, kendimi düzenleyici bir nefes aldım. Etrafımdaki herkesin nerede olduğunu biliyordum ama sadece Alfred'e bakıyordum. Göğsünün ortasındaki bir noktaya. "Blöf yapmıyorum. "

Gerildiğini hissettim, yapacaktı. Benim tetiği çekeceğimden daha hızlı hareket edeceğinden emindi. Hiçbir şey o kadar hızlı değildi. Öyle olmasını umuyordum.

Önceden yaptığı, geniş açılı zıplamayı yaptı. Tek dizimin üzerine çöküp hareket ederken nişan aldım. Mermi onu havadayken vurdu. Titredi ve yere düştü.

Silah sesi, sessizlikte yankılandı. Ayağa kalktım, silahımı

hâlâ üzerinde doğrultuyordum. İlerledim. Hiç hareket etmedi. Eğer nefes alıyorsa bile ben göremiyordum. Silahı omurgasına dayayıp diz çöktüm. Hareket yoktu. Nabzını kontrol

ettim. Hiçbir şey yoktu. Browning! belinden, sol elimle aldım. Firestar'ı geri kalan herkesin üzerine doğrultmuştum. Sol elle çok iyi değildim ama el değiştirirken zaman kaybetmek istemiyordum.

Marcus sahneden atldı. "Yapma," dedim. Dondu, bana bakıyordu. Şaşırmış görünüyordu, sanki benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmemiş gibiydi.

Rafael masaların arasından geldi. "Ona bakabilir miyim?"

"Elbette. "Ama geri çekildim. Teorik olarak erişemeyeceği bir yerdeydim

Rafael onu döndürdü. Göğsündeki delikten akan kanla yerde göl olmuştu. Dudaklarından akan kırmızı kan sakalına karışmıştı. Sonuçta bir mermiden hızlı değilmiş.

Marcus cesedin üzerinden bana bakıyordu. Kızgınlık görmeyi umuyordum ama gördüğüm acıydı. Alfred'in ölüşüne yas tutuyordu. Tetiği çeken ben olabilirim ama buna Alfred'i iten oydu. Hepimiz bunu biliyorduk.

"Onu öldürmen gerekmiyordu," dedi, yumuşak bir şekilde.

"Bana başka çare bırakmadın," dedim.

Alfred'e, sonra bana baktı. "Hayır, sanırım bırakmadım. Onu ikimiz öldürdük, sen ve ben."

"İlerisi için referans olsun, böylece aramızda başka yanlış anlaşılmalar olmaz, Marcus. Ben asla blöf yapmam.

"Söylemiştin."

"Ama sen bana inanmamıştın."

Yere yayılan kana bakıyordu. "Şimdi inanıyorum."

ON İKİ

Yerde bir cesedimiz vardı. Kadim soru yine gelmişti. Bir cesetle ne yapılırdı? Alışıldık bir yaklaşım vardı. "Polisi arayacağım," dedim.

"Hayır," dedi Marcus. O tek kelime, Alfred yere düştüğünden beri söyledi en etkili şeydi.

"O öldü arkadaşlar. Eğer onu normal bir mermi ile vursaydım iyileşirdi ama gümüştü. Polisi aramam gerekiyor."

"Hapse girmeye bu kadar meraklı mısın?" Bu Rafael'den gelmişti.

"Hapse girmek istemiyorum ama onu ben öldürdüm."

"Sanırım bu konuda biraz yardım aldın." Christine yanımıza gelmişti. Gül yaprağı kıyafeti ve siyah topuklu ayakkabıları içinde orada duruyordu. Kanın bir kısmı ayakkabılarına doğru aktı. Görmüş olması lazımdı, kan ona doğru kıvrılarak akmıştı. Ama kenara çekilmedi. Kan ayakkabısının burnunun etrafından ikiye ayrılıp yoluna devam etti.

Raina, Marcus'un arakasına geldi. Ellerini Marcus'un omuzlarına koydu, yüzünü boynuna dayamıştı, kulağına fısıldayacak kadar yakındı. Bu sefer dudakları oynamadı ama biraz önce onun bir iğneleyici yorumu işleri uçurumun kenarından aşağıya yuvarlamıştı. Tek bir yorumu.

Marcus elini, onun kolu üzerinde gezdirdi, yüzünü bileğini öpmek için eğdi.

Etraflarına bakındım. Rafael hâlâ cesedin yanında diz çök-

müştü. Akan kan dizlerine doğru akmıştı. Hemen ayağa kalktı, parmak uçları kanlı zemine sürünmüştü. Parmaklarını ağzına doğru kaldırdı. Yapma, diyecektim ama demedim. Parmakların ağzma sokup emerek temizledi.

Koyu renk gözleri bana kaydı. Utanmış gibi elini indirdi, sanki onu ayıp fiziksel bir şey yaparken yakalamıştım. Belki de yakalamıştım.

İki deri kaplı şekil değiştirici masaların arkasından, sanki etrafımı çevirmeye çalışıyorlarmış gibi yaklaştı. Ben geri çekildim. Silahlar hâlâ elimdeydi. Dikenli eldivenleri olan bana baktı, ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Kıvırcık siyah saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Siyah saçların arasından bakan gözlerinde insanı sarsan bir parlaklık vardı. Saçlarını gözlerinin önünden çekmek için hiçbir hareket yapmadı. Bu beni deli ederdi. Ama belki de ben tüylerin arasından bakmaya alışkın değildim.

Cesede doğru yaklaştı, yani bana daha yakındı. Silahları kaldırdım. Bu mesafeden nişan almaya gerek yoktu. İki elimde de silah olmasına rağmen, kendimi güvende hissetmiyordum. İşin ash, biraz salak gibi hissediyordum ama bir tanesini kılıfına koyarak vakit kaybetmek istemiyordum. Firestar'ı yerleştirmek için kazağımı kaldırıp silahı, pantolon için kılıfına yerleştirmem gerekiyordu. Bunu bakmadan yapabilirdim ama emin değildim. Alışkanlık devreye girebilirdi. Aynı araba kullanırken olduğu gibi. Bir kamyonet önünüzde belirinceye kadar, ne kadar uzun süre aşağıya baktığını anlamıyordunuz bile. Eğer Gabriel, Alfred kadar hızlıysa, saniyenin bir bölümü bile yeterli olurdu.

Gülümsemesi arttı, dilinin ucu dolgun dudakları üzerinde gezindi. Bakışlarında sıcaklık vardı. Büyülü bir şey değildi bu,

herhangi bir erkeğin gözlerine verebileceği bir ateşti. Bakışlar, çıplakken nasıl görüneceğinizi merak ettiğini ve ona iyi bir oral seks yapmanızı istediğini söylüyordu. Bu bakış saf düzüşme içindi. Seks bile hafif bir terim oluyordu.

Dönmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerimi üzerinden ayırmaya cesaret edemezdim. Ama istiyordum. Tenim, bakışları altında karıncalandı. Yüzümü ateş bastığını hissettim. Gözlerinin içine bakarken, kızarmadan edemiyorum. Babam beni böyle yetiştirmişti.

İleri bir adım attı, ufak bir hareketti ama onu dokunma mesafesine getirmişti. Daha Alfred'in vücudu soğumadan, o benimle oynamaya başlamıştı. Silahları daha sıkı kavrayıp ona doğrulttum. "Bunu bir daha yapmayalım," dedim.

"Gabriel, onu rahat bırak," dedi Christine.

Gabriel ona baktı. "Kaplan! Kaplan! Parlayarak yanıyor/ Gecenin ormanında/ Hangi ölümsüz el ya da göz/ yapmış olabilir senin korkunç simetrini?"

"Kes şunu, Gabriel," dedi Christine. Kızarıyordu. Blake'ten bir kıta ve kadın utanmıştı. Neden bu şiiri seçmişti? Belki birisi kaplanadamdı? Ama kedicik hangisiydi? Belki ikisi de.

Gabriel bana döndü. Gözlerinin arkasından bir şeyin kaydığını gördüm. Bir sapıklık kıvılcımı ile adımı o atmak istiyordu.

"Beni bu gece zorlarsan, sen de yerdeki arkadaşına katılırsın. "

Güldü, ağzını genişçe açmıştı, sivri köpek dişleri meydana çıkmıştı, kedilerinki gibi alttakiler de üsttekiler de sivriydi. Bunlar vampir dişi gibi değildi ama insan dişi de değildi.

"Bayan Blake benim korumam altında, ona zarar vermezsin," dedi Marcus.

"Alfred'in neredeyse beni pataklamasına izin veriyordun, şimdi onun bana saldırmasını engelliyorsun. Senin korumana

pek güvenmiyorum Marcus. Kendi başıma çok daha iyi idare ediyorum."

"O küçük silahların olmadan bu kadar sert olmazsın."

Bunlar esmer motosikletçi kızdan gelmişti. Cesur sözlerdi ama kalabalığın diğer tarafında duruyordu.

"Sizinle bilek güreşi yapmayı teklif etmeyeceğim. Silahlarım olmazsa benden üstün olduğunuzu biliyorum. O yüzden onları getirdim."

"Benim korumamı red mi ediyorsun?" diye sordu Marcus.

"Evet," dedim.

"Sen bir aptalsın," dedi Raina.

"Belki ama hâlâ silahları olan tek kişi benim."

Gabriel yeniden güldü. "Senin onu koruyacağına inanmıyor, Marcus ve haklı."

"Benim üstünlüğümü mü sorguluyorsun?"

Gabriel döndü, sırtını bana vermişti, Marcus'a bakıyordu. "Her zaman."

Marcus ilerledi ama Raina onu sıkıca tuttu. "Bayan Blake'in önüne yeterince kirli çamaşırımızı döktük. Ne dersin?"

Tereddüt etti. Gabriel, ona sadece baktı. Sonunda Marcus, başı ile onayladı.

Gabriel, mırıldamaya benzer bir kahkaha attı ve cesedin yanına diz çöktü. Parmaklarını kanın içinde gezdirdi. "Çok çabuk soğuyor." Elini, Alfred'in kazağına silip açık göğüs yarasına dokundu. Kâseden dondurma alır gibi elini içinde döndürdü. Eli geri çıktığında kıpkırmızıydı. Elini ağzına götürdü, kolundan kan damlıyordu. Dili kanlı parmakları üzerinde gezindi.

"Kes şunu," dedi Marcus.

Gabriel'in yanındaki kadın, cesedin diğer yanına diz çöktü. Vücudunun üst kısmını yatırarak eğildi, poposu havadaydı, kaynaktan su içen aslanlar gibiydi. Kendinden emin, hızlı dil hareketleri ile yerdeki kanı içiyordu.

"Yüce İsa," diye fısıldadım.

Odada, buğday tarlası üzerinde esen rüzgâr gibi bir hareketlenme oldu. Herkes yerinden kalkmıştı. Hepsi cesede doğru geliyordu.

Gerileyip sırtımı duvara verdim ve kapıya doğru yöneldim. Galiba yakında bir beslenme çılgınlığı olacaktı ve ben odadaki tek şekil değiştirmeyen olmak istemiyordum. Sağlıklı değilmiş gibi gelmişti.

"Hayır!" Marcus'un sesi odada kükredi. Cesede doğru çullandı, bir uyarıda bulunmadan herkesi itti. Gabriel bile sola doğru düştü, dönüp kanın içinde oturdu. Kadın geriye, güvenli bir mesafeye kaçtı. Gabriel, başkurtadamın dokunma mesafesindeydi. Marcus'a bakıyordu ama yüzünde korku yoktu.

"Biz hayvan değiliz, ölülerimizi yemeyiz."

"Biz hayvanız," dedi Gabriel. Kanlı elini Marcus'a doğru uzattı. "Kanı kokla ve bana istemediğini söyle."

Marcus başım çevirdi, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle yutkundu. Gabriel dizleri üzerine kalktı, kanı Marcus'un yüzüne doğru zorla uzatıyordu.

Marcus, eli tokatladı ama cesetten de, uzaklaştı. "Kanın kokusunu alıyorum." Bunu söylerken sesi çok sertti, her kelime kalın hırlamaların arasından çıkıyordu. "Ama ben bir insanım. Bu isteklerime boyun eğmeyeceğim anlamına geliyor." Sırtını cesede döndürdü, kalabalığın arasından, sahnede durabileceği açık bir yer bulmak için yürüdü. Nefesi kesik ve hızlıydı, sanki koşabildiği kadar hızlı koşmuştu.

Odanın neredeyse yarısırtı geçmişti. Yüzünü görebiliyordum. Teninde bocuk boncuk terler birikmişti. Buradan çıkmam gerekiyordu.

İlk konuşan, bir vampir avcısının ne işe yarayacağını soran, beyaz saçlı adam, herkesten ayrı duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, bir masaya dayanmıştı. Beni seyrediyordu. Oda-

nın diğer ucundan istediği kadar bakabilirdi. Silahların dışarıda, herkese doğrultulmuş durumdaydı. Odada yanında silahsız olmayı isteyeceğim hiç kimse yoktu.

Neredeyse kapıya ulaşmıştım. Kapıyı açmak için bir elimin serbest olması gerekiyordu. Onlardan neredeyse odanın boyu kadar mesafede uzaklaşmıştım. Bu kapıyı açmadan gidebileceğim en uzak mesafeydi. Firestar'ı kılıfına yerleştirdim. Browning'i sağ elime aldım. Duvara dayanıp kapı kolunu buluncaya kadar, sol elimle de araştırdım. Kapı kolunu çevirip kapıyı araladım. Hepsinden yeterince uzaktım, arkamı onlara dönüp kapıyı açtım. Ve durdum.

Koridorda dört likantrop vardı. Bana büyük, kendinden geçmiş gözlerle bakıyorlardı. Browning'i en yakındakinin göğsüne dayadım. "Gerile."

Bana sanki ne dediğimi anlamamış gibi baktı. Kahverengi gözleri tam manasıyla insancaydı ama bakışları bana köpeklerin dilimizi anlamaya çalıştığında takındığı ifadeyi hatırlatmıştı. Anlamak istiyordu ama tam olarak kavrayamıyordu.

Arkamda hareket vardı. Kapıyı hızla kapatıp sırtımı duvara verdim, odaya bakıyordum. Eğer holdeki şekil değiştiriciler üzerime gelirlerse işim biterdi. Birkaçını vurabilirdim ama hepsini değil.

Hareketin sahibi, masaya yaslanmış olan adamdı. Silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırmıştı ama bunun ona bir faydası yoktu. Faydalı olan, yüzünde ter olmaması olmuştu. Gözleri, holdekilerinki gibi buğulu değildi. Çok... insan gibi görünüyordu.

"Benim adım Kaspar Gunderson. Yardıma ihtiyacın var mı?

Önce bekleyen kalabalığa sonra ona baktım. "Elbette."

Kaspar gülümsedi. "Benim yardımımı kabul ediyorsun ama Marcus'un teklifini etmiyorsun." Bu hoşuna gitmiş gibiydi.

"Marcus yardım teklif etmiyor. Emirler veriyor."

"Çok doğru."

Rafael yanımıza geldi. "Hiçbirimiz Marcus'dan emir almıyoruz. Ama o almamızı istiyor."

Holdeki kalabalıktan uluma ile inleme arası bir ses yükseldi. Duvara biraz daha sokuldum, silahı kalabalığa doğrulttum. Çok fazla tehlike ihtimali vardı, güvenebileceğim birisini seçmem gerekiyordu. Rafael ve diğer adam, kalabalıktan daha iyi bir seçim gibi görünüyordu.

Odanın içinden tiz, hırıltılı bir çığlık yükseldi. Sırtımı duvara dayayıp odaya geri döndüm. Şimdi ne oluyordu?

Birbirine sokulmuş likantropların arasında sallanan uzuvları görür gibi oldum. Siyah saçlı kadın kafasını geriye atmış, çığlık atıyordu.

"Karşı koyuyor," dedi soluk adam.

"Evet ama bir dominant gelip ona yardım etmezse, başaramaz," dedi Rafael.

"Gabriel yardım etmez."

"Hayır. Gösteri onun hoşuna gidiyor," dedi Rafael.

"Henüz dolunay yok, neler oluyor?" dedim.

"Bunu, kan kokusu başlattı. Gabriel'de besledi. O ve Elizabeth. Şimdi, eğer Marcus onları kontrol etmezse, hepsi dönüşüp beslenebilir," dedi Rafael.

"Ve bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

Rafael sadece bana baktı. Elleri, kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki, teni beyazlamıştı. Kısa kesilmiş tırnakları tenine batmış ve ellerinin altında küçük hilaller oluşturmuştu. Derin, içini temizleyen bir nefes aldı ve başı ile onayladı. Parmaklarını kollarından çekti. Çizikler kanla dolmuştu, kanın birazı akıyordu. Küçük kesikler, küçük acı. Acı, bazen bir vampirin zihin kontrol etmesini engellemekte de işe yarıyordu.

Sesi gergin ama net geliyordu, her kelime büyük dikkatle telaffuz ediliyordu, sanki konuşmak çok fazla güç gerektiri-

yormuş gibiydi. "Likantropların şekil değiştirdikten sonra beslendikleri ile ilgili hurafeler doğru." Gözleri bana baktı, içinde boğulunulacak kadar derindi. Siyah bütün beyazlığı yemişti. Gözleri kara, kehribar düğmeler gibi parlıyordu.

"Şimdi burada önümde tüylenecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayvan beni kontrol edemez. Ben kendimi kontrol ederim."

Diğer adam öylece duruyordu, sakindi.

"Sen neden problemler yaşamıyorsun?"

"Ben bir avcı değilim. Kan beni rahatsız etmez."

Holden bir inleme geldi. Yirmi yaşından fazla olmayan genç bir adam, elleri ve dizleri üzerinde odaya emekledi. Boğazından ardarda hafif inlemeler yükseliyordu.

Başını kaldırıp havayı kokladı. Başını hızla çevirdi, gözleri bana bakıyordu. Bana doğru emekledi. Gözleri bahar göğü gibiydi, nisan sabahı kadar masumdu. İçlerindeki bakış ise hiç masum değildi. Sanki tadımın nasıl olduğunu merak edermiş gibi bakıyordu. Bir insan olsa seks düşündüğünü zannederdim, şimdi... belki yemek düşünüyordu.

Silahı alnına doğrulttum. Gözleri silahı geçmiş bana bakıyordu. Silahı gördüğünden bile emin değildim. Bacağıma dokundu. Onu vurmadım. Henüz bana zarar verecek bir hareket yapmamıştı. Neler olduğunu anlamamıştım ama onu bana dokunduğu için vuramazdım. Sadece bunun için olmazdı. Bir mermiyi hak edecek bir şey yapması gerekiyordu. Mermi benden geliyor olsa bile.

Silahı yavaşça gözlerinin önünde salladım. Takip etmedi.

Elleri kotumu yakaladı, kendisini dizleri üzerine çekti. Başı belimin biraz üzerindeydi, mavi gözleri yüzüme bakıyordu. Kolları belimin etrafına dolandı. Yüzünü kamıma dayadı, bir şekilde oynaşıyor gibiydi.

Başını silahın namlusu ile dürtüm. "Benimle oynaşacak kadar kendinde olduğunu zannetmiyorum, dostum. Hadi kalk."

Başını kazağımın altına soktu. Ağzı nazikçe beni ısırdı. Gerildi, kolları katılaştı. Nefes alıp verişi hızlandı.

Ve ben bir anda çok korktum. Bir adamın ön sevişmesi, diğerinin aperatifi olabilirdi. "Ona zarar vermeden, üzerimden alın hemen."

Rafael bağırdı, sesi büyüyen kaosun üzerinde gürledi, "Marcus!" O tek kelime havada çınladı ve etrafa sessizlik çöktü. Yüzler ona döndü. Yüzler kanla kaplanmıştı. Elizabeth, siyah saçlı kadın, görünürlerde yoktu. Sadece Marcus temiz kalmıştı. Platformda kaskatı bir şekilde duruyor ama sanki bir yere vurulmuş diyapazon gibi titriyordu. Yüzü harcadığı büyük çabanın içinde cılızlaşmıştı. Bize, dibe battığında bile çığlık atmamaya kararlı, boğulan bir adamın gözleri ile baktı.

"Jason kendini kontrol etmede bazı zorluklar yaşıyor. O senin kurdun, onu çağır," dedi Rafael.

Gabriel ayağa kalktı, yüzü kanla kaplıydı. Dişlerini göstererek güldü. "Bayan Blake'nin onu hâlâ öldürmemesi şaşırtıcı."

Raina yüzünü cesetten kaldırdı, çenesinden kan pıhtısı sarkıyordu. "Bayan Blake, Marcus'un korumasını reddetti. O bir dominant. Bırakalım yardımı reddetmenin ne demek olduğunu öğrensin."

Jason yanımda kaskatıydı. Kollarını sıkıca sarmış, yüzünü karnıma dayamıştı. Nefesini, tişörtümün üzerinden hissediyordum, olanlar için çok sıcak ve hızlıydı.

"Buraya beni yardım istemek için çağırdın Marcus. Misafirperverliğin rezalet."

Marcus kızgın gözlerle bana baktı. Ama odanın diğer ucundan bile yüzündeki gergin tiki görebiliyordum. Sanki içinden canlı bir şey çıkacakmış gibi oynuyordu.

"Bu gece iş yapmak için çok geç kaldık, Bayan Blake. İşler kontrolden çıktı."

"İşte bu doğru. Onu üzerimden çek, Marcus. Bu gece bir ölü yeter."

Raina ona gitti, kanlı elini ona uzatmıştı. "Üzerindeki üs-

tünlüğünü kabul etmesine izin ver. Senin yardımına ihtiyacı olduğunu kabul ettir."

Marcus bana bakıyordu. "Üstünlüğümü kabul et, ben de Jason'u çağırayım."

"Eğer şekil değiştirmeye başlarsa, onu öldürürüm. Yapacağımı biliyorsun, Marcus. Onu çağır."

"Eğer seni koruyacaksam, beni kabullenmen gerek."

"Siktir git, Marcus. Senden beni kurtarmanı istemiyorum. Senden onu kurtarmanı istiyorum. Yoksa süründekiler seni ilgilendirmiyor mu?"

"Rafael bir kral. Bırak seni o kurtarsın," dedi Raina.

Jasun bir titreme geçirdi. Kavraması can yakacak kadar sıkılaştı. Kolları sırtımda kilitlenmişti. Eğer beni biraz daha yakına çekerse, diğer taraftan çıkacaktım. Neredeyse benim boyumdaydı, yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Gözleri büyük bir açlıkla, istekle doluydu. Sanki beni öpecekmiş gibi başını eğdi, içinden bir titreme daha geçti. Yüzünü saçlarıma gömdü, dudakları boynuma dokunuyordu.

Browning'in namlusunu göğsüne dayadım. Eğer beni ısırmaya çalışırsa ölürdü. Alfred zorbanın tekiyidi ama bu Jason, kendisinde değilmiş gibiydi, sanki bir çekimin etkisi altındaydı. Eğer yeterince beklersem, ben de ölü olacaktım. Ama o benim canımı yakmadan, ben onunkini yakmak istemiyordum. Ayrıca, Alfred'i öldürdüğüm için silahımı kullanmaya biraz çekmiyordum. Çok değil, sadece biraz. Bu, Jason'a biraz iltimas geçmemi sağlamıştı.

Dişleri boynumda gezindi, tenimin bir kısmını ağzının içine aldı. Daha tüylenmeye başlamamasına rağmen sabrımı taşırmıştı.

Kalın, gürleyen bir hırlama tenimde titredi. Yüreğim ağzıma geldi. Tetiği biraz sıktım. Boğazımı ısırmasını bekleyemezdim.

Kaspar'ın, "Rafael, hayır!" dediğini duydum.

Jason'un kafası yukarı kalktı, gözleri yabaniydi. Rafael yanımızda durmuş, kolunu Jason'un yüzünün önünde tutuyordu. Derin yarıklardan kan akıyordu.

"Taze kan, kurdum benim," dedi Rafael.

Jason beni o kadar hızlı bıraktı ki, duvara fırlattı. Omuzlarım duvara değdikten hemen sonra, başım çarptı, beni bayılmaktan kurtaran tek şey oydu. Kendimi popomun üzerinde, yerde buldum, silahım, sadece iç güdü ile elimde kalmıştı. O bir anlık kuvvet, midemi korku ile doldurmuştu. Sanki bir insanmış gibi boynumla oynaşmasına izin vermiştim. Beni insan elleriyle parçalayabilirdi. Onu daha önceden öldürmeliydim ama o zaman ben de onun gibi ölmüş olurdum.

Jason, Rafael'in önünde çömelmişti. Sırtından, rüzgârda dalgalanan su gibi bir hareket geçti. Jason top gibi yere düştü, tişörtünün altında sırtı oynuyordu.

Rafael üzerinde dikiliyordu, kanı yere damlıyordu. "Umarım, senin için ne yaptığımı anlamışsındır," dedi.

Konuşacak kadar nefes almayı başarmıştım. "Onu vurmamı ister misin?"

Yüzünde garip bir bakış belirdi, bu bakış siyah düğme gibi gözlerini boş göstermişti. "Beni korumayı mı teklif ediyorsun?"

"Koruma, moruma. Sen bana yardım ettin. Ben de sana ediyorum. "

"Sağ ol ama bunu ben başlattım ve ben bitirmeliyim, sanırım sen gümüş kurşunların bitmeden buradan gitmelisin."

Kaspar kalkmama yardım etmek için elini uzattı; ben de tuttum. Teni alışılmadık derece ılıktı ama bu kadardı. Bana dokunma ya da yeme isteği yoktu. Bu iyi bir değişiklikti.

Kapıdan, ikili, üçlü, onlu gruplar halinde güruhlar içeriye giriyordu. Bazıları odanın diğer ucundaki cesede uyur gezerler gibi gidiyordu. Bu fena değildi. Bazıları, Rafael ve yerde kıvranan Jason'a yöneldi. Başının çaresine bakabileceğini söylemişti. Yaklaşık altı tanesi, bana ve Kaspar'a döndü.

Bize aç gözlerle bakıyorlardı. Birisi, bir kız dizleri üzerine çöküp bize doğru emekledi. "Bununla ilgili bir şeyler yapabilir misin?" diye sordum.

"Ben bir kuğuyum. Beni de yiyecek olarak görüyorlar."

Ona bakmamak için bütün irademi kullandım. Emekleyen likantropa bakıp, "Bir kuğu, harika. Bir tavsiyen var mı?" dedim.

"Bir tanesini yarala. Acıya saygı gösterirler."

Kız bana uzanmıştı. İnce koluna baktım ve ateş etmedim. Glazer güvenlik mermileri kolunum uçurabilirdi. Likantropların kopmuş organları iyileştirebileceğinden emin değildim. Kızın başının üzerinden, arkadaki irice bir erkeğe nişan aldım. Karnından vurdum. Bağırarak yere düştü, parmakları arasından kan akıyordu. Kız ona döndü, yüzünü karnına gömdü.

Adam, kızı tokatladı. Diğerleri ileri atıldı.

"Yapabiliyorken buradan çıkalım," dedi Kaspar. Kapıyı gösteriyordu.

Bana ikinci bir defa söylemesine gerek yoktu. Marcus bir anda yanımda belirmişti. Mevcut tehlike ile uğraşırken, onun geldiğini görememiştim. Yaraladığım adamın üzerindeki iki kişiyi çekti, onları oyuncak gibi fırlatmıştı. Mavi keten ceketi altından kahverengi bir dosya çıkartıp bana verdi. Sesinde her şeyden fazla hırlama vardı, "Kaspar sorularına cevap verebilir," dedi.

Hırlayarak döndü, likantropların arasına daldı, benim yaraladığımı koruyordu. Kapsar beni kapıya doğru itti, ben de izin verdim.

Jason'u son bir kere daha görmüştüm. Üzerinden sıvılar damlayan bir kemik ve tüy yumağı olmuştu. Rafael de bir kere daha, aylar önce tanıştığımızda gördüğüm, ince, siyah fareadama dönüşmüştü. Kolundaki, farelerin kralı olduğunu belirten taç şeklindeki yanık izi, açıkça belliydi. Kanaması durmuştu. Değişimi onu iyileştirmişti.

Kapı hızla kapandı. Kimin yaptığından emin değildim. Kaspar ve ben koridorda yalnız duruyorduk. Kapının arkasından ses gelmiyordu. Sessizlik o kadar ağırdı ki, kafamda uğuldu yordu.

"Onları duyamıyorum?"

"Oda ses geçirmez," dedi.

Mantıklıydı. Dosyaya baktım. Üzerinde kanlı bir el izi vardı. Dikkatlice ucundan tutup kanın pıhtılaşmasını bekledim.

"Oturup bir iş toplantısı yapmamız mı gerekiyordu?"

"Marcus'u tanıyorsam, bilgiler eksiksizdir. Çok iyi bir bürokrattır. "

"Ama iyi bir sürü lideri değil."

Yan gözle kapıya baktı. "Senin yerinde olsam bunu başka bir yerde söylerdim."

Haklıydı. Ona baktım. Bir bebeğinkiler kadar yumuşak görünen saçları neredeyse tamamen beyazdı, neredeyse tüy gibiydi. Başımı iki yana salladım. Mümkün değildi.

Bana sırıttı. "Hadi. Onlara dokun."

Dokundum. Parmaklarım saçlarının arasında dolaştırdım ve bir kuşun alt tüyleri kadar yumuşak ve akıcıydı. Kafasında ısı yükseliyordu, sanki ateşi vardı. "Yüce İsa."

Ağır bir şey kapıya çarptı. Yerin sallandığını hissettim. Geriledim, Browning'i yerine koymaya tereddüt ediyordum. Taviz verip elimi trençkotumun cebine soktum. Browning'i alacak kadar derin cepli tek paltomdu.

Kaspar yemek odalarına açılan kapıyı açtı. Hâlâ yemek yiyen birileri vardı. Gece şehre inmiş insanlar. Etlerini kesip

sebzelerini yiyorlardı, iki kapı ötedeki potansiyel yıkımdan habersizdiler.

Kaçın, hayatınızı kurtarın diye bağırmamak için kendimi

zor tuttum. Ama zaten anlamazlardı. Kaçık Kafe yıllardır buradaydı. Burada hiç olay olduğunu duymamıştım. Elbette, ben bir adam öldürmüştüm, yani bir kurtadam, işte her neyse. Geride beni polislere ele verecek kadar delil kalacağını zannetmiyordum. Belki birkaç çiğnenmiş kemik kalırdı.

Burada hangi felaketlerin örtüldüğünü kim bilebilirdi?

Kaspar bana bir kart uzattı. Beyaz ve parlaktı, üzerinde gotik harflerle, KASPAR GUNDERSON, ANTİKA VE KOLLEKSİYONLAR, yazıyordu.

"Eğer herhangi bir sorun olursa, ben cevap vermeye çalışırım. "

"Ne çeşit bir şey olduğunla ilgili sorulara bile mi?"

"Onlara bile," dedi.

Konuşurken, bir yandan da yürüyorduk. Dış yemek odasında, barın yanında, bana kolunu uzattı. Çıkış kapısını görmüştüm, bu geceki eğlence bitmek üzereydi. Tanrıya şükür.

Gülümseme yüzümde dondu kaldı. Bardaki adamlardan birisini tanıyordum. Edward barda oturmuş, uzun bir bardaktan soğuk bir şey içiyordu. Bana hiç bakmadı. Kaspar başını yana eğdi. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır," dedim. Kelimeler çok hızlı çıkmıştı, ben bile kendime inanmamıştım. "Sadece uzun bir geceydi."

Bana inanmamıştı ama umurumda değildi. Anında yalan uydurma konusunda iyi değildim. Kaspar da üzerine gitmedi ama biz dışarı çıkarken, gözleri kalabalığı inceliyordu, beni rahatsız eden şeyi ya da kişiyi arıyordu.

Edward iyi, sıradan birisine benziyordu. Boyu, bir yetmiş beşti, ince yapılı, kısa sarı saçlıydı. Üzerinde sıradan siyah kışlık bir mont, kot ve yumuşak tabanlı ayakkabılar vardı.

Kendi çapında biraz Marcus'a benziyordu, en az onun kadar tehlikeliydi.

Hiç çaba sarf etmeden beni görmezden gelmişti, bu tanınmak istenmediği anlamına geliyordu. Yanından geçtim, burada ne halt ettiğini sormak istiyordum ama onu açığa çıkartmak da istemiyordum. Edward vampirler, likantroplar ve diğer doğaüstü yaratıklar konusunda uzmanlaşmış bir kiralık katildi. Önce insanlarla başlamıştı ama onlar çok kolay gelmişti. Edward zor işleri severdi.

Gecenin soğuğunda durmuş, ne yapacağımı düşünüyordum. Kanlı dosya elimdeydi. Diğeri hâlâ Browning'i tutuyordu. Şimdi adrenalin tükenmeye başlayınca, kramp girmeye başlamıştı. Silahı ateş etmeden çok uzun süre tutmuştum. Dosyayı kolumun altına sıkıştırıp silahı kılıfına koydum. Bütün şekil değiştiriciler birbirlerini yemekle meşguldüler. Silahımı çekmeden arabama kadar gidebilirdim.

Edward dışarı çıkmadı. Bir yarım çıkmasını bekliyordu. Birisini avlıyordu ama kimi? Bu gece gördüklerimden sonra, onları avlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Elbette, Richard da onlardan birisiydi. Birinin onu avlamasını da istemezdim. Edward'a orada ne aradığını sormalıydım ama bu gece olmazdı. Richard içeride değildi. Bir an Rafael olabileceğini düşündüm ama üzerinde durmadım. Edward'ın tam olarak ne iş yaptığını bilmese de, kim olduğunu biliyordu.

Kaldırımda yarı yolda durdum. Edward'ı, Rafael'in onu tanıyıp diğerlerine söyleyebileceğine dair uyarmalı mıydım? Başım ağrıyordu. Bu gecelik Ölüm, başının çaresine bakabilirdi. Vampirler bana Cellat diyor olabilirlerdi ama Edward'a Ölüm diyorlardı. Sonuçta ben onlara karşı hiç alev makinesi kullanmamıştım.

Yürümeye devam ettim, Edward iri, korkutucu bir çocuktu. Başının çaresine bakabilirdi. Oradaki hiç kimsenin benim yardımıma ihtiyacı yoktu.

Eğer olsa bile ben, yardım etmeyi isteyeceğimden emin değildim. Bu düşünce beni dosyaya geri getirdi. Benim yardımı mı ne için istiyor olabilirlerdi? Ben onların yapamayacağı, neyi yapabilirdim? Neredeyse bilmek istemiyordum. Ama dosyayı en yakın çöpe de atmadım. İşin aslı eğer okumazsam, beni rahatsız ederdi. Kedi'yi merakı öldürmüştü. Aynı şeyin animatörlerin de başına gelmediğini umuyordum.

ON ÜÇ

Sabah 05:35'te, elimde dosya, yatağımın içindeydim. En sevdiğim oyuncak penguenim Sigmund, yanımda oturuyordu. Eskiden Sigmund'u yanıma sadece birileri beni öldürmeye çalıştığı zaman alıyordum. Son zamanlarda çoğunlukla beraber uyuyorduk. Zor bir yıl geçirmiştim.

Browning Hi-Power ikinci evinde, yatağımın baş ucundaki özel kılıfındaydı. Bazen penguen olmadan uyuduğum oluyordu ama silahım hep oradaydı.

Dosyada yarım düzine kadar sayfa vardı. Hepsi çift boşluk bırakılarak güzelce daktilo edilmişti. İlk sayfada, karşılarında hayvan karşılıkları olan sekiz isim yazılmıştı. Son iki sayfada isimlerin açıklamaları vardı. Sekiz likantrop kaybolmuştu. Yok olmuşlardı. Ceset yoktu, kavga izi yoktu. Hiçbir şey yoktu. Aileleri hiçbir şey bilmiyordu. Likantroplardan hiçbirisi bir şey bilmiyordu.

İsimlerin yeniden üzerinden gittim. Margaret Smitz. Karşılığı kurt George Smitz'in karısı olabilir miydi? Peggy, Margaret'in kısaltmasıydı. Margaret'ten nasıl Peggy elde edildiğini bana sormayın, bir şekilde oluyor işte.

Son birkaç sayfada, Marcus kimlerle konuşabileceğim konusunda tavsiyelerde bulunmuştu. Kontrol manyağı adi bir

piçti. Neden benden yardım istediğini anlatan küçük bir açıklama bile yazmıştı. Diğer şekil değiştiricilerin benimle, o ve kurtlarından daha açık konuşacaklarını belirtmişti. Haklıydı,

ben bir çeşit tavizdim. Polise güvenmiyorlardı. Ve kim ay özürlülere yardım etmek isterdi ki? Tabii ki sevimli animator komşumuz.

Onlar için bir şey yapabileceğimden çok emin değildim. George Smitz'i de Ronnie'ye aynı sebepten göndermiştim. Ben bir dedektif değildim. Hayatımda hiç kayıp davası takip etmemiştim. Ertesi gün, yani bu sabah, Ronnie ile buluştuğumda elimdekileri ona verirdim. Geroge'un karısı bir şeydi ama kayıp sekiz likantrop bir bağlantı olduğunu gösteriyordu. Polise gitmeleri gerekiyordu. Ama kanuna güvenmiyorlardı. 1960lara kadar likantroplar linç edilip kazıklarda yakılıyordu. Onları tedbirli oldukları için suçlayamazdık.

Dosyayı komodinin çekmecesine koydum. Çekmeceden, düz beyaz bir kart çıkarttım. Üzerinde sadece bir telefon numarası vardı. Edward kartı bana iki ay önce vermişti. İlk defa onunla bağlantı kurma fırsatım oluyordu. Yani o yeniden ortaya çıktığından beri. Genelde bunu yapmasını istemiyordum.

Numara yirmi dört saat hizmet veren bir telefon servisiydi. Mekanik bir ses, "Bip sesini duyunca mesajınızı bırakın," dedi. Uzun kalın bir sesi geldi. "Ben Anita. Orada ne halt ediyordun? Beni hemen ara." Genelde telefon mesajlarında bu kadar kaba olmazdım ama o, Edward'di. Beni tanıyordu. Ayrıca, sosyal gereklikleri onaylamıyordu.

Alarmı ayarlayıp ışığı kapattım ve battaniyenin altına girdim, sadık penguenim yanımdaydı. Ben ısınmadan, telefon çaldı. Makinenin açması için bekledim, sekizinci çalışta vazgeçtim. Telesekreteri açmayı unutmuştum. Harika.

"Bu önemli olsa iyi olur," dedim.

"Hemen ara demişsin." Edward'di.

Ahize ile beraber battaniyenin altına döndüm. "Selam, Edward. "

"Selam."

"Şehre neden geldin? Kaçık Kafe'ye neden gitmiştin?"

"Sen neden gitmiştin?"

"Saat neredeyse sabahın altısı ve ben daha uyumadım. Oyun oynayacak zamanım yok."

"Elindeki dosyada ne vardı? Üzerinde taze kan vardı. Kimin kanıydı?"

İç çektim. Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Çok yardımcı olabilirdi ya da yardımcı olamaya çalıştığım kişileri öldürebilirdi. Seçenekler, seçenekler.

"İnsanları tehlikeye atıp atmadığımdan emin oluncaya kadar sana hiçbir bok söylemem."

"Ben asla insanları avlamam bunu biliyorsun."

"Yani avdasın."

"Evet."

"Bu sefer neyin peşindesin?"

"Şekil değiştirici."

O kadarını anlamıştım. "Kim?"

"Henüz isimlerini bilmiyorum."

"O zaman kimi öldüreceğini nereden biliyorsun?"

"Bir film var."

"Film mi?"

"Yarın otel odama gel ve sana filmi göstereyim. Bildiğim her şeyi anlatırım."

"Genelde bu kadar uyumlu değilsindir. Çıkarın ne?"

"Çıkarım yok. Onları teşhis edebilirsin o kadar."

"Çok fazla şekil değiştirici tanımıyorum," dedim.

"Tamam, sadece gel, elimdekini gör."

Kendinden çok emin konuşuyordu ama zaten hep öyleydi. "Tamam, nerede kalıyorsun."

"Adams Mark. Tarif etmeme gerek var mı?"

"Hayır, bulurum. Ne zaman?"

"Yarın çalışıyor musun?"

"Evet."

"O zaman sen ne zaman müsait olursan."

Çok kibar davranıyordu. "Küçük sunumun ne kadar sürecek?"

"İki saat, belki daha az.

Başımı iki yana salladım ve göremediğini fark ettim. "Ancak son zombi randevumdan sonra olabilir. O zamana kadar doluyum."

"Zamanı söyle."

"Yarım ile bir arası olabilir." Söylemesi bile beni yormaya yetmişti. Yine uyuyamayacaktım.

"Bekleyeceğim."

"Bekle. Hangi isimle kayıt yaptırdın?"

"Oda 212, kapıyı çal yeter.

"Bir soyadın var, değil mi?"

"Elbette. İyi geceler, Anita." Telefon hat verdi, ahize elimde huzursuz bir ruh gibi duruyordu. Telefonu zar zor kapattım ve telesekreteri açtım. Sesini mümkün olduğu kadar kıstım ve battaniyenin altına geri döndüm.

Edward mecbur kalmadıkça bilgi paylaşmazdı. Çok yardım sever davranıyordu. Bir şeyler oluyordu. Edward'i tanıyorsam hoş bir şey değildi. İz bırakmadan kaybolan likantroplar. Edward'ın hoşuna gidecek bir oyuna benziyordu. Ama yine de o olduğunu zannetmiyordum. Polis doğrudan onu suçlayamadığı sürece cinayetlerini üstlenmeyi severdi.

Ama birisi yapıyordu. Başıboş likantroplarda uzmanlaşmış ödül avcıları vardı. Edward kim olduklarını ve cinayetleri işleyip işlemeyeceklerini biliyor olabilirdi. Çünkü eğer sekizi de öldüyse, o zaman bunlar cinayetti. Bildiğim kadarıyla hiçbirisi aranmıyordu. Polis biliyordur ama polisi bu işe karış-

tırmayacaktım. Dolph, kendi bölgesinde kaybolan likantropları bilmek isteyecekti.

Uykunun üzerime çöktüğünü hissediyordum. Cinayet kurbanı, gözümün önünde belirdi. Karda donmuş yüzünü gördüm, bir gözü üzüm gibi patlamıştı. Kırılmış çenesi konuşmak ister gibi oynuyordu. Parçalanmış ağzından bir kelime çıktı: "Anita." Tekrar tekrar adımı söylüyordu. Dönecek kadar uyandım ve uyku üzerime ağır, siyah bir dalga gibi geldi. Eğer yeniden rüya gördüysem bile, hatırlamıyordum.

ON DÖRT

Her yıl üvey annem Judith'e, Noel için ne alacağıma karar veremezdim. Aradan on dört yıl geçtikten sonra daha tecrübeli olacağımı düşünebilirdiniz. Elbette, onun da benim için bir şeyler alırken gelişme göstereceğini de düşünebilirdiniz. Judith ve ben, devamlı kendimizi bir yanlış anlama uçurumu arasından birbirimize bakarken bulurduk. O benim mükemmel hanım kızı olmamı isterdi ve ben de onun ölmüş annem olmasını. Ben istediğimi alamayacağım için, Judith'in de istediğini elde edememesi için elimden geleni yapardım. Ayrıca, onun Adria'sı vardı, o mükemmeldi. Bir aileye bir tane mükemmel çocuk yeterdi.

Ronnie ile Noel alışverişindeydik. Sabah dokuzda, kışın ıslak sokaklarında koşmuştuk. Üç saat uyumayı başarabilmiştim. Koşmanın faydası olmuştu. Yüzüme çarpan dondurucu rüzgâr daha da iyi gelmişti. Ronnie, pembe işlemeli, kovboy çizmeleri ve lila boğazlı kazağı üzerine, kısa bir kışlık patlo gitmişti. Silahı yoktu. Alışveriş merkezindeki elflerin kontrolden çıkacağını düşünmüyordu.

Ben ofis kıyafetlerindeydim çünkü alışverişten sonra direk işe gitmem gerekiyordu. Omuz askımı tutsun diye, klasik ko-

yu mavi eteğimin üzerine siyah kemerimi takmıştım. Etek, rahat edebileceğimden beş santim daha kısaydı ama Ronnie ısrar etmişti. Moda konusunda benden çok daha hassastı. Ama zaten kim değildi ki? Ceketim gece mavisinin koyu bir tonuydu, Jean-Claude'un gözlerinin rengindeydi. Üzerindeki daha koyu mavi oryantal desenler, neredeyse siyah gibi duruyordu. Mavi renkli, yakası açık bluz cekete uymuştu. Siyah topuklu ayakkabılarla biraz olsun şık görünüyordum. Ceketi de, Ronnie seçmişti. Tek kusuru Browning'i iyi saklayamamasıydı. Hareket ederken, arada sırada görünüyordu. Şimdiye kadar hiç kimse çığlıklar atarak alışveriş merkezi güvenliğine koşmamıştı. Eğer ceketimin kolları altında bıçaklar taşıdığımı da bilseler yaparlardı.

Ronnie, Kringle's'ın mücevher reyonuna bakıyordu, ben de onun gözlerine. Gri renkteydiler. Gabriel'in dün geceki göz rengi ile aynıydı ama bir şey değişikti. Ronnie'nin gözleri insancaydı. İnsan formundayken bile Gabriel'inkiler insanca değildi.

"Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Dün geceyi düşünüyordum."

"Aşk çocuğu dün gece nasıldı?" Kuyumcu tıka basa insan doluydu. Kasaya doğru zorla ilerledik ama ben bir şey almayacağımı biliyordum, sadece Ronnie'ye eşlik ediyordum. Bütün yüzler düşmanca bakıyordu ama kişisel bir şey değildi. Büyük güne iki hafta kalmışken Noel alışverişindeydiler. Ho, ho, ho.

Dükkân, bir itişip kakışan insan yumağıydı. Daralmaya başlamıştım. "Bir şey alacak mısın?"

Ronnie bana baktı. "Soruma cevap vermedin."

"Beni bu kargaşadan çıkart, belki veririm."

Doğrulup ilerlememi işaret etti. Ben daha rahat bir yere doğru yolu açtım. Tehditkâr olamayacak kadar ufak tefek ve iyi giyimliydim ama insanlar yolu açtılar. Belki de silahı gör-

müşlerdi. Rahat alana gelince derin bir nefes aldım. Burası da kalabalıktı ama dükkânlar gibi değildi. En azından burada bana hiç kimse sürtünmüyordu. Eğer burada böyle bir şey olursa, onlara bağırabilirdim.

"Oturmak ister misin?" Mucizevi bir şekilde banklardan birisinde iki kişilik boş ver vardı. Ronnie iş kıyafetlerinde olduğum için böyle bir teklifte bulunmuştu çünkü topuklu ayakkabı giyiyordum. O, rahat ayakkabıları içinde oturma ihtiyacı hissetmiyordu. Ayaklarım henüz acımaya başlamamıştı. Belki de topuklu giymeye alışıyordum. Ayy.

Başımı iki yana salladım. "Hadi, Nature Company'e gidelim. Belki orada Josh için bir şeyler bulabilirim."

"Kaç yaşında girdi, on üç mü?" diye sordu Ronnie.

"On beş. Küçük kardeşim geçen sene benim boyumdaydı. Bu sene dev gibi olacak. Judith, kotlarının, onun satın alabileceğinden daha hızlı daraldığından dert yanıyor," dedim.

"Kot alman için bir ip ucu mu?" dedi Ronnie.

"Eğer öyleyse bile ben kaale almıyorum. Josh'a eğlenceli bir şeyler alacağım, kıyafet değil."

"Pek çok genç, elbiseyi tercih eder," dedi Ronnie.

"Josh değil, en azından şimdilik. Bana çekmiş gibi görünüyor."

"Ya Richard için ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hiç sansın yok."

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Geçen gece gördüklerimden sonra. Jean-Claude'un bana söylediklerinden sonra. Bilemiyorum."

"Jean-Claude'un bunu kasten yaptığını biliyorsun. Aranızı açamaya çalışıyor," dedi.

"Biliyorum ve işe de yaradı. Richard'ı tanımıyormuşum gibi geliyor. Sanki bir yabancıyı öpermiş gibiyim."

"Dişlek-suratlının sizi ayırmasına izin verme."

Bu beni güldürmüştü. Jean-Claude, kendisine dişlek-suratlı denmesine kesin bayılırdı. "Vermem."

Hafifçe omzumu çimdikledi. "Sana inanmıyorum."

"Bizi ayıran Jean-Claude olmaz, Ronnie. Eğer Richard bana aylardır yalan söylemişse..." Cümleyi bitirmedim. Gerek yoktu.

Nature Compay'nin önündeydik. İçi ateş böceği dolu bir kavanoz gibi kalabalık ve hareketliydi ama yarısı kadar bile ışık saçmıyordu.

"Richard tam olarak ne hakkında yalan söyledi?"

"Bana Marcus ile olan dövüşlerinden bahsetmedi."

"Ve sen ona her şeyi anlatıyorsun," dedi.

"Şey, hayır."

"Sana yalan söylememiş, Anita. Sadece sana anlatmamış. Bırak açıklasın. Belki iyi bir sebebi vardır."

Dönüp yüzüne baktım. Yüzü çok endişeli görünüyordu. Bu gözlerimi kaçırmama neden oldu. "Aylardır tehlikedeydi ve bana söylemedi. Bilmem gerekirdi."

"Belki de sana söyleyememişti. Sormadan bilemezsin."

"Dün gece likantropları gördüm, Ronnie." Başımı iki yana salladım. "Gördüklerim insan değildi. Alakaları bile yoktu."

"Yani, o da insan değil. Hiç kimse mükemmel değildir."

O zaman Ronnie'ye baktım. Bana gülümsüyordu. Ben de gülümsemek zorunda kaldım. "Onunla konuşurum."

"Alışveriş merkezinden çıkmadan onu ara ve bu gece için bir yemek ayarla."

"Çok ısrarcısın," dedim.

Omuz silkti. "İşin erbabından öğrendim."

"Sağ ol. George Smitz'ten neler öğrendin?" dedim.

"Bana gösterdiğin dosyaya eklenecek bir şeyler yok. Sadece o karısının kayıp sekiz şekil değiştiriciden birisi olduğunu bilmiyor. O, sadece karısının kayıp olduğunu zannediyor. Bir

resmini aldım. Diğerlerinin de resimlerine ihtiyacım olacak. Kayıp davalarında öncelikli kaynak resimdir. Resim olmadan, sokakta hiç farkında olmadan yanlarından yürüyüp geçebilir-

siniz."

"Kaspar'dan isterim."

"Richard'dan değil mi?"

"Ona bir şekilde kızgınım. Yardımını istemiyorum."

"Çok dikkafalı davranıyorsun."

"Bu benim en iyi özelliklerimden bir tanesi."

"Ben kayıp kişilerle ilgili normal kanalları araştırırım ama hepsi likantröpsa durumun kayıp olmadığına bahse girerim."

"Ölmüş olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?"

"Evet."

"Ama sekiz şekil değiştiriciyi iz bırakmadan ne temizleyebilir?" diye sordu.

"Bu beni de endişelendiriyor." Koluna dokundum. "Bundan sonra silahını yanında taşı tamam mı?"

Gülümsedi. "Söz veriyorum, anneciğim."

Başımı iki yana salladım. "Bir dükkâna bakacak kadar cesaretimiz kaldı mı? Eğer Josh'un hediyesini alırsam, yolu yarılamış olurum."

"Richard'a da hediye alman gerek, bunu biliyorsun."

"Ne?"

"Sevgiline bir hediye alman gerek. Adettendir."

"Has siktir." Richard'a biraz kızgındım ama Ronnie haklıydı. Kavga etsek de etmesek de, ona bir şey almam gerekiyordu. Eğer o bana bir şey almışsa ve ben almamışsam? O zaman suçluluk hissederdim. Eğer ben ona bir şey almışsam ve o almamışsa, o zaman kendimi üstün hissederdim. Ya da kızgın. Neredeyse bana bir şey almamış olmasını ümit edecektim.

Richard'ı terk etmek için bahane mi arıyordum? Belki. Elbette, belki konuştuktan sonra bana gümüş, özür dilerim, altın tepside bir bahane sunacaktı. Ben, sonuna kadar azılı bir kavgaya hazırdım. Bu iyiye işaret değildi.

ON BEŞ

Saat birdeki randevum, Elvira Drew'laydi. Kahvesinden bir yudum aldı, gösterişli tırnakları, fincana doğru kıvrılmıştı. Tırnak cilası şeffaftı, parmak uçlarını deniz kabuğu gibi parlatmıştı; ışık vuruncaya kadar rengi belli olmuyordu. Geri kalanı da bu kadar zevkliydi. Elbisesi, şu bir an mavi, bir an yeşil görünen ilginç renkteydi. Bu renge mavi-yeşil diyorlardı ama bu tanım tam uygun değildi. Elbise neredeyse yeşildi. Kumaş, sanki tüy gibi canlı görünen bir parlaklığa sahipti, pahalı olmalıydı. Sadece elbise, benim bütün gardırobumdakilerden daha değerliydi.

Uzun sarı saçları, sırtından aşağıya gösterişli bir çizgi halinde iniyordu. Renk uyumunu bozan tek şey onlardı. Elbise, manikür, boyasına kadar uyumlu ayakkabılar, neredeyse belirsiz makyaj, zevkli ama komplike bir saça daha çok uyuyordu. Ama ben, serbest ve neredeyse hiç dokunulmamış saçlarını daha çok sevmiştim.

Gözlerini kaldırıp bana bakınca elbisesine neden bu kadar para harcadığını anlamıştım. Gözleri de aynı şaşırtıcı mavi-yeşil renkteydi. Kombinasyon nefes kesiciydi.

Ben karşısında oturmuş, kahvemi yudumlarken şık giyindiğime memnundum. Başka zaman olsa kendimi yanında

köyden gelmiş kuzeni gibi hissederdim. Bugün, kendimden emindim.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Drew?"

Gülümsedi ve gülümsemesi olması gerektiği gibiydi. İnsanlar üzerinde etkisi olduğunu biliyormuş gibi gülümsüyordu. Neredeyse onu bir erkeğin yanında görmeye korkacaktım. Benim yanımda bu kadar parlıyorsa, Jamison ya da Manny ile beraber olsalar, durum korkutucu olurdu.

"Ben bir yazarım. Şekil değiştiricileri konu alan bir kitap üzerinde çalışıyorum."

Gülümsemem kaybolur gibi oldu. "Gerçekten mi? Peki, sizi Animatörler A.Ş. ofisine getiren nedir?"

"Kitap her bölümde değişik bir hayvanı işliyor. O formun tarihinden, tanınmış şahsiyetlerden bahsediyorum, sonra günümüz de yaşayan bir şekil değiştiricinin kişisel tahliline yer veriyorum."

Yüzüm acımaya başlamıştı ve gülümsememden geriye sadece, görünen dişlerimin kaldığın biliyordum. "İlginç bir kitaba benziyor. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Harika gözlerini kırptı, şaşırmış görünüyordu. Şaşırmış görünmekte çok başarılıydı. Bir dakika önce gözlerindeki zekâyı görebiliyordum. Aptal sarışın rutini rolden ibaretti. Eğer erkek olsaydım işe yarar mıydı? Öyle olmamasını umuyordum.

"Bir röportajım eksik. Bir fareadam bulmam gerekiyor. Gerekirse röportaj tamamen gizli olabilir." Aptal sarışın geldiği hızla gitmişti. Benim kanmadığımı anlamıştı.

Röportaj gerekirse gizli olabilirmiş. İç çekip gülümsemekten vazgeçtim. "Size bir fareadam bulabileceğimi nereden çıkarttınız?"

"Bay Vaughn bu konuda bana yardımcı olabilecek kişinin siz olacağınızı söyledi."

"Gerçekten mi?"

Gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Bana yardımcı olacağınızdan çok emindi."

"Patronum pek çok sözler verir, Bayan Drew. Pek çoğu tu-

tamayacağı şeylerdir." Ayağa kalktım. "Eğer burada biraz beklerseniz, Bay Vaughn'la biraz görüşmek istiyorum."

"Sizi burada bekleyeceğim." Gülümsemesi her zamanki gibi tatlıydı ama gözlerindeki bir şey, aklımda ne çeşit bir görüşme olduğunu bildiğini söylüyordu.

Dış ofis, duvar kâğıdından ve üzerindeki oryantal desenlerden, yumuşak halıya kadar açık yeşilin tonlarındaydı. Boş olan her köşede bitkiler vardı. Bert, onların ofise ev havası katacağını düşünmüştü. Ben, ucuz bir orman dekoruna benzediğini düşünüyordum.

Gündüz sekreterimiz Mary, bilgisayardan başını kaldırıp gülümseyerek baktı. Mary elli yaşının üzerindeydi, saçları doğal olmayacak kadar sarıydı. "Bir şey mi lazım, Anita?" Gülümsemesi hoştu. Onu neredeyse hiç yüzü asıkken görmemiştim. Bir sekreter için iyi bir özellikti bu.

"Evet. Patronu görmeye."

Başını yana eğdi, gözleri birden endişelenmişti. "Neden?"

"Bugün her halükarda Bert'le bir randevumun olması gerek. Craig'e ayarlamasını söylemiştim."

Randevu defterine baktı. "Craig yazmış ama Bert iptal etmiş." Gülümseme yok oldu. "Bu gün gerçekten çok meşgul."

Bu kadarı yeterdi. Bert'in kapısına yöneldim.

"Şu anda bir müşterisi var," dedi Mary.

"Ne güzel," dedim. Kapıyı çaldım ve izin beklemeden açtım.

Bert'in masası, açık mavi ofisin neredeyse tamamını kaplıyordu. Üç ofisimizden en küçüğü oydu ama daimi olarak Bert'e aitti. Geri kalanımız ofisleri dönüşümlü kullanmak zorundaydı. Bert üniversitede futbol oynamıştı, bu hâlâ belliydi. Geniş omuzları, güçlü elleri ve bir doksanın üzerinde boyu

vardı ve cüssesinin farkındaydı. Kış mevsimi ile gemici yanığı da gitmişti. Beyaz renkli, kısa kesilmiş saçları, açık renk teninde eskisi kadar etkilileyici durmuyordu.

Gözleri kirli cam gibiydi, bir çeşit gri. O gözler şu an kızgınlıkla bana bakıyordu. "Şu an bir müşterim var, Anita."

Karşısında oturan adama baktım. Kaspar Gunderson'du. Bugün beyazlar giymişti, kıyafeti durumunu açıkça ortaya koyuyordu. Nasıl olup da ona bakıp bir insan görebildiğime şaşıyordum. Gülümsedi. "Bayan Blake, zannedersem." Elini uzattı.

Ben de sıktım. "Birkaç dakika dışarıda bekleyebilir misiniz, Bay ..."

"Gunderson," dedi.

"Bay Gunderson. Bay Vaugh ile konuşmam gerekiyor."

"Sanırım bekleyebilir, Anita," dedi Bert.

"Hayır. Bekleyemez," dedim.

"Evet. Beleyebilir, " dedi.

"Bu konuşmayı bir müşterinin önünde yapmak mı istiyorsun, Bert?"

Bana baktı, küçük gri gözleri, doğrulunca daha da küçülmüştü. Bu onun sert bakışıydı. Benim üzerimde hiçbir zaman işe yaramamıştı. Sıkı bir şekilde gülümsedi. "Israr mı ediyorsun?"

"Tam üzerine bastın."

Uzun, derin bir nefes alıp yavaşça verdi, sanki içinden ona kadar sayıyordu. Kaspar'a en profesyonel gülümsemesi ile dönüp. "Bize birkaç dakika izin verirseniz, Bay Gunderson. Çok uzun sürmeyecek."

Kaspar ayağa kalıp bana başı ile selam verdi ve çıktı. Kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Ben bir .müşteri ile konuşurken, içeriye dalarak ne halt ettiğin zannediyorsun?" Ayağa kalktı, geniş omuzları neredeyse duvarlara değecekti. Kendimi bildim bileli mahalledeki

en küçük çocuktum. Uzunca bir süredir, cüsse artık etkileyici olmuyordu.

"Sana iş alanım dışında başka müşteri göndermemeni söy-
 lemiştim!"

"İş alanın ben ne söylersem o olur. Ben senin patronunum, hatırladın mı?" Masasına eğildi, avuç içleri üzerine yaslanıyordu.

Ben de masanın diğer ucuna yaslandım. "Bana geçen gece bir kayıp davası gönderdin. Kayıp insanlar hakkında hiçbir bok bilmiyorum."

"Karısı bir likantropmuş."

"Ve bu parasını alabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Eğer ona yardımcı olabileceksek, evet."

"Ve ben de onu Ronnie'ye yolladım."

Bert arkasına yaslandı. "Gördün mü? Ona yardımcı olmuşsun. Senin yardımın olmasa Bayan Sims'i asla bulamazdı."

Yeniden makul konuşmaya başlamıştı. Ben onun makul olmasını istemiyordum. "Şu an ofisimde Elvira Drew var. Onunla ne halt edeceğim?"

"Tanıdığın fareadamlar var mı?" Oturmuştu, elleri, hafifçe büyümüş göbeğindeydi.

"Bu konumuzun dışında."

"Tanıyorsun, değil mi?"

"Diyelim ki evet, ne olacak?"

"Bir röprotaj ayarla. Herhalde bir tanesi meşhur olmak istiyordur. "

"Çoğu likantrop, ne olduklarını saklamak için büyük zahmetlere giriyorlar. İşlerinden atılma, evliliklerini kaybetme tehlikesi altındalar. Geçenlerde, Indina'da bir koca, beş sene sonra eski karısına çocuklarını vermek zorunda kaldı çünkü kadın adamın bir şekil değiştirici olduğunu öğrenmiş. Hiç kimse böyle bir şeyin ortaya çıkmasını istemez."

"Televizyonda canlı programlara katılan likantroplar gördüm," dedi.

"Onlar istisna, Bert, hepsi öyle değil."

"Yani bayan Drew'e yardım etmeyeceksin?'"

"Hayır, etmeyeceğim."

"Bize çok fazla para teklif ettiğini söyleyerek, hırsını uyandırmaya çalışmayı denemeyeceğim. Ama likantropi hakkındaki olumlu bir kitabın, şekil değiştirici arkadaşların üzerindeki etkilerini düşünsene. İyi basın desteği her zaman gereklidir. Onu reddetmeden önce arkadaşlarınla bir konuş. Ne diyeceklerini bir gör."

"Likantrop topluluğunun iyiliği hakkında hiçbir halt düşünmüyorsun. Seni heyecanlandıran sadece para."

"Doğru."

Bert, bunu kimin bildiğine aldırmayan ahlaksız piçin tekiydi. Birisine hakaret edemiyorsanız, bir tartışmayı kazanmanız çok zordu. Karşısına oturdum. Halinden memnun görünüyordu, sanki kazandığını biliyordu. Beni daha iyi tanıyor olmalıydı.

"Müşteriler karşımda otururken, ne istediklerine dair hiçbir halt bilmiyor olmak istemiyorum. Başka sürpriz olmayacak. Önce benden teyit alacaksın."

"Sen nasıl istersen."

"Çok makul davranıyorsun. Ne oldu?"

Gülümsemesi genişledi, küçük gözleri parlıyordu. "Bay Gunderson, senin hizmetlerin karşılığında bize çok fazla para teklif etti. Normal ücretin iki katı."

"Bu çok para. Ne yapmamı istiyor?"

"Bir atasını diriltmek istiyor. Bir aile laneti varmış. Bir cadı, ona lanetin kaynakladığı atasını bulursa ve lanetin çıkışı hakkında bir şeyler öğrenirse, laneti kaldırabileceğini söylemiş."

"Neden ücretin iki katı."

"Lanet, iki kardeşin birisinden başlamış. Hangisi olduğunu bilmiyor."

"Yani ben ikisini de dirilteceğim."

"Eğer şanslıysak, sadece bir."

"Ama yine de ikincinin ücretini alacaksın," dedim.

Heyecanla başı ile onayladı, bu sessiz ve aç gözlü bir mutluluktu. "Bu iş alanına bile giriyor ve sen bile bu zavallı adamın hayatını kafasında tüylerle sürdürmesine razı olmazsın, değil mi?"

"Seni kendisini beğenmiş piç," dedim ama sesim bana bile yorgun gelmişti.

Bert sadece gülümsedi. Kazandığını biliyordu.

"Zombi diriltme ve vampir infaz etme dışındaki bütün işlerde önce benden onay alacak mısın?"

"Eğer benim görüştüğüm bütün müşterilerin raporlarını okuyacak kadar vaktin varsa, ben de raporları yazarım."

"Her müşteriyi okumama gerek yok, sadece bana gönderdiklerin okurum."

"Ama Anita, biliyorsun, kimin, ne zaman sana geleceği şansa kalmış."

"Lanet olsun, Bert."

"Bayan Drew'i yeterince beklettiğini düşünmüyor musun?

Ayağa kalktım. Bir işe yaramıyordu. Beni alt etmişti. Biliyordu. Biliyordum. Geriye kalan tek şey, düzgün bir geri çekilmeydi.

"Saat ikideki randevunu iptal ettim. Mary'e, Gunderson'u sana göndermesini söylerim."

"Müşteri olarak kabul etmeyeceğin, bir şey var mı, Bert?"

Bir süre düşünür gibi oldu, sonra başı ile reddetti. "Eğer ücretini ödeyebiliyorlarsa, hayır."

"Sen aç gözlü bir orospu çocuğusun."

"Biliyorum."

Yolu yoktu. Bunu kazanamazdım. Kapıya yöneldim

"Silah mı taşıyorsun?" Sesi kızgın geliyordu.

"Evet, ne olmuş?"

"Sanırım gün ışığında ofisimizde müşterilerle silahsız da görüşebilirsin. "

"Hiç zannetmiyorum."

"Sadece, eskiden olduğu gibi silahı çekmecene koy."

"Hayır," kapıyı açtım.

"Müşterilerle silahlı görüşmem istemiyorum, Anita."

"Senin derdin, benim değil."

"Senin derdin de yapabilirim," dedi. Yüzü kızardı, sesi kızgınlıkla gerilmişti. Galiba sonunda kavga edecektik.

Kapıyı kapattım. "Yani beni kovacak mısın?"

"Ben senin patronunum."

"Müşteriler hakkında tartışabiliriz ama silah tartışma konusu olmaz."

"Silah müşterileri korkutuyor."

"Nazik olanları Jamison'a gönder," dedim.

"Anita," -öfkeli bir fırtına gibi ayağa kalktı- "Ofiste silah taşımanı istemiyorum. "

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Siktir git, Bert." Bu çok ağırbaşlı bir çıkış olmuştu.

ON ALTI

Kapıyı kapatınca, Bert'i kızdırmak dışında hiçbir şey elde etmediğimi fark ettim. Bu kadar kısa sürelik çalışma için fena değildi ama iyi bir gelişme değildi. Bayan Drew'a ona yardım edebileceğimi söyleyecektim. Bert, iyi tanıtım konusunda haklıydı. Yanından geçerken Gunderson'a başımla selam verdim. O da gülümsedi. Nedense, onun ölü diriltmek istemediğini hissetmiştim. Nasılsa yakında öğrenecektim.

Bayan Drew bacak bacak üzerine atmış, ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Kibar bir sabır tablosuydu.

"Size belki yardım edebilirim Bayan Drew. Emin değilim ama size yardımcı olabilecek birilerini tanıyor olabilirim."

Ayağa kalkıp manikürlü elini uzattı. "Bu harika olur, Bayan Blake. Yardımınıza kesinlikle ihtiyacım var."

"Mary'de size ulaşabileceğim bir numaranız var mı?"

"Evet." Gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Kapıyı açtım ve o ardında pahalı parfüm kokusu bırakarak çıktı. "Bay Gunderson, şimdi sizinle görüşebilirim."

Karıştırdığı dergiyi Ficus benjium'un yanındaki küçük sehpaya bırakıp ayağa kalktı. Diğer şekil değiştiricilerin sahip oldu-

ğu dansa benzer zarafetle hareket etmiyordu. Ama zaten kuğular karada pek zarif değillerdi.

"Oturun, Bay Gunderson."

"Lütfen, Kaspar deyin."

Masanın kenarına dayandım, ona bakıyordum. "Burada ne yapıyorsun, Kaspar?"

Gülümsedi. "Marcus geçen gece için özür dilemek istiyor."

"O zaman şahsen gelmesi gerekirdi.

Gülümsemesi genişledi. "Yüksek meblağ da mali ödülün geçen geceki misafirperverlik eksikliğini gidereceğini düşünmüştü. "

"Yanlış düşünmüş."

"Hiç taviz vermeyecek misin, değil mi?"

"Hayır."

"Bize yardım etmeyecek misin?"

İç çektim. "Üzerinde çalışıyorum. Ama ne yapabileceğimden emin değilim. Kim ya da ne, sekiz şekil değiştiriciyi hiç mücadele olmadan alıp götürebilir."

"Hiçbir fikrim yok. Hiçbirimizin yok. O yüzden sana geldik."

Harika. Onlar benden daha az şey biliyordu. Bu durum insanı rahatlatmıyordu. "Marcus, konuşmam gerekebilecek kişilerin listesini vermiş." Ona listeyi uzattım. "Herhangi bir düşüncen ya da ekleyeceğin isimler var mı?"

Yüzünü buruşturdu, kaşları birbirine yaklaştı. Beyaz kaşları kıllardan oluşmuyordu. Gözlerimi kırpıp konsantre olmaya çalıştım. Onun tüylü olması gerçeği, beni olması gerektiğinden daha fazla rahatsız etmişti.

"Bunların hepsi Marcus'un gücüne meydan okuyanlar. Pek çoğuyla kafede tanıştın."

"Onlardan gerçekten şüphelendiğini mi düşünüyorsun yoksa sadece rakiplerinin başlarını derde mi sokuyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Marcus sorularıma cevap vereceğini söyledi. Gerçekten benim bilmediğim bir şey biliyor musun?"

"Şekil değiştirici camiası hakkında senin bildiğinden çok daha fazlasını bildiğimi söyleyebilirim," dedi. Sesi biraz alınmış gibiydi.

"Kusura bakma, sadece Marcus'un bu işten rakiplerinin sorumlu olduğunu düşünmesinin çok iyimser bir tahmin olduğunu düşünüyorum. Onun oyunlar oynuyor olması senin suçun değil."

"Marcus genelde işleri düzene koymaya çalışır. Bunu dün gece gördüm."

"Şimdiye kadarki yönetim becerileri beni pek etkilemedi."

"Eğer bütün şekil değiştiricilerin tek bir lideri olursa, vampirlerle başa çıkabileceğimizi düşünüyor."

Bu konuda haklı olabilirdi. "O liderin kendisi olmasını istiyor," dedim.

"Elbette."

Dahili telefonum çaldı. "Bana bir dakika izin ver." Düğmesine bastım. "Ne vardı, Mary?"

"Richard Zeeman ikinci hatta. Senin çağrına cevap verdiğini söylüyor."

Biraz tereddüt edip, "Konuşacağım," dedim. Telefonu açtım, Kaspar'ın dinlediğinin farkındaydım. Ondan dışarı çıkmasını isteyebilirdim ama müşterilerden anlayış istemekten sıkılmıştım.

"Selam, Richard."

"Telesekreterimdeki mesajını aldım," dedi. Sesi çok dikkatliydi, sanki başının üzerinde içi su dolu bir bardağı dengede tutmaya çalışıyordu.

"Konuşmamız gerektiğin düşünüyorum," dedim.

"Katılıyorum."

Vay, bu akşamüstü biraz dikkatli davranıyordu. "Sinirli olması gereken benim. Neden senin ki acayip geliyor?"

"Dün gece olanları öğrendim."

Ben devam etmesini bekliyordum ama sessizlik sonsuza doğru uzuyordu. Ben de doldurdum. "Bak, şu an bir müşterim var. Buluşup konuşmak mı istiyorsun?"

"Hem de çok." Bunu sanki çok istekli değilmiş gibi söyledi.

"Saat altı civarında akşam yemeği molası vereceğim. Olive'deki Çin lokantasında buluşmak ister misin?"

"Pek özel konuşabileceğimiz bir yer değil gibi."

"Sen neresini düşünüyordun?"

"Benim evim."

"Sadece bir saatim var, Richard. O kadar uzağa gelecek zamanım yok."

"O zaman senin evin."

"Hayır."

"Neden?"

"Sadece hayır."

"Birbirimize söyleyeceklerimiz öyle herkesin içinde söylenecek şeyler değil. Bunu biliyorsun."

Biliyordum. Lanet olsun. "Pekâlâ, altıyı biraz geçe benim evimde buluşalım. Bir şeyler almamı ister misin?"

"Sen iştesin. Benim bir şeyler getirmem daha kolay olur. Domuz mu şu ve yengeç raguna ne dersin?"

"Evet." Birbirimize sormadan yemek siparişi edecek kadar çok çıkmıştık. Ama yine de sormuştu. Bir puan kazanmıştı.

"Altıyı çeyrek geçe görüşürüz o zaman," dedi.

"Görüşürüz."

"Hoşça kal, Anita."

"Güle güle." Kapattı. Karnımda bir sıkıntı düğülmendi. Eğer 'kavga'yı edeceksek, ayrılma kavgasını edeceksek, bunun benim dairemde olmasını istemiyordum ama Richard haklıy-

dı. Likantroplar ve birilerini öldürme konusunda, halka açık bir restoranda bağırıp çağırmak istemezdim. Ama yine de benim için iyi olmayacaktı.

"Richard, geçen gece olanlara mı sinirlenmiş?" diye sordu Kaspar.

"Evet."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kaybolmalar hakkındaki hikâyelerin bütününe ihtiyacım var: Karşı koyma var mı, onları en son kim görmüş, bunun gibi şeyler."

"Marcus, kaybolmalarla ilgili direk soruların sadece kendisi tarafından cevaplanabileceğim söyledi."

"Onun her dediğini yapar mısın?"

"Her zaman değil ama bu konuda çok katıydı, Anita. Ben bir avcı değilim. Kendimi Marcus'un kötü tarafına karşı koruyamam."

"Onun isteklerine karşı gelirsen seni gerçekten öldür mü?"

"Belki öldürmez ama çok ama çok uzun süre canımı yakar."

Başımı iki yana salladım. "Tanıdığım pek çok baş vampirden farklı değil."

"Şahsen hiçbir başvampir ile karşılaşmadım. Bu konuda sana inanmak durumundayım."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Canavarların bildiğinden daha fazla canavar biliyordum. "Richard biliyor mudur?"

"Belki ve bilmiyorsa bile bulmana yardımcı olacaktır."

Ona Richard'ın da Marcus kadar kötü olup olmadığını soracaktım. Sevgilimin, gerçekten canavar kalpli olup olmadığını bilmek istiyordum. Eğer Richard'ı tanımak istiyorsam, Richard'a sormalıydım.

"Eğer daha fazla bilgin yoksa, Kaspar, artık yapacak işlerim var." Bu bana bile sert gelmişti. Gülümseyip durumu yu-

muşatmaya çalıştım ama sözümü geri almadım. Bütün bu pisliğin gitmesini istiyordum, o da hepsini bana hatırlatıyordu.

Ayağa kalktı. "Eğer bana ihtiyacın olursa, lütfen ara."

"Bana sadece Marcus'un onay verdiği konularda yardımcı olabilirsin, değil mi?"

Soluk yüzünde hafif bir kızarma oldu, renkli şeker gibi bir pembeye dönüşmüştü. "Korkarım öyle."

"Arayacağımı zannetmiyorum," dedim.

"Marcus'a güvenmiyorsun."

Güldüm ama eğlenceli değil, sert bir sesti. "Ya sen?"

Gülümsedi, başını hafifçe eğdi. "Sanırım hayır." Kapıya yöneldi.

"Gerçekten bir aile laneti mi?" diye dönüp sorduğumda kapıya uzanıyordum.

"Benim derdim mi?"

"Evet."

"Hayır aileden gelmiyor ama bir lanet, evet."

"Aynı peri masallarındaki gibi mi?" dedim.

"Peri masalları çok nazik anlatılmış. Orijinal hikâyeler biraz daha grotesk."

"Bir kısmını duymuştum.

"Kuğu Prenses'in Orijinal Norse metnini okudun mu?"

"Okuduğumu söyleyemem."

"Orjinal dilinde çok daha kötü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

"Ben de." Kapıya biraz daha yaklaştı ve ben de gitmesi için açmak zorunda kaldım. Hikâyeyi ondan duymayı çok istiyordum ama gözlerindeki acı, eti kesecek kadar keskindi. Bu kadar acı karşısında ısrar edemezdim.

Yarımdan geçti. Ben de izin verdim. Karşılaştırmalı edebiyat dersinden kalma kitaplarımı bulmalıydım. Kuğu Prenses'i okuyalı çok uzun zaman olmuştu.

ON YEDİ

Apartmana girdiğimde saat neredeyse altı buçuktu. Richard'ı holde otururken göreceğime nedeyse emindim ama hol boştu. Karnımdaki gerginlik biraz olsun rahatladı. Ferahlamıştım, birkaç dakikalığına da olsa ferahlamıştım.

Arkamdaki kapı açıldığında, elimde anahtarlarım kendi kapıma uzanmıştım. Anahtarı bıraktım, elimde sallanıyorlardı. Sağ elim Browning'e uzandı. İç güdüsel bir davranıştı, düşünerek yaptığım bir şey değildi. Bayan Pringle kapıda belirdiğinde elim silahın kabzasınaydı ama silahı çekmemiştim. Elimi silahtan uzaklaştırıp gülümsedim. Onun ne yapıyor olduğumun farkında olmadığını düşünüyordum çünkü gülümsemesi hiç değişmedi.

Uzundu ve yaşı gereği incelmişti. Beyaz saçlarını ense hizasında topuz yapmıştı. Bayan Pringle asla makyaj yapmazdı ve altmış yaşında olduğu için sızlanmazdı. Yaşlı olmayı seviyor gibiydi.

"Anita, bu gece biraz geç kalmış gibisin," dedi. Rus finosu Sütlaç, arkada takılmış plak gibi havlıyordu.

Yüzümü buruşturdum. Altı buçuk, eve gelmem için erken bir saatti. Henüz bir şey söyleyemeden, Richard, arkasından

kapıda belirdi. Saçları yüzüne kahverengi dalgalar gibi dökülmüştü. En sevdiğim kazaklarından bir tanesini giymişti. Orman yeşiliydi ve yumuşak bir dokusu vardı. Sütlaç ona havlıyordu, bacağından birkaç santim ötede, sanki küçük bir ısırık almak için cesaretini topluyordu.

"Südaç, kes şunu," dedi Bayan Pringle. Sonra Richard'a baktı. "Onu hiç kimsenin yanında böyle davranırken görmemiştim. Anita sana, onun herkesi sevdiğini söyleyebilir." Destek olmam için bana baktı, köpeğinin bir misafire kaba davranmasından utanmıştı.

Başımla onayladım. "Doğru söylüyorsunuz. Onu hiç böyle davranırken görmemiştim." Richard'a bakıyordum. Yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde ifadesiz ve dikkatliydi.

"Bazen diğer köpeklerin yanında böyle davranıyor, onlara patronluk taslıyor. Köpeğiniz var mı, Bay Zeeman? Belki Sütlaç onun kokusunu almıştır?" diye sordu Bayan Pringle.

"Hayır. Köpeğim yok," dedi Richard.

"Erkek arkadaşını elinde bir torba yiyecekle holde otururken buldum. İçeride beklemek isteyeceğini düşündüm. Sütlaç'ın bu ziyareti bu kadar nahoş hale getirmesine üzüldüm."

"Bir meslektaşımla konuşmak her zaman hoşuma gitmiştir," dedi Richard.

"Ne kibar," dedi Bayan Pringle. Yüzünde harika bir gülümseme belirmişti. Richard'la koridorda bir ya da iki kere karşılaşmıştı ama ondan hoşlanmıştı. Bu, onun bir öğretmen olduğunu öğrenmeden önce olmuştu. Anî bir karardı.

Richard, yanından geçip koridora çıktı. Sütlaç da peşindeydi, çılgınca havlıyordu. Köpek ısrarcı bir tüy yumağına benziyordu. Ama kızmış bir tüy yumağıydı. Köpek küçük ayakları üzerinde ileriye doğru sıçıyordu, her havlamada zıplıyordu.

"Sütlaç, hemen içeriye gir."

Richard için kapıyı açtım, bir elinde yemek poşeti diğerinde paltosu vardı. Köpek koşarak atılıp ayak bileğini ısırmak için hareketlendi. Richard köpeğe baktı. Sütlaç, bileğine bir burunluk mesafe kala durdu. Gözlerini yukarıya kaydırdı, gözlerindeki bakışı daha önce hiçbir köpekte görmemiştim. Bu sanki Richard'ın gerçekten onu yiyip yemeyeceğini düşünen bir bakıştı.

Richard içeri girdi. Sütlaç holde, onu gördüğüm en pısırık halinde duruyordu. "Richard'a göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim, Bayan Pringle."

"Zevkti. O çok hoş bir genç adam," dedi. Ses tonu kelimelerden çok daha fazlasını söylüyordu. 'Hoş genç adam' onunla evlen anlamına geliyordu. Üvey annem, Judith, buna katılırdı. Sadece Judith bunu doğrudan söylerdi, imâ etmezdi.

Gülümseyip kapıyı kapattım. Sütlaç, kapıda havlamaya başladı. Alışkanlıkla kapıyı kilitledim ve sahneye yüzümü döndüm.

Richard, deri paltosunu kanepenin üzerine bırakmıştı. Yemek poşeti küçük mutfak masası üzerinde duruyordu- Richard da yemek kutularını içinden çıkartıyordu. Ben de paltomu kanepenin üzerine bıraktım ve yüksek topuklardan kurtuldum. Boyumdan yaklaşık on santim kaybetmiştim ama kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Güzel ceket," dedi. Sesi hâlâ ifadesizdi.

"Sağ ol.." Ceketi çıkartacaktım ama beğenmişti, ben de çıkartmadım. Aptalcaydı ama doğruydu. İkimiz de dikkatli davranıyorduk. Odadaki gerginlik, insanı boğuyordu.

Dolaptan tabak çıkarttım. Buz dolabından da soğuk Coca-Cola çıkartıp kendime bir bardak doldurdum, Richard'a da bir bardak su. Asitli içecekleri sevmiyordu. Sırf onun için dolapta bir sürahi soğuk su tutmaya başlamıştım. İçecekleri masaya koyarken boğazım düğümlenmişti.

O da çatal kaşığı yerleştirdi. Küçük mutfağımda dansçılar gibi hareket ediyorduk, hangimizin nerede olacağını biliyorduk, bilerek olmadığı sürece asla birbirimize değmiyorduk. Bu gece hiç dokunma olmadı. Işıkları açmamıştık. Tek ışık kaynağı oturma odasından geliyordu, mutfağı bir mağara gibi yarı aydınlıkta bırakmıştı. Sanki ikimiz de net görmek istemiyorduk.

Sonunda oturduk. Tabakların üzerinden birbirimize bakıyorduk: Benim için domuzlu mu şu, Richard için tavuklu akaju. Çin yemeğinin kokusu dairemi doldurmuştu. Genelde sıcak ve rahatlatıcı olurdu. Bu gece midemi bulandırmıştı. Ortadaki tabakta çift porsiyon yengeç ragun vardı. Bir kâseye tatlı ekşi sostan koymuştu. Çin yemeği yerken sosu hep aynı tabaktan paylaşırdık.

Lanet olsun.

Çikolata rengi gözleri bana bakıyordu. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Bunu yapmak istemiyordum. "Eee, bütün köpekler sana böyle mi davranıyorlar?"

"Hayır, sadece dominant olanlar."

Bunu söyleyince yüzüne baktım. "Sütlaç senden üstün mü?"

"Öyle olduğunu zannediyor."

"Sağlıklı değil," dedim.

Gülümsedi. "Köpekleri yemem."

"Öyle demek istemedim... ah, has siktir." Eğer bunu yapacaksak, doğru bir şekilde yapmalıydık. "Neden bana Marcus'tan bahsetmedin."

"Senin bu işe karışmanı istemedim."

"Neden?"

"Jean-Claude seni Nikolaos işine karıştırmıştı. Bundan ne kadar nefret ettiğini sen kendin söyledin. Buna içerlemiştin. Eğer Marcus konusunu sana da bulaştırsaydım, benim yapüğım da aynı şey olmayacak mıydı?"

"Aynı şey değil," dedim.

"Nasıl değil? Ben, Jean-Claude gibi seni kullanmayacağım. Bunu yapmayacağım."

"Eğer ben gönüllü olursam, beni kullanıyor olmazsın."

"Ne yapacaksın? Onu öldürecek misin?" Sesinde bir tatsızlık vardı, sinirleniyordu.

"Bu da ne demek?"

"İstersen ceketini çıkartabilirsin. Silahını gördüm."

Öyle olmadığını söylemek için ağzımı açtım, sonra kapattım. Bir kavganın ortasında ona güzel görünmeye çalıştığımı açıklamak aptalcaydı. Ayağa kalkıp ceketi çıkarttım. Dikkatlice sandalyenin arkasına astım, çok ağır hareket ediyordum. "İşte, mutlu musun?"

"Her şeye cevabın o silah mı?"

"Neden birden benim silah taşıyor olmamı dert etmeye başladın?"

"Alfred benim arkadaşımdı."

Bu beni durdurdu. Richard'ın, Alfred'i seviyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir şey değiştirir miydi?"

Biraz düşündüm. "Belki."

"Onu öldürmen gerekmiyordu."

"Dün gece bu konuşmayı Marcus'la da yaptım. Bana hiç seçenek bırakmadılar, Richard. Onu pek çok kere uyardım."

"Hepsini duydum. Sürü bununla çalkalanıyor. Senin nasıl taviz vermediğin. Marcus'un korumasını reddedişin. İçimizden birisini vuruşun." Başını iki yana salladı. "Ah, herkes çok etkilenmiş."

"Onları etkilemeye çalışmıyordum."

Derin bir nefes aldı. "Biliyorum, beni korkutan da bu."

"Benden korkuyor musun?"

"Senin için korkuyorum," dedi. Gözlerindeki kızgınlık kayıyordu, yerine korku gelmişti.

"Kendimi idare edebilirim, Richard."

"Dün gece ne yaptığının farkında değilsin."

"Alfred'in arkadaşın olmasına üzüldüm. Açıkçası bana senin takılacağın birisi gibi görünmedi."

"Bir zorba olduğunu biliyorum ve Marcus'a köpeklik ediyordu ama o benim korumam altındaydı."

"Marcus dün gece pek korumaya yönelik bir şeyler yapmadı, Richard. Alfred'in güvenliğinden çok kendi küçük güç savaşıyla ilgileniyordu. "

"Bu sabah Irving'i evinde ziyaret ettim." Açıklamasını burada kesip aramızda asılı bıraktı.

Sinirlenme sırası bendeydi. "Ona zarar verdin mi?"

"Eğer verdiysem bile beta erkek olarak buna hakkım var."

Ayağa kalktım, ellerimi masanın üzerine koydum. "Eğer ona zarar verdiysen, sadece konuşmaktan fazlasını yapmak zorunda kalacağız."

"Beni de mi vuracaksın?"

Ona baktım, harika saçları ile kazağının içinde şahane görünüyordu ve başımla onayladım. "Eğer gerekirse."

"Öylece beni öldürür müsün?"

"Hayır, öldürmem ama yaralarım, evet."

"Irving'in güvenliği için üzerime silahını doğrulturdun. " Sandalyesinin arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. İfadesi, hayret içinde ve kızgındı.

"Irving benden koruma istedi, ben de kabul ettim."

"Bana bu sabah söyledi."

"Ona zarar verdin mi?"

Bana uzun bir süre baktı, "Hayır, ona bir şey yapmadım," dedi sonunda.

Nefesimi verdim, tuttuğumun farkında bile değildim ve sandalyeme oturdum.

"Onu korumak için gerçekten benimle kapışırsın değil mi?

"Bu kadar şaşırma. Irving, ikinizin arasında kalmıştı. Eğer benimle bağlantı kurmazsa Marcus onu hırpalayacaktı ve eğer bağlantı kurarsa sen aynısını yapacağını söylemişsin. Bu durum bana pek adil gelmemişti."

"Sürüdeki pek çok şey adil değil, Anita."

"Hayatta da öyle, Richard. Ne olmuş?"

"Irving bana senin koruman altında olduğunu söyleyince ona bir şey yapmadım ama senin bana zarar vereceğine inanmıyordum."

"Irving'i seni tanıdığımdan daha fazla zamandır tanıyorum."

Öne doğru eğildi, elleri masanın üzerindeydi. "Ama o seninle çıkmıyor."

Omuz silktim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Söyleyeceğim hiçbir şeye güvenemiyordum.

"Hâlâ seninle çıkıyor muyum yoksa dün gece ateşle vaftiz edildikten sonra artık benimle çıkmamaya mı karar verdin?"

"Bir ölüm kalım meselesi içindeydin ve bana söylemedin. Eğer benden bir şeyler saklarsan, nasıl bir ilişkimiz olabilir?"

"Marcus beni öldürmez," dedi.

Ona sadece baktım. Çok samimi görünüyordu. Has siktir. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Ona aptal demek istiyordum ama çenemi kapalı tutup söyleyecek başka bir şey düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmedi. "Marcus'la tanıştım. Raina'yla da tanıştım." Başımı iki yana salladım. "Eğer Marcus'un seni öldürmek istemediğini düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Bakıyorum bir gecede uzman olmuşsun," dedi.

"Evet, bu konuda uzmanım."

"İşte bu yüzden sana söylemedim. Sen onu öldürürdün, değil mi? Öylesine gider, onu öldürürdün."

"Eğer beni öldürmeye çalışırsa, elbette."

Bu işi kendi başıma halletmem gerekiyor, Anita."

"O zaman hallet, Richard. Öldür herifi."

"Ya da bu işi benim için sen yapacaksın."

Sandalyemin arkasına yaslandım. "Yeter, Richard, ne yapmamı istiyorsun?"

"Ben bir canavar olarak görüp görmediğini bilmek istiyorum."

Konuşma, benim için çok hızlı gelişiyordu. "Beni cinayetle suçluyorsun. Bunu benim sormam gerekirdi."

"İlk tanışmamızda ben senin ne olduğunu biliyordum. Sen beni insan zannetmiştin. Hâlâ insan olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ona baktım. Çok kararsız görünüyordu. Onun insan olmadığını biliyordum ama onu hiç olağandışı bir şeyler yaparken görmemiştim. Mutfağımda oturmuş, samimi gözlerle bana bakarken çok tehlikeli görünmüyordu. Marcus'un onu öldürmeyeceğine inanıyordu. Bu söylenmeyecek kadar saf bir düşünceydi. Onu korumak istiyordum. Onu bir şekilde güvence altına almak istiyordum.

"Sen bir canavar değilsin, Richard."

"O zaman bu gece bana niye hiç dokunmadın, bir merhaba öpücüğü bile vermedin?"

"Birbirimize kızgın olduğumuzu zannediyordum. Sinirlendiğim insanları öpmem," dedim.

"Birbirimize kızgın mıyız?" Sesi yumuşak ve tereddüt içindeydi.

"Bilmiyorum. Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Nedir?"

"Artık gizleme yok. Yalan yok, üstü kapalı söylemek bile yok"

"Anlaştık ama eğer sen de Marcus'u öldürmeyeceğine söz verirsen."

Ona baktım, bir başkurtadam nasıl bu kadar iyi kalpli olabilirdi? Bu hem cezp ediciydi, hem de kendisi öldürtmesi için yeterliydi. "Buna söz veremem."

"Anita..."

Elim kaldırdım. "Bana, sana ya da bir sivile saldırması durumu dışında onu öldürmemeye söz verebilirim."

Bakma sırası Richard'daydı. "Onu öylesine öldürürsün değil mi?"

"Evet, öyle."

Başını iki yana salladı. "Bunu anlayamıyorum."

"Nasıl olur da bir likantrop olup birisini öldürmemiş olabilirsin?"

"Dikkatliyim."

"Ve ben değil miyim?"

"Bu senin için çok sıradan bir şey gibi. Gün gece Alfred'i öldürdün ve hiç de üzgün görünmüyorsun."

"Öyle mi olmam gerekiyordu?"

"Ben olsaydım, öyle olurdum."

Omuz silktim. İşin aslı, beni biraz rahatsız etmişti. Durumu, Alfred'i ceset torbasına göndermeden halletmenin bir yolu olabilirdi. Ya da arkadaşlarının midesine. Ama onu öldürmüştüm. Bu kadardı. Geri dönüş yoktu. Bunu değiştiremezdim. Özür dileyemezdim.

"Ben böyleyim, Richard. Bununla yaşa ya da çık git. Ben değişmeyeceğim."

"Seninle çıkmak istememin başlıca sebeplerinden bir tanesi kendi başının çaresine bakabilmendi. Artık onları gördün. Ben bu işten canlı çıkabilirim ama her hangi birisinin -sıradan bir insanın- onlara karşı şansı olabilir mi?"

Ona sadece baktım. Boğazı parçalanmış hali gözümün önünde canlandı. Ölmüştü. Ama ölmemişti. İyileşti. Yaşadı. Başka birisi vardı. İyileşmeyen başka bir insan. Artık birisini sevip sonra bu şekilde kaybetmeyi asla istemiyordum. Asla.

"Sunulanı elde ettin işte. Daha ne istiyorsun?"

"Seni hâlâ istiyorum. Hâlâ seni tutmak. Sana dokunmak istiyorum. Dün gece gördüklerinden sonra sen bana dokunabilir misin?" Gözlerime bakamıyordu. Saçları öne düştü, yüzünü gizliyordu.

Ayağa kalktım, onda doğru bir adım attım, başımı eğmiş ona bakıyordum. Yüzünü bana doğru kaldırdı, gözleri dökülmemiş yaşarla parlıyordu. Yüzündeki korku saftı. Dün gece olanların bir şeyleri değiştireceğini zannediyordum. Jason'un olağanüstü gücü, Marcus'un yüzündeki terler, Gabriel'ın kana bulanmış ağzı, gözümün önünde belirdi. Ama Richard'ın yüzüne bakarken, ona dokunacak kadar yakınken, hiçbirisi gerçek değildi. Richard'a güveniyordum. Ayrıca, silahım vardı.

Ona doğru yaklaşıp öpmek için eğildim. İlk öpücük, nazikti, saftı. Bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı, elleri kucağındaydı. Alnını öptüm, ellerim uzun saçlarının arasındaydı, parmaklarım sıcaklığını hissediyordu. Kaşlarını, burnunun ucunu, iki yanağını ve sonunda yeniden dudaklarını öptüm. İç çekti, nefesi ağzımın içine dolmuştu. Dudaklarımı sanki onu ağzından başlayarak yiyecekmişim gibi dayadım.

Kolları sırtıma dolanmıştı, elleri belimde tereddüt ediyordu, parmakları daha aşağıya kaymıştı. Elleri baldırıma kaydı, emin olmadığı bölgeleri atlamıştı. Bacaklarımı açıp iki dizine dayadım ve kısa eteklerin faydalarını gördüm. Kucağına oturdum, eteğimi bir santim bile kaldırmama gerek kalmamıştı. Richard ufak, şaşkın bir ses çıkarttı. Bana bakıyordu, gözleri içinde boğulunulacak kadar derindi.

Kazağını karnının üzerinden kaldırıp elimi çıplak teni üzerinde gezdirdim. "Çıkart," dedim.

Tek bir harekette kazağı başının üzerinde çıkarttı ve yere bıraktı. Kucağında oturmuş, çıplak göğsüne bakıyordum. Burada durmam gerekiyordu ama istemiyordum.

Yüzümü boynuna yasladım. Tenini kokluyordum, saçları bir peçe gibi yüzüne düşmüştü. Sadece dilimin ucunu boynundan aşağıya, köprücük kemiğine doğru ince ıslak bir çizgi bırakarak kaydırdım. Elleri kuyruk sokumumu ovuyordu, aşağıya doğru kaydı. Parmakları popomun üzerinde dans etti, sonra sırtıma geri döndü. Bir puan kazmıştı. Üzerime yumulmamıştı.

"Silahı çıkartabilir misin?" diye sordu, yüzü saçlarıma gömülmüştü.

Başımla onayladım, omuzluğun askılarını çıkarttım. Geri kalanından eteğin kemerini çıkartmadan kurtulmazdım. Ellerim çalışmak istemiyordu.

Richard ellerimi alıp nazikçe yana indirdi. Kemeri çözüp yavaşça köprülerinden çıkartmaya başladı. Her çekişi beni biraz daha hareketlendirdi. O, kemeri çıkartırken ben kılıfı içindeki silahı tutuyordum. Kemeri yere bıraktı. Ben de kılıfı dikkatlice katlayıp arkamızdaki masaya koydum.

Ona döndüm. Yüzü şaşırtacak kadar yakındı. Dudakları çok yumuşak ve dolgundu. Ağzının kenarını yaladım. Öpüşme hızlı ve pasaklıydı. Dudaklarımı vücudunun diğer yerlerinde de gezdirmek istiyordum. Göğsünden aşağıya. Hiç bu kadar ileriye gitmemiştik. Yakınına bile gelmemiştik.

Bluzumu eteğimden çıkarttı, elleri çıplak sırtımda geziniyordu. Çıplak teninin daha önce hiç değmediği yerlere değmesi içimi titretti.

"Artık durmalıyız." Boynuna doğru fısıldamıştım, yani pek inandırıcı değildi.

"Ne?"

"Dur." Ondan biraz uzaklaştım, yüzünü görecek mesafeye geldim. Biraz nefes alacak kadar. Ellerim hâlâ saçlarıyla oynuyor, omzuna dokunuyordu. Ellerimi indirdim. Kendimi durdurdum. Çok sıcaktı. Ellerimi yüzüme götürdüm, teninin kokusunu alıyordum. Durmak istemiyordum. Yüzündeki ba-

kıştan, vücudundaki histen onun da durmak istemediği belliydi. "Artık durmalıyız."

"Neden?" Sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Çünkü eğer şimdi durmazsak, bir daha hiç duramayız."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Birkaç santim mesafeden harika gözlerine bakıyordum. Neredeyse, hayır, diyecektim. "Belki, evet."

"Neden?"

"Çünkü bir gece asla yetmez. Ya düzenli bir şekilde almak istersin ya da krize girersin."

"Bunu her gece alabilirsin," dedi.

"Bu bir teklif mi?" diye sordum.

Gözlerini kırptı, kendisini doğrultmaya çalışıyordu. Düşünmeye çalışıyordu. Çabasını ve kendi içinde yaşadığı mücadeleyi gördüm. Ben kucağında otururken düşünmesi zordu. Ayağa kalktım. Elleri hâlâ buzlumun altında, sırtımdaydı.

"Anita, yanlış olan ne?"

Ayakta durmuş, ona bakıyordum, ellerim dengede kalmak için omuzlarındaydı, hâlâ rahat düşünebilmesi için çok yakındım. Geri çekildim, o da beni bıraktı. Mutfak tezgahına dayandım, söyleyecek makul bir şeyler düşünüyordum.

Birkaç yıllık acıyı nasıl bir seferde söyleyebileceğimi düşündüm. "Her zaman iyi bir kız oldum. Etrafta düşüp kalkmadım. Üniversitede birisi ile tanıştım, nişanlandık, bir tarih belirledik, seviştik. Beni terk etti."

"Bütün bunları seni yatağa atmak için mi yaptı?"

Başımı iki yana salladım ve ona bakmak için döndüm. Orada oturmuş, üzeri çıplakken hâlâ enfes görünüyordu. "Ailesi beni istemedi."

"Neden?"

"Annesi, benim annemin Meksikalı olmasını onaylamadı." Sırtımı dolaplara dayadım, kollarımı kavuşturdum, kendime sarılmıştım. "Beni ailesine karşı çıkacak kadar sevmemişti.

Onu pek çok yönden özledim ama vücudum da onu özlüyordu. Kendime bunun bir daha olmayacağına söz verdim."

"Yani evlenmeyi bekliyorsun," dedi.

Başımla onayladım. "Seni istiyorum, Richard, hem de çok fena ama yapamam. Bir daha bu şekilde incinmeyeceğime söz verdim.

Ayağa kalktı ve gelip önümde durdu. Yakın duruyordu ama dokunmaya çalışmadı. "O zaman evlen benimle."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ya, tabii."

"Hayır, ciddiyim." Ellerini omuzlarıma koydu. "Daha önceden sormayı düşünüyordum ama korkmuştum. Bir likantropun neler yapabileceğini, nasıl olabileceğini görmemiştin. Bunu sormadan önce görmen gerektiğini biliyordum ama görmenden de korkuyordum."

"Hâlâ seni değişirken görmedim," dedim.

"Gerek var mı?"

"Şimdi burada böyle dururken, hayır derim ama gerçekçi olmak gerekirse, iş ciddiyse, gerekebilir."

"Şimdi mi?"

Yarı karanlıkta ona bakıp sarıldım. Ona dayanıp başımla reddettim, yanağım göğsüne sürtüyordu. "Hayır, şimdi değil."

Başımın üstünü öptü. "Bu bir evet mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, demeliyim."

"Neden?"

"Çünkü hayat bunun için çok karışık."

"Hayat her zaman karışık, Anita. Evet, de."

"Evet." Bunu söylediğim anda geri almak istedim. Onu çok arzuluyordum. Belki onu birazdan daha fazla seviyordum. Onun Kırmız Başlıklı Kızı yediğinden mi şüpheleniyordum? Kahretsin, o gidip Büyük Kötü Kurt'u bile öldüremiyordu. İkimiz içinde, insanları katletmeye ben daha meyilliydim.

Beni öptü, elleri sırtıma dayanmıştı. Ondan nefes alacak kadar uzaklaştım ve "Bu gece seks yok. Kural hâlâ geçerli," dedim.

Başını eğdi, konuşurken dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Biliyorum."

ON SEKİZ

İlk zombi diriltme randevuma geç kalmıştım. Sürpriz, sürpriz. İlk randevuya geç kalınca diğer ikisine de geç kaldım. Edward'ın odasına geldiğimde saat 02:03'tü.

Kapıyı çaldım, Edward da açıp beni içeriye davet etti. "Geç kaldın."

"Evet," dedim. Oda hoş ama standarttı. Büyük iki kişilik yatak, komedin, iki lamba ve uzak duvarda bir masa vardı. Neredeyse bütün duvarı kaplayan pencerelerin perdeleri kapalıydı. Banyonun ışığı yanıyordu ve kapısı açıktı. Dolabın kapısı aralıktı, elbiselerini asmıştı. Burada bir süre kalmayı planlıyordu.

Televizyon açıktı, sesi kapalıydı. Şaşırmıştım. Edward televizyon seyretmezdi. Televizyonun üzerinde bir video oynatıcısı vardı. Bu otel odalarında standart bir şey değildi.

"Başlamadan oda servisinden bir şeyler ister misin?"

"Bir kola harika olur."

Gülümsedi. "Hep üst düzey damak zevkin olmuştur, Anita." Telefona gidip siparişi verdi. Kendisine az pişmiş biftek ve kırmız şarap söyledi.

Paltomu çıkartıp masanın önündeki sandalyenin arkasına astım. "Ben içki içmem," dedim.

"Biliyorum. Yemeği beklerken, sen de biraz toparlanmak ister misin?" dedi.

Yan gözle, uzaktan, banyo aynasındaki görüntüme baktım. Tavuk kanı yüzümde kuruyup yapışkan, tuğla rengi bir hal almıştı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Banyo kapısını kapatıp aynada kendime baktım. Aydınlatma pek çok otel odasındaki gibi, sert beyaz ışıktandı. O kadar acımasızdı ki, Bayan Amerika bile altında kötü görünürdü.

Kan soluk tenimin üzerinde kırmızı tebeşir gibi görünüyordu. Üzerinde Shoebox Hallmark reklamlarındaki Maxine'in olduğu bir Noel tişörtü giymiştim. Yaşlı kadın bir elinde baston şeker tutmuş, diğer elindeki kahvesinden içerken, "Ancak bu kadar mutlu olabilirim" diyordu. Bert bu ay, Noel'i çağrıştıran şeyler giymemizi istemişti. Üzerimdeki, pek onun aklındaki imaja uymuyordu ama yine de, evde bıraktığım pek çoğundan daha iyiydi. Beyaz kumaşın üzerinde kan lekeleri vardı. Maxine'i doğruluyordu.

Üzerimdekini çıkarttım, küvetin kenarına astım. Kalbimin üzerine de kan bulaşmıştı. Küçük gümüş haçıma bile biraz bulaştırmıştım. Kanı oraya, yüzüme ve ellerime bulaştırırken sıçramıştım. Bu gece üç tavuk öldürmüştüm. Ölü diriltmek pasaklı bir işti.

Düzenli havlu rafından beyaz bir havlu aldım. Edward'ın, oda görevlisine kan lekelerini nasıl açıklayacağını merak ediyordum. Benim derdim değildi ama bir şekilde eğlenceliydi.

Lavaboya su doldurup temizlenmeye başladım. Yüzümden kanlar akarken görüntümü gördüm. Doğrulup kendime baktım. Yüzüm, yeni temizlenmiş ve bir şekilde şaşırmış görünüyordu.

Richard gerçekten teklif etmiş miydi? Ben gerçekten evet demiş miydim? Elbette, dememiştim. Evet, demiştim. Has siktir. Göğsümdeki kanı sildim. Her zaman canavarla oyna-

mıştım. Sonunda bir tanesi ile nişanlanmıştım. Bu beni durdurdu. Kapağı kapalı klozetin üzerine oturdum, kanlı havluyu sıkı sıkı tutuyordum. Nişanlanmıştım. Yeniden.

İlki o kadar temiz bir çocuktu ki Judith bile onu beğenmişti. Her şeyiyle bir Bay Amerika'ydı ve ailesine göre ben onun için yeterince iyi değildim. En çok acı veren onun beni yeterince sevmemesiydi. Benim onu sevdiğim kadar sevmemişti. Ben onun için her şeyi bırakmaya hazırdım. Bu, ikinci bir defa yapılacak bir hata değildi.

Richard öyle değildi. Bunu biliyordum. Ama içime bir kere şüphe tohumu düşmüştü. Onun işi bozacağından korkuyordum. Yapsam bir türlü, yapmasam bir türlüydü.

Başımı öne eğdim ve döşemeye kan damlattığımı fark ettim. Eğilip temizledim. Evde duş alıncaya kadar, olabildiğince temizlenmiştim. Eğer yanımda temiz kıyafetler olsaydı burada halledebilirdim ama hiç aklıma gelmemişti bile.

Edward kapıyı çaldı. Yemek geldi.

Giyindim, havluyu lavaboya koyup üzerinden soğuk su geçirdim. Kumaşın deliği tıkamamasına dikkat ettim ve kapıyı açtım. Bifteğin kokusu yüzüme vurdu. Harika kokuyordu. Sekiz saatir bir şey yememiştim ve açıkçası o zaman da çok fazla bir şey yiyememiştim. Richard dikkatimi dağıtmıştı.

"Sence bir sipariş daha verirsek oda servisi bizi vurur mu?

Eliyle oda servisinin arabasını işaret etti. Üzerinde iki porsiyon vardı.

"Aç olacağımı nereden bildin?"

"Her zaman yemek yemeyi unutuyorsun," dedi.

"Vay, yılın annesi olmaya mı çalışıyoruz?"

"Elimden gelen bu."

Ona baktım. "Neler oluyor, Edward? Çok anlayışlı davranıyorsun."

"Seni iyi tanıyorsam bu hoşuna gitmeyecek. Yemeği bir barış teklifi olarak kabul et."

"Neden hoşlanmayacağım?"

"Hadi yiyip sonra filmi seyredelim, o zaman her şey ortaya çıkacak."

Çok pişkin davranıyordu. Bu pek ona uymuyordu. Edward sizi vururdu ama şirinlik yapmazdı. "Neyin peşindesin, Edward?"

"Film bitene kadar soru yok."

"Neden?"

"Çünkü o zaman daha iyi soruların olacak." Bu esrarengiz cevaptan sonra yatağın kenarına oturup bir bardak kırmız şarap doldurdu. Kestiği et, ortasında kan akacak kadar çiğdi.

"Lütfen benim bifteğimin de kanlı olmadığını söyle."

"Kanlı değil. Senin etleri ölmüş sevdiğini biliyorum."

"Ha, ha." Ama oturdum. Edward'la otel odasında yemek yemek garipti. Sanki iş gezisinde iki iş adamı, bir iş yemeğindeydi. Et iyi pişmişti. Kalın ev yapımı kızarmış patatesler, et kadar yer kaplıyordu. Ayrıca garnitür olarak brokoli de vardı, çatalın kenarıyla itilip orada bırakılabilirdi.

Coca-Cola, soğutulmuş şarap bardağında gelmişti, biraz abartıydı ama yine de hoş görünüyordu.

"Film sonlara yakın bir yerden başlayacak. Konuyu yakalamada sıkıntı çekeceğini zannetmiyorum." Uzaktan kumandaya bastı, görüntü bir yarışma programından, yatak odasına sıçradı.

Uzun kahverengi saçlı bir kadın sırt üstü yuvarlak bir yatakta yatıyordu. Çıplaktı ya da en azından göründüğü kadarı çıplaktı. Belden aşağısı, siyah saçlı bir adamın hızla hareket eden poposunun arkasında kalmıştı.

"Bu pornografi." Sesimdeki şaşkınlığı saklamaya bile çalışmadım.

"Kesinlikle öyle."

Yan gözle Edward'a baktım. Etini kesin el hareketleri ile güzelce kesiyordu. Bifteğinden bir lokma aldı, şarabından bir yudum aldı ve ekrana baktı.

'Füme' geri döndüm. Yataktaki çifte, bir adam daha katıldı. İlk adamdan daha uzundu, saçları daha kısaydı. Onun ötesinde söylenebilecek fazla bir şey yoktu çünkü ben bakmamaya çalışıyordum.

Edward'ın yatağının köşesine oturmuş leziz bifteklerimizi yiyorduk. İlk defa kendimi Edward'ın yanında rahatsız hissetmiştim. Daha önce aramızda hiç cinsiyetle ilgili bir gerginlik olmamıştı. Bir gün birbirimizi öldürebilirdik ama asla öpüşmezdik. Ama yine de bir adamın otel odasında oturmuş, porno film seyrediyordum. İyi kızlar böyle şeyler yapmazdı.

"Edward, neler oluyor?"

Uzaktan kumandaya bastı. "İşte, yüzü görünüyor."

Ekrana geri döndüm. Donmuş görüntü bana bakıyordu. İkinci adamdı. Alfred'di.

"Aman, Tanrım," dedim.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet." Reddetmenin bir anlamı yoktu. Alfred ölmüştü. Edward artık ona zarar veremezdi.

"Adı?"

"Alfred. Soyadını bilmiyorum."

Hızlı oynatma düşmesine bastı. Mahrem şeyleri hızlı çekimde seyretmek bile müstencendi. Hızlı görüntüde daha da üzücü görünüyordu. Komik olduğu kadar, onur kırıcıydı.

Yeniden durdurma düğmesine bastı. Kadının yüzü ekranı kaplamıştı, ağzı açıktı, gözleri cinsel gevşeklik ile parlıyordu. Saçları sanatsal bir şekilde ipek yastığa saçılmıştı. Tahrik edici olması gerekiyordu. Ama bir şekilde değildi.

"Onu tanıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yeniden düğmeye bastı. "Neredeyse sonuna geldik."

"Ya diğer adam?"

"O tamamında maske takıyor."

Maskeli adam, kadının arkasına geçti. Baldırları kadının poposuna yapıştı, kasık çizgisi kadınınkiyle aynı hizadaydı. Vücudunun üst tarafı kadına doğru eğildi, elleri, kadının kolların okşuyordu. Sanki kadının üzerini örtmeye çalışıyor gibiydi. Ortada pek seks yokmuş gibiydi.

Kadın, adamın bütün ağırlığını, dizleri ve kolları üzerinde taşıyordu. Nefesi kesilmişti. Odada kalın bir kükreme duyuldu. Kamera adamın sırtına zum yaptı. Derisi, sanki altında bir el dolaşıyormuş gibi dalgalandı, sonra durdu. Dalgalanmalar geri geldi, sanki küçük bir şey içinden çıkmaya çalışıyordu.

Geniş bir açı, onu yine kadının üzerine kapanmışken gösterdi. Sırtındaki dalgalanmalar artıyordu. Tenini iten şeyleri görebiliyordunuz, hareketleri, elbiseleri olsa bile görebilirdiniz. Geçen gece Jason'da gördüklerim gibiydi.

Bu bölümün ilgi çekici olduğunu kabul etmeliyim. İnsanları şekil değiştirirken görmüştüm ama bu şekilde değildi. En ince ayrıntısına kadar değildi, kameranın harika gözüyle değildi.

Sırtındaki deri yarıldı ve adam doğruldu, ellerini kadının beline sarmış, çığlık atıyordu. Sırtından akan açık renk sıvı, yatağı ve kadını ıslattı.

Kadın, kalçasını ona doğru sallayıp iterek biraz cesaret veriyordu, başını yatağa doğru eğilmişti.

Sırtından, siyah tüyler fışkırmaya başladı. Elleri yanına düşmüş sarsılıyordu. Elleri, sadece eldi, sonra parmakları, yatağı kesti, beyaz örtüleri yarıp pençeye dönüştü.

Adam sanki küçülüyordu. Tüyler gitgide daha hızlı uzamaya başladı, neredeyse akışkan bir hızdaydı. Maskesi düştü. Yüzü artık onu tutamayacak bir şekildeydi. Kamera düşen

maskeye yakın çekim yaptı. Bütün bu olan bitende biraz sanat vardı... ah, kahretsin.

Adam gitmişti. Kadının üzerinde siyah bir leopar vardı ve durumdan çok hoşnut görünüyordu. Leopar kadının üzerine eğildi, dudakları açılıp parlayan dişlerini ortaya çıkarttı. Leopar, kadının ensesini ısırdı, biraz kan akıttı. Kadın inledi, bedenini bir titreme kapladı.

Alfred yeniden görüntüye girdi. Hâlâ insan formundaydı. Yatağa tırmanıp kadını öptü. Bu çok fazla dil oyunu içeren, tam bir öpüşmeydi. Dizleri üzerinde doğruldu, hâlâ kadını öpüyordu, vücudu da hareketlenmişti. Kadını bu halde görmek sanki onu çok heyecanlandırmıştı.

Onun da sırtı dalgalandı ve kadından uzaklaştı, elleri çarşafı sıkıyordu. Değişim onda çok daha hızlı olmuş gibiydi. Kamera ellerinden birisini yakından çekti. Kemikler derisinden, ıslak, emme benzeri sesler çıkartarak fırladı. Kaslar ve tendonlar dağılıp yeniden şekillendiler. Üzerinde koyu renk tüyler uzarken, eli de pençeye dönüşmüştü.

Eğimli bacağı üzerinde, yarı kurt, yarı insan ama tam erkek, formunda duruyordu. Başını geriye atıp uludu. Ses, odayı dolduracak kadar derin ve yankılıydı.

Kadın gözleri açık, ona bakıyordu. Leopar üzerinden atladı, yatağın üzerinde döndü, büyük yavru bir kediye benziyordu. Kamerada sadece siyah tüylü yüzü görünecek kadar yaklaşıncaya kadar ipek örtüler üzerinde döndü.

Kadın, bacakların açmış sırt üstü yatıyordu. Ellerini kurtadama doğru uzattı, sanki bütün bu olan biten gerçekten hoşuna gidiyormuş gibi, dilini dudakları üzerinde gezdirdi. Belki de gidiyordu.

Kurtadam içine girdi. Hiç nazik değildi. Kadın, sanki bu hayatında hissettiği en iyi şeymiş gibi, nefesini kesen bir inleme sesi çıkarttı.

Kadın inliyordu. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da doruğa ulaşmak üzereydi. Hangisini tercih edeceğimi bilemiyordum. Sanıyorum, tercihim iyi oyunculuk olurdu.

Çığlık ile keyifli bağırma arası bir ses çıkararak boşaldı. Nefese nefese, sırt üstü yatağa yattı, vücudu rahatlamıştı. Kurtadam, sarsılarak son bir kere daha içine girdi ve pençelerini kadının çıplak vücudunun üzerinden çekti.

Kadın yine çığlık attı, bu sefer rol yapmaya gerek yoktu. Vücudundan kızıl dereler gibi kan akıyordu. Leopardan, şaşkın bir çığlık duyuldu ve yataktan atladı. Kadın elini yüzüne götürdü. Pençeli eller kollarına atıldı. Kan fışkırdı ve pençelerin eti parçaladığı bir yerden kemik göründü.

Kadının çığlıkları tiz ve sürekliydi, birbiri ardına, nefes aldığı sıklıkta, hırıltılı sesler çıkartıyordu. Kurtadam, çıkık burnunu kadının yüzüne doğru yaklaştırdı. Bir an gözümün önünde cinayet kurbanın parçalanmış çenesi belirdi. Ama o boğazına yöneldi. Etrafa öbekler halinde kan saçarak, kadının boğazını ısırdı.

Kadın bilinçsizce kameraya baktı, gözleri büyük ve parlaktı, ölümle donuklaşmıştı. Kan bir şekilde yüzüne sıçramamıştı. Kurtadam geriledi, çenesinden kan damlıyordu. Kanlar, kadının şaşkınlıkla bakan yüzüne damladı, gözlerinin arasından aktı.

Leopar yatağın üzerine atladı. Uzun, kendinden emin dil hareketleri ile kadının yüzünü temizledi. Kurtadam kadının vücudunu yalıyordu, karnında durdu. Tereddüt etti, sarı gözü, kameraya baktı. Beslenmeye başladı. Şölene leopar da katıldı.

Gözlerimi kapattım ama sesler yeterliydi. Ağır, ıslak, parçalama sesleri odayı doldurdu. "Kapat şunu," dediğimi duydum. Sesler kesildi ve ben Edward'ın kaseti durdurduğunu tahmin ettim ama dönüp bakmadım. Kasetin başa sarma sesini duyuncaya kadar bakmadım.

Edward bifteğinden bir lokma kesti.

"Eğer onu yersen, üzerine kusarım."

Gülümsedi, çatalını bıraktı. Bana baktı. Yüzü her zaman olduğu gibi ifadesizdi. Filmden hoşlandı mı, yoksa iğrendi mi, bilemiyordum. "Şimdi bana sorularını sorabilirsin," dedi. Sesi her zamanki gibiydi. Hoş ve açık dürtülerden etkilenmemişti.

"Yüce İsa, bu şeyi nereden buldun."

"Bir müşteriden."

"Sana neden verdi?"

"Kadın, onun kızı."

"Aman Tanrım, lütfen adamın bunu seyrettiğini söyleme."

"Gördüğünü biliyorsun. Sonuna kadar seyretmese, beni niye kiralasın? Pek çok insan kızlarının sevgililerini öldürtmek için adam kiralamaz."

"Seni, bu ikisini öldürmen için mi kiraladı?"

Edward başı ile onayladı.

"Peki, bunu bana neden seyrettirdin?"

"Çünkü bana yardım edeceğini biliyorum."

"Ben bir kiralık katil değilim, Edward."

"Sadece bana onları tanımam için yardım et. Gerisini hallederim. Şarap içmemin bir sakıncası var mı?"

Başımla onayladım.

Şarabından bir yudum aldı. Koyu renkli sıvı, bardağın içinde döndü, filmi seyretmeden öncekinden çok daha kırmızı görünüyordu. Zorla yutkunup başka tarafa baktım. Kusmayacaktım. Kusmayacaktım.

"Alfred'i nerede bulabilirim?"

"Hiçbir yerde," dedim.

Şarap bardağını dikkatlice tepsiye koydu. "Anita, beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Kıza ne yaptıklarını gördükten sonra bana yardım edeceğini düşünüyordum."

"Zorluk çıkartmıyorum. Bu film gördüğüm en kötü şey ve çok fazla şey gördüm. Alfred'i bulmakta biraz geç kaldın."

"Nasıl geç kaldım?"

"Onu dün gece öldürdüm."

Yüzünde bir gülümseme yayıldı, güzel görünüyordu. "Her zaman işimi kolaylaştırıyorsun. "

"İsteyerek olmuyor."

Omuz silkti. "Paranın yarısını ister misin? İşin yarısını sen yaptın. "

Başımı iki yana salladım. "Para için yapmadım."

"Bana neler olduğunu anlat."

"Hayır."

"Neden?"

Ona baktım. "Çünkü sen likantropları avlıyorsun, istemeden bir tanesini sana vermek istemem."

"O leoparadam da ölmeyi hak ediyor."

"Buna sözüm yok. Gerçi, teknik olarak, kızı o öldürmedi."

"Babası ikisini de istiyor. Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır, sanırım yapamam."

"O zaman bana diğer adamı da teşhis etmemde yardımcı olacak mısın?"

"Belki." Ayağa kalktım. "Birisini aramam gerekiyor. Başka birisinin de filmi görmesi gerek. O, benim olduğumdan, çok daha fazla yardımcı olabilir."

"Kim?"

Başımı iki yana salladım. "Önce bir bakalım, gelecek mi?"

Edward, yavaşça başıyla onayladı, sanki neredeyse sadece boynunu eğmişti. "Nasıl istersen."

Richard'ın numarasını ezbere çevirdim. Telesekreteri çıktı. "Ben, Anita, eğer oradaysan telefonu aç. Bu çok önemli." Telefonu hiç kimse açmadı.

"Lanet olsun."

"Evde değil mi?" diye sordu Edward.

"Sende Kaçık Kafe'in numarası var mı?"

"Evet."

"Söyle."

Numarayı yavaşça söyledi, ben de çevirdim. Telefonu bir kadın açtı. Raina değildi. "Kaçık Kafe, ben Polly, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Richard'la konuşmam gerekiyor."

"Özür dilerim, burada o isimde bir garson çalışmıyor."

"Bak, dün gece Marcus'un konuğuydum. Richard'la konuşmam gerekiyor. Acil bir durum."

"Bilmiyorum. Yani, şimdi hepsi arka odada çok meşguller."

"Bak, Richard'ı hemen telefona çağır."

"Marcus rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

"Polly'di değil mi? Bak on üç saatten fazla süredir ayaktayım. Eğer Richard'ı telefona çağırmazsan, oraya gelip şahsen kıçını dağıtacağım. Beni anlıyor musun?"

"Siz kimsiniz?" Biraz alınmış gibiydi ama hiç korkmuşa benzemiyordu.

"Anita Blake."

"Ah. Richard'ı çağırıyorum, hemen, Anita, hemen şimdi," dedi. Sesinde, daha önce olmayan bir panik havası vardı. Beni beklemeye aldı. Melodileri garip bir espri anlayışı olan birisi seçmişti. '*Ay* ışığı ve Gülle'", 'Mavi *Ay*', '*Ay* Işığı Sonatı'. Her şarkıda ay teması vardı. Telefon açıldığında 'Miami üzerinde Ay'ın yarsındaydık.

"Anita, benim. Neler oluyor?"

"Ben iyiyim, sadece bir şeyi görmeni istiyorum."

"Bana ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bunu sıkıcı olduğunu biliyorum ama telefonda söyleyemem."

"Beni görmek için bahane uydurmadığından eminsin, değil mi?" Sesinden sataştığı belliydi.

Çok uzun bir gece olmuştu. "Benimle buluşabilecek misin?"

"Elbette. Neler oluyor? Sesin çok kötü geliyor."

"Kucaklanmaya ve hayatımın son bir saatinin silinmesine ihtiyacım var. Buraya geldiğinde ilkini halledebilirsin ama diğeri ile yaşamak zorundayım."

"Evde misin?"

"Hayır." Yan gözle Edward'a baktım, elimle ahizeyi kapatıp. "Onu otele çağırabilir miyim?"

Başı ile onayladı.

Richard'a oteli tarif ettim ve numarasını verdim. "Olabildiğince çabuk orada olacağım." Biraz tereddüt edip, "Polly'e ne dedin? Kız neredeyse kriz geçirecek."

"Seni telefona çağırmıyordu."

"Sen de onu tehdit mi ettin?"

"Evet."

"Boş bir tehdit miydi?"

"Öyle sayılır."

"Dominant sürü üyeleri, altlarındakilere, boş tehditler savurmazlar.

"Ben sürü üyesi değilim."

"Dün geceden sonra dominant oldun. Sana başıboş bir dominant likantrop muamelesi yapıyorlar."

"Bu da ne demek?"

"Eğer birisinin kıçını dağıtacağını söylersen, sana inanırlar, demek."

"Ah, özür dilerim."

"Benden özür dileme, Polly'den dile. Sen onu rahatlatmadan ben gelmiş olurum."

"Telefonu ona verme, Richard."

"Tehdit etmeye bu kadar meraklı olursan böyle olur işte. İnsanlar senden korkar."

"Richard..." Telefondan hıçkıran bir kadın sesi duyuldu.

On beş dakikamı ağlayan bir kurtadama ona zarar vermeyeceğime ikna etmek için harcadım. Hayatım, benim için bile, garip bir hâl alıyordu.

ON DOKUZ

Richard yanılmıştı. Ben, Polly'i telefonda sakinleştirirken, gelip kapıyı çalmamıştı. Polly, kabalığında ötürü onu affettiğim için o kadar çok müteşekkirdi ki, artık beni utandırmıştı. Telefondan itaatkârlık dalgaları akıyordu. Telefonu kapattım.

Edward bana sırıtıyordu. Yumuşak sandalyelerden birisine geçmişti. "Neredeyse yirmi dakikanı bir kurtadamı ona zarar vermeyeceğine ikna etmek için mi geçirdin?"

"Evet."

Gülüşü ani ve güçlüydü. Gülümsemesi kayboldu, yüzünde geriye aydınlık bir parlaklık kaldı. Gözleri espriden daha karanlık bir şeyle parlıyordu. Ne düşündüğünden emin değildim ama bu hoş birşey değildi.

Koltukta kaydı, kafasının arkası sırt dayama yerindeydi, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Çok rahat görünüyordu. "Nasıl oldu da, etraftaki bütün kurtadamcıkların yüreklerine korku saldın?"

"Sanırım, birisinin gelip ateş edip içlerinden birisini öldürmesine alışkın değiller. En azından ilk karşılaşmada."

Gözleri karanlık bir espri ile fokurdadı. "Daha ilk gecende oraya gidip birisini mi öldürdün? Kahretsin, Anita, ben oraya üç kere gittim ve daha hiç kimseyi öldürmedim."

"Ne kadar zamandır şehirdesin?"

Bana uzun bir süre baktı. "Bu öylesine bir soru mu yoksa bilmen gerekiyor mu?"

Bir anda, Edward'm, sekiz likantropu hiç iz bırakmadan öldürebileceğini fark etmiştim. Bunu yapabilecek bir insan varsa, oydu.

"Bilmem gerekiyor," dedim.

"Yarın, bir hafta olacak." Gözleri boşladı. Gözleri dün geceki şekil değiştiricilerinkiler kadar soğuk ve uzaktı. "Elbette, sözüme güvenmek zorundasın. Gidip otel kayıtlarını inceleyebilirsin ama otel değiştirmiş olabilirim."

"Bana neden yalan söyleyeceksin ki?"

"Çünkü hoşuma gidiyor," dedi.

"Yalanlar hoşuna gitmiyor."

"Ne hoşuma gidiyor?"

"Benim bilmediğim bir şeyi bilmek."

Hafifçe omuz silkti, kolay bir hareket değildi, koltuktan kaydı. Bunu çok estetik bir hareketmiş gibi yaptı. "Çok bencilsin."

"Bu sadece benim için geçerli değil. Sadece zevk olsun diye bir şeyleri gizliyorsun."

O zaman gülümsedi, yumuşak, tembel bir gülümsemeydi bu. "Beni iyi tanıyorsun."

Bir arkadaşız diyecektim ama gözlerindeki bakış beni durdurdu. Bakışları biraz fazla dikkatliydi. Sanki beni daha önce gerçekten hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Edward?"

"Beni bir hayli zorlayabileceğini."

"Bu da ne demek."

"Zor işleri ne kadar çok sevdiğimi bilirsin."

Ona baktım. "Kimin daha iyi olduğunu öğrenmek için, üzerime saldırmaktan mı bahsediyorsun?" Soru gibi söylemiştim. İstediğim cevabı vermedi.

"Evet."

"Neden?"

"Bunu yapamam. Beni tanıyorsun; para yoksa, öldürme de yok ama olsaydı çok... ilginç olurdu."

"Beni korkutma, Edward."

"Şu an ilk defa, acaba sen kazanabilir misin, diye düşünüyorum."

Beni korkutuyordu. Ben silahlıydım, o değilmiş gibi görünüyordu ama Edward her zaman silahlı olurdu. "Bunu yapma, Edward."

Çabuk bir hareketle kalktı. Elim silahıma gitti. Onun koltukta doğrulmak dışında başka bir şey yapmadığını fark ettiğimde silah kılıfından yarısına kadar çıkmıştı. Nefesimi titreyerek verip silahı yerine yerleştirdim. "Benimle oynama, Edward. Eğer yaparsan birimizin canı yanabilir."

Ellerini yana açtı. "Artık oyun yok. Sadece hangimizin daha iyi olduğunu bilmek istiyorum, Anita ama seni öldürecek kadar çok değil."

Elimi gevşettim. Eğer Edward bu gece beni öldüreceğini söyleseydi, bunu gerçekten kast ederek söylerdi. Edward böyle konularda centilmence davranmayı severdi. Kurbanlarını şaşırtmak, işini çok kolaylaştırıyordu.

Kapı çaldı. Ben sıçradım. Gergin mi? Kim, ben mi? Edward orada, sanki duymamış gibi oturuyordu, korkutucu gözleriyle bana bakıyordu. Kapıya gittim. Richard'dı. Kollarını bana doladı, ben de ona izin verdim. Göğsüne yaslandım, Richard'ın vücuduna bu kadar yakınken silahımı çok hızlı çekemeyeceğimin gayet farkındaydım.

Önce ben çekilip onu içeri çektim. Şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Başımı iki yana salladım. "Edward'ı haturladın mı?"

"Anita, bana hâlâ Richard'la çıktığını söylememiştin." Edward'ın sesi hoş ve normaldi, sanki beni öldürmenin nasıl bir

şey olacağını düşünülüyormuş gibiydi. Yüzü açık ve dost canlısıydı. Elini uzatıp odayı kat etti. Harika bir oyuncuydu.

Richard elini sıktı, biraz şaşırmış görünüyordu. Yan gözle bana baktı. "Neler oluyor, Anita?"

"Filmi hazırlar mısın?"

"Eğer oynarken yemek yememe izin verirsen. Etim soğuyor," dedi Edward.

Zorla yutkundum. "Filmi daha önceden görmüştün ve yine de biftek sipariş ettin. Neden?"

"Belki seyrettikten sonra yemek yiyip yiyemeyeceğini görmek içindir."

"Seni rekabet manyağı piç."

Sadece gülümsedi.

"Ne filmi?" diye sordu Richard.

"Etini ye, Edward. Filmi sen bitirince seyrederiz."

"Bu seni bu kadar rahatsız etti mi?"

"Kapa çeneni ve ye."

Yatağın kenarına oturup etini kesmeye başladı. Et kırmızıydı. İçinden kan sızıyordu. Banyoya doğru ilerledim. Midem bulanmıyordu ama onu o eti yerken görürsem bulanabilirdi.

"Ben gidip banyoda saklanacağım. Eğer bir açıklama istiyorsan, bana orada eşlik edebilirsin," dedim.

Richard, önce Edward'a sonra bana baktı. "Neler oluyor?"

Onu banyoya çekip kapıyı arkamızdan kilitledim. Soğuk suyu açıp yüzüme çarptım.

Richard omuzlarımı tutup masaj yaptı. "İyi misin?"

Yüzümden sular damlarken, başımı iki yana salladım. El yordamıyla bir havlu alıp yüzüme bastırıp bir süre tuttum. Edward beni uyarmamıştı çünkü insanları şok etmeyi seviyordu. Ve bir uyarı, darbeyi azaltabilirdi. Richard'ın darbenin ne kadarına dayanmasını istiyordum?

Ona döndüm, havlu hâlâ elimdeydi. Endişeli görünüyordu, tamamen şefkatli bir alâkaydı bu. Öyle görünmesini istemiyordum. Sadece sekiz saat önce mi evet demiştim? Git gide daha çok gerçek değilmiş gibi geliyordu.

"Film bir porno çekimi," dedim.

Şaşırmış göründü. İyi. "Porno mu? Ciddi misin?"

"Kesinlikle," dedim.

"Neden benim görmem gerekiyor?" Sanki kafasında bir düşünce canlanmıştı. "Neden onunla seyrettin?" Sesinde biraz olsun kızgınlık vardı.

O zaman güldüm. Gözlerimden yaş gelinceye kadar güldüm, konuşabilecek kadar nefes alamıyordum.

"Bu kadar komik olan nedir?" Biraz içerlemiş gibiydi.

Nefesim kesilmeden konuşabilecek hale gelince, "Edward'dan kork ama asla onu kıskanma," dedim.

Kahkaha işe yaramıştı. Kendimi iyi hissediyordum, daha az kirli, daha az utanmış, hatta daha az korkmuştum. Ona baktım. Hâlâ mutfakta daha önce yeri boylayan yeşil kazağını giyiyordu. Harika görünüyordu. Benim öyle olmadığımı hatırladım. Üzerime bol gelen, kan lekeli tişörtüm, kotum ve spor ayakkabılarımla, şirinlik oyununda birkaç adım geride kalmıştım. Başımı iki yana salladım. Fark eder miydi? Hayır, iyi vakit geçiriyordum. Oraya geri dönmek istemiyordum. O filmi yeniden seyretmek istemiyordum. Belki de evleneceğim adamla oturup bir porno film seyretmek istemiyordum. Acaba sonunu söylemeli miydim?

İşler ters gitmeye başlamadan önce görecekleri onu heyecanlandırır mıydı? Çok insanca görünen yüzüne baktım, merak ediyordum.

"Filmde, likantroplar ve bir insan var."

"Filmleri satışa hazırlamışlar mı?" dedi.

Şaşırmış görünme sırası bendeydi. "Filmi biliyor muydun? '-leri' dedin, başkaları da mı var?"

"Maalesef," dedi. Duvara dayandı, aşağıya kayıp bağdaş kurup oturdu. Bacaklarını uzatsaydı, banyoda ikimiz için yer kalmayacaktı.

"Açıkla şunu, Richard."

"Raina'nın fikriydi. Bazılarımızın katılması için Marcus'u ikna etti," dedi.

"Sen de..." Söyleyememiştim bile.

Başını iki yana salladı. Göğsümde bir şey rahatladı. "Raina, beni de kamera önüne geçirmeye çalıştı. Kimliğini gizlemesi gerekenler maske kullanıyordu. Ben yapmadım."

"Marcus sana da emretti mi?"

"Evet. Bu lanet filmler sürüde sivrilmemin sebeplerinden bir tanesiydi. Daha üst seviyede olan herkes bana emredebilirdi. Eğer Marcus onay verirse, sana hemen her şeyi yapman için emir verebilirler, yasadışı olmadığı sürece."

"Dur biraz. Filmler yasadışı değil mi?"

"Hayvanlarla ilişkiye girme bazı eyaletlerde yasadışı ama bir şekilde kanunlardaki çatlaklardan faydalanmıştık."

"Yani bu filmlerde yasadışı hiçbir şey olmuyor, öyle mi?" diye sordum.

Bana baktı. "O filmde ki, seni bu kadar korkutan şey nedir?"

"Bu bir cartayı çekme filmi."

Bana sadece baktı, yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu, sanki bir şeyler daha söylememi bekliyordu. Ben bir şey söylemeyince, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Keşke öyle olsaydım."

Başını iki yana salladı. "Raina bile bunu yapmaz."

"Görebildiğim kadarıyla Raina filmde değildi."

"Ama Marcus bunu onaylamaz, bunu yapmaz." Sadece kapıyı ve ayaklarını kullanarak kalktı. Küvetin yanında volta atmaya başladı. Bana sürtünüyor, elini duvara vuruyordu. Duvardan yankılı bir ses çıkıyordu

Döndü, onu daha önce bu kadar sinirli görmemiştim. "Çevrede, bizden başka sürüler de var. Bizim işimiz olmayabilir."

"Filmde Alfred de vardı."

Uzaktaki duvara yaslandı, avuç içlerini yeniden duvara vurdu. "İnanamıyorum."

Edward kapıyı çaldı. "Film hazır."

Richard kapıyı açıp diğer odaya, esen bir fırtına gibi girdi. İlk defa ondan gelen olağandışı enerjiyi hissetmiştim.

Edward'ın gözleri açıldı. "Ona anlattın mı?"

Başımla onayladım.

Oda, televizyondan gelen ışık dışında karanlıktı. "Siz iki muhabbet kuşu yatağı alın. Ben burada otururum." Yeniden koltuğa oturdu, bu sefer dik duruyor, bizi seyrediyordu. "Eğer havaya girerseniz, bana aldırmayın."

"Kapa çeneni de, filmi başlat," dedim.

Richard yatağın kenarına oturdu. Servis masası ve rahatsız edici etler gitmişti. Harika, kusma sebeplerinden bir tanesi eksilmişti. Richard sakinleşmiş gibiydi. Orada otururken yeterince normal görünüyordu. O enerji akışı o kadar temiz bir şekilde yok olmuştu ki, sanki bunu hayal etmiştim. Edward'ın yüzüne baktım. Sanki çok ilginç bir şey yapıyormuş gibi, Richard'a bakıyordu. Hayal etmemiştim.

Işıkları açmayı düşündüm ama yapmadım. Karanlık bu iş için daha uygun gibiydi.

"Edward. "

"Gösteri zamanı," dedi. Düğmeye bastı ve yeniden başladı.

Richard ilk görüntüyü görünce gerildi. Diğer adamı da tanımış mıydı? Sormamıştım, henüz erkendi. Seyretmesi için bıraktım, sonra sorular gelecekti.

Bu pislik oynarken sevgilimle aynı yatakta olmak istemiyordum. Belki de, Richard'ın seks denince ne anladığını ger-

çekten düşünmemiştim. Şekil değiştirmeyi içeriyor muydu? Hayvan formunda birleşme var mıydı? Olmadığını umuyordum ve sormadan nasıl öğrenebileceğimden emin değildim.

Eğer hayvan formunda birleşme sorusuna cevabı evetse, evlilik biterdi.

Sonunda ekranın önünden geçip Edward'ın yanına, diğer koltuğa oturdum. Filmi yeniden seyretmek istemiyordum. Görünüşe göre Edward da istemiyordu. İkimiz de Richard'ın filmi seyredişini seyrettik. Ne görmeyi beklediğimden ya da işin aslı ne görmek istediğimden emin değildim. Edward'ın yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Gözleri yarısına kadar kapanmıştı. Yeniden koltukta kaydı. Uykusu varmış gibiydi ama öyle olmadığını biliyordum. Edward'ın gerçekten uyuduğundan bile emin değildim.

Richard tek başına seyretti. Yatağın tam köşesinde oturuyordu, elleri birbirine kenetlenmiş, omuzları çökmüştü. Gözleri televizyonun ışığıyla parlıyordu. Neredeyse yüzünden yansıyan görüntüden olanları görebilecektim. Üst dudağında ter birikmişti. Silerken, ona baktığımı gördü. Utanmış göründü, sonrada sinirli.

"Beni seyretme, Anita." Sesi duygudan daha fazla bir şeyle tıkanmıştı, belki de daha az bir şeyle.

Edward gibi uyuyor numarası yapamazdım. Ne halt edecektim? Ayağa kalkıp banyoya gittim. Ekrana bakamamaya özen gösterdim ama önünden geçmem gerekiyordu. Yürürken, Richard'ın hareketlerimi izlediğini hissediyordum. Sırtımdaki gözleri, tenimi kaşındırdı. Bir anda terleyen avuç içlerimi kotuma sildim. Ona bakmak için yavaşça döndüm.

Filme değil bana bakıyordu. Yüzünde hiddet vardı -kızgınlık çok hafif kalıyordu- ve nefret. Kızgınlığının bana karşı olduğunu zannetmiyordum. Geriye kim kalıyordu? Raina mı, Marcus mu... kendisi mi?

Kadının çığlığı, bakışlarını filme dönüdürdü. Arkadaşının kadını öldürüşünü seyrederken, yüzünü seyrettim. Yüzünde hiddet belirmeye başladı, ağzından anlamsız bir çığlık döküldü. Yataktan dizleri üzerine kaydı, elleriyle yüzünü kapattı.

Edward ayağa kalkmıştı. Gözucuyla hareketini görmüştüm, sihir gibi elinde belirmiş bir silah tutuyordu. Ben de Browning'i çektim. Richard'ın dizleri üzerindeki bedeninin üzerinden birimize bakıyorduk.

Richard, neredeyse cenin pozisyonuna gelmiş, dizleri üzerinde ileri geri sallanıyordu. Ekrandan et parçalama sesleri geliyordu. Şaşkın yüzünü kaldırıp ekrana baktı, bana doğru emekledi. Ben yolundan çekildim, o da müdehale etmedi. Banyoya gidiyordu.

Kapıyı çarptı, birkaç saniye sonra kapının arkasından kusma sesleri geldi.

Odanın ortasında Edward'la karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk. Silahlarımız hâlâ dışarıdaydı. "Silahına en az benim kadar hızlı uzanıyorsun. İki sene önce böyle değildin?"

"Son iki sene biraz sert geçti," dedim.

Gülümsedi. "Pek çok insan beni karanlıkta hareket ederken görmez."

"Gece görüşüm mükemmeldir," dedim.

"Bunu aklımda tutacağım."

"Bunu bu gecelik burada bırakalım, Edward. Bu gece bununla uğraşamayacak kadar yoruldum."

Başını bir kere yukarı aşağı salladı ve silahı beline yerleştirdi. "Silah oradan çıkmamıştı," dedim.

"Evet, öyle," dedi.

Browning'i kılıfına yerleştirip banyo kapısını çaldım. Açıkçası, tam olarak sırtımı dönmemiştim. O anda, Edward'ın arkamda olmasından pek rahat değildim.

"Richard iyi misin?"

"Hayır," sesi derinden, hırıltılı geliyordu.

"İçeri gelebilir miyim?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Gelsen iyi olur," dedi sonra.

Kapıyı yavaşça açtım, ona çarpmasını istemiyordum. O
 hâlâ klozetin önünde diz çökmüştü, başını eğmişti, saçları yüzünü gizliyordu. Kusmuğun tatlı, keskin kokusu havaya yayılmıştı.

Kapıyı kapatıp arkasına yaslandım. "Yardım edebilir miyim?"

Başı ile reddetti.

Saçını diğer yana taradım. Sanki onu yakmışım gibi benden uzaklaştı. Köşeye sinince durdu, duvar ile küvet arasında hapsolmuştu. Yüzündeki ifade vahşi ve panik içindeydi.

Önünde diz çöktüm.

"Lütfen, bana dokunma!"

"Tamam, sana dokunmayacağım. Şimdi söyle, ne oldu?"

Bana bakamıyordu. Gözleri odada dolaştı, bir şeye bakmıyordu, kesinlikle bana bakmamaya çalışıyordu.

"Konuş benimle, Richard."

"Marcus'un biliyor olabileceğine inanmıyorum. Biliyor olamaz. Buna kesinlikle izin vermez."

"Raina bunu ondan habersiz yapmış olabilir mi?"

Başı ile onayladı. "O tam bir orospudur."

"Fark ettim."

"Marcus'a söylemem gerekiyor. İnanmayacaktır. Filmi görmek isteyebilir." Kelimeleri neredeyse normaldi ama sesi hâlâ nefes nefese, ince ve panik içindeydi. Eğer böyle devam ederse nefesi kesilecekti.

"Yavaş, derin nefes al, Richard, her şey yolunda."

Başını iki yana salladı. "Değil. Bizi en kötü halimizde gördüğünü zannediyordun." Yüksek, tükürmeye benzer bir ses çıkarttı. "Ah, Tanrım, şimdi gerçekten gördün."

Rahatlatmak, bir şeyler yapmak için ona uzandım. "Bana dokunma!" Bana bağırmıştı. Geri çekildim, sırtım diğer du-

vara dayanınca durdum. Odadan çıkmadan gidebileceğim en uzak mesafe buydu.

"Sana neler oluyor?"

"O şeyi gördükten sonra, seni arzuladım, şimdi, hemen, burada. "

"Bu seni tahrik mi etti?" Soru şeklinde sormuştum.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi.

"Sizin seks anlayışınız bu mu, yani öldürme değil, öncesi?"

"Olabilir ama güvenli değil. Hayvan formunda bulaşıcıyız. Bunu biliyorsun."

"Ama bu tahrik edici," dedim

"Evet." Bana doğru emekledi ve ben ondan çekindiğimi hissettim. Dizleri üzerinde doğrulup bana baktı. "Ben sadece bir erkek değilim, Anita. Neysem oyum. Diğer yarımı kelimenin tam anlamıyla kucaklamanı beklemiyorum ama onu görmen gerekiyor. Ne olduğumu bilmen gerekiyor yoksa ilişkimiz yürümez." Yüzümü inceledi. "Yoksa fikrini değiştirdin mi?"

Ne diyeceğim bilemiyordum. Gözleri artık vahşice bakmıyordu. Koyulaşıp derinleşmişlerdi. Bakışlarında, yüzünde dehşet ile ilgisi olmayan bir sıcaklık vardı. Emekleme pozisyonu aldı, bu onu bana yaklaştırdı. Benden birkaç santim uzaktaki yüzüne baktım. Uzun, titrek bir şekilde iç çekti ve enerjisi tenimi karıncalandırdı. Nefesim kesildi. Diğer yönü tenime çarpan bir dalga gibiydi. Dalga görünmez bir el gibi beni duvara itti.

Bana doğru eğildi, dudakları neredeyse dokunuyordu, sonra yana kaydı. Nefesini yanağımda sıcaklık olarak hissediyordum. "Nasıl olacağını düşün. Ben içindeyken, gücün teninde dolaştığım hissederek sevişmenin nasıl olacağını."

Ona dokunmak istiyordum ama dokunmaya korkuyordum. Yüzümü görecek kadar uzak, ona değecek kadar yakın

bir mesafeye geri çekildi. "Çok güzel olurdu." Dudakları benimkilere sürtündü. Sonraki kelimeleri ağzımın içine bir sırmış gibi fısıldadı. "Bütün bu arzu, o kadını kan ve ölüm için-

de görüp korkusunu hayal ettiğim için geliyor."

Sanki birisi iplerle onu yukarı çekmiş gibi ayağa kalktı. Büyü gibi hızlıydı. Alfred'in dün geceki hareketleri onun yanında yavaş kalmıştı. "Ben buyum, Anita. İnsan taklidi yapamam. Bu işte Marcus'tan daha iyiyim ama bu sadece bir oyun. "

"Hayır." Ama sesim sadece bir fısıltıydı.

Duyabileceğim kadar yüksek bir şekilde yutkundu. "Gitmem gerek." Elini bana uzattı. Ben burada otururken, kapıyı bana çarpmadan açamayacağını fark ettim.

Eğer elini reddedersem işin biteceğini biliyordum. O bir daha asla sormazdı ve ben de asla evet demezdim. Elini tuttum. Derin bir nefes verdi. Teni çok sıcaktı, neredeyse yanıyordu. Teni koluma küçük şok dalgaları yolluyordu. Oda içinde, gücünü serbest bırakmışken ona dokunmak, kelimelerin ötesindeydi.

Elimi dudaklarına doğru kaldırdım. Elimi öpmeye ya da yumulmaya çalışmadı, yanağını okşadım, dilini bileğimin üzerinde gezdirdi. Elimi o kadar garip bir şekilde itti ki, geriye doğru sendeledim. "Buradan gitmem gerekiyor, hem de hemen." Yüzü yeniden terlemişti.

Yeniden odaya geri döndü. Bu sefer ışıklar yanıyordu. Edward koltukta oturuyordu, elleri kucağındaydı. Görünürde bir silah yoktu. Ben banyo kapısında durup, Richard'ın gücünün, uzun süre bir yerde hapsolmuş suyun akışı gibi otel odasını doldurduğunu hissettim. Edward silahına uzanmamak için büyük çaba sarfetti.

Richard kapıya doğru ilerlerken, neredeyse gücünün dalgalar halinde havaya yayılışını hissedebiliyordunuz. Eli kapı koluna uzanmışken durdu. "Eğer onu yalnız yakalayabilir-

sem, Marcus a anlatacağım. Eğer Raina karışırsa, başka bir şeyler düşünürüz." Bana son bir kere bakıp gitti. Neredeyse onun holden koşarak uzaklaşmasını bekliyordum ama yapmadı. Kendisini çok iyi idare ediyordu.

Edward'la kapın önünde durup köşeden kayboluşunu seyrettik. Bana döndü. "Bununla mı çıkıyorsun?"

Birkaç dakika önce bu bir hakaret olurdu ama tenim hâlâ Richard'ın gücünün artıkları ile titriyordu. Artık rol yapamazdım. Bana evlenme teklif etmişti ve ben de evet demiştim. Ama bunu tam olarak anlayamamıştım. O insan değildi. Gerçekten, açıkça değildi.

Soru, bunun ne çeşit bir fark olduğuydu? Cevap: En ufak bir fikrim bile yoktu.

YİRMİ

Pazar sabahı uyuya kalıp kiliseyi kaçırdım. Eve geldiğimde saat neredeyse sabah yediydi. Saat ondaki ayine yetişmemin imkânı yoktu. Tanrı, kendi ihtiyacı olmasa bile, uyku ihtiyacımı anlayıp affederdi.

Öğleden sonra kendimi Washington Üniversitesi'nde buldum. Dr. Louis Fane'in ofisindeydim, dostları ona Louie derdi. Erken kararan hava, gökyüzünü mor bulutlarla doldurmuştu. Ofisindeki tek pencerenin aralıklarından gökyüzü, bulutların arkasındaki parlak bir arka plan gibi görünüyordu. Bir pencere alacak kadar yükselmişti. Pek çok doktora sahibinin pencereli bir odası yoktu. Üniversitelerde doktoraların pek değeri yoktu.

Louie arkasını pencereye vermiş oturuyordu. Masa lambasını yakmıştı. Yaklaşan geceye karşı altın renkli sıcak bir aydınlık saçıyordu. Günün son ışığı altında oturuyorduk, ortam olduğundan daha özelmiş gibiydi. Karanlığa karşı son bir direniş. Tanrım, bugün çok melankoliktim.

Louie'nin odası düzenli ama doluydu. Bir duvar, tavandan yere, kitap raflarıyla kaplıydı; biyoloji ders kitapları, doğa ile ilgili makaleler ve James Herriot'un* eksiksiz serileri ile do-

* James Herriot: Hayvanlar alemi ile ilgili pek çok kitap yazıp televizyon programı yapmış, İngiliz veteriner.

luydu. Diplomasının asılı durduğu duvarda, cam içine yerleştirilmiş bir Küçük Kahverengi Yarasa vardı. Kapısında, kuş yeni satan yerlerde astıklarına benzeyen bir yarasa tanıtım posteri vardı. Bilirsiz, 'Doğu Missouri'de Yaygın Kuşlar.' Lo-
me'nin doktora tezi Küçük Kahverengi Yarasa'nın, insanların yaşadığı çevreye uyumu hakkındaydı.

Raflarında, deniz kabukları, taşlaşmış bir tahta parçası, kozalaklar, üzerinde kurumuş yosun olan ağaç kabuğu gibi hatıra eşyaları vardı. Biyoloji eğitimi almış olanların toplayacağı türden ufak tefek şeylerdi.

Louie'nin boyu yaklaşık bir yetmiş beşti, gözleri benimkiler kadar kahverengiydi. Saçları gür ve düzdü, omuzlarının biraz altına kadar uzanıyordu. Richard'ınki gibi modaya uygun değildi. Sanki Louie bir süredir kestirmeye fırsat bulamamış gibiydi. Kare bir yüzü vardı, ince yapılıydı, uysal görünüyordu. Ama bakınca, parmaklarını oynatırken, kollarının altındaki kasların oynadığını görebiliyordunuz. Fareadam olmasa bile onunla bilek güreşi yapmaya yeltenmezdim.

Sadece benimle konuşmak için Pazar günü buraya gelmişti. Benim de boş günümdü.

Aylardır, Richard'la en azından konuşmadan geçirdiğim ilk Pazardı. Richard arayıp buluşmamızı iptal etmişti, sürü meselesi olduğunu söyledi. Soru soracak durumum yoktu çünkü telesekreter ile tartışamazdım. Ben de geri aramadım. Dün geceden sonra onunla konuşmaya hazır değildim.

Bu sabah kendimi aptal gibi hissetmiştim. Tanımadığım birisinin evlenme teklifini kabul etmiştim. Richard'ın bana ne gösterdiğini biliyordum, iç yüzünü ama içinde yepyeni bir dünya vardı ve ben yolculuğa daha yeni başlamıştım.

"Sen ve diğer profesörler, polisin yolladığı ayak izi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bir kurt olduğunu düşünüyoruz."

"Kurt mu? Neden?"

"Kesinlikle büyük bir havhav. Köpek değil ve kurt dışında başka ihtimal yok."

"Havhav ayağının insan ile birleşmiş olduğu durumunu hesaba kattığınız halde bile mi?"

"O zaman bile."

"Peggy Smitz, olabilir mi?"

"Peggy, kendisini çok iyi kontrol ediyordu. Neden birisini öldürsün?"

"Bilmiyorum. Neden birisini öldürmesin?"

Sandalyesinin arkasına yaslandı. Sandalye ağırlığı altında öttü. "İyi bir soru. Peggy sürünün ona elverdiği ölçüde şiddetten uzak dururdu."

"Dövüşmez miydi?"

"Sadece mecbur kalırsa."

"Sürü hiyerarşisinde yüksek bir yerde miydi?"

"Bu soruları Richard'a sorman gerekmez miydi? Kelimenin tam anlamıyla, tahttan bir adım ötede."

Ona sadece baktım. Sanki suçluymuşum gibi gözlerimi kaçırmayacaktım.

"Cennette, bela kokusu alıyorum," dedi.

İmâsını duymamazlıktan geldim. İşler vardı, konuşmamız gereken işler vardı. "Peggy'nin kocası beni görmeye geldi. Onu aramamı istiyordu. Diğer kayıp likantroplardan haberi yoktu. Peggy neden ona söylemedi acaba?

"Pek çoğumuz ilişkilerimizi elimizden geldiğince, olmadığımız bir şeymiş gibi davranarak sürdürürüz. Eminim Peggy kocasıyla sürü işlerini konuşmuyordu."

"Rol yapmak ne kadar zor?"

"Kontrolün ne kadar iyiyse, rol yapmak da o kadar kolay olur."

"Yani yapılabilir."

"Bütün hayatını zombi diriltmiyormuş gibi yaprak geçir-

mek ister misin? O konuda hiç konuşmadan? Kocanın bundan utanmasını ya da iğrenmesini?"

Yüzümün yandığını hissettim. Reddetmek istiyordum. Richard'dan utanmıyordum ya da iğrenmiyordum, sadece rahat da değildim. Karşı çıkabilecek kadar rahat değildim. "İyi bir hayat tarzına benzemiyor," dedim.

"Benzemiyor. "

Odada ağır bir sessizlik vardı. Eğer eteğimdekileri dökeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. Eğer bütün işler sarpa sarıyorsa, işe konsantre olunmalıydı. "Polis bugün cesedin bulunduğu yeri inceledi. Çavuş Storr, birkaç ayak izi dışında ve biraz kandan başka bir şey bulunmadığını söyledi." İşin aslı, cinayetin işlendiği yerin yakınındaki ağaçların altında yeni fişek kovanları bulmuşlardı ama bunu likantrop cemaati ile paylaşmanın serbest olup olmadığını bilemiyordum. Bu, polisin işiydi. İki tarafa da yalan söylüyordum. Bu bir cinayet ya da kayıp davasını yürütmek için iyi bir yol değildi sanki gibiydi.

"Eğer polis ve sürü bildiklerini paylaşırsa, bu davayı çözebiliriz. "

Omuz silkti. "Bu bana düşmez, Anita. Ben sadece bir kızılderiliyim, şef değilim."

"Richard şef ama," dedim.

"Marcus ve Raina hayatta olduğu sürece değil."

"Richard'ın sürünün liderliği için dövüşmesi gerektiğini hiç düşünmemiştim. Bunun Marcus'un kavgası olduğunu zannediyordum. "

Louie güldü. "Eğer Raina'nın, hiç yardım etmeyip Marcus'un yenilmesine göz yumacağını zannediyorsan, kadınla tanışmamışsın derim."

"Onunla tanıştım. Marcus'a yardım etmenin sürü kanunlarına aykırı olduğunu zannediyordum."

Yeniden omuz silkti. "Sürü kanunlarını bilmiyorum ama Raina'yi tanıyorum. Eğer Richard ona biraz yakınlık gösterirse, Marcus'u yenmesine yardım bile eder ama Richard ondan

hoşlanmadığını açıkça beyan etti."

"Richard, şu likantrop porno filmlerinin Raina'nın fikri olduğunu söyledi."

Louie'nin gözleri büyüdü. "Richard sana onlardan bahsetti mi?"

Başımla onayladım.

"Şaşırdım. Bütün bu fikir onu çok utandırmıştı. Raina onunda eşlik etmesi konusunda çok hevesliydi. Sanırım onu baştan çıkartmaya çalışıyordu. Ama Richard kamera karşısında sevişmeyecek kadar içine kapanık."

"Raina filmlerde oynadı mı?"

"Öyle söylüyorlar."

"Bu filmlerde hiç fareadam oynadı mı?"

Başı ile reddetti. "Rafael yasakladı. Bu işi baştan reddeden birkaç gruptan birisiyiz."

"Rafael iyi bir insan."

"Ve iyi bir fare," dedi Louie.

Gülümsedim. "Evet."

"Richard'la aranızda neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun."

"Telesekreterime mesaj bırakmış. Seninle ilgili çok önemli şeyler anlatacağını, söylemiş. Onu gördüğümde, önemli bir şey olmadığını söyledi. Ne oldu?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu son zamanlarda çok sık oluyordu. "Bu Richard'ın meselesi."

"Olayın artık senin seçiminde olduğunu ve konuşmak istemediğini söyledi. Sen de bunun Richard'ın meselesi olduğunu söylüyorsun. Birinizin benimle konuşmasını isterdim."

Ağzımı açtım, kapattım ve iç çektim. Cevabını almak istediğim sorular vardı ama Louie benimle tanışmadan önce Ric-

hard'la arkadaştı. Bağlılık ve onun gibi şeyler devreye girmişti. Ama başka kime sorabilirdim? Irving'e mi? Zaten başı, Richard'la yeterince dertteydi.

"Richard ve Rafael'in, canavarlarını kontrol etmekten bahsettiklerini duydum. Bu bir değişim anlamına mı geliyor?"

Başı ile onayladı. "Evet." Gözlerini kısarak bana baktı. "Eğer Richard'ın canavarından bahsettiğini duyduysan, onu değişmesine çok yakınken görmüşsün demektir. Dün gece ne oldu?"

"Eğer Richard sana anlatmadıysa Louie, sanırım ben de yapamam."

"Fısıltı gazetesi, Alfred'i öldürdüğünü söylüyor. Bu doğru mu?"

"Evet."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi baktı, sonra omuz silkti. "Bu, Raina'nın hiç hoşuna gitmeyecek."

"Marcus da çok sevinmiş gibi durmuyordu."

"Ama Marcus karanlık bir ara sokakta üzerine atlamaz. Ama Raina yapar."

"Bunu bana neden Richard söylemedi?"

"Richard, sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birisi. Sadık, dürüst, yardım sever ve bir şekilde dünyanın en tüylü yavru kurdu. Eğer bir kusuru varsa, o da herkesin sadık, dürüst ve yardım sever olacağım zannetmesi."

"Elbette, Raina ve Marcus'un neler yaptığını gördükten sonra, hâlâ onların iyi insanlar olduğunu düşünmüyordur. "

"Onların iyi olmadıklarını biliyor ama onların kötü olduklarını görmekte zorlanıyor. Ne olursa olsun, Marcus onun alfa erkeği. Richard otoriteye saygı gösterir. Aylardır Marcus'la bir uzlaşma yolu arıyor. Onu öldürmek istemiyor. Marcus, Richard için aynı vicdan azabını yaşamıyor."

"Irving bana Richard'ın, Marcus'u yendiğini, onu öldürebileceğini ama yapmadığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Korkarım, doğru."

"Has siktir."

"Evet, Richard'a yapması gerektiğini söyledim ama daha

önce hiç kimseyi öldürmemiş. Her hayatın değerli olduğunu düşünüyor. "

"Bütün hayatlar değerlidir," dedim.

"Sadece bazı hayatlar, diğerlerinden daha değerlidir," dedi Louie.

Başımla onayladım. "Evet."

"Dün gece Richard senin için değişti mi?"

"Tanrım, çok ısrarcısın."

"Bunun iyi özelliklerimden birisi olduğunu söylemiştin."

"Normal de öyle." Ronnie'nin sataşmaları gibiydi. O da hiç vazgeçmiyordu.

"Senin için değişti mi?"

"Sayılır," dedim.

"Sen de bununla baş edemedin." Düz bir tespitti.

"Emin değilim, Louie. Emin değilim."

"Bir an evvel öğrensen iyi olur," dedi.

"Bence de."

"Onu seviyor musun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Richard'ı kardeşim gibi severim. Eğer onun kalbini söküp tepsi içinde eline geri vereceksen, bunu bilmek isterim. Eğer sen gidersen, geride parçaları toplamasına ben yardım edeceğim."

"Richard'ı incitmek istemiyorum," dedim.

"Sana inanıyorum." Bana sadece baktı. İfadesinde inanılmaz bir huzur vardı, sanki soruya cevap vermem için bütün gece bekleyebilirdi. Louie, benim bütün sabrımdan daha fazlasına sahipti.

"Evet, onu seviyorum. Mutlu musun?"

"Onun tüylü tarafını kabullenecek kadar mı çok seviyor-

sun?" Gözleri bana, sanki kalbimde bir delik açabilecekmiş gibi bakıyordu.

"Bilmiyorum. Eğer insan olsaydı... Has siktir."

"Eğer insan olsaydı, onunla belki de evlenir miydin?" Bu- 193
nu soru şekilde söyleyecek kadar kibardı.

"Belki," dedim. Ama belkisi yoktu. Eğer Richard insan olsaydı, şu an mutlu ve nişanlı bir kadın olurdum. Elbette, bir süredir, benimle çıkmak isteyen, insan olmayan başka bir erkek daha vardı. Jean-Claude, Richard'ın kendisinden daha fazla insan olmadığını söylemişti. Ona inanmamıştım. Ama inanmaya başlıyordum. Görünüşe göre Jean-Claude'a bir özür borçluydum. Ama bunu ona söylemeyecektim.

"Dün ofisime bir yazar geldi, Elvire Drew. Şekil değiştiriciler hakkında bir kitap yazıyormuş. Yasal görünüyor ve iyi bir reklam olur." Kitabın şeklini açıkladım.

"Aslında kulağa hoş geliyor. Ben nerede devreye giriyorum?"

"Tahmin et."

"Fareadam röportajı eksik."

"Tam isabet."

"Kimliğimin ortaya çıkmasını kaldıramam, Anita. Bunu biliyorsun. "

"Senin olman zorunlu değil. İçinizde, onunla buluşmayı isteyecek birileri yok mudur?"

"Etrafa bir sorarım," dedi.

"Sağ ol, Louie." Ayağa kalktım.

O da kalktı ve elini uzattı. Tutuşu sağlamdı ama çok sıkı değildi, olması gerektiği gibiydi. Gerçekte ne kadar hızlı olduğunu, elimi pelte gibi yapmanın onun için ne kadar kolay olabileceğini düşündüm. Yüzümden belli olmuş olacak ki, "Richard'la çıkmaya ara vermek isteyebilirsin. Bu işi çözünceye kadar," dedi.

Başımla onayladım. "Evet, belki."

Bir süre sessiz durduk. Söylenecek bir şey kalmamıştı, ben de çıktım. Hazır cevaplığım gitmişti, iyi bir espri de bulamamıştım. Hava neredeyse kararmıştı ve ben yorgundum. Eve gidip yatağa girip saklanmayı isteyecek kadar yorgundum. Onun yerine Kaçık Kafe'ye gidiyordum. Marcus'u polisle konuşmaya ikna etmeye çalışacaktım. Sekiz kayıp ve bir ölü insan vardı. Bağlantıları olması gerekmiyordu. Ama eğer bir kurtadamsa, Marcus, cinayeti kimin işlediğini biliyor olabilirdi ya da Raina bilirdi. Bana söyler miydi? Belki, belki de hayır ama sormak zorundaydım. Doğru söyleme konusunda, bana, polise olduğundan daha yakınlardı. Canavarların, polisle değil de benimle konuşmaya meyilli olmaları komikti. Canavarların benim yanımda neden bu kadar rahat olduklarını merak etmeye başlıyordum.

Zombileri dilirtip vampirleri infaz ediyordum. Ben kime bulaşıyordum ki?

YİRMİ BİR

Kampus kaldırımından arabama doğru gidiyordum. Bir ışık huzmesinden diğerine geçiyordum. Nefesimden çıkan buhar sokak lambalarının ışığında parlıyordu. Bugün izin günümdü, o yüzden tamamen siyah giyinmiştim. Bert, iş yerinde siyah giymeme izin vermiyordu. Yanlış izlenim verdiğini, çok sert olduğunu, kara büyü yapıyormuşuz gibi görüneceğimizi söylemişti. Eğer biraz araştırma yapsa şeytani ayinlerde kırmızı, beyazın ve diğer birkaç rengin daha kullanıldığını görebilirdi. Dine göre değişiyordu. Sadece siyahı yasaklaması, çok Anglo-Sakson bir yaklaşımdı.

Siyah kot, mavi çizgili, siyah Nike Air, siyah kazak ve siyah trençkot. Silahlarım ve kılıfları bile siyahtı. Bu gece aşırı bir şekilde siyah-beyazdım. Üzerimde gümüş vardı ama kazağın altındaydı; bir haç ve her iki kolumda birer bıçak vardı. Kaçık Kafe'ye gidiyordum. Marcus'u polisle konuşmaya ikna etmeye çalışacaktım. Kayıp likantroplar, Peggy Smith gibi sırlarının bilinmesini istemeyenler bile, artık kötü şöhret tehlikesinden uzaktılar. Ölmüşlerdi. Öyle olmaları gerekiyordu. Sekiz şekil değiştiriciyi istekleri dışında bir yerde tutmanın bir yolu yoktu. En azından canlı olarak.

Polise gitmek, onlara zarar vermezdi ama başka şekil değiştiricilerin hayatını kurtarabilirdi. Kaybolanları en son görenlerle konuşmalıydım. Neden hiçbirisi karşı koymamıştı? Bir ip ucu olmalıydı. Ronnie genelde bu işlerde benden daha iyiydi. Belki yarın çıkıp biraz dedektiflik yapabilirdik.

Acaba Richard da orada mıydı? Öyleyse, ona ne söyleyecektim? Bu düşünce beni durdurdu. Sokak lambaları arasındaki soğuk karanlıkta duruyordum. Richard'ı yeniden görmeye hazır değildim. Ama elimizde bir ceset vardı, belki de daha fazla. Richard'ı görmek istemediğim için kaçamazdım. Bu tamamen korkaklık olurdu.

İşin aslı, sözlümü görmektense, bir vampir sürüsü ile karşılaşmayı tercih ederdim.

Arkamdan sanki tipi gibi bir rüzgâr esti. Saçlarım yüzümde uçuştu. Ağaçlar buz gibi hareketsizdi, rüzgâr yoktu. Arkamı döndüm, Browning elimdeydi. Bir şey sırtıma vurup beni kaldırıma yapıştırdı. Önce kollarımı betona çarpıp düşüşümü yavaşlatmaya çalıştım. Kollarım uyuşup karıncalandı. Ellerimi hissedemiyordum. Başım geriye fırladı.

Sağlam bir darbe alınca bir an hareket edemiyordunuz. Bir daha hareket edip edemeyeceğinizi düşündüğünüz, donuk bir andı.

Sırtımda birisi oturuyordu. Eller paltomu sol taraftan çekti. Kumaşın yırtıldığını duydum. Kollarımı yeniden hissetmeye başlıyordum. Browning'i düşürmüştüm. Yan dönüp Firestar'a uzandım. Kafamı yeniden kaldırıma vurdu. Kafamın içinde bir ışık parladı, yeniden görmeye başladığımda Gretchen'in yüzü, üzerimde gerilmişti.

Saçımı avuçlamış, açı verecek şekilde yana çekmişti. Kazağım omuzdan yırtılmıştı. Gretchen'in ağzı sonuna kadar açıldı; sivri dişler karanlıkta parlıyordu. Çığlık attım. Firestar, vücudumun altında sıkışmıştı. Bıçaklarımdan birisine uzandım ama paltomun ve kazağımın altındaydı. Asla vaktinde ulaşamazdım.

Tiz bir çığlık duyuldu ama benden gelmemişti. Bir kadın kaldırım kenarında durmuş, bağırıyordu. Gretchen, başını kaldırıp onlara tısladı. Kadının yanındaki adam, onu omuzlarından yakalayıp yola doğru itti. Beraber koştular. Akıllıcaydı.

Bıçağı boğazına sapladım. Öldürücü bir darbe olmadığını biliyordum ama onu kaçıracağını zannediyordum. Bana Firestar'a uzanma şansı verebilirdi. Kaçmadı. Bıçağı kabzasına kadar soktum; kan elime akıp yüzüme sıçardı. Bıçak verebileceği kadar zarar vermişti. İkinci bıçak için zaman yoktu. Silah hâlâ altımda sıkışmış durumdaydı. Ağzının bana saldırışını seyretmek için sonsuz zamanım vardı, her şey yavaşlamıştı, öleceğimi biliyordum.

Koyu renkli bir şey, Gretchen'e çarptı, darbenin etkisi onu üzerimden aldı. Nefes nefese kaldırım üzerinde kaldım, gözlerimi kırpıyordum. Firestar elimdeydi. Çıkarttığımı hatırlamıyordum. Tekrar, tekrar, tekrar.

Gretchen'in üzerinde bir fareadam vardı. Koyu renkli ağzı ileri fırladı, dişleri parlıyordu. Gretchen suratından tuttu, ısırmaya çalışan dişleri boğazından uzak tutuyordu. Kıllı pençe, soluk suratını tırmaladı. Kan aktı: Gretchen çığlık attı ve diğer eliyle fareadamın karnını yumrukladı. Darbe, Gretchen'nin bacaklarını faradamın altına sokmasına yetecek zaman verdi, onun nefesini kesti. Bacaklarını ileri itip fareadamı havaya fırlattı. Fareadam, fırlatılmış bir top gibi yuvarlandı.

Gretchen büyü gibi ayağa kalktı. Silahın namlusundan onu görüyordum, hâlâ yerdeydim. Ama o, fareadamın ardından, çalılıların arasında kayboldu. Şansımı kaçırmıştım.

Karanlıkta çalılıların arasından hırlamalar ve ısırma sesleri geldi. Louie olmalıydı. Beni kurtarmaya gelecek fazla fareadam tanımıyordum.

Ayağa kalkınca başım döndü. Sendeleyip bütün gücümü ayakta durmaya harcadım. İlk defa ne kadar kötü yaralandığımı merak ediyordum. Yaralandığımı biliyordum çünkü de-

rimin birinci tabakası soyulunca gelen o iğneleyici, keskin acıyı hissediyordum. Elimi başıma götürdüm, geri çektiğimde kan da vardı. Bir kısmı benimkiydi.

Bir adım daha atmayı denedim ve başardım. Belki çok hızlı ayağa kalkmaya çalışmıştım. Öyle olmasını umuyordum. Bir fareadamın, bir vampir ile baş edip edemeyeceğini bilmiyordum. Ama burada durup öğrenmeyi beklemeyecektim.

Ben ağaçların yanına ulaştığımda, karanlıktan fırlayıp üzerime yuvarlandılar. İkinci defa kaldırımda yatıyordum ama bu sefer sersemlememiştim. Sağ tarafa dönüp kolumu seslere doğru yöneltim.

Hareket çok hızlıydı, gözlerim kaydı. Yeniden netleştiğinde, Gretchen, dişlerini Louie'in boynuna saplamıştı. Louie tiz, vahşi bir ses çıkarttı. Gretchen'i burada böyle yatarken vuramazdım, sadece farenin vücudunu görebiliyordum, kolları ve bacaklarını Louie'ye dolamış ve üzerine çıkmıştı, onu öldürebilecek tek atış sarışın kafası hizasındaydı. Buna cesaret edemezdim. Louie'yi de öldürebilirdim. Bu aklım başındayken bile zor bir atıştı.

Dizlerimin üzerine kalktım. Dünya döndü ve midem ağzıma geldi. Dünya yeniden hareketsiz hale geldiğinde, rahat hâlâ ateş edilebilecek bir şey yoktu. Uzaktaki sokak lambalarının birisinin ışığı, Louie'nin boğazından akan kanı parlatmıştı. Eğer Gretchen'in, Louie'ninki gibi dişleri olsaydı, Louie ölmüştü.

Geretchen'i korkutacağını ümit ederek, yakınlarında bir yere ateş ettim. Korkutmadı. Hemen başının üzerindeki ağaca nişan aldım. Bu, Louie'yi tehlikeye atmadan gelebileceğim en yakın noktaydı. Mermi ağaçta patladı. Gretchen, Louie'nin kanını emerken, tek mavi gözü bana baktı. Ben seyrederken onu öldürecekti.

"Vur onu." Ses, tüylü çenesinin arasından garip çıkmıştı ama Louie'nindi. Ben ona bakarken, gözler kaydı ve kapandı. Son sözleriydi.

Kendimi toparlamak için, derin bir nefes aldım, iki elimle nişan aldım, bir elim diğerini fıncan gibi kavramıştı. O tek soluk gözüne nişan aldım. Gözüm kararmıştı. Tetiği çekmek için, dizlerimin üzerinde görüşümün düzelmesini bekledim. Eğer ateş ederken gözlerim kararırsa, Louie'yi vururdum. Seçeneğim kalmamıştı.

Ya da belki de vardı. "Richard bana evlenme teklif etti ve ben de evet, dedim. Yalanın kokusun alabilirsin. Başka birisi ile evlenmeyi kabul ettim. Bunu yapmamıza gerek yok."

Tereddüt etti. Gözünün içine baktım. Görüşüm netti. Kolum düzgündü, tetiği çektim. Gretchen, Louie'nin boğazını bıraktı, yüzünü, boynundaki tüylerin arkasına kaydırdı, saklanıyordu. Sesi boğuk ama yeterince net geldi. "O küçük silahını kaldır, ben de bunu bırakayım."

Derim bir nefes alıp, silahı, yukarıya kaldırdım. "Onu bırak."

"Önce silah," dedi.

Tek silahımı bırakmak istemiyordum. Bu gerçekten kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ama başka çarem var mıydı? Eğer ben Gretchen olsaydım, silahlı olmamı istemezdim. Diğer bıçağım hâlâ duruyordu ama bü mesafeden işe yaramazdı. Eğer kalbine saplayacak kadar iyi bir atış yapsam bile, yeterli bir darbe olmazdı. O çeşit bir darbeyi, sıyrık gibi kabul edecek bir yaştaydı. Bıçağımı boğazına köküne kadar saplamıştım, bu onu yavaşlamamıştı bile. Beni etkilemişti.

Firestar'ı kaldırıma bırakıp silahsız olduğumu göstermek için ellerim kaldırdım. Gretchen, yavaşça Louie'nin hareketsiz bedeninin arkasında doğruldu. Gretchen onu destekliyor olmasa, Louie arkaya yuvarlanırdı. Hareketlerinde beni endişelendiren bir gevşeklik vardı. Çok mu geç kalmıştım? Acaba bir vampirin ısırığı, gümüş ile aynı etkiyi mi yapıyordu?

Vampir ile birbirimize bakıyorduk. Bıçağım boğazından, ünlem işareti gibi sarkıyordu. Çıkarmaya tenezzül bile etme-

mişti. Yüce İsa. Ses tellerini ıskalamış olmalıydım yoksa konuşamazdı. Vampirizmin bile sınırları vardı. Gözlerinin içine bakıyordum. Hiçbir şey olmuyordu. Her hangi birisinin gözlerinin içine bakmak gibiydi. Öyle olmaması gerekiyordu. Belki de gücünü kullanmıyordu? Yok canım.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Gel de kendin bak."

"Hayır, sağ ol." Eğer Louie ölmüşse, benim ölümüm bunu değiştirmezdi.

Gülümsedi. "Şu haberleri bir daha söylesene."

"Richard bana evlenme teklif etti ve ben de evet dedim."

"Bu Richard'ı seviyor musun?"

"Evet." Tereddüt edilecek zaman değildi. Başını yukarı aşağı sallayarak kabul etti. Sanırım doğruydu, sürpriz, sürpriz.

"Jean-Claude'a da söyle ve ikna olayım."

"Ona söylemeyi planlıyordum.

"Bu gece."

"Tamam, bu gece.

"Yalan. Ben gider gitmez, yaralarını saracaksın, tabii onunkileri de ve Jean-Claude'a söylemeyeceksin."

Küçük, beyaz bir yalan bile söyleyemiyordum, has siktir. "Ne istiyorsun?"

"Bu gece Suçlu Zevkler'de olacak. Oraya git ve söyle. Seni bekliyor olacağım."

"Her hangi bir şey yapmadan önce, onun yaraları ile ilgilenmem gerekiyor," dedim.

"Onunla ilgilen ama şafak sökmeden Suçlu Zevklere gel, yoksa ateşkes biter."

"Neden Jean-Claude'a kendin söylemiyorsun?"

"Bana inanmaz."

"Ona yalan söylemediğini anlar."

"Benim doğru olduğuna inanmam, bunu gerçek yapmı-

yor. Ama senden doğrunun kokusunu alır. Eğer orada değilsem beni bekle. Başka birisini sevdiğini ona söylerken orada olmak istiyorum. Yüzünün dağılışını seyretmek istiyorum."

"Tamam, şafaktan önce orada olurum."

Louie'nin vücudunun üzerinden atladı. Sağ elinde Browning'i tutuyordu, namlusundan kavramıştı, ateş etmek için değil, benden uzak tutmak için almıştı. Bana doğru yaklaşıp yerden Firestar'ı aldı, gözlerini üzerimden ayırmamıştı.

Boğazındaki bıçaktan kan süzüldü. Kan, yere ağır bir damla olarak sıçradı. Gözlerim büyürken, gülümsedim. Böyle şeylerin onları öldürmeyeceğin biliyordum ama canının yandığını düşünüyordum. Belki de bıçakları sırf alışkanlıktan çıkartıyorlardı. Gertchen'i rahatsız etmediği çok belliydi.

"Bunları, ona söyledikten sonra geri alabilirsin," dedi.

"Beni öldürmesini umuyorsun," dedim.

"Pek göz yaşı dökeceğimi sanmam."

Harika. Gertechen geriye bir adam attı, sonra bir tane daha. Ağaçların yanında durdu, karanlıkta soluk bir şekildi. "Seni bekleyeceğim, Anita Blake. Bu gece beni hayal kırıklığına uğratma."

"Orada olacağım," dedim.

Kanlı dişlerini göstererek gülümsedi, geriye bir adım daha attı ve gitti. Bir zihin oyunu olduğunu düşünüyordum ama bir esinti de oldu. Ağaçlar, sanki fırtınaya tutulmuş gibi sallandılar. Yukarı bakınca bir şey görür gibi oldum. Kanat yoktu, yarasa değildi ama... bir şeydi. Gözlerimin bir anlam çıkartamadığı ya da çıkartmadığı bir şeydi.

Rüzgâr dindi ve kış karanlığı yeniden mezarlık kadar sessizleşti. Uzaktan siren sesi geliyordu. Sanırım çift, polisi aramıştı. Onları suçladığımı söyleyemezdim.

YİRMİ İKİ

Dikkadice ayağa kalktım. Dünya dönmedi. Harika. Lome'ye doğru yürüdüm. Çimenlerin üzerinde, fare-adam formunda, karanlıkta hareketsiz yatıyordu. Diz çöktüm, yeniden başım döndü. Bank vaziyetinde, baş dönmesinin geçmesini bekledim. Dünya yeniden hareketsiz olunca, elimi tüylerle kaplı göğsüne koydum. Göğsü elimin altında yükselip alçalınca, derin bir 'oh' çektim. Canlıydı, nefes alıyordu. İnanılmaz.

İnsan formunda olsa yarasını kontrol ederdim. Hayvan formunda, kanma dokunmanın likantropiyi bulaştıracağına neredeyse emindim ama yüzde yüz değildim. Ayda bir tüylenmeden de yeterince derdim vardı. Ayrıca eğer bir hayvan seçecek olsaydım bu fare olmazdı.

Sirenler yaklaşıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kötü yaralanmıştı ama Richard'ın daha kötü bir yarayı iyileştirdiğini görmüştüm. Ama iyileşirken tıbbi yardıma ihtiyacı olmuş muydu? Bilmiyordum. Louie'yi çalıların arasına saklayabilirdim ama o zaman onu ölüme mi terk etmiş olurdum? Polisler onu böyle görürse sırrı açığa çıkardı. Sırf bana yardım ettiği için hayatı kararırdı. Bu doğru bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Sivri burnundan uzunca bir soluk aldı. Vücudu titredi. Tüyler, geri çekilen gel-git gibi, azalmaya başladı. Garip fareye benzeyen uzuvları düzelmeye başladı. Bacakları düzeldi. İnsan formunun, buz tutmuş bir nesnenin eriyişi gibi, tüylerin arasından yükselişim seyrettim.

Louie, koyu renkli çimenlerin üzerinde solmuş, çıplak ve bir hayli insan halinde yatıyordu. Değişimin tersten oluşunu daha önce hiç görmemiştim. Hayvan formuna dönüşmek kadar inanılmazdı ama daha az korkutucuydu, belki de elde edilen sonuç yüzündendi.

Boynundaki yara vampir ısırığından çok hayvan ısırığına benziyordu, dersi yırtılmıştı ama izlerin ikisi daha derindi, sivri dişlerin işiydi. Artık yaranın üzerinde kan yoktu. Ben bakarken kan yeniden akmaya başladı. Karanlıkta bakarken çok emin değildim ama sanki yara şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Nabzını kontrol ettim, düzenli ve güçlüydü ama ben nereden bilebilirdim? Doktor değildim.

Sirenler susmuştu ama ışıklar, karanlık ağaçların üzerinde rengarenk parlıyordu. Polisler geliyordu ve ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Başım biraz düzelmiş gibiydi. Görüşüm netti. Baş dönmesi gitmiş gibiydi. Elbette, ayağa kalkmaya çalışmamıştım. Onu ilk yardım usulü taşıyabilirdim; çok hızlı olmazdı, çok uzağa götüremezdim ama yapabilirdim. Isırık izleri küçülüyordu. Lanet olsun, sabah olmadan iyileşecekti. Polislerin onu böyle görmesine izin veremezdim ve onu burada da bırakamazdım. Likantropların soğuktan donup donmayacaklarını bilemiyordum ama bu gece şanslı gecem değildi.

Onu paltomla örttüm, kaldırırken paltoyla sardım. Bazı narin yerlerinin donmasını istemiyordum. Öylece bir el ya da ayak parmağı kaybedebilirdiniz.

Derin bir nefes alıp onu omzuma yerleştirdim ve doğruldum. Dizlerim, onu kaldıracak güçte değilmiş gibiydi. Ama

ayağa kalktım ve gözüm karardı. Öylece durmuş, bir anda harekete geçmiş dünyada dengede durmaya çalışıyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm. Fazladan ağırlık canımı yakmıştı.

Polisler geliyordu. Eğer buradan hemen gitmezsem, vazgeçmem gerekecekti. Vazgeçmek, sık yaptığım bir şey değildi. Tek dizimin üzerinde durup son bir kere daha yüklendim. Dizlerim sızlıyordu ama ayaktaydım. Gözlerimin önünden siyah dalgalar geçiyordu. Bir süre durup geçmesini bekledim. Baş dönmesi bu sefer o kadar kötü değildi. Mide bulantısı daha kötüydü. Daha sonra kusabilirdim.

Kaldırımda kaldım. Karda kendime pek güvenmiyordum. Küçük bir koru, beni arama ışığından korumuştu. Kaldırım bir binanın etrafından dolaşıyordu. Binanın etrafından dolaşırsam, arabama ulaşabilirdim. Gözlerim kararıp düzelirken, araba kullanmak iyi bir fikir değilmiş gibiydi ama polislerden uzaklaşamazsam, bütün bu çaba boşa giderdi. Arabaya ulaşmalıydım. Louie'yi buradan uzaklaştırmalıydım.

Arkamı dönüp fenerlerin alanı araştırıp araştırmadığına bakmadım. Arkama bakmanın bana bir faydası olmazdı ve Louie omuzlarımdayken, dönmek çok yorucuydu. Bir adımımı, diğerinin önüne attım, bina önümüzde duruyordu. Polisler ağaçlara ulaştılarsa bile, biz uzaklaşmıştık. Gelişme kaydetmiştik. Harika.

Bina duvarı, sol tarafımda abide gibi yükseliyordu. Binanın köşesine olan mesafe git gide artıyor gibiydi. Bir adımımı, diğerinin önüne attım. Eğer sadece yürümeye konsantre olursam, bunu yapabilirdim. Louie git gide hafifliyor gibiydi. Bu doğru değildi. Yoksa bayılmak üzereydim de bunu fark edemiyor muydum?

Başımı kaldırınca binanın köşesine geldiğimi gördüm. Burada biraz zaman kaybetmiştim. Bu kötüye işaretti. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden emindim. O kadar kötü olamazdı, yoksa bayılırdım, değil mi? Buna neden inanmamıştım?

Louie'nin bacaklarını binaya çarpmamaya dikkat ederek köşeyi döndüm. Olması gerektiğinden daha fazla dikkat etmem gerekti.

Polis ışıkları karanlığın içinde dolaşıyordu. Arabaları, otoparkta duruyordu, tek kapısı açıktı. Telsiz sesi gecenin içinde yankılanıyordu. Araba boş görünüyordu. O kadar uzaktaki bir şeye dikkatlice bakmak gözlerimi kamaştırdı. Nasıl araba kullanacaktım? Tek bir probleme konsantre olmalıydım. Şu an, sadece Louie'yi Jeep'e, gözden uzak bir yere götürmeliydim.

Binanın korumasından çıktım. Orası benim son sığınağımdı. Eğer polisler şu anda otoparka gelirlerse, her şey biterdi.

Pazar günleri ziyaretçi otoparkında çok araba olmazdı. Jeep'im sokak lambalarının birisinin altındaydı. Her zaman, eğer mümkünse, ışığın altına park ederdim. Bu, geceleri yalnız dolaşan kadınlar için güvenlik kurallarının ilk sırasındaydı. Jeep sanki spot ışığı altındaymış gibiydi. Işık büyük ihtimalle o kadar aydınlık değildi. Sadece ben görünmemeye çalıştığım için öyle görünüyordu.

Jeep'le aramdaki yolu yarılamışken, basımdaki yaranın tek derdim olmadığını fark etmiştim. Omuzlarımdaki yükü sırtlayıp sonsuza kadar yürüyemezdim. Dizlerim titriyordu. Her adımda daha yavaşlıyordum ve daha fazla efor gerekiyordu. Eğer yeniden düşersem, Louie'yi kaldıramayabilirdim. Kendimi kaldırabileceğimden bile emin değildim.

Bir adım diğerinin önüne, sadece bir adım diğerinin önüne. Jeep'in tekerleklerini görünceye kadar sadece ayaklarıma konsantre oldum, işte, o kadar da zor değildi.

Arabamın anahtarları, tabii ki, paltomun cebimdeydi. Anahtarlıktaki, arabanın kilidini açan düğmeye bastım. Kapıların açıldığını bildiren tiz bip sesi ölüyü diriltecek kadar yüksekti. Tek elimle Louie'yi dengede tutup arka kapılardan birisini açtım. Onu arka koltuğa yatırdım. Paltom düşüp çıp-

lak vücudunu açtı. Düşündüğümden daha iyi durumda olmalıydım çünkü paltomu üzerine örtmekle uğraştım. Tek kolu garip bir şekilde dışarıda kalmıştı ama bunun önemi yoktu.

Ahlak anlayışım, tek bir çıplak kolla idare edebilirdi.

Kapıyı kapatınca, yansımamı dikiz aynasında gördüm. Yüzümün bir tarafını kanlı bir maske kaplamıştı, temiz tarafında da kanlı lekeler vardı. Jeep'e bindim ve torpidodan bir kutu aloe ve lanolinli bebek mendili kutusu çıkarttım. Mendilleri, zombi diriltmelerinden sonra kanı temizlemek için taşımaya başlamıştım. Önceden taşıdığım su ve sabundan daha iyi sonuçlar vermişlerdi.

Yolda gördüğüm ilk polis tarafından çevrilmeme yol açmayacak kadar kanı temizleyip direksiyona geçtim.

Dikiz aynasına baktım. Polis arabası hâlâ, sahibini bekleyen bir köpek gibi yalnız duruyordu. Arabayı vitese takıp gaza bastım. Jeep sokak lambasına doğru, sanki mıknatısmış gibi fırlardı. Frene asıldım ve emniyet kemerimi taktığıma şükrettim.

Tamam, biraz dağılmıştım. Güneşliğin üzerindeki, makyajımı kontrol ederken kullandığım, ışığı açtım ve göz bebeklerime baktım. İkisi de aynı boydaydı. Eğer göz bebeklerimden birisi büyüdüyse bu, beyin kanaması geçirdiğim anlamına gelebilirdi. İnsanlar böyle şeylerden ölebiliyordu. Polislere teslim olup bizi hastaneye götürmelerini isteyebilirdim. Ama o kadar kötü değildi. Öyle olmasını umuyordum.

Işığı kapatıp Jeep'i sürdüm. Eğer çok yavaş gidersem araba sokak lambalarını öpmeye çalışmazdı. Harika. Arkamdan bağrışmalar duymayı bekleyerek otoparktan çıktım. Hiçbir şey olmadı. Cadde karanlıktı ve iki yanında da arabalar park etmişti. Caddeden aşağıya saate on beş kilometre hızda giderek ilerledim, daha hızlı gitmeye korkuyordum. Sanki yanda duran arabaların üzerine gidiyormuşum gibi görüyordum, illüzyon rahatsız ediciydi.

Daha parlak bir sokak lambası gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi korumak için elimi kaldırınca neredeyse park etmiş arabalardan birisine çarpıyordum. Has siktir. Bir şeye çarpmadan, durmalıydım. Ödemeli telefonları olan bir benzin istasyonu buluncaya kadar dört blok gitmem gerekti. Ne kadar kötü göründüğümü bilmiyordum. Fark edilmeden kaçmak için bu kadar çaba sarf ettikten sonra aşırı titiz bir tezgahtarın polisi aramasını istemiyordum.

Jeep'i park yerine yanaştırdım. Eğer işi abartıp benzin pompalarının yanına gitseydim, her şekilde polisi ararlardı. Jeep'i telefonların yanına park ettim. Düzgün park edip hâlâ kendimde olduğuma sevinmiştim.

Küllükten bozuk para aldım. Küllüğümde bozuk para dışında bir şey olamazdı. Arabadan inince, ilk defa paltosuz, ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Kazağın yırtıldığı yerden, soğuk sırtıma işliyordu. Hiç düşünmeden Richard'ın numarasını çevirdim. Başka kimi arayabilirdim?

Telesekreter devreye girdi. "Lanet olsun, evde ol, Richard, evde ol."

Bip sesi geldi. "Richard, benim, Anita. Louie yaralandı. Eğer oradaysan telefonu aç. Richard, Richard, lanet olsun, Richard, telefonu aç." Başımı tefelon kulübesinin soğuk demirine yasladım. "Aç, aç, aç. Richard, lanet olsun."

Telefonu açtı, nefes nefeseydi. "Anita, benim. Neler oluyor?"

"Louie, yaralandı. Yarası iyileşiyor. Bunu acil servisteki bir doktora nasıl açıklayabilirim?"

"Açıklayamazsın. Ona bakacak doktorlarımız var. Sana gidebileceğin bir adres vereceğim," dedi.

"Araba kullanamıyorum."

"Sen de mi yaralısın?"

"Evet."

"Ne kadar kötü?"

"Araba kullanmanı istemeyeceğin kadar kötü."

"Size ne oldu?"

Ona gecenin kısa bir özetini verdim. Sadece vampir saldırısının belirli bir amacı olduğunu atladım. Ona Jean-Claude'a nişanlandığımızı söylemeye niyetli olduğumu söylemeye hazır değildim. O sormuştu, ben de evet demiştim ama artık emin değildim. Richard'ında emin olduğundan bile emin değildim.

"Bana adresi ver." Verdim. "Bahsettiğin benzin istasyonunu biliyorum. Louie'i ziyarete geldiğimde orada durduğum olmuştu. "

"Harika. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Ben gelinceye kadar idare edebilecek misin?"

"Elbette."

"Çünkü edemeyeceksen, polisi ara. Louie'nin sırrını saklamak için hayatını tehlikeye atma. O da bunu istemez."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Bana karşı maço takılma, Anita. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Alnım telefona dayalı, gülümsüyordum. "Buraya kadar maçoluk yaparak geldim. Sadece buraya gel, Richard. Bekliyorum." Bana daha fazla ilgi gösteremeden telefonu kapattım. Kendimi, bu kadar sempatiyi kaldıramayacak kadar kötü hissediyordum.

Jeep'e geri döndüm. İçerisi soğuktu. Kaloriferi açmayı unutmuştum. Sonuna kadar açtım. Koltuğun üzerinde diz çöküp Louie'yi kontrol ettim. Bileğine dokunup nabzına baktım. Güçlü ve düzenliydi. Emin olmak için kolunu kaldırıp bıraktım. Reaksiyon yoktu. Ben de bir şey beklemiyordum.

Genelde bir likan trop, hayvan formunda sekiz ile on saat arasında kalırdı. Dönüşümün erken olması çok fazla enerji harcattırırdı. Yaralı olmasaydı bile Louie, gecenin geri kalanında uyurdu. Uyku bunun için hafif bir kelimeydi. Onu

uyandırmanın yolu yoktu. Harika bir hayatta kalma metodu değildi. Vampirlerin bütün gün uyumasının onlara bir faydasının olmaması gibiydi. Evrimin biz zavallı insanlara bir yardımıydı.

Koltukta kaykıldım. Richard'ın buraya gelmesinin ne kadar süreceğini bilemiyordum. Benzin istasyonun binasına baktım. Tezgahtaki adam dergi okuyordu. Şu an için bize dikkat etmiyordu. Eğer bakıyor olsaydı, ışıklardan uzaklaşmam gerekirdi. Burada neden beklediğimizi merak etmesini istemiyordum ama bizimle ilgilenmiyordu, biz orada sadece duruyorduk.

Arkama yaslandım, başımı, baş koyma yerine yerleştim. Gözlerimi kapatmak istiyordum ama yapmadım. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden emindim. Uyumak iyi bir fikir değildi. Bundan daha kötü bir şekilde başımdan yaralanmıştım, Jean-Claude onu iyileştirmişti. Ama bir vampir izi hafif bir beyin sarsıntısı için biraz fazla ağır kaçardı.

Jean-Claude'un izlerin kaybettikten sonra ilk defa bu kadar kötü yaralanıyordum. İzler yaralanmamı zorlaştırıyor, iyileşmemi hızlandırıyordu. Kötü bir yan etki değildi. Bir tanesi sayesinde vampirlerin gözlerinin içine onların beni etkileme özelliklerinden korkmadan bakabiliyordum. Aynı Gretchen'in gözlerinin içine baktığım gibi.

Onun gözlerine etkilenmeden nasıl bakabilmiştim? Jean-Claude bana yalan mı söylemişti? Sabıt bir iz mi vardı? Onu görünce soracağım bir soru daha olmuştu. Elbette ona son haberleri söylediğimde, ortalık karışacaktı ve soru falan olmayacaktı. Şey, belki bir soru. Jean-Claude, Richard'ı öldürmeye çalışır mıydı? Büyük ihtimalle.

İç çekip gözlerimi kapattım. Bir anda çok kendimi yorgun hissetmiştim, gözlerimi açmak istemeyecek kadar yorgundum. Uyku beni emiyordu. Gözlerimi açıp koltuğumda doğruldum. Belki sadece gergindim, adrenalinin etkisi geçi-

yordu ya da belki beyin sarsıntısı geçiriyordum. İç ışığı açıp Louie'yi yeniden kontrol ettim. Nefesi ve nabzı düzenliydi Başı yana kaymıştı, boynundaki yara görünüyordu. Isırık izleri iyileşiyordu. İyileşişini göremiyordum ama her baktığımda daha iyiye gitmiş oluyordu. Çiçeğin açılışını seyretmek gibiydi. Etkisini görebilirdiniz ama asla olurken seyredemezdiniz.

Louie iyi olacaktı. Ya Richard? Ona evet demiştim çünkü içinde bulunduğum durumda bunu kast etmiştim. Hayatımı onunla geçirdiğimi görebiliyordum. Bert beni bulup yeteneğimi paraya çevirmeyi öğretmeden önce, bir hayatım vardı, yürüyüşlere çıkardım, kamp yapardım. Biyoloji bölümünü bitirip mastır ve doktoramı yapıp hayatım boyunca olağandışı yaratıklar üzerinde çalışacağımı zannediyordum. Bir çeşit, olağandışı yaratıkların Jane Goodall'ı* olacaktım. Richard bana bunları hatırlatıyordu, hayatımın gerçekten nasıl olabileceğini. Hayatımı kan ve ölümle geçirmeyi planlamıyordum. Gerçekten.

Eğer kendimi Jean-Claude'a verirsem, sadece ölüm olacaktı, sadece şiddet olacaktı. Seksi, çekici ama aynı zamanda ölüydü. Richard'la hayatta bir şansım olduğunu düşünüyordum. Daha iyi bir şey olacağını. Ama dün geceden sonra bundan pek emin değildim.

Birisinin insan olmasını istemek çok mu fazlaydı? Lanet olsun, kendi yaş grubumda çıkacak birilerini bile bulamayan pek çok kadın tanıyordum. Richard'a kadar ben de onlardan birisiydim. Tamam, Jean-Claude beni bir yerlere götürürdü ama ben ondan kaçıyordum. Jean-Claude'la sıradan birisiymiş gibi çıkmayı hayal bile edemiyordum. Onunla sevişmeyi hayal edebiliyordum ama çıkmayı edemiyordum. Beni se-

* Jane Goodall: Ünlü İngiliz primatolog, altmışlı yıllarda Afrika'da primatlar üzerine yaptığı araştırmalar tanınır.

kizde evden alması, sonra geri bırakması ve bir iyi geceler öpücüğü ile yetinmesi, gülünçtü.

Koltukta dizlerimin üzerinde, Louie'e bakıyordum. Dönüp, rahat etmekten korkuyordum, uyuyup, uyanamayacağımdan korkuyordum. Aslında gerçekte korkmuyordum ama endişeliydim. Hastaneye gitmek kötü bir fikir değildi ama önce Jean-Claude'a Richard'dan bahsetmeli ve onu öldürmesini engellemeliydim.

Yüzümü kollarıma yasladım ve alnıma derin, sızlayan bir ağrı saplandı. Güzel. Yediğim dayaktan sonra başımın ağrıması gerekiyordu. Ağrımıyor olması beni endişelendiriyordu. Beraber yaşayabileceğim, iyi bir baş ağrısıydı.

Richard'ı nasıl hayatta tutacaktım? Gülümsedim. Richard bir alfa kurttu. Neden onun kendi başının çaresine bakamayacağını düşünüyordum? Jean-Claude'un neler yapabileceğini görmüştüm. Onun insanlıktan çıktığı zamanı görmüştüm. Belki Richard'ı da değiştikten sonra görünce onun hakkındaki duygularım da değişirdi. Belki bu kadar korumacı davranmazdım. Belki Cehennem de donardı.

Richard'ı seviyordum. Gerçekten. O 'evet'i içtenlikle söylemiştim. Dün geceden önce içtendim. Gücünün tenimi üzerinde akışını hissetmeden önce. Jean-Claude bir yerde haklıydı. Richard insan değildi. Carta filmi onu heyecanlandırmıştı. Jean-Claude'un seks anlayışı bundan daha mı farklıydı? Öğrenmek istemiyordum.

Birisi cama vurdu. Sıçrayıp döndüm. Gözüm kararadı. Yeniden görebildiğimde Richard'ın yüzü pencerenin arkasındaydı.

Kapıların kilidini açtım ve Richard kapıyı açtı. Bana uzandı, sonra durdu. Yüzündeki tereddütten, acı çektiği anlaşılıyordu. Onun dokunmasını isteyip isteyeceğimden emin değildi. Bakışımı acı içindeki yüzünden başka tarafa çevirdim. Onu seviyordum ama sevgi yeterli değildi. Bütün masallar,

romantik romanlar, arkası yarınlar; hepsi yalandı. Aşk her şeyin üstesinden gelemezdi.

Bana dokunmamaya özen gösteriyordu. Sesi duygusuzdu.

"Anita, iyi misin? Kötü görünüyorsun."

"Hissettiğim gibi görünmek güzel," dedim.

Yanağıma dokundu, parmakları tenimin üzerinde kayıyordu, içimi titreten belli belirsiz bir dokunuştu. Basımdaki yaranın kenarına dokundu. Canım yandı ve geri çekildim. Parmak ucundaki kan, arabanın ışığında parlıyordu. Gözlerinin kana dikildiğini gördüm. Gerçek kahverengi gözlerinin ardındaki düşünce dizisini görebiliyordum. Neredeyse, aynı Rafael gibi parmağını yalayacaktı. Parmağını paltosuna sildi ama tereddüdü görmüştüm. Gördüğümü fark etmişti.

"Anita..."

Arka kapı açıldı, dönüp üzerimdeki son bıçağa uzandım. Dünya karanlık ve mide bulantısı içinde döndü. Hareket çok aniydi. Kurtadam Stephen, yarı açık kapıdan bana bakıyordu. Orada donmuş, gibiydi, mavi gözleri açılmıştı. Elimdeki gümüş bıçağa bakıyordu. Midemin bulandığının ve kör olduğumun farkında değilmiş gibiydi. Dizlerimin üzerinde, ona hamle yapıyor da olabilirdim. Orada olan kişinin orada olmaması gerektiğini düşündüğüm için, bir yarasa kadar körken bile ona saldırmaya hazırdım.

"Beraberinde birisini getirdiğini söylemedin," dedim.

"Bunu söylemem gerekirdi," dedi Richard.

Rahatladım, koltukta diz çökmek için gevşedim. "Evet, bunu söylemen gerekirdi/' Bıçak arabanın ışığında parladı. Çok keskin ve bakımlı görünüyordu. Öyleydi.

"Louie'ye bakacaktım," dedi Stephen. Sesi biraz sarsılmış geliyordu. Gümüş işlemeli yakası sıkıca kapatılmış, siyah bir deri ceket giymişti. Uzun kıvırcık, sarı saçları ceketin üzerine dökülmüştü. Efemine bir motosikletçi gibi görünüyordu.

"Tamam," dedim.

Stephen, arkamda duran Richard'a baktı. Richard'ın başı ile onayladığından daha fazlasını hissetmiştim. "Önemli değil, Stephen." Sesinde beni yavaşça döndürüp baktırtacak bir şey vardı.

Yüzünde garip bir bakış vardı. "Belki de iddia ettiğin kadar tehlikelisin."

"Ben iddia etmem, Richard."

Başı ile onayladı. "Belki de."

"Bu bir problem mi?"

"Sanırım, beni ya da sürümden birilerini vurmadığın sürece, değil."

"Sürüdekiler konusunda söz veremem."

"Onlar benim korumam altındalar," dedi.

"O zaman beni rahat bıraktıklarından emin ol."

"Bunun için benimle dövüşecek misin?" diye sordu.

"Sen benimle dövüşecek misin?"

Gülümsedi ama mutlu değildi. "Seninle dövüşemem, Anita. Sana asla zarar vermem."

"İşte fark burada, Richard."

Sanki beni öpecekmiş gibi eğildi. Yüzümdeki bir şey onu durdurdu. "Sana inanıyorum."

"Güzel," dedim. Bıçağı kılıfına soktum. Yaparken yüzüne bakıyordum. Bıçağı yerine sokarken bakmama gerek yoktu. "Beni asla küçümseme, Richard, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparım. Başkalarının hayatta tutmak için de. Dövüşmemizi istemiyorum, bu şekilde değil ama eğer sürünü kontrol edemezsen, o zaman ben de dövüşürüm."

Benden uzaklaştı. Yüzü neredeyse sinirli görünüyordu. "Bu bir tehdit mi?"

"Sürü kontrolden çıkmış durumda ve sen de bunu biliyorsun. Eğer sen onların düzgün davranacaklarını garanti edemezsen, ben de onların canın yakmayacağımı edemem. Ve sen bunu yapamazsın."

"Evet, bunu garanti edemem." Bunu söylemek hoşuna gitmemişti.

"O zaman onlara zarar vermeyeceğime söz vermemi isteme."

"En azından, onları öldürmemeye çalışsan, birinci seçenek olarak, olmaz mı?"

Biraz düşündüm. "Bilmiyorum. Belki."

"Sadece evet diyemez misin, 'Evet, Richard, arkadaşların öldürmeyeceğim'?"

"Bu bir yalan olur."

Başı ile onayladı. "Sanırım öyle."

Arka koltuktan, Stephen'dan gelen deri seslerini duydum "Louie kendinden geçmiş ama iyileşecek."

"Onu Jeep'e nasıl bindirdin?" diye sordu Richard.

Ona sadece baktım.

Utanmış görünecek zarafete sahipti. "Onu taşıdın. Biliyordum." Nazikçe alnımdaki kesiğe dokundu. Hâlâ acıyordu. "Buna rağmen onu taşıdın."

"Ya öyle yapacaktım ya da polisler onu yakalayacaktı. Onu ambulansa bu şekilde tıktıklarında, bu hızda iyileşmeye başlasaydı neler olurdu?"

"Ne olduğunu öğrenirlerdi," dedi Richard.

Stephen koltuğun arkasına dayanmış, çenesini kollarına dayamıştı. Onu biraz önce neredeyse bıçaklayacağımı unutmuş gibiydi ya da belki tehdit edilmeye alışkındı. Belki. Yakından bakınca, gözleri mısır çiçeklerinin etkileyici maviliğindeydi. Sarı saçları, özel dükkânlardan alıp çocuklara elletmeyeceğiniz, porselen bebeklerin ki gibi dağılmıştı.

"Louie'yi bizim eve götürebilirim," dedi.

"Hayır," dedim.

İkisi de bana şaşkınlıkla baktılar. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama Richard'ın benimle Suçlu Zevkler'e gelmemesi gerektiğini biliyordum. Eğer ikimizi de yaşatmak istiyor-

sam, haberi patlatırken Richard'ın orada olmaması gerekiyordu.

"Seni eve götüreceğimi zannediyordum ya da en yakın hastaneye, hangisine ihtiyacın varsa," dedi Richard.

Benim seçeneklerim de öyle olurdu ama bu gece değildi. "Louie senin en iyi arkadaşın. Onunla ilgilenmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Bana bakıyordu, hoş kahverengi gözlerini şüphe içinde çizgiler olacak kadar kısmıştı. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun. Neden?"

Başım ağrıyordu. İyi bir yalan düşünemiyordum. Kötü bir tanesine inanacaklarını zannetmiyordum. "Stephen'a ne kadar güveniyorsun. "

Soru onu sarsmış gibiydi. "Ona güveniyorum."

Ük reaksiyonu evet demek olmuştu, ona güveniyorum demişti ama biraz düşünmüştü. "Hayır, Richard, ona Jean-Claude'la ya da Marcus'la konuşmayacağına emin olacak kadar güveniyor musun?"

"Marcus'a anlatmamamı istediğin bir şeyi söylemem," dedi Stpehen.

"Ya Jean-Claude'a?" diye sordum.

Stephen rahatsız olmuş gibi göründü ama, "Eğer doğrudan bir soru sorarsa, doğrudan cevap vermem gerekir," dedi.

"Nasıl oluyor da Şehrin Efendisi'ne kendi sürü liderinden daha sadık oluyorsun?"

"Ben Richard'ı takip ediyorum, Marcus'u değil."

Yan gözle Richard'a baktım. "Küçük bir isyan mı?"

"Raina onun filmlerde oynamasını istedi. Ben de araya girip engelledim."

"Marcus gerçekten senden nefret ediyor olmalı," dedim.

"Benden korkuyor," dedi Richard.

"Daha kötü," dedim.

Richard bir şey söylemedi. Yapması geren şeyi yapmak istemiyor olsa da, durumu benden daha iyi biliyordu.

"Tamam, Jean-Claude'a senin evlenme teklif ettiğini söy-

lemeyi planlıyordum."

"Teklif ettin mi?" dedi Stephen. Sessinde şaşkınlık vardı. "Evet, dedi mi?"

Richard başı ile onayladı.

Stephen'ın yüzünde mutlu bir bakış belirdi. "Ne güzel." Yüzü hüzünlendi. Onu izlemek rüzgârda dalgalanan çimenleri seyretmek gibiydi, yüzeyden her şey belli oluyordu. "Jean-Claude kuduracak."

"Ben bu durumu daha iyi açıklayamazdım. "

"O zaman neden ona bu gece söylüyorsun?" diye sordu Richard. "Neden beklemiyorsun? Artık benimle evlenmek istediğinden emin değilsin. Değil mi?"

"Evet," dedim. Söylemek hiç hoşuma gitmemişti ama gerçek buydu. Onu hâlâ seviyordum ama bu sessizlik biraz daha uzasaydı çok geç olabilirdi. Eğer şüphelerim varsa, şimdi çözmeliydim. Yüzüne bakarken, tıraş losyonunun sıcak kokusun alıyordum, rüzgârı durdurmanın bir yolunu bilmeyi dilerdim. Kollarında olmak istiyordum. Ama yapamazdım. Emin olmadan olmazdı.

"O zaman ona neden söylüyorsun? Benimle evlenmeyi gerçekten isteyip benden gizlemiyorsan, daha zamanımız var."

İç çektim. Ona neden bu gece olması gerektiğini anlattım. "Benimle gelemezsin."

"Yalnız gitmene izin veremem," dedi.

"Richard, eğer öğrendiğinde, sen göz önünde olursan, seni öldürmeye çalışır ve ben de seni kurtarmak için onu öldürmeye çalışırım." Başımı iki yana salladım. "Ve işler boka sararsa, bu Hamlet gibi biter."

"Nasıl Hamlet gibi?" diye sordu Stephen.

"Herkes ölür," dedim.

"Ah," dedi.

"Dün gece gördüklerinden sonra bile, beni korumak için Jean-Claude'u öldürür müsün?"

Ona baktım. Gözlerinin arkasında gerçekten konuşabileceğim birisi var mı diye bakıyordum. Hâlâ Richard'dı. Açık havada, üzerinizi kirletecek her hangi bir aktivite aşkıyla ve beni ayak parmaklarıma kadar ısıtan gülüşüyle oradaydı. Onunla evlenip evlenmeyeceğimden emin değildim ama hiç kimsenin onu öldürmesine izin vermeyeceğimden çok emindim."

"Evet."

"Benimle evlenmiyorsun ama benim için birilerini öldürmeye hazırsın. Bunu anlamıyorum."

"Hâlâ seni sevip sevmediğimi sorarsan, Richard, cevabım hâlâ evet."

"Onun karşısına yalnız çıkmana nasıl izin verebilirim?"

"Sen olmadan kendimi çok iyi idare ediyordum.

Alnıma dokundu, ben geriledim. "İyi görünmüyorsun."

"Jean-Claude bana zarar vermez."

"Bundan emin olamazsın," dedi.

Haklıydı. "Beni koruyamazsın, Richard. Orada olursan, ikimizi de öldürtürsün."

"Yalnız gitmene izin veremem."

"Bana erkeklik taslama, Richard. Bu kaldıramayacağımız bir lüks. Eğer evlenme teklifini kabul ettiğim için aptallaşacaksan, bu değişebilir."

"Verdiğin sözü geri aldın."

"Ama bu kesin bir hayır da değil," dedim.

"Seni korumaya çalıştığım için hayır mı olacak?"

"Senin korumana ihtiyacım yok, Richard. Bunu istemiyorum bile."

Alnını baş dayama yerine dayadı ve gözlerini kapattı. "Eğer bu gece beyaz şövalyelik yaparsam beni terk edersin."

"Eğer beyaz şövalyecilik oynaman gerektiğini düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir."

Gözlerin açıp bana bakmak için başını çevirdi. "Belki de

senin beyaz şövalyen olmak istiyorumdur. "

"Bu senin derdin."

Gülümsedi. "Sanırım öyle."

"Eğer sen Jeep'i evime bırakırsan, ben de taksiyle giderim."

"Stephen seni götürebilir," dedi Richard. Stephen'a sormadan, onu gönüllü ilan etmişti. Kendini beğenmişçeydi.

"Hayır, taksiyle giderim."

"Önemli değil. Zaten bu gece Suçlu Zevkler'e gidiyordum," dedi Stephen.

Ona baktım. "Sen ne iş yapıyorsun, Stephen?"

"Yanağını koluna dayayıp, bana gülümsedi. Hem sevimli hem de seksi görünmeyi başarmıştı. "Ben bir striptizciyim," dedi.

Elbette öyleydi, onun bir porno filmde oynamayı reddettiğini ama yine striptiz yaptığım hatırlayacaktım. Ama zevkini bilen bayanlara iç çamaşırlarını atmakla, kamera önünde sevişmek aynı şey değildi. Yakın bile değildi.

YİRMİ ÜÇ

Lillian, ellili yaşlarının ortasında, ufak tefek bir kadındı. Kır saçları kısa kesilmişti ve stilsiz hali ile çok hoş görünüyordu. Parmakları, geri kalanı gibi, hızlı ve kendisinden emindi. En son yaralarıma bakuğında pençeleri ve kırlaşmış tüyleri vardı.

Bir apartmanın bodrumundaki muayenehanede, muayene masası üzerinde oturuyordum. Binada likantroplar yaşıyordu ve sahibi de bir şekil değiştiriciydi. Bodrum çevredeki likantropları tedavi etmek için bir kliniğe dönüştürülmüştü. Mekanı görmesine izin verilen ilk insan bendim. Gurur duymam gerekiyordu ama duramıyordum.

"Röntgene göre kafatasın zedelenmemiş."

"Duyduğuma sevindim," dedim.

"Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişsin ama hafif bir sarsıntı testlerde görünmez, en azından buradaki malzemelerle."

"Yani gidebilir miyim?" Atamaya hazırlanıyordum.

Kolumu tutup beni durdurdu. "Böyle bir şey söylemedim."

Masaya geri oturdum. "Dinliyorum."

"İsteksizce," dedi gülerek.

"Eğer baskı altında nezaket bekliyorsan, Lillian, ben senin seveceğin kızlardan değilim."

"Ah, bunu bilmiyordum. Yaralarını temizledim ve alnını bandajladım. Dikişe gerek olmadığı için şanslısın.

Dikişlerden hoşlanmıyordum, o yüzden onunla hem fikir-
 dim.

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde her saatte bir uyanmanı istiyorum." Çok mutlu görünmemiş olmalıyım ki, "Garip ve belki de gereksiz olduğunu biliyorum, hatta istersen benimle alay et," dedi. Eğer uyursan ve düşündüğünden daha kötü yaralanmışsan, bir daha uyanamayabilirsin. O yüzden bu yaşlı fare hanımla alay edebilirsin. Alarmı kur ya da her saatte bir seni uyandıracak birisini ayarla."

"Yaralanmadan yirmi dört saat sonra mı?" diye sordum umut içinde.

Güldü. "Normalde şu andan itibaren derdim ama sen yaralanma süresinden itibaren yapabilirsin. Sadece tedbirli davranıyoruz. "

"Tedbirli olmayı severim." Richard duvardan doğruldu. Gelip bizimle beraber ışıkların altında durdu. "Seni her saate bir uyandırmaya gönüllü olurum.

"Beuimie gelemezsin," dedim.

"Seni dairende beklerim."

"Yo, hayır, bu gece araba kullanmak da yok. Sadece bir önlem," dedi Lillian.

Richard'ın parmakları elime dokundu. Tutmaya çalışmamıştı, sadece dokunmuştu. Rahatlatıcıydı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hayır diyecektim, sonuçta, flört etmek adil değilmiş gibi görünüyordu. Sadece parmaklarının hissi bile koluma sıcaklık yayıyordu. Arzu, sadece arzuydu. Bunu istemiyordum.

"Ben Jeep'inle size giderim, eğer kabul edersen. Stephen'da seni Suçlu Zevkler'e bırakır."

"Taksiyle giderim."

"Seni Stephen götürürse, kendimi daha iyi hissedeceğim. Lütfen. "

'Lütfen' beni gülümsetti. "Pekâlâ, Stepen beni götürebilir."

"Teşekkür ederim," dedi Richard.

"Rica ederim."

"Ben doğrudan eve gidip dinlenmeni tavsiye ederim," dedi Lillian.

"Yapamam," dedim.

Bana kaşlalarını çattı. "Öyle olsun ama ilk fırsatta dinlen. Eğer bu hafif bir beyin sarsıntısıysa ve sen kendini zorlarsan, daha kötüye gidebilir. Eğer sarsıntı değilse bile, dinlenmen, etrafta dolaşmandan daha faydalı olur."

Gülümsedim. "Peki Doktor."

Hafif bir 'hıh' sesi çıkarttı. "Söylediklerime pek aldırmayacağını biliyorum. O zaman gidin, ikiniz birden. Eğer iyi niyeti dinlemeyecekseniz, gidin."

Masadan kaydım ve Richard yardım etmeye yeltenmedi. Bu kadar uzun zamandır çıkıyor olmamızın sebeplerinde birisiydi. Bir an başım döndü ama iyiydim.

Lillian mutlu görünmüyordu. "Bana baş dönmesinin, göründüğünden daha az olduğunu söyle."

"İzci yemini."

Başı ile onayladı. "Sana inanıyorum." Bu çok hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu ama omzuma vurdu ve beraber dışarı yürüdük. Not almadı. Kontrol edecek bir liste yoktu. Burada olduğumu ispatlayacak birkaç kanlı bez dışında, hiçbir delil yoktu. İyi bir düzendi.

Oraya gidene kadar arabada uzanıp dinlenebilecektim. Araba kullanmak ve çıplak erkekleri taşımak zorunda olmamak bile dinlendiriciydi. Gerçekten kendimi iyi hissediyordum ve bu harikaydı, çünkü nasıl hissedersem hissedeyim bu gece Jean-Claude'u görmek zorundaydım. Eğer beni hastanelik etseydi, Gretchen'in bana bir gece tanıyıp tanımayacağını düşünüyordum. Büyük ihtimalle tanımazdı.

Artık daha fazla erteleyemezdim. Gitme zamanım gelmişti. "Gitmem gerek, Richard."

Ellerini omuzlarıma koydu. Çekilmedim. Beni kendisine doğru çevirdi. Yüzü çok ciddiydi. "Keşke ben de seninle gelebilseydim.

"Bunu konuşmuştuk."

Gözlerini kaçırdı. "Biliyorum."

Çenesini tutup gözlerini benimkilerle kesiştirdim. "Kahramanlık yapmak yok, Richard, bana söz ver."

Gözleri çok masumdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Hadi oradan. Beni orada dışarıda bekleyemezsin. Burada kalman gerekiyor. Bana söz ver."

Kollarını yana düşürdü ve benden uzaklaştı. Diğer muayene masasına dayandı, avuçları açıktı, ağırlığını kollarına vermişti. "Bunu yalnız yapman hiç hoşuma gitmiyor."

"Beni burada ya da benim dairemde bekleyeceğine söz ver. Seçenekler bunlar, Richard."

Bana bakmıyordu. Ona doğru yürüdüm, koluna dokundum. Gerildi. Henüz o olağandışı güç yoktu ama orada yüzeyin altındaydı, bekliyordu.

"Richard, bana bak."

Başını eğmiş duruyordu, saçları perde gibi aramıza girmişti. Parmaklarımı, dalgalı saçları arasında gezdirdim, kafasına yakın bir yerden avuçladım. Saçlarını başını çevirmek için kullandım. Gözleri koyulaşmıştı, esas renklerinden çok daha arzu doluydu. Sadece dün gece gördüklerimden bir kısmı gözlerinin içindeydi. Canavar, gözlerinden, karanlık sulardan yükselen bir deniz yaratığı gibi yükseliyordu.

Saçlarındaki tutuşumu sertleştirdim, canın yakacak kadar değildi, sadece dikkatini bana yönlendirecek kadardı. Boğazından hafif bir ses çıktı. "Eğer bu işi, hedefini şaşırmış erkeklik ego numaralarınla, batırırsan, beni öldürtürsün." Yüzünü ken-

diminkine yaklaştırdım, elim saçlarına dolanmıştı. Yüzü ile aramızda birkaç santim kala, öpecek kadar yaklaşınca, "Eğer müdahale edersen, beni öldürtürsün. Anlıyor musun?" dedim.

Gözlerindeki karanlık hayır demek istiyordu. Yüzündeki çabayı gördüm. Sonunda, "Anlıyorum," dedi.

"Beni evde mi bekleyeceksin?"

Saçlarını benden kurtarırken, başı ile onayladı. Yüzünü, kendime doğru çekmek, onu öpmek istiyordum. Bir süre hareketsiz durduk, tereddüt içindeydik. Bana doğru eğildi. Dudaklarımız dokundu. Yumuşak, nazik bir dudak buluşmasıydı. Birbirimize, bir santim öteden bakıyorduk. Gözleri içinde boğulunacak bir kahverengilikteydi, birden vücudunu karnının içindeki elektrik şoku gibi hissettim.

Ondan uzaklaştım. "Hayır, henüz değil. Senin hakkında ne hissetmem gerektiğinden artık emin değildim."

"Vücudun biliyor," dedi.

"Eğer arzu her şey olsaydı, Jean-Claude'la beraber olurdum."

Yüzü, sanki onu tokatlamışım gibi dağıldı. "Eğer artık benimle gerçekten çıkmayacaksan, o zaman Jean-Claude'a söyleme, buna değmez."

İncinmiş görünüyordu. Bu asla olmasını istemeyeceğim bir şeydi. Elimi kolunun üzerine koydum. Teni pürüzsüz, sıcak ve gerçekti. "Eğer ona söylemeden kurtulacağımı bilsem, söylemem ama Gretchen'in bana şans vereceğini zannetmiyorum. Ayrıca, Jean-Claut'le en küçük yalanı bile farkeder. Sen teklif ettin ve ben de evet dedim."

"Ona fikrini değiştirdiğini de söyle, Anita. Sebebini de söyle. Bu hoşuna gidecektir. Senin için yeterince insan olmadığımı söyle." Kolunu elimin altından çekti. "Jean-Claude buna bayılacaktır." Sesi acı dolu ve kızgındı. Acısı, üzerinde yürünecek kadar güçlüydü. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım.

Buna dayanamazdım. Arkasından gidip beline sarıldım. Yüzümü omurga çizgisine dayadım. Yanağımı sırtında gezdiriyordum. Dönmeye çalışıyordu ama ben daha sıkı sarıldım.

Kollarım arasında hareketsiz durdu. Elleri kollarıma önce nazikçe dokundu, sonra onlara sarıldı. Nefesini uzun bir şekilde verdi.

Onu döndürüp yüzüme bakmasını sağladım. Yanaklarında gözyaşları parlıyordu. Yüce İsa. Onu hiç göz yaşı dökerken görmemiştim. İlk iç güdüm, ağlamasını durdurması için, ona her şeyin yoluna gireceğine söz vermekti.

"Yapma," dedim. Parmak ucumla göz yaşlarından birisine dokundum. Tenime yapıştı, titriyordu. "Bunun, seni parçalamasına izin verme, Richard. Lütfen."

"Yeniden insan olamam, Anita." Sesi çok normaldi. Eğer gözyaşlarını görmeseydim, ağladığını anlayamazdım. "Eğer yapabilseydim, senin için insan olurdum."

"Belki de insan istemiyorumdur, Richard. Bilmiyorum. Bana biraz zaman ver. Eğer senin tüylü olmanla baş edemeyeceksem, bunu hemen öğrenmeliyiz." Kendimi çok acımasız ve bayağı hissediyordum. O harikaydı. Onu seviyordum. O benimle evlenmek istiyordu. Orta okulda fen dersi veriyordu. Yürüyüşleri, kamp yapmayı ve mağaracılığı seviyordu. Tanrı aşkına müzikal plaklarını biriktiriyordu. Ve sürüsünün yönetiminde ikinci sıradaydı. Bir alfa kurtadamdı. Has siktir.

"Zamana ihtiyacım var, Richard. Çok üzgünüm ama böyle." Bir mankafa gibi konuşuyordum. Hayatımda hiç kararsız konuşmamıştım.

Başı ile onayladı ama. ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Sonunda beni reddedebilirsin ama Jean-Claude'un karşısına çıkarak hayatını tehlikeye atıyorsun. Bunun hiç anlamı yok."

Buna katılmak zorundaydım. "Bu gece onunla konuşmak zorundayım, Richard. Gretchen'le bir daha kapışmak istemiyorum. Hele bunu engellemek için fırsatım varsa."

Richard avuç içiyle yüzünü sildi. Ellerini saçlarından geçirdi. "Kendini öldürtme."

"Öldürtmem," dedim.

"Söz ver," dedi.

"Söz veriyorum," demek istiyordum ama yapmadım. "Tutamayacağım sözler vermem."

"Rahatlatıcı olup bana yalan söyleyemez misin?"

Başımla reddettim. "Hayır."

İç çekti. "Acı verici dürüstlüğün için teşekkür ederim."

"Gitmem gerekiyor." Dikkatimi yeniden dağıtmasına izin vermeden, uzaklaştım. Bilerek beni geciktirmeye çalıştığını hissetmeye başlamıştım. Elbette, ben de bunu yapmasına izin veriyordum.

"Anita." Neredeyse kapıya ulaşmıştım. Arkamı döndüm. Orada parlak ışığın altında, kolları yana düşmüşken, çok... çaresiz görünüyordu.

"Birbirimize hoşça kal öpücüğü verdik. Sen bana dikkatli olmamı söyledin. Ben kahramanlık yapmaman için seni uyardım. Bu kadar, Richard. Daha fazlası yok."

"Seni seviyorum," dedi.

Pekâlâ, daha fazlası varmış. "Ben de seni seviyorum." Bu gerçekti, lanet olsun. Eğer onun tüylü yanını aşabilirsem, onunla evlenirdim. Jean-Claude bu haberi nasıl karşılayacaktı? Eskilerin söylediği gibi, öğrenmenin bir tek yolu vardı.

YİRMİ DÖRT

Suçlu Zevkler, vampir mahallesinin tam merkezindeydi. Parlayan neon tabelası, gece karanlığının içine kanıyor gibiydi; karanlığa, uzakta yanan bir ocak ateşi gibi kızıl bir renk vermişti. Mahalle'ye hava karadıktan sonra silahsız gelmeyeli çok zaman olmuştu. Tamam, bıçağım vardı ve bu, bilek güreşi yapmaktan iyiydi ama bir vampire karşı çok fazla bir avantaj sağlamıyordu.

Stephen yanımdaydı. Bir kurtadam, fena bir koruma değildi ama bir şekilde Stephen yeterince korkutucu görünmüyordu. Benden sadece birkaç santim uzundu ve dal kadar inceydi, sadece geniş omuzlarından kaslı olduğu belli oluyordu. Kalçalarının gergin ve düzgün olduğunu fark etmemek elde değildi. Deri ceketi belinin üzerine geliyordu, yani manzarayı engellemiyordu.

Ben yeniden siyah trençkotumu giymiştim. Üzerinde biraz kan vardı ama eğer temizleseydim ıslanacaktı. Islak olursa beni sıcak tutamazdı. Bu en sevdiğim kazaklarımdan bir tanesiydi, sutyen askısından aşağıya kadar, omzundan yırtılmıştı. Gretchen'in bana bir kazak borcu vardı. Belki silahlarımı aldıktan sonra bunu da konuşurduk.

Geniş merdivenler kapılara doğru çıkıyordu. Vampir Buzz

kapıyı bekliyordu. Bu, hayatımda duyduğum en kötü vampir adıydı. Ama bir bar fedaisi için ideal bir isimdi. Uzun boylu, kaslıydı ve siyah saçları askeri stilde kesilmişti. Sanki Temmuz'da giydiği aynı siyah tişörtü hâlâ giyiyordu.

Vampirlerin soğuktan donmadıklarını biliyordum ama üşümediklerini bilmiyordum. Pek çok vampir insan gibi davranırdı. Kışın paltolar giyerlerdi. Belki paltolara da, Gretchen'in bıçağı boynunda çıkartmaya ihtiyaç duymadığı gibi, ihtiyaçları yoktu. Belki hepsi roldü.

Buzz dişlerini göstererek gülümsedi. Tepkisizliğim onu hayal kırıklığına uğrattı. "Gösteri sırası kaçırdın, Stephen. Patron çok kızdı."

Stephen bir şekilde kendi içine büzüldü. Buzz ise irileşmiş gibiydi, halinden memnundu. "Stephen bana yardım ediyordu. Jean-Claude'un buna bir şey diyeceğini zannetmiyorum."

Buzz gözlerini kısıp bana baktı, ilk defa yüzüme dikkat etti. "Has siktir, sana ne oldu böyle?"

"Eğer Jean-Claude bilmeni isterse sana söyler," dedim. Yanından geçtim. Kapının içinde büyükçe bir tabela vardı: Haç ve Diğer Kutsal Eşyaların İçeri Sokulması Yasaktır. Kapıları itip yürümeye devam ettim, haçım güvenle boynumdaydı. Eğer çok istiyorlarsa bu gece, öldüğümde soğumuş elimden alabilirlerdi.

Stephen sanki Buzz'dan korkuyormuş gibi tam arkamdaydı. Buzz yaşlı bir vampir değildi, yirmi yaşından küçüktü. Hâlâ üzerinde 'canlılık' hissini taşıyordu. Yaşlı olanların üzerindeki durgunluk daha henüz fedaiye dokunmamıştı. O zaman kurtadam neden yeni vampirden korkuyordu? İyi bir soruydu.

Pazar günüydü ve mekân doluydu. Hiç kimsenin yarın işi yok muydu? Gürültü üzerimizden, neredeyse gerçek bir dalgaymış gibi geçti. Bu, küçük bir alanda iyi vakit geçirmeye karalı insanların zengin mırıltısıydı. Işıklar olabildiğince aydınlıktı. Küçük sahne boştu. İki gösteri arasındaydık.

Sarışın bir kadın bizi kapıda karşıladı. "Üzerinizde hiç kutsal eşya var mı?" Bunu söylerken gülümsüyordu. Kutsal-eşya kontrol kızıydı.

"Hayır," derken gülümsüyordum.

Beni sorgulamadı, sadece gülümseyip yürüdü. Bir erkek sesi, "Bir dakika, Shelia," dedi. Çok hoş görünen uzun boylu bir vampir bize doğru geldi. Çıkık, şekilli elmacık kemikleri vardı, kısa sarı saçları mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Güzel olamayacak kadar erkeksi, gerçek olmayacak kadar mükemmeldi. Buraya en son geldiğimde Robert bir striptizciydi. Müdürlüğe yükselmişti sanki.

Shelia bekledi, Önce Robert'e sonra bana baktı. "Bana yalan mı söyledi?"

Robert başı ile onayladı. "Merhaba, Anita."

"Merhaba. Artık buranın müdürü sen misin?"

Başı ile onayladı.

Onun müdür olması hoşuma gitmemişti. Bir kere beni yarı yolda bırakmıştı ya da daha doğrusu Jean-Claude'un emirim yarım bırakmıştı. Birisini korumayı başaramamıştı. O kişi ölmüştü. Robert, o canavarları durdurmak için tek bir şey bile yapmamıştı. En azından bir şeyler denerken yaralanabilirdi. Birilerini korumaya çalışırken ölmesini beklemiyordum ama en azından daha fazlasını deneyebilirdi. Ona asla tamamen güvenemiyordum ya da affedemiyordum.

"Üzerinde kutsal eşya var, Anita. Eğer polis işinde değilsen, onu Shelia'ya vermen gerekiyor."

Ona yan gözle baktım. Gözleri maviydi. Aşağıya baktım, sonra yukarıya ve gözlerinin içine bakabildiğimi fark ettim. Yüz yaşının üzerindeydi, Gretchen kadar güçlü değildi ama yine de gözlerine bakamıyor olmam gerekirdi.

Gözleri açıldı. "Vermek zorundasın. Kurallar böyle."

Belki gözlerinin içine bakabiliyor olmak bana cesaret vermişti, ya da belki artık bu gecelik limitim dolmuştu. "Gretchen burada mı?"

Şaşırmış göründü. "Evet, arka odada Jean-Claude'la birlikte."

"O zaman haçı alamazsın."

"O zaman seni içeriye alamam. Jean-Claude bu konuda çok net konuştu." Sesinde bir rahatsızlık vardı, neredeyse korku gibiydi. Güzel.

"Yüzüme iyice bak, Bobby-cik. Bunu Gretchen yaptı. Eğer buradaysa, haç bende kalır.

Mükemmel kaşlarının arası çatıldığı için kırıştı. "Jean-Claude ayrıcalık olmayacağını söyledi." Bana yaklaştı, ben de izin verdim. Sesini sadece gürültüde duyulabilecek kadar alçaktı. "Eğer onu bir daha yarı yolda bırakırsam, büyük ya da küçük, beni cezalandıracağını söyledi."

Genelde, böyle bir durumda kalmanın acınacak bir hal ya da zalimce olduğunu düşünürdüm. Bu seferkine katılıyordum.

"Git Jean-Claude'a sor," dedim.

Başını iki yana salladı. "Seni burada bırakamam. Haçınla geçer gidersin ve ben de başarısız olurum.

Bu, yorucu olmaya başlamıştı. "Stephen gidip sorabilir mi?"

Robert başı ile onayladı.

Stephen neredeyse bana asılı duruyordu. Buzz'ın laflarının etkisinden kurtulamamıştı. "Sıramı kaçırdığım için Jean-Claude bana kızgın mı?"

"Eğer sıranı alamayacaksan araman gerekirdi. Senin yerine benim çıkmam gerekti," dedi Robert.

"Faydalı olmak güzel," dedim.

Robert bana kaşlarını çattı. "Stephen, araman gerekirdi."

"Beni doktora götürüyordu. Bunun bir sakıncası mı var?"

"Jean-Claude için olabilir."

"O zaman büyük adamı çağır da, ona soralım. Burada durmaktan sıkıldım."

"Anita, bizi varlığınla şereflendirmen ne kadar güzel." Gretchen neredeyse beklenti içinde mırıldıyordu.

"Robert geçmeme izin vermiyor."

Gözleri, vampire döndü. Robert bir adım geriledi. Gretchen, o etkileyici büyüsünü harekete geçirmemişti bile. Robert yüz yıllık bir ceset için çabuk korkuyordu.

"Biz de onu bekliyorduk, Robert. Jean-Claude onu görmek için sabırsızlanıyor."

Robert zorla yutkundu. "Ona polis görevi dışında üzerinde kutsal eşya ile içeri giremeyeceğini söylüyordum. Hiçbir ayrıcalık yapamam."

"Efendimizin bir tanesine bile mi?" Bunu söylerken çok fazla ironi eklemişti.

Robert ya fark etmemişti ya da göz ardı etmişti. "Jean-Claude bana aksini söyleyinceye kadar, üzerinde haç varken geçemez." Gretchen etrafımızda dolaşıyordu. Hangimizin daha endişeli göründüğünden emin değildim. "Haçı çıkart ve bu işi halledelim.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Gecenin erken saatlerinde sana pek faydası olmamıştı," dedi.

Haklıydı. O anda, önceden haçımı kullanmanın aklıma bile gelmediğini fark ettim. Silahlarıma davranmıştım, inancıma değil. Çok acıklıydı.

Zincirin soğuk gümüşü ile oynadım. "Haç kalıyor."

"İkiniz de eğlencemi engelliyorsunuz," dedi. Söyleyiş şeklinden, sanki çok kötü bir şey yaptığımız zannedilirdi. "Silahlarından birisini geri veririm."

Bir dakika önce olsa kabul ederdim ama artık değil. Önceden haçımı kullanmadığım için utanmıştım. Haç da daha ilk sefer üzerime atlamasını engelleyemezdi. Gretchen bunun için çok güçlüydü. Ama onu Louie'nin üzerinde kaçırabilirdi. Hiç uyumamış olsam bile artık kiliseye gitmemezlik etmeyecektim.

"Hayır."

"Bu anlaşmamızdan kaçmanın bir yolu mu?" Sesi kızgınlığın ilk belirtileri ile kalın ve sıcaktı

"Ben sözümü tuttum," dedim.

"Ona ben eşlik edeceğim, Robert." Eli ile karşı çıkmasını engelledi. "Eğer Jean-Claude seni suçlarsa, ona senin boğazını parçalamak üzere olduğumu söylersin. " Aralarında bir nefeslik mesafe kalıncaya kadar ona yaklaştı. Ancak birbirlerine o kadar yakın durduklarında, Robert'in bir buçuk kafa daha uzun olduğunu anlayabiliyordunuz. Ama Gretchen daha iri görünüyordu. "Bu bir yalan değil, Robert. Senin zayıf ve pasif olduğunu düşünüyorum. Eğer efendimizin ikimize de ihtiyacı olmasaydı seni öldürürdüm. Eğer hâlâ Jean-Claude'dan korkuyorsan şunu hatırla, onun sana canlı ihtiyacı var, benim yok."

Robert canını yakacak kadar zorla yutkundu. Gerilemedi. Bir puan kazanmıştı. Gretchen biraz daha yaklaştı ve Robert sanki vurulmuş gibi geriledi. "Tamam, tamam, onu götür."

Gretchen iğrenmiş gibi dudağını büktü. Bir konuda anlaşıyorduk: İkimizde Robert'i sevmiyorduk. Eğer bir konuda anlaşıyorsak, belki başka konular da olabilirdi. Belki de arkadaş bile olabilirdik. Ya, tabii.

Arka plandaki ses fısıltıya dönüşmüştü. Herkesin dikkati bizimi üzerimizdeydi. Hiçbir şey sahne dışındaki gösteriler gibi olamazdı. "Şu an sahnede bir gösteri olması gerekmiyor muydu?" diye sordum.

Robert başı ile onayladı. "Evet. Gidip onu anons etmem gerek. "

"Git işini yap, Robert." Sesi aşağılama doluydu. Gretchen iyi aşağılıyordu.

Robert bizi yalnız bıraktı, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Pısırık," dedim yavaşça.

"Gel, Anita. Jean-Claude bizi bekliyor." Dönüp yürüdü, uzun paltosu ardından dalgalanıyordu. Stephen'la birbirimize

bakıık. Omuz silkti. Ben Gretchen'in peşinden gittim, Stephen da sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibi peşimden geldi.

Jean-Claude'un ofisinin içinde olmak, bir dominonun içinde olmak gibiydi. Bütünüyle beyaz duvarlar, beyaz halı, siyah vernikli masa, siyah büro sandalyeleri vardı, duvarlardan birisine siyah bir kanepe dayanmıştı. Masa ve sandalyeleri oryantaldi, üzerlerinde mine ile işlenmiş leylek ve bol elbiseli oryantal kadın desenleri vardı. Masa hep hoşuma gitmişti ama bunu yüksek sesle söylemeyi düşünmüyordum.

Bir köşede siyah vernikli bir paravan vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Büyüktü, bir köşeyi tamamen kaplamıştı. Paravanın üzerinde, büyük gözlü, turuncu ve kırmızı bir ejderha deseni vardı. Odaya hoş bir ek olmuştu. Rahat bir oda değildi ama şıktı. Aynı Jean-Claude gibi.

Jean-Claude, tamamen siyahlar içinde, deri kanepenin üzerinde oturuyordu. Gömleğinin, yüzünü çerçeveleyen yüksek, sert bir yakası vardı. Saçının nerede bitip gömleğinin nerede başladığını söylemesi zordu. Gömleğinin yakası, başparmak büyüklüğünde bir yakut broş ile tutturulmuştu. Gömlek, beline doğru açıktı, açık kalan üçgenden soluk teni görünüyordu. Sadece broş, gömleğinin tamamen açılmasını engelliyordu.

Kolları geniş ve yakası kadar sertti, neredeyse ellerini gizliyordu. Tek elini kaldırınca kollarının diğer taraftan açık olduğunu gördüm, böylece ellerini kullanabiliyordu. Siyah kot ve siyah kadife çizmeler kıyafetini tamamlıyordu.

Broşu daha önce görmüştüm ama gömleği kesinlikle yeniydi. "Şık," dedim.

Gülümsedi. "Beğendin mi?" Sanki gerek varmış gibi kollarını düzeltti.

"Beyazdan sonra hoş bir değişiklik," dedim.

"Stephen, seni daha erken bekliyorduk." Sesi yeterince yumuşaktı ama altında karanlık ve hoş olmayan bir tat vardı.

"Stephen beni doktora götürdü."

Gece yarısı mavisi gözleri bana döndü. "Son polis araştırman sert mi geçti?"

"Hayır," dedim, yan gözle Gretchen'e baktım. O, Jean-Claude'a bakıyordu.

"Anlat ona," dedi.

Onun neredeyse bana saldırısını anlatmamı istediğini düşünmüştüm. Biraz dürüstlüğün, en azından dramın zamanı gelmişti. Jean-Claude'un bizi hayal kırıklığına uğratacağını zannetmiyordum.

"Artık Stephen'ın gitmesi gerek," dedim. Beni korumaya çalışırken ölmesini istemiyordum. Harcanıp gitmekten daha fazla bir şey yapabileceğini zannetmiyordum. Jean-Claude'a karşı bir şey yapamazdı.

"Neden?" diye sordu Jean-Claude, şüphelenmişti.

"Hadi anlat," dedi Gretchen.

Başımı iki yana salladım. "Stephen'ın burada olmasına gerek yok."

"Çık dışarı, Stephen. Sıranı kaçırdığın için sana kızgın değilim. Anita benim için işinden daha önemli."

Bunu bilmek güzeldi.

Stephen başını oynattı, neredeyse Jean-Claude'un önünde eğilmişti, bana bakıp tereddüt etti. "Git, Stephen. Ben iyiyim."

Onu yeniden ikna etmeye gerek kalmamıştı. Neredeyse kaçtı.

"Neler yapıyorsun, *ma petite*?"

Yan gözle Gretchen'e baktım. Gözleri sadece Jean-Claude'un üzerindeydi. Yüzü aç görünüyordu, sanki bunu çok uzun zamandır bekliyor gibiydi. Jean-Claude'un koyu mavi gözlerinim içine baktım ve vampir izleri olmadan bunu yapabildiğimi fark ettim; gözlerine bakabiliyordum.

Jean-Claude da fark etti. Gözleri biraz açıldı. "*Ma petite*, bu gece sürprizlerle dolusun."

"Daha hiçbir şey görmedin," dedim.

"Lütfen durma, devam et. Sürprizlere bayılırım."

Bu seferkinden şüpheliydim. Derin bir nefes alıp, sanki daha iyi olacağını düşünerek, bir seferde söyledim; bir kaşık şeker yutar gibi. "Richard evlenme teklif etti ve ben de evet dedim," dedim,"ama artık emin değilim," diye ekleyebilirdim ama yapmadım. Sadece kaba hatlar dışında bir şey veremeyecek kadar kafam karışıktı. Eğer beni öldürmeye çalışırsa, belki sonradan detayları ekleyebilirdim. O zamana kadar... bekleyip görecektik.

Jean-Claude öylece oturdu. Hareket bile etmiyordu. Havalandırma harekete geçti ve ben sıçradım. Havlandırma deliği kanepenin tam üzerindeydi. Hava, saçlarını, gömleğinin kumaşını hareket ettiriyordu ama geri kalanı taş gibiydi.

Sessizlik uzayıp odayı doldurdu. Havalandırma durdu ve öyle bir sessizlik hâkim oldu ki, kulaklarıma hücum eden kanın sesini duyabiliyordum. Yaradılıştan önceki sessizlik gibiydi. Bir şeyin geleceğini biliyordunuz. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordunuz. Sessizliğin etrafımdan akmasına izin verdim. Bozan ben olmayacaktım çünkü sonrasında gelecekten korkuyordum. Bu mutlak sessizlik, olması gereken kızgınlıktan daha sinir bozucuydu. Ne yapacağımı bilemiyordum, ben de bir şey yapmadım. Bu, genelde pişman olduğum bir hareket biçimiydi.

İlk kırılan Gretchen oldu. "Onu duydun mu, Jean-Claude? Başkasıyla evlenecek. Başka birisini seviyor."

Jean-Claude bir kere gözlerini kırptı, kirpiklerinin zarif bir hareketiydi. "Ona beni sevip sevmediğini sor, Gretchen."

Gretchen önümde durdu, Jean-Claude'un görüntüsünü kapatıyordu. "Ne fark eder? Başka birisi ile evlenecek."

"Sor ona." Bir emirdi.

Gretchen bana doğru döndü. Derisinin altından yüzünün kemikleri görünüyordu, dudakları öfke ile incelmişti. "Onu sevmiyorsun."

Bu tam olarak bir soru değildi, ben de cevap vermedim. Jean-Claude'ın sesi tembelce ve anlayamadığım, karanlık bir anlamla geldi, "Beni seviyor musun, *ma petite*?"

Gretchen'in öfke dolu yüzüne baktım. "Sanırım hayır dersem bana inanmazsın?" dedim.

"Sadece evet diyemez misin?"

"Evet, ruhumun karanlık, çarpık bir yönü ile seni seviyorum. Mutlu oldun mu?"

Gülümsedi. "Beni severken onunla nasıl evlenebilirsin?"

"Onu da seviyorum, Jean-Claude."

"Aynı şekilde mi?"

"Hayır," dedim.

"Bizi nasıl farklı seviyorsun?"

Sorular git gide daha dalavereli oluyordu. "Daha kendimin anlamadığı bir şeyi, sana nasıl anlatacağım?"

"Dene."

"Sen bir Shakespear trajedisi gibisin. Eğer Romeo ve Juliet intihar etmeselerdi, bir sene içinde birbirlerinden nefret ederlerdi. İhtiras da bir aşk türüdür ama gerçek değildir. Uzun sürmez."

"Ya, peki Richard için neler hissediyorsun?" Sesi güçlü bir duygu ile doluydu. Bunu kızgınlık olması gerekirdi ama değişik bir şeydi. Sanki neredeyse adını koyamadığım bir duyguydu.

"Richard'ı sadece sevmiyorum, ondan hoşlanıyorum. Onunla birlikte olmayı seviyorum. Ben..." kendimi açıklamaktan nefret ediyordum. "Ay, lanet olsun, Jean-Claude. Bunu kelimelerle ifade edemiyorum. Hayatımı Richard ile sürdürdüğümü görebiliyorum ama bunu seninle yapamıyorum."

"Bir tarih belirlediniz mi?"

"Hayır," dedim.

Başını bir yana yatırdı, beni inceliyordu. "Doğruyu söylü-
 yorsun ama içinde biraz olsun yalan var. Ne gizliyorsun, ma petite?"

Ona kaşlarını çattım. "Sana doğruyu söyledim."

"Ama tamamını değil."

Ona anlatmak istemiyordum. Çok hoşuna gidecekti. Kendimi garip bir şekilde Richard'a ihanet etmiş hissettim. "Richard'la evlenme konusundan tam olarak emin değilim."

"Neden?" Yüzünde neredeyse umut dolu bir şey vardı. Onun yanlış bir fikir edinmesini istemiyordum.

"Onun korkutucu halini gördüm. Gücünü... hissettim."

"Ve?"

"Ve artık emin değilim," dedim.

"O da, senin için yeterince insan değil yani." Başını geriye atıp güldü. Beni çikolata gibi kaplayan, neşe ile fışkıran bir sesti. Ağır, tatlı ve rahatsız edici.

"Başka birisini seviyor. Ondan şüphe etmesinin bir önemi var mı? Senden şüphe ediyor. Seni reddediyor, Jean-Claude. Bu yeterli değil mi?" dedi Gretchen.

"Bu, yüzündekileri sen mi yaptın?"

Gretchen kafesteki bir kaplan gibi çemberler çizip volta atıyordu. "Seni benim sevdiğim gibi sevmiyor." Önünde diz çöktü, elleri bacaklarına dokunuyordu, yüzünü onunkine doğru kaldırmıştı. "Lütfen, ben seni seviyorum. Seni hep sevdim. Onu öldür ya da o adamla evlenmesine izin ver. Senin beğenini hak etmiyor."

Jean-Claude onunla ilgilenmedi. "Seni iyi misin, ma petite?"

"İyiyim.

Gretchen parmaklarını kotuna sapladı, onu tutuyordu. "Lütfen, lütfen!"

Gretchen'den hoşlanmıyordum ama sesindeki acıyı, umutsuz acıyı duymak çok fenaydı. Beni öldürmeye çalışmıştı ama ben yine de onun için üzülüyordum.

"Bizi yalnız bırak, Gretchen."

"Hayır!" Jean-Claude'a yapıştı.

"Ona zarar vermeni yasaklamıştım. Bana itaat etmedin. Seni öldürmeliyim."

Gretchen orada dizleri üzerinde kaldı, Jean-Claude'a bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ve bundan memnundum. Taparcasına sevmeden pek hoşlanmazdım. "Jean-Claude, lütfen, lütfen, bunu sadece senin için yaptım. O seni sevmiyor."

Jean-Claude'un eli bir anda Gretchen'in boynunda belirdi. Hareket ettiğini görmemiştim. Büyüydü. Gözlerine bakmamı sağlayan her ne ise, zihnimle oynamasına engel olmuyordu. Ya da belki de sadece o kadar hızlıydı. Hayır.

Gretchen konuşmaya çalıştı. Jean-Claude parmaklarını sıktı, kelimeler küçük, öksürük gibi sesler halinde çıkıyordu. Jean-Claude doğruldu, Gretchen'i de ayağa kaldırdı. Gretchen, Jean-Claude'ın bileğine sarılmıştı, boğmasını engellemeye çalışıyordu. Jean-Claude, Gretchen'in ayakları havada sallanmcaya kadar kaldırdı. Onunla dövüşebileceğim biliyordum. O narin gibi görünen ellerinin gücünü biliyordum. Bileğini tutması dışında ona direnmiyor gibiydi. Jean-Claude'un, kendini öldürmesine izin verir miydi? Jean-Claude bunu yapar mıydı? Bunu öylece durup seyredebilir miydim?

Jean-Claude, o hoş siyah gömleği içinde harika ve enfes görünürken, gergin eliyle Gretchen'yi tutmuş duruyordu. Hâlâ Gretchen i tutarken, masaya doğru ilerledi. Hiç zorlanmadan dengesini korudu. Bunu bir likantrop bile yapamazdı, bu şekilde olmazdı. Narin vücudun halı üzerinde yürüyüşünü seyrettim, ne kadar rol yaparsan yapsın, insan olmadığını biliyordum. İnsan değildi.

Masanın diğer tarafında, Gretchen'i halının üzerine indirdi. Boğazını sıkışını gevşetti ama bırakmadı.

"Jean-Claude, lütfen. O kim oluyor da Şehrin Efendisi,

onun dikkatini çekmek için yalvarıyor?"

Jean-Claude elini boğazında tuttu, artık sıkmıyordu. Boştaki eliyle paravanı itti. Paravanın arkasından bir tabut çıktı. Üzeri kumaş kaplı bir kaidenin üzerinde duruyordu. Siyah ahşabı, ayna gibi parlayacak kadar cilalanmıştı.

Gretchen'in gözleri büyüdü. "Jean-Claude, Jean-Claude, özür dilerim. Onu öldürmedim. Öldürebilirdim. Sor ona. Onu öldürebilirdim ama yapmadım. Sor ona. Sor ona!" Sesinde saf panik vardı.

"Anita." O tek kelime tenimde kaydı, kalın ve af doluydu. Sesin bana kızmamış olduğuna çok sevinmiştim.

"İlk saldırısında beni öldürebilirdi," dedim.

"Sence neden yapmadı?"

"Sanırım gerinirken dikkati dağıldı. Daha eğlenceli hale getirmeye çalışıyordu. "

"Hayır, hayır, sadece onu tehdit ediyordum. Onu korkutup kaçırmaya çalışıyordum. Onu öldürmemi istemeyeceğini biliyordum. Bunu biliyordum, yoksa ölmüş olurdu."

"Her zaman kötü bir yalancı oldun, Gretel."

Grétel mi?

Jean-Claude tek eliyle tabutun kapağını kaldırdı, Gretchen'i tabuta yaklaştırdı.

Gretchen, Jean-Claude'un elinden kurtuldu. Jean-Claude'un tırnakları, Gretchen'in boğazında kanlı izler bıraktı. Gretchen ofis koltuğunun arkasından doğruldu, sanki bir işe yarayacakmış gibi, koltuğu Jean-Claude ile arasına aldı. Boğazından kan sızıyordu.

"Bana, seni zorlatma, Gretel."

"Benim adım Gretchen, yüz yıldan fazladır öyle." Bu, Gretchen'den, Jean-Claude karşısında gösterdiğini gördüğüm,

ilk gerçek şahsiyetti. Alkışlamamak için kendimi tuttum. Bunu yapmak zor olmadı.

"Seni bulduğumda Gretel'din ve hâlâ Gretel'sin. Beni, sana ne olduğunu hatırlatmak zorunda bırakturma."

"O lanet kutuya kendi isteğimle girmeyeceğim. Bunu yapmayacağım."

"Gerçekten, Anita'nın seni en kötü halinde görmesini mi istiyorsun. "

Ben gördüğümü zannediyordum.

"Girmeyeceğim?" Sesi sertti, kendinden emin değildi ama inatçıydı. Sözünün arkasında duruyordu.

Jean-Claude hareketsizdi. Tek elini gevşek bir hareket ile kaldırdı. Tanımlayacak başka bir kelime yoktu. Hareket neredeyse dans gibiydi.

Gretchen yere yığıldı, sandalyeye dayanmıştı. Yüzü çökmüş gibiydi. Önceden gördüğüm güçlü çizgiler kaybolmuştu. Artık boğazını parçalayıp kanınızın içinde dans edecek, sonsuza dek yaşayacak ceset değildi. Derisi içeri çekilmişti, kemiklerine yapışmıştı. Kuruyordu. Yaşlanmıyordu, ölüyordu.

Ağzını açıp çığlık attı.

"Tanrım, ona neler oluyor?"

Gretchen kuş kadar ince ellerliye sandalyenin arkasını tutarak ayağa kalktı. Mumyalanmış bir cesede benziyordu. Parlak ruju, yüzünde iğrenç bir kesik gibi duruyordu. Sarı saçları seyrelmişti, kuru ve saman kadar kırılgandı.

Jean-Claude ona doğru yürüdü, hâlâ zarif, hâlâ hoş, hâlâ canavar gibiydi. "Sana sonsuz hayatı ben verdim ve geri alabilirim, bunu asla unutma."

Gretchen'in boğazından kalın bir inleme çıktı. Ona doğru zayıf elini uzattı, yalvarıyordu.

"Gir şu kutuya," dedi Jean-Claude, Sesi son kelimeyi karanlık ve korkunç bir şey, sanki 'Cehennem' dermiş gibi söylemişti.

Gretchen'in içindeki mücadeleyi yenmişti ya da daha doğrusu çalmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Daha önce halk arasında fısıldandığını duymadığım bir vampir
 gücüydü. Has siktir.

Gretchen, tabuta doğru titrek bir adamı attı. İki acı içinde, kendisini sürükleyen adımdan sonra, sandalye elinin altından kaydı. Düştü, kemik inceliğindeki kolları üzerine, olmaması gereken bir şekilde, düştü. Bu sanki kollarını kırmak için iyi bir yoldu. Gretchen kırık kemiklerden endişelenmiyormuş gibiydi. Onu suçlayamadım.

Yere diz çöktü, başı sanki taşımaya gücü yetmiyormuş gibi öne düşmüştü. Jean-Claude öylece durmuş, ona bakıyordu. Ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Gretchen değil de başka birisi olsaydı, ben yardım etmeye çalışırdım.

Ona doğru bir hareket yapmış olmalıyım ki, Jean-Claude eliyle geri gitmemi işaret etti. "Eğer bu durumda bir insanla beslenirse, bütün gücü geri gelir. Çok korkmuş durumda. Ben olsaydım onu tahrik etmezdim, *ma petite*."

Olduğum yerde kaldım. Ona yardım etmeyi düşünmüyordum ama seyretmek de hoşuma gitmemişti.

"Sürün," dedi Jean-Claude.

Gretchen sürünmeye başladı.

Artık yetmişti. "Durumu açıkladın, Jean-Claude. Eğer onun tabuta girmesini istiyorsan, onu al ve içine yerleştir."

Bana baktı. Yüzünde neredeyse neşeli bir bakış vardı. "Ona acıyorsun, *ma petite*. Seni öldürmeye çalışmıştı. Bunun biliyorsun. "

"Onu vururken hiç zorluk çekmem ama bu..." bunun için bir kelimem yoktu. Onu sadece aşağılamıyordu. Onu kendisinden ayırıyordu. Başımı iki yana salladım. "Ona eziyet ediyorsun. Eğer bu benim içinse, yeterince gördüm. Eğer kendin içinse, o zaman kes şunu."

"Bu kendisi için, *ma petite*. Efendisinin kim olduğunu unuttu. Tabutta bir iki ay geçirirse, bunu hatırlayacaktır."

Gretchen kaidenin ayağına ulaşmıştı. Kumaşı avuçladı ama kendisim doğrultamıyordu.

"Sanırım yeterince hatırlamıştır."

"Çok sertsin, *ma petite*, çok pratiksin ama birden bir şeyler seni merhametli yapıyor. Ve merhametin, nefretin kadar kuvvetli."

"Ama o kadar eğlenceli değil," dedim.

Gülümsedi ve tabutun kapağını kaldırdı. İçi, tabii ki, beyaz ipektendi. Diz çöküp Gretchen'i kaldırdı. Gretchen'in uzuvları, Jean-Claude'un elinde sanki düzgün hareket etmiyorlarmış gibi acayip duruyordu. Jean-Claude onu tabutun ağzına doğru kaldırırken, Gretchen'nin paltosu ahşaba sürtündü. Cebindeki bir şey öttü, ağır ve sağlamdı.

Neredeyse sormayı istemiyordum -neredeyse. "Eğer cebindeki benim silahımsa, onu geri istiyorum."

Gretchen'i ipek döşemeye nazikçe sayılabilecek bir şekilde yatırdı, sonra ceplerini aradı. Browning'i tek eliyle tutup tabutun kapağını indirmeye başladı. Gretchen, iskeletleşmiş ellerini kaldırdı, kapanışı engellemeye çalışıyordu.

O ince ellerin havadaki çabasını gördüm, kendimi tutmaktan vazgeçtim. "Orada bir tabanca ve bir bıçak daha olmalı."

Bana bakarken, Jean-Claude'un gözleri büyüdü ama başı ile onayladı. Browning'i bana uzattı. Ben de ilerleyip aldım. Gretchen'nin gözlerini görecek kadar yakındım. Gözleri soluk ve pusluydu, sanki çok yaşlı birisinin gözleri gibiydi ama içlerinde dehşeti gösterecek kadar duygu kalmıştı; delice dönüyor, beni takip ediyorlardı. Bakışında sessiz bir yakarış vardı. 'Çaresizlik' çok yetersiz bir kelime olurdu. Bana bakıyordu, Jean-Claude'a değil, sanki odada duruma aldıran tek kişinin ben olduğunu biliyordu. Eğer bu Jean-Claude'u rahatsız ettiyse bile, yüzünden belli olmuyordu.

Browning'i kolumun altındaki kılıfına yerleştirdim. Onu geri almak iyi bir histi. Jean-Claude, Firestar'ı da bana uzatmıştı. "Bıçağı bulmadım. Üzerini aramak istersen, çekinme."

Kurumuş, kırışmış tenine, dudaksız yüzüne baktım. Boynu bir tavuğunki kadar inceydi. Başımı iki yana salladım. "O kadar çok istemiyorum."

Jean-Claude güldü ve şu an bile sesi tenimin üzerinde kadife gibi süzülüyordu. Neşeli sosyopat.

Tabutun kapağını kapattı ve Gretchen korkunç sesler çıkarmaya başladı, sanki çığlık atmaya çalışıyordu ama başaracak sese sahip değildi. Zayıf elleri, kapağa vuruyordu.

Jean-Claude kilitleri yerleştirdi ve kapalı tabutun üzerine eğildi. "Uyu," diye fısıldadı. Neredeyse hemen sesler azaldı. Kelimeyi bir kere daha tekrarlardı ve sesler kesildi.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Onu susturmayı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hepsini."

"Ben onun efendisiyim."

"Hayır, Nikolaos senin efendindi ama o böyle şeyler yapamıyordu. Eğer yapabilseydi, bunu sana yapardı."

"Çok iyi bir gözlemcisin ve çok doğru. Gretchen'i ben vampir yaptım. Nikolaos beni yapmadı. Birisini yapan başvampir olmak, o kişi üzerinde bazı güçler kazandırtıyor. Gördüğün gibi."

"Nikolaos kendi küçük çevresindeki vampirlerin çoğunu kendisi yapmıştı, değil mi?"

Başı ile onayladı.

"Eğer seni yapabilseydi, ben bunu görürdüm. Kesin bir gösteri yapardı."

Hafifçe gülümsedi. "Yine iyi bir gözlem. Başvampirlerin sahip olabileceği pek çok güç var. Hayvan çağırmak, yerden yükselme, gümüşe dayanıklılık."

"Bu yüzden mi gümüş bıçağım Gretchen'e zarar vermedi?"

"Evet."
"Ama her başvampirin cephanesinde farklı güçleri var."
"Cephane, bu, yerinde bir kelime. Şimdi, neredeydik, *ma petite*? Ah, evet, Richard'ı öldürebilirim."
İşte yeniden başlıyorduk.

YİRMİ BEŞ

"Beni duydun mu, *ma petite*? Richard'ını öldürebilirim." Paravanı yerine çekti. Tabut ve içindeki korkunç şey öylece yok oldu.

"Bunu yapmak istemezsin."

"Ah ama istiyorum, *ma petite*. Kalbini söküp ölüşünü seyretmek istiyorum." Yanımdan yürüyerek geçti. Siyah gömleği etrafında uçuşuyordu, yürürken, karnını ortaya çıkartıyordu.

"Sana söyledim, onunla evlenmek istediğimden emin değilim. Onunla çıkmak istediğimden bile emin değilim. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır, *ma petite*. Onu seviyorsun. Tenindeki kokusunu alabiliyorum. Onu bu gece öptün, değil mi? Bütün şüphelerine rağmen, ona sarıldın."

"Onun canını yakarsan, ben de seni öldürürüm, bu kadar basit." Sesim, durum bunu gerektiriyor der gibi çıkmıştı.

"Beni öldürmeyi deneyebilirsin ama ben o kadar kolay öldürülmem." Yeniden kanepeye oturdu, gömlek etrafına dağılmıştı, vücudunun üst tarafının çoğunu açıkta bırakıyordu. Haç şeklindeki yara izi, soluk teninde parlak bir kusur gibiydi.

Ben ayakta kaldım. Zaten oturmamı teklif etmemişti. "Belki birbirimizi öldürürüz. Müziği sen seçtin Jean-Claude ama dans başlayınca, birimizden birisi ölmeden durmayız."

"Benim Richard'a zarar vermem yasak. Peki, o bana zarar verebilir mi?"

İyi soruydu. "İşin o noktaya geleceğini zannetmiyorum."

"Onunla aylardır çıkıyorsun ve benim çok az söz hakkım oldu. Onunla evlenmeden önce, ben de eşit zaman istiyorum."

Ona baktım. '"Eşit zaman da ne demek?"

"Benimle çık, Anita, sana kur yapma şansı ver."

"Bana kur yapmak mı?"

"Evet," dedi.

Ona sadece baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Aylardır senden uzak durmaya çalışıyordum. Şimdi de vazgeçmeyi düşünmüyorum."

"O zaman müziği başlatayım ve dans edelim. Ben ölsem bile sen de ölürsün. Ama ilk ölen Richard olur, bu konuda sana söz verebilirim. Elbetteki benimle çıkmak daha kötü bir kader değil."

Haklıydı ama yine de... "Ben tehditlere boyun eğmem."

"O zaman adil oynama duyguna yükleneyim, *ma petite*. Richard'ın kalbini kazanmasına izin verdin. Eğer önce benimle çıksaydın, ayrıcalıklı tuttuğun kalp benimki olmaz mıydı? Eğer birbirimize olan yakınlığımızla savaşmasaydın, Richard'a dönüp bakar miydin?"

Bakardım deseydim dürüstlük etmiş olmazdım. Emin değildim. Jean-Claude'u insan olmadığı için reddetmiştim. O bir canavardı ve ben canavarlarla çıkmıyordum. Ama geçen gece Richard'ın ne olabileceğini görür gibi oldum. Jean-Claude'unki ile yarışan gücünün tenimde dolaştığını hissetmiştim. Canavarları insanlardan ayırmak git gide zorlaşıyordu. Kendimden bile şüphe etmeye başlamıştım. Canavarlığa giden, pek çok kişinin fark etmediği, bir sürü yol vardı.

"Ben öylece yapılan sekse inanmıyorum. Richard'la da yatmadım."

"Sana seks ile şantaj yapmıyorum, *ma petite*. Sadece eşit sü-

re istiyorum."

"Eğer kabul edersem, ne olacak?"

"Ne mi, seni Cuma gecesi alacağım."

"Yani çıkmak gibi çıkacağız?"

Başı ile onayladı. "Belki gözlerime zorlanmadan nasıl bakabildiğini bile keşfederiz."

"Olabildiğince normal bir çıkış gibi olsun."

"Nasıl istersen."

Ona baktım. O da bana bakıyordu. Beni Cuma günü alabilirdi. Çıkabilirdim. Richard'ın bu konuda neler hissedeceğini merak ediyordum.

"İkinizle aynı anda ayrı ayrı çıkamam."

"Bana Richard'a verdiğin gibi, birkaç ay ver. Eğer seni ondan kazanamazsam, o zaman sahneden çekilirim."

"Beni yalnız bırakacaksın ve Richard'a zarar vermeyeceksin?"

Başı ile onayladı.

"Söz verir misin?"

"Şerefim üzerine."

Bunu alabileceğim iyi söz olarak kabul ettim. Şerefi üzerine yemin etmesinin değerini bilmiyordum ama bize zaman kazandıracaktı. Başka bir yol bulmak için zaman. Başka bir yol bulamıyordum ama bir şeyler olmalıydı. Şehrin Efendisi ile çıkmak dışında bir şeyler olmalıydı.

YİRMİ ALTI

Kapı çalındı. Jean-Claude'un izin vermesi beklenmeden açıldı. Israrcı birisiydi. Raina kapıdan içeri girdi. Israrcı, tam ona göre bir kelimeydi.

Pas rengi, yüksek yakalı bir trençkot giymişti, kemeri belinde çok sıkı bağlıydı. Odaya girerken kemer tokası sallanıyordu. Renkli baş örtüsünü açıp kestane rengi saçlarını dağıttı. Saçları ışıkta parlıyordu.

Gabriel, siyah trençkotu içinde ardından geldi. Gabriel, Raina ve kıyafetleri içerideydi. Saçları ve garip gözleri, aynı Raina'nınkiler gibi paltosuna uyuyordu. Kulak memesinden, kulağının tepesine kadar çıkan küpeleri ışıldıyordu. Hepsi gümüştendi.

Kaspar Gunderson arkalarındaydı. Soluk tüvit bir palto ve çevresindeki bantta tüy olan şapkalardan giymişti. Herkesin sevdiği, 1950lerin ideal babasının abartılmış versiyonuna benziyordu. Burada olmaktan hoşnut değilmiş gibiydi.

Robert girişte, sallanır gibi duruyordu. "Onlara meşgul olduğunu söyledim, Jean-Claude. Onlara rahatsız edilmek istemediğini söyledim." Ellerini rahatsız bir şekilde hareket ettiriyordu. Jean-Claude'un, Gretchen'e yaptıklarını gördükten sonra onu suçlamıyordum.

"İçeri gel Robert ve kapıyı arkandan kapat," dedi Jean-Claude.

"Benim bir sonraki gösteriyi gözden geçirmem gerekiyor. Ben..."

"İçeri gel ve kapıyı kapat, Robert."

Yüz yaşındaki vampir söyleneni yaptı. Kapıyı kapatıp ona yaslandı, bir eli, sanki onu güvende tutuyormuş gibi, kapı korundaydı. Beyaz gömleğinin sağ kolu yırtılmıştı ve yeni pençe izlerinden kan akıyordu. Boğazında daha fazla kan vardı, sanki pençeli bir el onu boğazından kaldırmıştı. Aynı Jean-Claude'un Gretchen'e yaptığı gibi ama pençelerle.

"Bir daha başarısız olursan sana neler olacağını söylemiştim, Robert. Önemli ya da önemsiz." Jean-Claude'un sesi fısıltı gibiydi ama odayı rüzgâr gibi doldurmuştu.

Robert beyaz halının üzerinde dizleri üzerine çöktü. "Lütfen, efendim, lütfen." Ellerini Jean-Claude'a doğru uzattı. Kolundan büyükçe bir dalma kan halının üzerinde düştü. Kan, bembeyaz halının üzerinde kıp kırmızı görünüyordu.

Raina gülümsedi. Robert'in üzerindeki pençe izlerinin sahibinin o olduğuna bahse girerdim. Kaspar gidip kanepeye oturdu, kendisini gösteriden uzaklaştırıyordu. Gabriel bana bakıyordu. "Güzel palto," dedi.

İkimiz de siyah trençkot giyiyorduk. Harika. "Sağ ol," dedim.

Sivri uçlu dişlerini göstererek sırıttı.

Ona gümüş küpelerin canın yakıp yakmadığını soracaktım ama Robert kalın, inlemeye benzer bir ses çıkarttı ve ben de ana gösteriye döndüm.

"Buraya gel, Robert." Jean-Claude'un ses onu haşlayacak kadar sıcaktı.

Robert neredeyse yüz üstü yere yatmıştı, kendisini küçültüyordu. "Lütfen, efendim, lütfen yapmayın."

Jean-Claude, siyah gömleğini küçük bir pelerinmiş gibi ardından uçuracak bir hızla, ona doğru gitti. Siyah kumaşın

altından soluk teni görünmüştü. Sinmiş vampirin yanında durdu. Bir anda duran vücuduna, gömleği sarındı. Jean-Claude hareketsiz duruyordu. Kumaş ondan daha hayat dolu görünüyordu.

Yüce İsa. "Bir şeyler yapmayı denemiş, Jean-Claude. Onu rahat bırak."

Jean-Claude dipsiz mavi gözleriyle bana baktı. Ben gözlerimi kaçırdım. Belki gözlerinin içine etkilenmeden bakabiliyordum ama yine de... o her zaman sürprizlerle doluydu.

"Robert'tan hoşlanmadığını zannediyordum, *ma petite.*"

"Hoşlanmıyorum ama bu gece için yeterince cezalandırma gördüm. Onları ofisine hemen almadığı için, kanlar içinde bırakmışlar. Buna neden kızmadın?"

Raina, Jean-Claude'a doğru yürüdü, sivri, bakır topuklu ayakkabıları halının üzerinde delikler açıyordu. Bıçak yaraları gibi izler bırakmıştı.

Jean-Claude, gelişini seyretti. Yüzü ifadesizdi ama duruşunda bir şey vardı. Raina'dan korkuyor muydu? Belki. Ama Raina yaklaştıkça, vücudunda bir tedirginlik belirdi. Mutlu değildi. Gitgide meraklanıyordum.

"Jean-Claude'la bir randevumuz vardı. Kapıdan döndürül - seydim, kalbim kırılırdı." Bacaklarını olması gerektiğinden fazlaca sergileyerek, Robert'in üzerinden geçti. Trençkotunun altına bir şey giydiğinden emin değildim. Robert bakmaya çalışmadı. Raina'nın paltosu sırtına değdiğinde, donup sindi.

Raina şekilli kalçalarını sergileyerek neredeyse Robert'e değecek kadar yakın duruyordu. Robert, ondan uzaklaşmadı. Öylece donmuştu, sanki orada değilmiş gibi davranırsa, herkesin onu unutacağını düşünüyormuş gibi duruyordu. Öyle olmasını diliyordu.

Raina, Jean-Claude'a vücutları birbirine değecek kadar yakın duruyordu. Bir şekilde iki vampir arasında sıkışmış gibiy-

di. Jean-Claude'un çekilip ona biraz alan vermesini bekliyordum. Ama o çekilmedi.

Raina, parmaklarını, Jean-Claude'un gömleğinin altında gezdirdi, ellerini çıplak belinin iki tarafına yerleştirdi. Jean-Claude'u öptü. Jean-Claude, Raina'nın elleri altında heykel gibi duruyordu ama ona Cehenneme gitmesini söylememişti.

Neler oluyordu?

Raina yüzünü konuşacak mesafe kalıncaya kadar kaldırdı. "Jean-Claude, Marcus'u kızdırmak istemiyor. Şehri elinde tutmak için sürünün desteğine ihtiyacı var. Değil mi, aşkım?"

Jean-Claude ellerini, Raina'nın ince beline koydu ve geri çekildi. Jean-Claude artık erişemeyeceği bir mesafeye uzaklaşmcaya kadar, Raina'nın elleri, onun tenin okşadı. Raina, Jean-Claude'a yılanların, küçük kuşlara baktığı gibi bakıyordu. Aç. Raina'nın arzusunu anlamak için vampir olmanıza gerek yoktu. Kibarca söylemek gerekirse, çok barizdi.

"Marcus'la bir anlaşmamız var," dedi Jean-Claude.

"Ne çeşit bir anlaşma?" diye sordum.

"Seni neden ilgilendiriyor, *ma petite*? Sen Bay Zeeman ile görüşüyorsun. Benim başkalarıyla görüşmem yasak mı? Sana tek eşliliği teklif ettim ama sen reddettin. "

Bunu düşünmemiştim. Beni rahatsız etmişti. Lanet olsun. "Beni rahatsız eden paylaşmak değil, Jean-Claude."

Raina, Jean-Claude'un arkasına doğru ilerledi, tırnakları teni üzerinde geziniyordu. Elleri, göğsü üzerinde birleşti, çenesi omzunun üzerindeydi. Jean-Claude bu sefer kolları arasında rahattı. Ona yaslandı, soluk eli, kollarını okşuyordu. Bunları yaparken bana bakıyordu.

"Seni rahatsız eden nedir, *ma petite*?"

"Eş seçimin."

"Kıskandın mı?" dedi Raina.

"Hayır."

"Yalancı," dedi Raina.

Ne demem gerekiyordu? Onun, Jean-Claude'un her tarafında olmasının beni rahatsız etmediğini mi? Etmişti. Onu ellemesinden daha fazla rahatsız etmişti.

Başımı iki yana salladım. "Sadece sürünün desteği için ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum."

"Ah, sonuna kadar," dedi Raina. Etrafında dolaşıp önünde durdu. Topuklarıyla, Jean-Claude'dan uzundu. "Benimle oynayacaksın." Hızlı bir hareketle Jean-Claude'u öptü. Önünde diz çöktü, yukarıya bakıyordu.

Jean-Claude saçlarını okşadı. Soluk renkli, narin elleri, Raina'nın yüzünü yukarıya kaldırıyordu. Sanki öpecekmiş gibi ona doğru eğildi ama eğilirken bana bakıyordu.

Benim, 'hayır, yapma,' dememi mi bekliyordu? İlk başta neredeyse ondan korkmuş gibi görünüyordu. Ama şimdi tamamen rahattı. Benimle oynadığını biliyordum. Beni kıskandırmaya çalışıyordu. Bir şekilde işe de yarıyordu.

Onu uzun ve içtenlikle öptü. Başını kaldırdığında, dudaklarına, Raina'nın ruju bulaşmıştı. "Ne düşünüyorsun, ma petite?"

Artık zihnimi okuyamıyordu, vampir izlerinden kurtulmamın avantajlarında birisiydi. "Raina ile sevişti̇ğin için gözümde küçüldüğünü."

Gabriel sıcak, uzun bir kahkaha attı. "Ah, Jean-Claude onunla sevişmedi, henüz değil." Uzun akıcı hareketlerle bana doğru yürüdü.

Trençkotumu açıp Browning'i gösterdim. "Kontrolden çıkmasak iyi olur."

Trençkotunun kemerini açtı ve ellerini teslim olduğunu gösterir şekilde yukarıya kaldırdı. İçine tişört giymemişti. Sol meme ucunda ve göbek deliğinde gümüş küpeler vardı.

Sadece görmek bile beni geriletti. "Gümüşün, likantropların canını yaktığını zannediyordum, aynı alerji gibi."

"Yakıyor," dedi. Sesinde yumuşak bir boğukluk vardı.

"Ve bu, iyi bir şey mi?" diye sordum.

Gabriel yavaşça ellerini indirdi ve paltosunu omuzlarından
 kaydırdı. Yavaşça döndü ve palto, bir striptiz hareketi gibi yere düştü. Başka gümüş küpe yoktu. Palto kollarından düşerken, döndü, dönüşünün uç noktasında paltoyu üzerime attı. Paltoyla debelenip kenara fırlatmaya çalışıyordum. Bu bir hataydı.

Üzerimdeydi, bedeni beni yere yapıştırmıştı. Kollarım göğsümün üzerinde, paltosunun altında sıkışmıştı. Firestar belinin altında kalmıştı. Browning'e uzandım ama eli kumaşı kâğıt gibi yırttı ve silahı kolumun altından aldı. Beraberinde neredeyse, kılıfı ve kolumu da alıyordu. Bir saniyeliğine sol kolumda saf acı hissettim. Kolumu yeniden hissedebildiğimde, Browning gitmişti ve Gabriel'in yüzün benden birkaç santim uzaktaydı.

Belini oynattı, Firestar'ı aramızda eziyordu. Onun canını benden daha çok yakıyor olmalıydı.

"Acıdı mı?" diye sordum. Sesim şaşırtıcı derecede sakindi.

"Acı hoşuma gider," dedi. Dilinin ucunu çeneme dayayıp ağzıma doğru yaladı. Güldü. "Daha fazla debelen. O küçük ellerinle it."

"Acı hoşuna mı gidiyor?" dedim.

"Evet."

"O zaman buna bayılacaksın." Bıçağımı karnının üst tarafına sapladım. İnleme ile iç çekme arasında bir ses çıkarttı. Vücudu titredi. Üzerimde doğruldu, hâlâ belden aşağım, altında sıkışmıştı, sanki kız şmavı çekiyordu.

Ben de onunla birlikte doğrulup bıçağı daha derine sapladım, bıçağı yukarıya doğru, daha etli kısımlarına doğru çekiyordum.

Gabriel paltoyu parçaladı ama bıçağı almaya çalışmadı. İki

eliyle, beni iki tarafımdan tuttu, aşağıya bıçağa ve kanlı elime bakıyordu.

Yüzünü saçlarıma basturdı, bana hafifçeyaslanmıştı. Bayılacağını düşündüm. "Daha derine," diye fısıldadı.

"Ah, Yüce İsa." Bıçak göğüs kemiğinin biraz altındaydı. İterken biraz yukarıya yüklenirsem, kalbine ulaşırdım.

Öldürücü darbeyi daha rahat vurmak için, daha iyi bir açı alıp sırt üstü yere yattım.

"Onu öldürme. Ona ihtiyacımız var," dedi Raina.

Biz mi? Üzerimden, bulanık bir hız ile kalktığında, bıçak kalbine doğru gidiyordu. Biraz önümde sırt üstü yere yatınca durdu. Çok hızlı nefes alıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Çıplak teninden kan akıyordu. Gözleri kapalıydı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Eğer insan olsaydı, bu gece ilerleyen saatlerde ölürdü. Ama o halıda, yatmış gülümsüyordu. Başını yana çevirip gözlerini açtı. Garip gri gözleri bana bakıyordu. "Bu harikaydı. "

"Kutsal Yüce İsa," dedim. Kanepeden destek alıp ayağa kalktım. Gabriel'in kanı ile kaplıydım. Bıçağım da aynı kana bulanmıştı.

Kaspar kanepenin kenarında oturmuş bana bakıyordu. Paltosuna sarılmış, gözleri açılmıştı. Onu suçlamıyordum.

Ellerimi ve bıçağı siyah kanepeye sildim. "Yardımın için teşekkür ederim, Jean-Claude."

"Bana senin artık bir dominant olduğun söylendi, ma petite. Sürü içi üstünlük mücadelesine karışılmaz." Gülümsedi. "Ayrıca yardımıma ihtiyacın yoktu."

Raina, Gabriel'in yanına diz çöktü. Yüzünü kanayan karnına eğidi ve yalamaya başladı. Dili, yavaşça hareket ediyordu. Yutarken, boğazı kasılıyordu.

Kusmayacaktım. Kusmayacaktım. Kaspar'a baktım. "Bu ikisiyle ne işin var?"

Raina kanla kaplı yüzünü kaldırdı. "O bizim numunemiz."

"Bu da ne demek?"

"İstediği sıklıkta şekil değiştirebiliyor. Bayılmıyor. Onu bizimle film çevirme potansiyeli olan yıldızlarımızla test için kullanıyoruz. İşin ortasında şekil değiştirmeye nasıl tepki verdiklerini görmek için."

Kusacaktım. "Lütfen bana bir çeşit denme çekiminde, tam sevişmenin ortasındayken değiştiğini söylemeyin."

Raina başını yana yatırdı. Dili dudakları üzerinde gezindi, kanı temizliyordu. "Küçük filmlerimizi biliyor musun?"

"Evet."

"Richard'ın sana söylemesine şaşırdım. Bizim eğlencemizi onaylamıyor."

"Sen de filmlerde oynuyor musun?"

"Kaspar filmlerde oynamaz," dedi Raina. Ayağa kalkıp kanepeye doğru yürüdü. "Marcus hiç kimseyi filmlerde oynamaya zorlamıyor. Ama Kapsar, bize oyuncu seçmemizde yardımcı oluyor. Değil mi, Kapsar?"

Başı ile onayladı. Halıya bakıyordu, Raina'ya bakmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Bu gece neden hepiniz buradasınız?" diye sordum.

"Jean-Claude, bir sonraki filmimiz için bize bir vampir söz vermişti.

"Bu doğru mu?" diye sordum.

Jean-Claude'un yüzü boştu, hoştu ama okunmuyordu. "Robert'm cezalandırılması gerek."

Konunun değişmesi kaşlarını çattırdı. "Tabut dolu."

"Her zaman başka tabutlar vardır, Anita."

Robert ona doğru emekledi. "Özür dilerim efendim. Özür dilerim." Jean-Claude'a dokunmadı ama çok yakınına geldi. "Kutuya yeniden dayanamam, efendim. Lütfen."

"Raina'dan sen bile korkuyorsun, Jean-Claude. Robert'in ona karşı ne yapmasını bekliyordun."

"Ben Raina'dan korkmuyorum."

"Tamam ama Robert'in gücü yetmezdi. Öyle olduğunu biliyorsun. "

"Belki haklısın, *ma petite*."

Robert başını kaldırıp baktı. Yakışıklı yüzünde bir anlık umut parladı. "Teşekkür ederim, efendim." Bana baktı. "Teşekkür ederim, Anita."

Omuz silktim.

"Robert'i sonraki filminiz için alabilirsiniz,"

Robert, bacağına yapıştı. "Efendim, ben..."

"Jean-Claude hadi, Robert'i, Raina'ya verme."

Raina kanepeye, Kaspar ile aramıza oturdu. Ben ayağa kalktım. Raina kolunu, Kaspar'ın omzuna attı. Kaspar gerildi.

"Yeterince yakışıklı. Sıradan bir vampir de yeterince yara alabilir. Kesinlikle kabul edilebilir," dedi Raina.

"Biraz önce neler yapıklarını gördün. Bunları kendi adamlarından birisine yapmalarını istiyor musun?" dedim.

"Bırakalım, Robert karar versin. Kutu ya da Raina?" dedi Jean-Claude.

Robert, likantropa baktı. Raina kanlı ağzıyla ona gülümsedi.

Robert onu görmemek için başını eğdi ve başı ile onayladı. "Kutu olmaz. Hey şey ondan daha iyidir."

"Ben buradan gidiyorum. Bir gece işin dayanabileceğimden fazla olağandışı yaratık politikasına maruz kaldım," dedim.

"Gösteriyi görmek istemiyor musun?" dedi Raina.

"Gösteriyi gördüğümü zannediyordum," dedim.

Kaspar'ın şapkasını odanın ortasına attı. "Soyun," dedi.

Bıçağı kılıfına soktum, Browning'i, halının üzerinden,

Gabriel'in attığı yerden aldım. Silahlıydım. Bana ne faydası olacaktı.

Kaspar öylece kanepede oturuyordu. Beyaz teninde pembe bir renk vardı. Gözleri parlıyordu. Kızgındı ve utanmıştı. "Sizin atalarınız bu ülkeyi keşfetmeden önce ben bir prenstim."

Raina çenesini, Kaspar'ın omzuna dayadı, hâlâ omzuna sarılıyordu. "Soyunun ne kadar mavi olduğunu biliyoruz. Sen bir prens, çok acımasız bir avcı ve yaramaz bir çocuktun, o yüzden bir cadı seni lanetledi. Seni çok güzel ve zararsız bir şeye dönüştürdü. Senin nazik ve kibar olacağını düşünüyordu." Kulağını yaladı, elleri, tüy gibi saçlarının arasında dolaşıyordu. "Ama sen nazik ya da kibar değilsin. Kalbin yüz yıllar önce olduğu kadar soğuk ve kibrin o kadar erişilmez. Şimdi elbiselerini çıkart ve bizim için kuğuya dönüş."

"Bu vampir için bana bunu yaptırmanıza gerek yok," dedi.

"Hayır, benim için yapacaksın. Yap ki, Anita görsün. Yap ki Gabriel canını yakmasın." Raina'nın sesi kalınlaşıyordu. Her kelime daha ölçülü oluyordu."

"Beni öldüremezsiniz, gümüşle bile," dedi.

"Ama ölmüş olmayı isteyecek hale getirebiliriz, Kaspar."

Çığlık attı, aslında kalın, hırıltılı, sıkıntılı bir bağırmaydı. Hızla ayağa kalktı ve paltosunun önünü hızla çekti, düğmeleri kopup yere düştü. Paltoyu, Raina'nın yüzüne fırlattı.

Raina güldü.

Ben yere bakıyordum.

"Ah, hemen gitme, Anita. Kaspar tam bir baş belası olabilir ama gerçekten bir hayli güzeldir."

Arkamı döndüm.

Kaspar'ın spor ceketi ve kravatı yerde duruyordu. Beyaz gömleğini hızlı sinirli hareketlerle çıkartıyordu. Göğsünün

ortasında bir sıra beyaz tüy vardı. Bir Paskalya ördeğininkiler kadar yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu.

Başımı iki yana salladım, kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. Koşmadım. Normalden hızlı yürümedim. Bu, bütün gece boyunca yaptığım en cesurca şeydi.

YİRMİ YEDİ

Eve taksi ile döndüm. Stephen kulüpte striptiz yapmak için kaldı ya da belki Jean-Claude'un çizmelerini yalamak için. Hangisi olduğunu bilmiyordum ve umurumda olduğunu da zannetmiyordum. Stephen'ın başının belaya girmemesini sağlamıştım. Yapabileceğimin en iyisi buydu. O, Jean-Claude'un yaratığıydı ve bu gece Şehrin Efendisi ile yeterince uğraşmıştım.

Gretchen'i öldürmek bir şeydi, ona işkence etmek başka. Ellerinin tabuta histerik vuruşlarından çıkan sesleri hatırlıyordum. Jean-Claude'un onu uykuda tutacağına inanmak istiyordum ama öyle olmayacağını biliyordum. Korku ile yönetiliyorlardı. Gretchen buna iyi bir örnekti. Benim hoşuma gitmeyen bir şey yap ve ben de sana bunu yapayım. Benim için hava hoştu.

Apartmanımın önüne geldiğimde, anahtarlarımın olmadığını fark ettim. Arabanın anahtarlarını Richard'a vermiştim, evimin anahtarları da aynı anahtarlıktaydı.

Kendi kapımın önünde durmuş, zili çalmak üzereyken, kendimi aptal gibi hissediyordum. Kapı ben daha dokunmadan açıldı. Richard kapıda duruyordu. Gülümsedi. "Selam," dedi.

Ben de kendimi gülümserken buldum. "Sana da, selam."

Kenara çekilip bana yol verdi. Ozzie'nin, Harriet'i* iş dönüşü karşıladığı gibi, beni öpmeye çalışmadı. Böylesi daha iyi olmuştu. Çok samimi bir ayindi. Eğer bunu gerçekten yapacak olsaydık, bana kapıda saldırabilirdi bile ama bu gece de-

Kapıyı arkamdan kapattı, neredeyse paltomu almasını bekliyordum. Akıllıca davranıp almadı.

Kendi paltomu kendim çıkartıp bütün iyi paltoların gittiği yere, kanepenin üzerine koydum. Dairemin içi pişen yemeğin sıcak kokusu ile dolmuştu. "Bir şeyler mi pişirdin?" dedim, çok da hoşuma gitmemişti.

"Aç olabileceğini düşündüm. Ayrıca, öylece bekliyordum. Ben de bir şeyler pişirdim. Vakit geçirdim."

Bunu anlayabilirdim. Ama birisi zorlamadığı sürece yemek pişirmek aklıma gelmezdi.

Sadece mutfağın ışıkları yanıyordu. Karanlık oturma odasından, aydınlatılmış bir mağaraya benziyordu. Eğer yanlış görmüyorsam masada mumlar vardı.

"Onlar mum mu?"

Güldü. Biraz utanmış gibiydi. "Çok mu yapmacık?"

"Oradaki sadece iki kişilik bir kahvaltı masası. Orada hoş bir akşam yemeği servisi yapmana imkân yok."

"Tezgahı büfe gibi kullanırız, masada sadece tabak ve çatalları tutarız diye düşünmüştüm." Yanımdan geçip ışığa doğru gitti. Sos tenceresi ile oynamaya başladı, içindeki şeyi karıştırıyordu.

Orada durmuş kendi mutfağıma bakıyordum, muhtemel eş adayımın akşam yemeğimi pişirişini seyrediyordum. Tenim gerildi ve kaşınmaya başladı. Tam nefes almıyordum.

* Ozzie and Harriet, 1950 yılların, o dönemin Amerikan ailesini yansıtan durum komedisi.

Kapıdan çıkmak istiyordum. Bu kapıda ki öpücükten daha mahremdi. Daha da ileri gidip evindeymiş gibi davranmaya başlamıştı.

Evi terk etmedim. Bu bütün gece boyunca yaptığım en cesurca şeydi. Düşünmeden kapının kilidini kontrol ettim. Kilitlemeden bırakmıştı. Dikkatsizdi.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Evim sığınağımdı. Buraya gelip rahatlayabilirdim. Yalnız kalabilirdim. Yalnız kalmayı seviyordum. Biraz soluklanıp kafamı toparlayıp ona Jean-Claude ile çıkacağımızı nasıl söyleyeceğimi düşünmeliydim.

"Eğer önce gidip temizlenirsem yemek soğur mu?"

"Hazır olduğunda hepsini ısıtabilirim. Yemeği senin geç kalacağını düşünerek hazırladım."

Harika. "Gidip temizleneyim o zaman."

Bana döndü, ışık çevresini aydınlatıyordu. Saçlarını arkada toplamıştı ama uzun kıvırcık kaküller öne dökülüyordu. Kazağı cart turuncuydu, tenine altın rengi bir ton veriyordu. Üzerinde 'Bayan Lovett'in Köfteleri' yazan bir önlük takmıştı. Benim önlüğüm yoktu, ayrıca bir tane alacak olsaydım, üzerinde Sweeny Todd logosu olan bir tane almazdım. Yamyamlık ile ilgili bir müzikal, bir önlük için iyi bir seçim değildi. Kesinlikle öyleydi ama yine de...

"Ben gidip temizleneyim."

"Bunu söylemiştin."

Dönüp yatak odasına gittim. Çok istiyor olmama rağmen, koşmadım. Yatak odamın kapısını kapatıp arkasına yaslandım. Yatak odama dokunulmamıştı, işgal belirtileri yoktu.

Odanın tek penceresinin önünde bir ikili kanepe vardı. Kanepenin üzeri ve etrafı oyuncak penguenlerle doluydu. Koleksiyon, yakında halının tamamını kaplayacak bir gel git dalgasına benziyordu. En yakındakini aldım ve yatağın kenarına oturdum. Sıkıca sarıldım yüzümü, penguenin tüylü kafasına yasladım.

Richard a onunla evleneceğimi söylemiştim, peki neden bu ani evcimen tavırlarından rahatsız olmaya başlamıştım? 'Evet'i 'belki'ye çevirmiştik ama evette kalmış bile olsa bu hareketleri beni rahatsız ederdi. Evlilik. Neler getireceğini henüz tam olarak kavrayamamıştım. Richard yarı çıplak ve yenilebilecekmiş gibi görünürken, böyle sorular sormak aklıma gelmemişti. Eğer hoş bir restoranda tek dizi üzerinde teklif etseydi, cevabım farklı mı olurdu? Belki. Ama bunu asla bilemezdik, değil mi?

Eğer yalnız olsaydım, bir şeyler yemezdim bile. Duş alır, büyük boy bir tişört giyer, birkaç favori penguenimle çevrili yatağıma yatardım.

Şimdi hiç yoktan, mum ışığı altında, hoş bir akşam yemeği yemem gerekiyordu. Eğer aç olmadığımı söyleseydim, alınır mıydı? Suratını asar mıydı? Bağırıp çağırıp bütün yaptıklarının çöpe gideceğini söyleyip bana Güneydoğu Asya'da açlık çeken çocukları anlatır mıydı? *

"Has siktir," dedim yavaşça. Aman, her neyse, eğer beraber yaşayacaksak, gerçeği bilmeliydi. Benim asosyal olduğumu ve sadece ölmemek için yemek yediğimi öğrenmeliydi.

Eğer o burada olmasaydı, neler yapacağımı bir şekilde kafamda toparlamıştım. Kendi evimde rahatsız olmak, hoşuma gitmemişti. Eğer böyle olacağını bilseydim, arayıp Ronnie'den beni saatte bir uyandırmasını isterdim. Kendimi iyi hissediyordum. Yardıma ihtiyacım yoktu ama Ronnie ile daha rahat olurdu, daha az endişe verici olurdu. Elbette eğer Gretchen kutusundan çıkarsa, Richard'ın ondan gelebilecek bir saldıran kurtulabileceğinden emindim ama Ronnie'den emin değildim. Richard'ın lehine bir puan. Öldürülmesi gerçekten biraz zordu.

Browning'i baş ucumdaki kılıfına yerleştirdim. Kazağımı çıkartıp yere bıraktım. Yırtılmıştı ve kazaklar buruşmazdı. Firestar'ı klozetin üzerine koydum. Sonra soyunup duşa gir-

dim. Banyo kapısını kilitlemedim. Bu hakaret gibi olurdu, tıpkı benim kapıyı kilitlemediğimde, çıkıp onu yatağımda, ağzında bir gül ile çıplakken bulmam gibi.

Banyonun kapısını kilitledim. Babamla birlikte yaşarken de böyle yapıyordum. Şimdi birisi kapıya yüklenirse, klozetteki Firestar'ı alacak vaktim olurdu.

Duşun suyunu olabileceği kadar sıcak hale getirdim, suyun altına girdim, parmak uçlarım buruşuncaya kadar, iyice keselenip suyun altında kalabileceğim kadar yıkandım.

Aynadaki buharı bir havlu ile sildim. Sağ yanağımdaki deri soyulmuştu. Ancak iyileşecekti ama iyileşinceye kadar üzerinde kalacak kabuk çok kötü görünecekti. Çenem ve burnumun ucunda da küçük kesikler vardı. Alnımdaki şişlik moranıyordu. Tren çarpmışa benziyordum. Birisinin beni öpmeye çalışması inanılmazdı.

Kapıyı aralayıp gizlice yatak odasına baktım. Beni bekleyen hiç kimse yoktu. Oda boştu, sadece havlandırmanın sesi geliyordu. Sessiz ve huzurluydu, ayrıca mutfaktan da sesler duymuyordum. Derin bir nefes aldım. Bir süre daha yalnızdım.

Richard'ın beni her zamanki gece kıyafetleri içinde görmesini istemeyecek kadar kendimi beğenmiştim. Bir zamanlar siyah dantelli iç çamaşırlarıyla uyumlu, hoş siyah bir geceliğim vardı. Çıktığım çok hevesli birisinden hediyeydi. Onu hiç üzerimde giyerken görme fırsatı olmamıştı. Ne hoş. Gecelik, kan ve diğer vücut sıvıları ile kaplanıp haşat olmuştu.

Richard'la sevişmeyi düşünmediğim, için siyah dantelli çamaşırları giymek zalimce olurdu. Dolabımın önünde durmuş, giyecek bir şey bulamıyordum. Elbiseleri, sadece çıplak kalmamak için üzere giyilen eşyalar olarak gördüğümden bu durumdaydım, çok üzücü bir durumdu.

Üzerinde Mery Shelly'nin karikatürü olan büyük boy bir tişört ve gri eşofman altı giydim; göze hoş görünenlerden

değildi, şu belinde bağcık olanlardandı. Tanrının eşofmanlardan beklediği şekildeydi. Terliğe en yakın eşyam olan beyaz koşu çorabımı da giyince, hazır olmuştum.

Kendime aynada baktım ve pek hoşnut kalmadım. Rahattım ama çok iyi görünmüyordum. Ama dürüsttüm. Şu evlenineeye kadar makyaj yapıp saçlarını yaptırtıp hoş elbiseler giyen kadınları anlamıyordum. Evlenince birden, makyajın ne olduğunu unutur ve bütün ince elbiselerinden kurtulurlardı. Eğer evlenirsek, her gece yanında nasıl bir şeyin yatacağım görecekti. Omuz silktim ve salona geçtim.

Saçlarını eliyle düzeltti. Saçları yüzünün etrafına döküldü, yumuşak ve davetkârdı. Mumlar gitmişti. Önlük de. Mutfak ile oturma odası arasındaki geçitte duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, kirişe dayanmıştı. Gülümsedi. Enfes görünüyordu. Gidip üzerimi değiştirmek istedim ama yapmadım.

"Özür dilerim," dedi.

"Neden?"

"Çok emin değilim ama sanırım mutfağını kullanabileceğimi düşündüğüm için."

"Sanırım bu orada pişirilen ilk yemek oldu.

Gülümsemesi genişledi ve kapıdan doğruldu. Bana doğru yürüdü. Kendi enerjisi içinde hareket ediyordu. O olağan dışı gücü ile değildi, sadece Richard'dı. Ya da öyle miydi? Belki de kimliğinin çoğu, canavarından geliyordu.

Bana dokunabileceği kadar yaklaştı ama dokunmadı. "Seni beklerken çıldıracaktım. Aklıma bu güzel yemeği hazırlama fikri geldi. Aptalcaydı. Yemek zorunda değilsin ama benim Suçlu Zevkler'e koşup senin onurunu korumamı engelledi."

Bu beni gülümsetti. "Lanet olsun, senin yanındayken suratımı bile asamıyorum. Her zaman beni güldürüyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

Güldüm. "Evet. Kendimi kötü hissettiğim zamanlar bile hoşuma gidiyor. Çok sağ ol."

Parmakları omzumun üzerinde kaydı, kolumdaki kasları
 ovuyordu. "Lütfen, yapma." Hoş evcimen görüntü öylece yıkıldı. Hepsi benim suçumdu.

Elleri yanına düştü. "Özür dilerim." Yemeği kastettiğini zannetmiyordum. Derin bir nefes aldı ve başını yukarı aşağı salladı. "Yemene gerek yok." Sanırım yemeği kastetmiş gibi yapacaktık. Benim için sakıncası yoktu.

"Eğer hiç aç olmadığımı söylersem, bana kızmaz mısın?"

"Yemeği kendimi iyi hissetmek için hazırladım. Eğer seni rahatsız ettiyse, yemezsin."

"Bir fincan kahve içip yerken seni seyredeceğim."

Gülümsedi. "Anlaştık."

Ayakta kaldı, bana bakıyordu. Üzgün görünüyordu. Kayıp gibiydi. Eğer birisini seviyorsanız, ona kendini kötü hissettirmemeliydiniz. Bir yerde öyle bir kural yazıyordu ya da en azından olmalıydı.

"Saçlarını toplamışsın."

"Sen dağınık seviyorsun."

"Sanki en sevdiğim kazağımmış gibi," dedim.

"Öyle mi?" Sesinde oyuncu bir ton vardı. Rahatlığı geri getirebilirdim. Hoş, rahat bir gece geçirebilirdik. İş bana kalmıştı.

Kafamı kaldırıp büyük kahverengi gözlerine baktım, hoş olmasını istiyordum. Ama ona yalan söyleyemezdim. Bu zalim olmaktan daha kötü olurdu. "Bu çok garip."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Senin hatan değil. Benim hatam."

Başını iki yana salladı. "Hislerini değiştiremezsin."

"İlk içgüdüm her şeyi bırakıp kaçmaktı, Richard. Seni görmemek. Uzun konuşmalar yapmamak. Dokunmamak. Hiçbir şey."

"Eğer istediğin buysa." Sesi zor çıkmıştı, sanki o kelimeleri söylemek ona çok zor gelmişti.

"İstediğim sensin. Sadece tamamınla baş edebileceğimden emin değilim."

"Tam olarak ne olduğumu görmeden önce, sana evlilik teklif etmemeliydim."

"Marcus ve çetesini gördüm."

"Bu, benim seninle birlikteyken canavarlaşmamla aynı şey değil, değil mi?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Hayır, değil," dedim.

"Eğer başka birisini istersen, arayıp onun bu gece seninle kalmasını isteyebilirsin, ben giderim. Sen, zaman ihtiyacım var dedin ama ben fırsattan istifade araya girdim. Israrcı davrandım. "

"Evet, öyle yaptın."

"Seni kaybetmekten korkuyordum," dedi.

"Israr etmenin bir faydası olmaz."

"Sanırım öyle."

Öylece durmuş ona bakıyordum. Dairem karanlıktı. Sadece mutfağın ışığı yanıyordu. Baştan çıkartıcı olabilirdi, olmalıydı. Herkese likantropinin sadece bir hastalık olduğunu söylerdim. Ayırım yapmak ahlak ve yasa dışıydı. Vücudumun hiçbir kemiğinde ön yargı yoktu ya da kendimi öyle inandırmıştım. Richard'ın yakışıklı yüzüne bakarken bunun doğru olmadığını biliyordum. Ön yargılı davranıyordum. Canavarlara ön yargılı davranıyordum. Ah, arkadaşlık yaparken iyiydi ama en yakın arkadaşlarım, Ronnie ve Catherine, insandı. Arkadaş olabilecek kadar iyilerdi ama sevilecek kadar değillerdi. Yatağımı paylaşacak kadar iyi değillerdi. Gerçekten böyle mi düşünüyordum? Böyle birisi miydim?

Öyle olmak istemiyordum. Zombileri diriltip vampirleri infaz ediyordum. Başkalarına taş atacak kadar temiz değildim.

Ona yaklaştım. "Sarıl bana, Richard. Sadece sarıl bana."

Kolları b'eni sardı. Ben de kollarımı beline sardım, yüzümü göğsüne yasladım. Kalp atışını duyabiliyordum, güçlü ve hızlıydı. Ona sarılıp kalp atışlarını dinleyip nefesinin sıcaklığını hissettim. Bir an için kendimi güvende hissettim. Annem ölmeden önce hissettiğim gibiydi. Annem ve babam bana sarılmışken hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğine inandığım o çocukça his gibiydi. İnsana her şeyin yoluna gireceğine inandıran o katıksız inançtı. Richard'in kollarında, o kısa anda, yeniden öyle hissetmiştim. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kahretsin, ilk seferde de yalandı. Annemin ölümü bunu göstermişti.

Önce ben çekildim. O da tutmaya çalışmadı. Hiçbir şey söylemedi. Eğer çok az bile içten bir şey söyleseydi, ağlayabilirdim. Bunu kaldıramazdım. Gerçeğe geri döndüm. "Jean-Claude'la işlerin nasıl gittiğini sormadın."

"Kapıdan girdiğinde neredeyse bana kızgındın. Eğer hemen onun hakkında bir şeyler sorsaydım, bana bağırabilirdin."

Kahveyi kendi başına yaptı. Bu ona en azından iki puan kazandırmıştı. "Sana kızgın değildim." Üzerinde bebek penguen olan fincanıma kahve koydum. İşe ne götürürsem götüreyim, favori fincanım buydu.

"Hayır, kızgındın," dedi.

"Sen de kahve ister misin?"

"Sevmediğimi biliyorsun."

Kahve sevmeyen birisine nasıl güvenebilirdiniz? "Belki kendine gelmişsindir diye ümit ediyordum."

Yemeğini yemeye başladı. "İstemediğinden emin misin?"

"Hayır, sağ ol." Kahverengi soslu, küçük kahverengi etli bir yemekti. Bakmak bile midemi bulandırmıştı. Edward'la da bunun gibi bir şey yemiştim ama bu gece, yemek iyi bir fikirmiş gibi gelmiyordu. Belki kafamın betona vurulmasının bununla bir ilgisi olabilirdi.

Sandalyelerden birisine oturdum, tek dizimi göğsüne doğru çektim. Kahve, Vietnam tarçını aromalıydı, en sevdiklerimden bir tanesiydi. Şeker ve gerçek krema ile mükemmel olmuştu.

Richard karşımda oturuyordu. Başını eğip yemekten önce dua etti. Söylemiş miydim, o da episkopalistti. Tüylü yönü dışında tam bana göreydi.

"Lütfen, Jean-Claude'la neler olduğunu anlat bana," dedi.

Kahvemden bir yudum alıp kısa şekilde nasıl anlatacağımı düşündüm. Tamam, Richard'ın duyduğunda kızmayacağı kısa bir şekil düşünüyordum. Tamam, belki sadece gerçeği anlatmalıydım.

"Aslında, haberleri düşündüğümden daha iyi karşıladı."

Başını yemeğinden kaldırdı, çatalı havadaydı. "İyi mi karşıladı?"

"Böyle söylemedim. Duvarlara saldırıp seni anında öldürmeye çalışmadı. Beklediğimden daha iyi karşıladı."

Richard başı ile onayladı. Suyundan bir yudum aldı. "Beni öldürmekle tehdit etti mi?"

"Ay, evet. Ama sanki neredeyse bunun olacağını biliyormuş gibiydi. Hoşuna gitmedi ama tamamen şaşkınlıkla karşılamadı. "

"Beni öldürmeye kalkışacak mı?" Kahverengi yemeğini yerken gayet sakince sormuştu.

"Hayır, kalkışmayacak."

"Neden?"

İyi bir soruydu. Cevabı duyunca ne düşüneceğim merak ettim. "Benimle çıkmak istiyor."

Richard yemeyi bıraktı. Sadece bana bakıyordu. Yeniden konuşabildiğinde, "O, ne yapmak istiyor?" dedi.

"Bana kur yapma şansı istiyor. Eğer birkaç ay içinde, senden beni alamazsa, vazgeçeceğini söyledi. Kendi mutlu yolumuzda gitmemize izin verecek ve karışmayacak."

Richard sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ve sen de ona inandın mı?"

"Evet. Jean-Claude karşı konulmaz olduğunu zannediyor. Eğer cazibesini üzerimde kullanmasına izin verirsem, benim durumu yeniden değerlendireceğimi düşünüyor."

"Öyle mi yapacaksın?" Bunu sorarken sesi çok hafif çıkmıştı.

"Hayır, hiç zannetmiyorum." Onun beni heyecanlandırdığından bahsetmemiştim.

"Onu arzuladığını biliyorum, Anita. Onu seviyor musun?"

Konuşma, bana başka bir konuşmayı hatırlatmaya başlamıştı. "Kalbimin karanlık, çarpık bir yerinde, evet. Ama seni sevdiğim gibi değil."

"Nasıl?"

"Bak, bu konuşmayı Jean-Claude'la da yaptım. Seni seviyorum. Beni Şehrin Efendisi ile bir yuva kurarken düşünebiliyor musun?"

"Sen kendini bir alfa kurtadam ile yuva kurarken düşünebiliyor musun?"

Has siktir. Masada karşısında oturuyordum, iç çektim. Israr ediyordu ama onu suçlamıyordum. Eğer onun yerinde olsaydım, kendimi terk ederdim. Eğer onu bütünüyle kabul etmeyecek kadar sevmiyorsam, neden bana ihtiyacı olabilirdi ki? Beni terk etmesini istemiyordum. Tamam karar vermek istemiyordum ama onu kaybetmek de istemiyordum. Düğün pastasını yaptırıp yemekten bahsetmeyi de istiyordum.

Masaya yaslanıp elimi ona uzattım. Bir süre sonra o da tuttu. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni kaybetmeyeceksin."

"Benim olacağımdan çok daha toleranslı davranıyorsun."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Tartışmak isterdim ama gerçek, gerçekti. "Eğer yapabilseydim farklı davranırdım."

"Bir kurtadamla evlenme konusunda şüphelerin olmasını anlıyorum. Kimin olmazdı ki? Ama Jean-Claude..." Başını iki yana salladı.

Elini sıktım. "Hadi, Richard. Bu, şu an yapabileceğimizin en iyisi. Jean-Claude ikimizi de öldürmeye çalışmayacak. Hâlâ çıkıp birbirimiz görebiliriz."

"Senin onunla çıkmaya zorlanmandan hoşlanmadım." Parmakları elimi okşuyordu. "Senin hoşuna gideceğini düşündükçe daha da sinirime gidiyor. İçindeki karanlık küçük bir parçan da, çok güzel zaman geçirecek."

Reddetmek istiyordum ama bu tamamen yalan olurdu. "Eğer yalan söylersem kokusunu alabilir misin?"

"Evet," dedi.

"O zaman, hem korkutucu, hem de ilgi çekici."

"Güvende olmanı istiyorum çünkü korkutucu yönü beni rahatsız ediyor ama ilgi çekme bölümü daha da rahatsız ediyor."

"Kıskandın mı?"

"Endişelendim."

Ne diyebilirdim? Ben de.

YİRMİ SEKİZ

Telefon çaldı. Uzanmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Başımı kaldırınca, komodinimin boş olduğunu gördüm. Telefon gitmişti. Çalması kesildi. Radyolu saat hâlâ oradaydı. Saat 01:03'tü. Dirseğimden destek almış, gözlerimi kırparak boşluğa bakıyordum. Rüya mı görüyordum? Neden rüyamda birisinin telefonumu çaldığını görmüştüm ki?

Yatak odamın kapısı açıldı. Richard, arkadan gelen ışıkla çerçevelenmiş şekilde duruyordu. Ah, hatırlamıştım. Beni uyandırmasın diye telefonu oturma odasına götürmüştü. Beni zaten saatte bir uyandırıyordu, onun kalmasına izin vermiştim. Sadece bir saat uyumuşsanız, basit bir telefon çalışı bile kafanızı karıştırabiliyordu.

"Kimmiş?

"Çavuş Rudoph Storr'muş. Seni uyandırıncaya kadar beklemesini istedim ama çok ısrar etti."

Tahmin edebiliyordum. "Önemli değil."

"On beş dakika beklese ölür müydü?" diye sordu Richard.

Bacaklarımı örtünün altından çıkarttım. "Dolph bir cinayet soruşturmasının ortasında, Richard. Sabır, güçlü olduğu yönlerinden biri tanesi değil."

Richard kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kapının kirişine dayandı. Oturma odasından gelen ışık, yüzünde güçlü gölgeler oluşturmuştu. Gölgeler, turuncu kazağını, derin çizgilerle kesmişti. Rahatsızlık yayıyordu. Bu beni gülümsetti. Omzuna vurup yanından geçtim. Bir bekçi kurdum olmuş gibiydim.

Telefon giriş kapısının arkasında duruyordu. Diğer telefon hattı oradaydı. Yere oturdum, sırtımı duvara dayayıp telefonu açtım. "Dolph, benim. Neler oluyor?"

"Bu, gecenin bir vakti telefonuna cevap veren Richard Zeeman da kim?"

Gözlerimi kapattım. Başım acıyordu. Yüzüm acıyordu. Uykumu yeterince alamamıştım. "Sen benim babam değilsin, Dolph. Neler oluyor?"

Bir süre sessizlik oldu. "Savunmaya geçiyoruz demek, öyle mi?"

"Evet, bunla ilgili bir sıkıntın mı var?"

"Hayır," dedi.

"Özel hayatımdaki son gelişmeleri öğrenmek için mi aradın yoksa beni uyandırmanın başka bir sebebi mi var?" Başka bir cinayet olmadığını biliyordum. Böyle bir şey için çok neşeliydi, neden birkaç dakika daha bekleyemediğini merak etmiştim.

"Bir şey bulduk."

"Tam olarak nedir?"

"Gelip senin bakmanı tercih ederim."

"Bunu bana yapma, Dolph. Ne menem bir şey olduğunu söyle."

Biraz daha sessizlik oldu. Sanki özür dilememi bekliyordu, daha çok beklerdi. Sonunda. "Bir deri bulduk."

"Ne çeşit bir deri?"

"Eğer ne menem bir şey olduğunu bilseydim, seni sabahın birinde arar mıydım?" Sesi sinirli geliyordu. Sanırım onu suçlayamazdım.

"Özür dilerim, Dolph. Sana çıkıştığım için özür dilerim."

"Tamam."

Tam olarak özrümü kabul etmemişti. Tamam. "Cinayetle
 bir bağlantısı var mı?"

"Sanmıyorum ama ben başarılı bir olağandışı olay uzmanı değilim." Hâlâ kızgındı. Belki o da yeterince uyumuyordu. Ama onun kafasını hiç kimsenin kaldırıma vurmadığına bahse girerdim.

"Neredesin?"

Bana adresi verdi. Jefferson Country'deydi, cinayet mahallinden çok uzaktaydı.

"Oraya ne zaman gelebilirsin?"

"Araba kullanamam," dedim.

"Ne?"

"Doktor söyledi, bu gece direksiyon başına geçemem."

"Ne kadar kötü yaralısın?"

"Çok kötü değil ama doktor bu gece her saate bir uyandırılmamı ve araba kullanmamamı söyledi."

"Bay Zeeman bu yüzden mi orada?"

"Evet."

"Eğer bu gece gelemeyecek kadar yaralıysan, bekleyebilir."

"Deri bulunduğu yerde mi? Oynanmış mı?"

"Hayır."

"O zaman gelirim. Kim bilir? Belki bir ip ucu vardır."

Fazla uzatmadı. "Buraya ne zaman gelebilirsin?"

Yan gözle Richard'a baktım. Richard beni oraya götürebilirdi ama nedense bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyordum. Bir kere, o bir sivildi. Sonra bir likantroptu. Marcus'un emrindeydi ve bir derecede de Jean-Claude'un. Bir olağandışı cinayet araştırmasına getirilecek birisi değildi. Ayrıca, eğer insan bile olsaydı, cevabım aynı olurdu. Durum böyleydi.

"Eğer bir ekip arabası göndermezsen, sanırım taksiye bineceğim."

"Zerbrowski ilk çağrıma cevap vermedi. St. Peters'ta oturuyor. Sana gelmesi gerekecek. Seni o alabilir."

"Ona uyacak mı ki?"

"Uyması gerekecek," dedi Dolph.

Harika. Zerbrowski ile aynı araba hapsolacaktım. "Tamam, üzerimi giyinir beklerim."

"Giyinir misin?"

"Hiç başlama, Dolph."

"Alınganız, çok alınganız."

"Kes şunu."

Güldü. Güldüğünü duymak güzeldi. Bu, yakın zamanda çok fazla kişinin ölmediği anlamına geliyordu. Dolph seri katil, vakalarında pek gülmezdi.

Kapattı. Ben de kapattım.

"Çıkman mı gerekiyor?" diye sordu Richard.

"Evet."

"Kendini çıkabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Evet."

"Anita."

Başımı duvara dayayıp gözlerimi kapattım. "Yapma, Richard. Ben gidiyorum."

"Hiç tartışma şansım yok mu?"

"Yok," dedim. Gözlerimi açıp ona baktım.

Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu.

"Ne?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Ben sana, hiç tartışma fırsatı olmadan, bir şey yapacağımı söyleseydim, çok kızardın."

"Hayır, kızmazdım."

"Anita." Adımı aynı babamın eskiden söylediği gibi söylemişti.

"Eğer sebeplerin geçerliyse, kızmazdım."

"Anita, kızardın ve bunu sen de biliyorsun."

Reddetmek istiyordum ama yapamıyordum. "Tamam, tamam. Hoşuma gitmezdi." Ona baktım. Ona neden gitmem gerektiğini söylemem gerekecekti. Hoş bir durum değildi.

Ayağa kalktım. Artık kendimi açıklamak zorunda olmadığımı söylemek istiyordum ama bu evlilik işinde ciddiyse, gerçekte öyle değildi. Bu, o kadar çok hoşuma gitmemişti. Aile huzuruna ulaşmamızdaki tek engel, onun bir kurtadam olması değildi.

"Bu polis, işi Richard. Ben işimi yapmazsam insanlar ölür. "

"İşinin zombileri diriltip vampirleri öldürmek olduğunu zannediyordum. "

"Bert gibi konuştun."

"Bana, Bert'ten, bunun bir hakaret olduğunu anlayacak kadar bahsettin."

"Eğer onunla kıyaslanmak istemiyorsan, onun en sevdiği repliğini söylemekten vazgeç." Yanından geçip yatak odasına gittim. "Giyinmem gerekiyor."

Peşimden geldi. "Polise yardım etmenin senin için önemini biliyorum."

Ona döndüm. "Ben sadece polise yardım etmiyorum, Richard. Hordak Takımı'nın sadece iki yıllık geçmişi var. Polisler olağandışı yaratıklar hakkında hiçbir bok bilmiyorlar. Orası sürgün yeri. Üstlerim kızdıracak bir şey yaparsan, kendini oraya transfer edilmiş buluyorsun."

"Gazeteler ve televizyon, birimin, diğer belli başlı ekipler gibi, bağımsız bir ekip olduğunu söylüyordu. Bu bir şereftir."

"Ah, evet, tabii. Ekip neredeyse hiç ekstra ödenek almıyor. Olağandışı yaratıklar ya da olaylar hakkında eğitim yok. Dolph, Çavuş Storr, beni gazetede görüp Bert ile temasa geçmiş. Bu ülkede polis memurlarına olağandışı suçlar için bir eğitim verilmiyor. Dolph danışman olabileceğimi düşünmüş."

"Sen danışmanlıktan çok daha fazlasını yapıyorsun."

"Evet, öyle." Ona bu yaz başında Dolph'un beni bir seferinde hemen aramadığını anlatabilirdim. Olay, bir mezarlıktaki birkaç gûlun, biraz heveslenip yakınlarda sevişen bir çifte saldırması gibi görünüyordu. Güller korkak yaratıklardı ve sağlam kişilere saldırmazlardı ama istisnalar vardı. Dolph beni aradığında, altı kişi ölmüştü. Cinayetleri işleyen güller değildi. Artık Dolph beni işler pisleşmeden aramaya başlamıştı. Bazen problemi kontrolden çıkmadan, teşhis edebiliyordum. Ama Richard'a bunu söyleyemezdim. Eğer bu yaz erken çağırılsaydım, ölü sayısı daha az olabilirdi ama bu sadece Dolph ile benim aramda olan bir meseleydi. Bunu sadece bir kere konuşmuştuk ve bu yeterliydi. Richard, kurtadam olsa da, olmasa da, bir sivildi. Bu işler onu hiç ilgilendirmezdi.

"Bak, bunu senin anlayabileceğin şekilde açıklayabileceğimi zannetmiyorum ama gitmem gerekiyor. Daha büyük bir probleme dönüşebilir. Şimdi gitmezsem, daha sonra bir cinayet mahalline gitmemi engelleyebilir. Bunu anlayabiliyor musun?"

Aklı karışmış gibi görünüyordu ama ağzından çıkanlar öyle değildi. "Tam olarak değil ama belki de anlamam gerekmiyor. Belki senin için önemli olduğunu görmek yeterlidir."

Uzunca nefesimi verdim. "Harika. Şimdi hazırlanmam gerekiyor. Zerbrowski her an burada olabilir. Beni olay yerine götürecek detektif o."

Richard sadece başı ile onayladı. Akıllıca davranmıştı.

Yatak odasına gidip kapıyı kapattım. Şükürler olsun. Evlendiğimizde bu sürekli mi olacaktı? Sonsuza kadar kendimi açıklamak zorunda mı kalacaktım? Tanrım, öyle olmamasını umuyordum.

Siyah kot ve dik yakalı kırmızı kazak giydim, o kadar yumuşak ve tüylüydü ki, sadece giymek bile kendimi daha iyi hissettiriyordu. Browning'in omuz askısının siyahı, kazağın

kırmızısı üzerinde çok koyu ve dramatik görünüyordu. Kırmızı kazak ayrıca, yüzümdeki çiziklerin çiğ et rengini de belir ginleştirmişti. Değiştirebilirdim ama kapı çaldı.

Zerbrowski gelmişti. Ben kendime aynada bakarken, Richard kapıyı açmıştı. Sırf bu bile yeterliydi. Kapıya gittim.

Zerbrowski tam kapının önünde duruyordu, elleri uzun paltosunun ceplerindeydi. Kırlaşmaya başlamış kıvırcık saçları yeni kesilmişti. Jöle bile sürmüştü. Zerbrowski genelde saçlarını taramayı bile hatırlamazdı. Paltosunun açık yakasından görünen takımı gayet resmiydi. Kravatı şıktı ve düzgün bağlanmıştı. Aşağıya baktım ve evet, ayakkabıları da boyalıydı. Onu daha önce üzerinde yemek lekeleri olmadan hiç görmemiştim.

"Böyle giyinip nereye gitmiştin?" diye sordum.

"Böyle giyinmeden sen neredeydin?" diye sordu. Söylerken gülümsüyordu.

Yüzüme çıkan sıcaklığı hissetim, bundan nefret ediyordum. Kızarmaya değecek bir şey yapmamıştım. "Tamam, hadi gidelim." Kanepenin arkasından trençkotumu aldım ve kurumuş kan elime geldi. Has siktir.

"Temiz bir palto almam gerek. Hemen gelirim."

"Ben de burada Bay Zeeman'la sohbet ederim," dedi Zerbrowski.

Ben de bundan korkuyordum ama yine de deri ceketimi almaya gittim, Richard, er ya da geç Zerbrowski ile tanışacaktı. Ben geç olmasını tercih ederdim.

"Ne iş yapıyorsunuz Bay Zeeman?"

"Ben öğretmenim."

"Ya, gerçekten mi?"

Konuşmanın geri kalanını duyamadım. Dolaptan ceketi alıp geri döndüm. İki eski dost gibi konuşuyorlardı.

"Evet, Anita bizim olağandışı olay uzmanımız. O olmasaydı ne yapardık bilemiyorum."

"Ben hazırım. Hadi gidelim." Yanlarından geçip kapıyı açtım. Zerbrowski için kapıyı tutuyordum.

Bana gülümsedi. "Siz ikiniz ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?"

Richard bana baktı. Rahatsız olduğum durumları hemen anlıyordu. Soruya benim cevap vermeme izin verecekti. Böyle şeylerde bir hayli iyiydi. Çok fazla iyiydi. Arada bir uzlaşılmaz olup bana hayır deme fırsatı verseydi ya. Ama buna değmezdi. Ama lanet olsun, beni mutlu etmek için çok çabalıyordu. Bu kolay bir iş değildi.

"Kasımdan beri," dedim.

"İki ay, hiç fena değil. Katie ve ben ilk çıkışımızdan iki ay sonra evlenmiştik." Gözleri parlıyordu, sırıtışı alay doluydu. Beni yokluyordu, elinin boş kalacağından haberi yoktu.

Richard bana baktı. Bakışı dik ve ciddiydi. "İki ay çok uzun zaman değil, gerçekten."

Bana bir çıkış yolu vermişti. Onu gerçekten hak etmiyordum.

"Doğru kişi olduğunu anlamaya yetecek bir süre", dedi Zerbrowski.

Zerbrwski'yi kapıdan çıkartmaya çalışıyordum. O sırıtıyordu. Hiç acele etmek gibi bir niyeti yoktu. Tek ümidim, Dolph'un ona yeni bir çağrı göndermesiydi. O zaman kıçı tutuşurdu.

Dolph aramadı. Zerbrowski bana sırıtıyordu. Richard bana bakıyordu. Büyülü kahverengi gözleri derin ve yaralıydı. Yüzünü ellerimin içine alıp gözlerindeki acıyı silmek istiyordum. Ah, kahretsin.

O doğru kişiydi büyük ihtimalle. "Gitmemiz gerek."

"Biliyorum," dedi.

Yan gözle Zerbrowski'ye baktım. Bize sırıtıyordu, gösteri hoşuna gitmişti.

Ona hoşça kal öpücüğü vermeli miydim? Artık nişanlı değildik. Bu, tarihteki en kısa nişanlılıktı. Ama hâlâ çıkıyorduk. Hâlâ onu seviyordum. Sırf bu bile bir öpücüğü hak ettiriyordu.

Kazağını yakalayıp onu kendime çektim. Şaşırmış göründü. "Bunu göstermelik yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

"Kapa çeneni ve beni öp."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. Her öpüşme, hâlâ hoş bir şoktu. Hiç kimsenin dudakları bu kadar yumuşak değildi. Hiç kimsenin tadı bu kadar iyi değildi.

Saçları öne düştü, ben de avuçlayıp yüzünü kendiminkine bastırdım. Eli, deri ceketimin altından, sırtıma kaydı, elleri kazağımı okşuyordu.

Ondan uzaklaştım, nefesim kesilmişti. Artık gitmek istemiyordum. O bütün gece burada kalacakken, belki de bir süreliğine gitmem, iyi bir fikirdi. O likan trop olmasaydı bile, evlenmeden sevişmeme konusunda kararlıydım ama tenim çok daha fazla istekliydi. Karşı koyacak direncim olduğumdan emin değildim.

Richard'ın içinde kaybolunan gözlerindeki bakış, dünya üzerindeki her şeye değerdi. Budalaca gülümsememi gizlemeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Zerbrowski'nin arabasında bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Richard'ın yüzüne bakarken bu umurumda bile değildi. Bir şekilde her şeyin üstesinden gelirdik. Tanrı şahidim olsun, yapardık.

"İstersen, ben Dolph'a adamın birisiyle öpüştüğün için geç kaldığımızı söyleyinceye kadar bekle."

Yemi yutmadım. "Eve saatler sonra gelebilirim. Burada beklemektense, evine gidebilirsin."

"Buraya senin Jeep'inle geldim, hatırladın ım? Eve dönecek arabam yok."

Ah. "Tamam, olabildiğince çabuk döneceğim."

Başı ile onayladı. "Ben burada olacağım."

Koridora yürüdüm, artık gülümsemiyordum. Eve, Richard'a dönmenin nasıl bir his olduğundan emin değildim. O etrafta dolaşıp hormonlarını delirtirken, nasıl bir karar verebilirdim?

Zerbrowski kendi kendine güldü. "Blake, artık her şeyi gördüm. Büyük vampir avcımız aşık olmuuuş."

Başımı iki yana salladım. "Sanırım bunu kendine saklamanı söylememin bir faydası olmayacak?"

Sırıttı. "Bu, seninle uğraşmayı daha eğlenceli hale getirir."

"Tanrı cezanı versin, Zerbrowski."

"Aşık çocuk biraz gergin gibi görünüyordu, o yüzden orada sormadım ama şimdi yalnız kaldığımıza göre, sana ne oldu? Birisi suratına et tokmağıyla vurmuş gibi görünüyorsun."

Aslında öyle görünmüyordum. Bunun olduğunu görmüştüm, çok daha kötü oluyordu. "Uzun hikâye. Sen benim sırrımı biliyorsun. Sen böyle giyinip nereye gitmiştin?"

"Bu gece onuncu evlilik yıldönümümüz," dedi.

"Şaka yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı.

"Tebrik ederim," dedim. Merdivenlerden indik.

"Sağ ol. Bir bebek bakıcısı kiraladık, ne gerekiyorsa yaptık. Eşim çağrı cihazımı evde bıraktırdı."

Soğuk yüzümdeki eziklere çarpıp acıyı arttırdı.

"Kapı kapalı değil," dedi Zerbrowski.

"Sen bir polissin. Nasıl arabanın kapısını açık bırakırsın?" Kapıyı açınca durdum. Yolcu koltuğu ve yer, doluydu. McDonald's poşetleri ve gazete kâğıtları, oturma yerinden yere akıyordu. Kurumuş bir parça pizza ve bir sürü içecek kutusu yere saçılmıştı.

"Yüce İsa, Zerbrowski. ÇKB şehir içinde toksik atık taşıyan bir araç sürdüğünü biliyor mu?"

"Niye kilitlemediğimi anladın mı? Bunu kim çalar ki?" Koltuğunda diz çöküp kucak dolusu çöpü arka koltuğa attı. Görünüşe göre bu ön koltuğun, üzerindekileri arka koltuğa atarak ilk temizleyişi değildi.

Boşalan koltukta kalan kırıkları, elimle yere sürpürdüm. Mümkün olduğu kadar temizlenince oturdum.

Zerbrowski emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı. Araba boğulup çalıştı. Ben de emniyet kemerini taktım, Zerbrowski oto parktan çıktı.

"Katie, işin hakkında ne düşünüyor?" diye sordum.

Zerbrowski yan gözle bana baktı. "Bir derdi yok."

"Seninle tanıştığında sen polis miydin?"

"Evet, onu neyin beklediğini biliyordu. Aşık çocuk senin bu gece çıkmanı istemiyor muydu?"

"Benim çıkamayacak kadar yaralı olduğumu düşünüyordu."

"Bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol."

"Bizi seviyorlar, bizim dikkatli olmamızı istiyorlar. Tanrı aşkına, bir orta okul öğretmeniymiş. O şiddet hakkında ne bilebilir ki?"

"Bilmek istediğinden fazlasını."

"Biliyorum. Biliyorum. Bugünlerde okullar tehlikeli yerler. Ama aynı şey değil, Anita. Biz silah taşıyoruz. Lanet olsun, sen vampirleri öldürüp ölüleri diriltiyorsun. Bundan daha kötü olmaz."

"Biliyorum." Ama bilmiyordum. Likantrop olmak daha kötüydü. Değil miydi?

"Bildiğini zannetmiyorum, Blake. Şiddet içinde yaşayan birisini sevmek zor bir yoldur. Bizi kabul edecek birisi bir mucizedir. Korkaklık etme."

"Korktuğumu mu söyledim?"

"Yüksek sesle değil."

Has siktir. "Bu konuyu burada bırakalım, Zerbrowski."

"Sen nasıl istersen. Dolph yüzüğü takacağını öğrendiğinde çok heyecanlanacak."

Koltukta kemerin izin verdiği kadar aşağıya kaydım. "Ben evlenmiyorum."

"Belki henüz değil ama bu bakışı biliyorum, Blake. Sen batan bir kadınsın ve tek çıkış yolun da nikâh masası."

Tartışmak istiyordum ama kafam çok karışıktı. Bir yanım Zerbrowski'ye inanmak istiyordu. Diğer yanım Richard'la çıkmayı bırakıp yeniden güvende olmayı istiyordu. Tamam, tamam, önceden de, Jean-Claude etrafımda dolaşırken, pek güvende olduğum söylenemezdi ama nişanlı değildim. Elbette, şu anda da nişanlı değilim.

"İyi misin, Blake?"

İç çektim. "Çok uzun zamandır yalnız yaşıyorum. İnsan kendisini ona göre ayarlıyor." Ayrıca o bir kurtadam. Bu bölümünü yüksek sesle söylemedim ama söylemek istiyordum. Başka birilerinin de fikrini almak istiyordum ama bir polis memuru, özellikle de Zerbrowski, sorulacak kişi değildi.

"Seni sıkıştırıyor mu?"

"Evet."

"Evlenmeyi, çocukları, hepsini istiyor mu?"

Çocuklar mı? Hiç kimse çocuklardan bahsetmemişti. Richard'ın aklında, onun mutfakta olduğu, benim çalıştığım, çocuklu, bir ev fikri mi vardı? Ah, lanet olsun, oturup ciddi bir şekilde konuşmamız gerekiyordu. Eğer normal insanlar gibi nişanlanırsak, bu ne anlama gelecekti? Richard çocuk istiyor muydu? Ben kesinlikle istemiyordum.

Nerede yaşayacaktık? Benim dairem çok küçüktü. Onun evinde mi? Bu fikrin hoşuma gittiğini zannetmiyordum. Orası onun eviydi. Bizim kendi evimizin olması gerekmiyor muydu? Has siktir. Çocuklar mı, ben mi? Hamile mi, ben mi? Hayatta olmazdı. Onun tüylü yanının en büyük derdimiz olduğunu zannediyordum. Belki de değildi.

YİRMİ DOKUZ

Nehir koyu renk ve soğuk akıyordu. Kayalar, suyun içinden dev dişleri gibi çıkmıştı. Arkamda kalan kıyı dikti ve ağaçlarla kaplıydı. Ağaçların arasındaki karlar kayıp dökülmüş, altındaki yaprakları ortaya çıkarmıştı. Karşı kıyı, nehirden yükselen dik bir kayalıktı. Kayalardan atlamadığınız sürece nehre ulaşmanın yolu yoktu. Nehrin derinliği orada bile bir buçuk metre kadardı. On metreden o derinlikte suya atlamak iyi bir fikir değildi.

Eğimli kıyıda dikkatlice duruyordum. Karanlık sular ayağımdan birkaç santim ötede akıyordu. Ağaç kökleri toprağı yarıp kıyıya tutunmuştu. Kar, yapraklar ve neredeyse dik kıyı beni suya göndermek için üretilmiş gibiydi ama direnebildiğim kadar direnecektim.

Kayalar nehre doğru, alçak, kırık dökük bir duvar oluşturmuştu. Taşlardan bazıları akan suyun birazcık üzerindeydi ama nehrin ortasında duran bir tanesi bele kadar yükseliyordu. Deri o kayanın üzerindeydi. Dolph hâlâ olayları küçümseme uzmanıydı. Anlattığından derinin ekmek kutusundan küçük olmasını bekliyordum, buradaki bir Toyota'dan küçüktü. Başı kayanın üzerinde asılı kalmıştı, sanki oraya bilerek konulmuş gibiydi. Hâlâ nehrin üzerinde kalmasının sebe-

bi de buydu. Dolph, bu duruş şeklinin belirli anlamı olup olmadığı konusunda bir fikrim olup olmadığını öğrenmek için beni çağırmıştı.

Kıyıda su geçirmez elbiseleri ile bekleyen bir dalgıç ekibi vardı, kıyafetleri normal dalgıç elbiselerinden ağırdı ve soğuk suda daha sıcak tutuyordu. Başlığını şimdiden geçirmiş, uzun boylu dağlıç, Dolph'un yanında duruyordu. Adı MacAdam'dı. "Artık derinin yanına gidebilir miyiz?"

"Anita?" diye sordu Dolph.

"Suda benim yerime onların olması daha iyi," dedim.

"Güvenli mi?" diye sordu Dolph.

Bu değişik bir soruydu. Gerçeği söyledim. "Emin değilim."

MacAdam bana baktı. "Orada ne olabilir? Sadece bir deri, değil mi?"

Omuz silktim. "Ne çeşit bir deri olduğundan emin değilim."

"Yani?" diye sordu.

"Yetmişlerdeki Çılgın Sihirbazı hatırladın mı?"

"Ben senin hatırlayamayacağını düşünürdüm," dedi MacAdam.

"Üniversitede dersini görmüştük. Büyüsel Terörizm, birinci sınıf. Sihirbaz, pek ortalıkta olmayan yerlerde büyülü tuzaklar bırakmakta uzmanlaşmıştı. En sevdiği tuzaklardan biri ilk dokunana yapışan hayvan derişiydi. Çıkartmak için bir cadı gerekiyordu."

"Tehlikeli miydi?" diye sordu MacAdam.

"Adamın birisi, yüzüne yapıştığı için boğulmuştu."

"Suratıyla o şeye dokunmayı nasıl başarmış."

"Ölü birisinden öğrenmesi zor. Yetmişlerde animatörlük profesyonel bir iş değilmiş."

MacAdam suya doğru baktı. "Tehlikeli olup olmadığını nasıl anlayacağız?"

"Suya giren oldu mu?"

Baş parmağı ile Dolph'u gösterdi. "Bize izin vermedi ve Şerif Titus her şeyi, çok bilmiş canavar uzmanına bırakmamızı söyledi." Beni baştan aşağıya süzdü. "O sen misin?"

"Benim."

"O zaman uzmanlığını göster, böylece ben ve adamlarım oraya gidebilelim."

"Şimdi spot lambasını istiyor musun?" diye sordu Dolph. Ortamı, Mann's Chinese Theatre'ın* açılış günü gibi aydınlatmışlardı. Duruma bakmadan önce ışıkları kapatmalarını söylemiştim. Bazı şeyleri görmek için ışığa ihtiyacımız vardı, bazıları kendilerini sadece karanlıkta gösterirlerdi.

"Henüz ışığa gerek yok. Önce bir karanlıkta göreyim."

"Neden ışık istemiyorsun?" diye sordu Dolph.

"Bazı şeyler ışıktan kaçar, Dolph ama yine de dalgıçlardan birisine yapışabilir. "

"Bu konuda gerçekten ciddisin, değil mi?" diye sordu MacAdam.

"Evet, bundan memnun değil misin?"

Bana bir süre baktı, sonra başıyla onayladı. "Evet. Yakından nasıl bakacaksın? Hava son birkaç günde bir hayli soğüdü, suyun ısısı dört derece civarında olmalı ama yine de dalgıç kıyafeti olmadan bir hayli soğuk."

"Kayaların üzerinden giderim. Belki elimi batırıp bir şey yem zannediyor mu diye bakarım ama olabildiğince kuru kalırım. "

"Sen, canavarları çok ciddiye alıyorsun. Ben suyu ciddiye alıyorum. Bu soğukluktaki suda beş dakika kalırsan hipotermi yaşarsın. Düşmemeye çalış."

"Tavsiye için teşekkürler."

"Islanacaksın," dedi Aikensen. Bir ağaca dayanmış biraz yukarımda duruyordu. Smokey Bear şapkasını iyice kafasına

* Mann's Chinese Theatre: Büyük ve görkemli bir sinema salonu.

oturtmuş, kalın yünlü yakasını çenesine kadar kaldırmıştı. Kulakları ve yüzünün bir kısmı soğuğa maruz kalıyordu. Umarım açıktaki yerleri donardı.

Korku filmlerindeki gibi, fenerini çenesinin altına tuttu.
Gülümsüyordu. "Hiçbir şeye dokunmadım, Blake Hanım. Onu aynı bulduğumuz gibi bıraktık."

'Hanım', deyişini düzeltmedim. Sadece beni rahatsız etmek için yapmıştı. İlgilenmemem de onu rahatsız ediyordu. Harika.

Korku filmi gülümsemesi kayboldu, ışıkla aydınlanmış yüzünde kaşlarını çattı.

"Ne oldu Aikensen? Narin ayaklarını ıslatmak istemiyor musun?"

Ağaçtan doğruldu. Hareketi çok dengesizdi. Yamaçtan aşağıya kaydı, kollarını sallayarak düşüşünü yavaşlatmaya çalışıyordu. Poposunun üzerine düşüp kaymaya devam etti. Üzerime geliyordu.

Yana çekildim ve yamaç ayağımın altından kaydı. Zıplayıp en yakındaki kayanın üzerine atladım. Düşmemek için kayanın üzerine çöktüm, neredeyse emekler pozisyondaydım. Kaya ıslak, kaygan ve soğuktu.

Aikensen bağırarak nehre düştü. Poposunun üzerinde oturuyordu, dondurucu su neredeyse göğsünün ortasına geliyordu. Suya eldivenli elleriyle vuruyordu, sanki suyu itiyordu. Tek yaptığı sadece ıslanmaktı.

Deri kayadan fırlayıp üzerini kaplamadı. Hiçbir şey onu yakalamadı. Havada büyü de hissetmiyordum. Soğuk ve su sesi dışında hiçbir şey yoktu.

"Sanırım onu hiçbir şey yemeyecek," dedi MacAdam.

"Sanırım," dedim. Sesimdeki memnuniyetsizliği gizlemeye çalışıyordum.

"Tanrı aşkına, suyun içinden çık, Aikensen," Titus'un sesi tepenin üzerinden gürledi. Şerif, diğer polis memurlarının

çoğu gibi, yamacın üzerindeki çakıl yoldaydı. Yukarıda iki ambulans daha vardı. Üç yıl önce Gaia yasasının yürürlüğe girmesiyle, kalıntıların bir insansıya ait olma ihtimali varsa, bir ambulansın hazır bulunması gerekiyordu. Kır kurdu cesetleri, kurtadam zannedildiği için ambulansla taşındığı oluyordu. Kanun yürürlüğe konulmuştu ama acil yardım sistemine hiç ekstra para sevk edilmemişti. Washington işleri karıştırmayı seviyordu.

Birisinin yazlık evinin arka bahçesindeydik. Bazı evlerin, eğer yakınlarındaki su yeterince derinse iskeleleri, hatta bazılarının küçük kayıkhaneleri vardı. Bu kayalık kanalda yüzdürebileceğiniz tek tekne, kanoydu, o yüzden ne iskele vardı, ne kayıkhane, sadece soğuk karanlık sular ve ıslak bir Şerif yardımcısı.

"Aikensen kıçını o kayalardan kaldır. Nasılsa ıslandığına göre, Bayan Blake'e yardımcı ol."

"Onun yardımına ihtiyacım yok," diye Titus'aseslendim.

"Şimdi Bayan Blake, burası bizim bölgemiz. Biz kıyıda güvendeyken sizin bir canavar tarafından yenmenizi istemem."

Aikensen ayağa kalktı, botları zemindeki kumda kayınca yeniden düşüyordu. Dönüp sanki benim suçummuş gibi dik dik baktı ama derinin diğer tarafında ki kayanın üzerinde doğruldu. Fenerini kaybetmişti. Bir şekilde suyun üzerinde tutmayı başardığı Smokey Bear şapkası dışında, karanlıkta üzerinden sular damlıyordu. Islak bir horoz kadar asabi görünüyordu.

"Aşağıya gelip bu konuda yardımcı olmaya çalışmadığını fark etmedim değil," dedim.

Titus yamaçtan aşağıya geldi. Bu işte benden daha iyiydi. Ben sarhoş gibi ağaçtan ağaca sendelemiştim. Titus, dengesini sağlamak için kollarını açmıştı ama başarılı bir şekilde aşağıya yürüdü. Dolph'un yanında durdu.

"Hiyerarşi, Bayan Blake. Bu ülkeyi büyük yapan şey bu."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Aikensen?" dedim daha yavaş sesle.

Kızgın gözlerle bana baktı. "Patron o." Bu pek hoşuna gidiyormuş gibi değildi ama buna inanıyordu.

"Hadi şu iş yap, Anita," dedi Dolph.

Tercümesi: 'Milletle uğraşmayı bırak.' Herkes soğuktan kurtulmak istiyordu. Onları suçlayamazdım. Ben de aynı şeyi istiyordum.

Kaygan kaya üzerinde dikkatlice doğruldum. Fenerim, dalgalanan sudan ayna gibi yansıyordu.

Feneri ilk taşa doğrulttum. Islanmış ve soluklaşmıştı; üzerinde büyük ihtimalle buz vardı. Dikkatlice üzerine geçtim. Bir kaya daha ve hâlâ iyiydim. Nike Airlar'ın buzlu kayalar üzerinde işe yarayacağını kim bilebilirdi ki?

MacAdam'ın hipodermiya hakkındaki uyarısı aklıma geldi. Tek ihtiyacım, donup hastaneye kaldırılmaktı. Tabiat şartlarıyla uğraşmadan da yeterince derdim yok muydu?

Sonraki iki taş arasında boşluk vardı. İnsanı cezbeden bir mesafeydi. Neredeyse adım mesafesiydi ama rahat mesafeden bir santim daha fazlaydı. Üzerinde durduğum taş düzdü, suya yakındı ama ayağımı altında sağlamdı. Diğeri eğimliydi, bir köşesi sivriydi.

"Ayaklarının ıslanmasında mı korkuyorsun?" Aikensen karanlıkta dişlerini parlatarak sırıttı.

"Sen ıslandın ama ben ıslanmadım diye kıskandı mı?"

"Seni ıslatabilirim," dedi.

"Sadece kâbuslarımda," dedim. Atlamam gerekiyordu ve dengemi sağlayacak bir mucizeye ihtiyacım vardı. Dönüp kıyıya baktım. Dalgıçlara yedek bir kıyafetleri olup olmadığını soracaktım ama Aikensen kayaların arasında titrerken bunu istemek korkaklık olurdu. Ayrıca, büyük ihtimalle atlayabilirdim. Büyük ihtimalle.

Üzerinde durduğum kayada gerildim ve zıpladım. Bir an havada kaldım ve ayağım kayaya değdi. Ayağım bir yana kaydı. Çömelip iki elim ve bir bacağımla kayaya sarıldım. Diğer bacağım baldırıma kadar soğuk suya batmıştı. Şoktan küfrediyordum.

Kaya üzerinde dengemi sağladım, kotumun paçasından su akıyordu. Ayağım dibe değmemişti. Aikensen'in sudaki haline kansaydım, kayanın iki yanındaki suyun belime kadar geleceğini düşünürdüm. Galiba boyumu geçecek kadar derin bir çukura denk gelmiştim. Şansıma, sadece bacağıma denk gelmişti.

Aikensen bana gülüyordu. Başka birisi olsa, bu komik duruma, beraber gülüyor olurduk ama başka birisi değildi ve o bana gülüyordu.

"En azından ben fenerimi düşürmedim," dedim. Bana bile çocukça gelmişti ama gülmeyi kesti. Bazen çocukça davranarak istediğinizi elde ediyordunuz.

Artık derinin yanına gelmiştim. Yakından, daha da etkileyici görünüyordu. Kıyıdan bir çeşit sürüngene ait olduğunu anlamıştım. Yanın gelince kesinlikle bir yılana ait olduğundan emin oldum. Büyük pulları avucum kadar vardı. Boş göz çukurlar golf topu kadardı. Uzanıp dokundum. Ben uzanırken koluma bir şey süründü. Suda dalgalanan yılan derisi olduğunu fark edemeden çığlık atmıştım. Yeniden nefes alabildiğimde deriye dokundum. Hafif, soyulmuş bir deri olmasını bekliyordum. Ağırdı, etliydi.

Tersini ışığa çevirdim, soyulmuş bir deri değildi. Yılan yüzülmüştü. Merak ettiğim, yılanın yüzülürken canlı olup olmadığıydı. Artık ölüydü. Çok az yaratık, derisi canlıyken yüzüldüğünde hayatta kalabilirdi.

Derinin, kafasının şekli ve pullarından kobraya ait olabileceğini düşünüyordum ama pullar fener ışığında bile opale benzen bir ışıkla parlıyordu. Yılanların böyle renkleri olmaz-

dı. Gökkuşağı ya da yağ lekesi gibi duruyordu. Renk değişimi ışığın açısına göre değişiyordu.

"Onunla oynayacak mısın yoksa dalgıçlar gelip alabilir mi?" diye sordu Aikensen.

Onunla ilgilenmedim. Yılanın alnında bir şey vardı, neredeyse iki gözünün arsındaydı. Pürüzsüz, yuvarlak ve beyaz bir şeydi. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. İnciydi. Golf topu büyüklüğünde bir inci. Bir yılanın başının üzerinde dev bir incinin ne işi vardı? Yılanın derisini yüzen her kimse inciyi neden almamıştı?

Aikensen eğildi, elini derinin üzerinde gezdirdi. "Iyg. Bu şey de nedir?"

"Dev bir yılan," dedim.

Bağırıp elini çekti. Sanki hissi yok etmek ister gibi elini sallıyordu.

"Yılanlardan korkuyor musun, Aikensen?"

Bana sert bir bakış attı. "Hayır."

Söylediğinin yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Taşlar üzerinde olmak hoşunuza mı gidiyor? Hadi işe koyulun," dedi Titus.

"Derinin yerleştirilme şeklinde herhangi bir şey var mı, Anita?" diye sordu Dolph.

"Pek yok. Kayalara takılmış olabilir. Buraya belli bir amaç için yerleştirildiğini zannetmiyorum."

"O zaman alabilir miyiz?"

Başımla onayladım. "Evet. Dalgıçlar gelebilir. Aikensen suyu zaten kontrol etti."

Aikensen bana baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu suda öcü-böcülerin olabileceği anlamına geliyor ama seni hiçbir şey yemeye çalışmadığına göre, güvenli."

"Beni yem olarak kullandın."

"Sen kendin düştün."

"Bayan Blake, o şeyi oradan alabilir miyiz?" diye sordu Titus.

"Evet," dedi Dolph.

"İşe başlayın çocuklar."

Dalgıçlar birbirlerine baktılar. "Artık spotları açabilir mi-
 yiz?" diye sordu MacAdam."

"Elbette," dedim.

Işık birden yüzüme çarptı. Gözlerimi korumak için elimi kaldırdım, neredeyse kayadan kayıyordum. Yüce İsa, çok parlaktı. Su hâlâ mat ve siyahtı, hâlâ dalgalanıyordu, Aikensen ve ben, bir anda sahnenin ortasında kalmıştık. Parlak ışık yılan derisinin üzerindeki bütün renkleri götürdü.

MacAdam maskesini taktı ve nefesliğini ağzına yerleştirdi. Peşinden sadece bir dalgıç geldi. Sanırım bir deri için dört dalgıca gerek yoktu.

"Neden sadece buraya gelecekleriken tüplerini takıyorlar?" diye sordu Aikensen.

"Akıntı onları götürürse ya da derin bir noktaya denk gelirlerse diye bir önlem."

"Akıntı o kadar kötü değil."

"Deriyi yakalarsa, alıp götürecek kadar kötü. Tüplerle suyun içinde giden bir şeyi dibe kadar takip edebilirsin, nereye gittiğini önemi olmaz."

"Sanki yapmış gibi anlatıyorsun."

"Sertifikam var."

"Vay, çok yetenekliyiz," dedi.

Dalgıçlar neredeyse yanımıza gelmişti. Tüpleri, sudan çıkan balinalara benziyordu. MacAdam, maskeli yüzünü sudan kaldırdı ve eldivenli elini kayaların üzerine koydu. Hava borusunu çıkartıp akıntıdan korunmak için elleri ve ayaklarıyla kayaya tutundu. Diğer dalgıç, Aikensen'in yanından geçti.

"Deriyi yırtarsak bir problem olur mu?" diye sordu MacAdam.

"Ben kayanın bu tarafını kurtarırım."

"Kolun ıslanır."

"Ama yaşarım, değil mi?"

Malzemelerinden yüzünü çok iyi göremiyordum ama bana kaşlarını çattığına bahse girerdim.

"Evet, yaşarsın."

Elim suya girinceye kadar derinin ön tarafına uzandım. Soğuk tereddüt etmeme neden oldu ama sadece kısa bir süreliğine. Aşağıya uzandım, deriyi kurtarmak için omzuma kadar suyun içine battım. Elim sert ve yapışkan bir şeye değdi, deri değildi. Hafif bir çığlık atıp geri çekildim, neredeyse düşüyordum. Dengemi sağlayıp silahlıma uzandım.

Ben, "Aşağıda bir şey var," deyinceye kadar o, yüzeye çıktı

Yuvarlak yüzlü, dudaksız ağzı çığlık atan bir şey yukarıya fırladı, elleri MacAdam'a uzanıyordu. Yeniden suya gömülmeden önce koyu renk gözlerini gördüm.

Dalgıçlar hemen uzaklaştılar, güçlü, kendinden emin kulaçlarla kıyıya yüzüyorlardı.

Aikensen geriledi, yeniden suya düştü. Tükrükler saçarak doğruldu, silahı elindeydi.

"Onu vurma," dedim. O şey yeniden yüzeye çıktı. Ben yakınına kaydım. O çığlık attı, insan şekilli eli bana uzanıyordu. Ceketimi kavrayıp beni kendisine çekti. Silahım elimdeydi ama ateş etmedim.

Aikensen ona nişan alıyordu. Kıyıdan bağrışlar geliyordu. Diğer polisler geliyordu ama zaman yoktu. Nehirde sadece ben ve Aikensen vardık.

Yaratık bana tutunmuştu, artık çığlık atmıyordu, sadece bana sanki dünya üzerindeki son şeymişim gibi tutunmuştu. Kulaksız başını göğsüme dayamıştı. Silahımı Aikensen'in göğsüne doğrultum.

Bu onun dikkatini çeker gibi oldu. Gözlerini kırptı, bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"O şeyi başka tarafa doğrult, Aikensen."

"Senin namluna bakmaktan sıkıldım, orospu."

"Ben de," dedim.

Bağrışmalar artmıştı, kıyıda hareket vardı, birileri geliyordu, neredeyse buradaydılar. Gelmelerine sadece saniyeler var-
 dı. Birisi bizi kurtaracaktı. Saniyeler bile çok geçti.

Aikensen'in yanında bir mermi patladı. Ona su sıçratacak kadar yakındı. Aikensen zıpladı, silahı ateş aldı. Yaratık çıldırdı ama ben zaten harekete geçmiştim, kayalara doğru dalıyordum. Yaratık bana sanki yapışmış gibi tutunmuştu. Yılan derisi ile kaplı büyük kayanın yanında, suyun içindeydik ama Browning'i, Aikensen'e doğrultmayı başarmıştım. Magnum'unun sesi havada titredi, kemiklerimde yankılandı. Eğer Aikensen bize doğru dönseydi, onu vururdum.

"Ignet olsun, Aikensen o silahı kaldır!" Su sesleri artmıştı büyük ihtimalle Titus suya girmişti ama ben Aikensen'den başka bir yere bakamıyordum.

Aikensen gözünü benden ayırp su seslerinin geldiği yöne çevirdi. Oraya önce Dolph geldi. Aikensen'in tepesinde Tanrı'nın intikamı gibi duruyordu.

Aikensen'in silahı ona doğru dönmeye başladı, sanki tehlikeli olduğunu hissetmişti.

"Silahı bana doğrultursan, onu sana yediririm," dedi Dolph. Kulaklarımdaki çınlamaya rağmen sesini kalın ve gür olarak duymuştum.

"Eğer silahını sana doğrultursa, onu vururum," dedim.

"Onu benim dışımda hiç kimse vuramaz." Titus gelmişti. Benim dışımda herkesten kısaydı, o yüzden suda yüyürken zorluk çekmişti. Aikensen'i kemerinden yakalayıp ayağa kaldırdı, yeniden suya bırakırken, elinden silahını aldı.

Aikensen öksürerek ve kızgın bir şekilde sudan çıktı. "Bunu neden yaptın?"

"Bayan Blake'e neden yaptığımı sor. Sor ona, sor ona!" Kısa boylu ve ıslaktı ama yine de Aikensen'i sindirmeyi başarmıştı.

"Neden?" dedi Aikensen.

Browning'i indirdim ama kılıfına koymadım. "Büyük bir silah taşımanın en büyük derdi, Aikensen, etin içinde çok yol alabilmesidir."

"Ne?"

Titus onu itti ve dengesini kaybettirdi. Aikensen düşmemek için uzaklaştı. "Eğer o tetiği çekseydin, evlat, o yaratık ona sarılmışken ikisini de öldürürdün."

"Yaratığı koruduğunu zannettim. Onu vuramayın dedi. Şuna bakın."

O zaman herkes bana döndü. Kayadan destek alıp doğruldum. Yaratık hareket etmiyordu, sanki bayılmıştı ve elleri ceketimde tutunmuş kalmıştı. Silahı yerleştirmem, çıkartmamdan daha zor olmuştu. Soğuk, adrenalin ve ceketime tutunmuş bir adam, kilifa ulaşmamı engelliyordu.

Çünkü onu tutuyordum. Bir adamdı, canlıyken derisini yüzülmüş ve bir şekilde hayatta kalmış bir adamdı.

"Bu bir adam, Aikensen. Yaralı bir adam. Eğer silahını çekmekle bu kadar meşgul olmasaydın, gözünün önündeki görebilirdin," dedi Titus.

"Bu bir naga," dedim.

Titus beni duymamış gibiydi. Dolph, "Ne dedin?" diye sordu

"O bir naga."

"Kim?" dedi Titus.

"Adam," dedim.

"Naga da neyin nesi?"

"Herkes sudan hemen çıksın," dedi kıyıdan bir ses. Bir kucak dolusu battaniye ile gelmiş sağlık görevlisiydi. "Hadi arkadaşlar, bu gece herkesi hastaneye götürmek zorunda kalmayalım." Emin değildim ama sağlık görevlisinin, "Lanet olası, aptallar," diye söylendiğini duyar gibi olmuştum.

"Naga da neyin nesi?" diye yeniden sordu Titus.

"Onu kıyıya taşımama yardım ederseniz anlatırım. Burada kıçım donuyor."

"Kıçınızdan fazlası donuyor. Herkes, hemen kıyıya gelsin.

Hadi, millet," dedi sağlık görevlisi.

"Ona yardım edin," dedi Titus. İki şerif yardımcısı suya girmişti. Yanımıza su sıçratarak geldiler. Adamı kaldırdılar ama onun yumrukları ceketimde kilitlenmişti. Ölü gibi tutuyordu. Nabzını kontrol ettim. Atıyordu, hafif ama düzenliydi.

Sağlık görevlisi kıyıya ulaşan herkesi battaniye ile sarıyordu. Açık renk saçlı, zayıf bir kadın olan yardımcısı, spot ışığında açık bir yara gibi parlayan nagaya bakıyordu.

"Ona ne olmuş?" diye sordu şerif yardımcılarından birisi.

"Derisi yüzülmüş," dedim.

"Yüce İsa," dedi şerif yardımcısı.

"Doğru düşünce, yanlış din," dedim.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Ellerini kurtarabilir misin?" Yapamadılar, kolay değildi. Sonunda beni de onunla beraber taşımaya karar verdiler. Parmakları hâlâ üzerimde kilitleyken, kıyıya doğru sendeledim. Hiçbirimiz düşmedik. İkinci mucize. Birincisi Aikensen'in hâlâ canlı olmasıydı. Naganın çiğ, maviye yakın tenine bakarken, mucize sayısının ikiden fazla olabileceğine kanaat getirdim.

Açık renk saçlı sağlık görevlisi naganın yanına diz çöktü. Uzunca bir nefes verdi. Diğer sağlık görevlisi, beni ve iki şerif yardımcısını battaniye ile sardı.

"Onu üzerinden aldıklarında hemen ambulansa gitmelisin. Olabildiğince çabuk ıslak kıyafetlerden kurtul."

Ben ağzımı açınca, parmağını kaldırdı. "Elbiselerini çıkart ve sıcak ambulansta otur yoksa hastaneye gidersin. Seçim senin."

"Emredersiniz, komutanım," dedim.

"Ve bunu unutma," dedi. Diğer polisler talimatlar ve battaniyeler dağıtmak için uzaklaştı.

"Deriye ne olacak," diye sordu Titus. Bir battaniyeye sarılmıştı.

"Kıyıya getirin," dedim.

"Orada, çukurdaki tek sürprizin bu olduğundan emin misin?" diye sordu MacAdam.

"Sanırım bu geceki tek nagamız bu."

Başını yukarı aşağı salladı ve ortağıyla suya daldı. Söylediklerime karşı çıkılmaması güzeldi. Belki de naganın çıplak, derisi yüzülmüş bedeni yüzündendi.

Sağlık görevlileri, naganın parmaklarını tek tek açtılar. Parmakları açılmak istemiyordu. Ölümden sonra gelen katillik gibi oldukları gibi kalmışlardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu açık renk saçlı sağlık görevlisi.

"Bir naga," dedim.

Ortağına baktı. O da başını iki yana salladı. "Naga da neyin nesi?"

"Hindu efsanesinden bir yaratık. Genelde yılan formunda resmedilirler."

"Harika. Peki, bünyeleri memeli mi yoksa bir sürüngen gibi mi tepki veriyor?"

"Bilmiyorum."

Diğer ambulanstaki görevliler, bir makara sistemi kurmuş, herkesi sıcak ambulanslara çekiyorlardı. Daha fazla sağlık görevlisine ihtiyacımız vardı.

Sağlık görevlileri, yumuşak pamuk bandajlara sıcak tuzlu karışımı döküp nagayı onunla sardılar. Bütün vücudu açık bir yaraydı. İltihap en büyük tehlikeydi. Ölümsüz yaratıklar iltihap kapabilir miydi? Kim bilebilirdi? Olağandışı yaratıklar hakkında bilgim vardı ama bir ölümsüze ilk yardım konusunda ne biliyordum? Bu benim alanım değildi.

Onu kat kat battaniye ile sardılar. Eğitim çavuşu gibi dolaşan sağlık görevlisine baktım. "Eğer sürüngense bile, battaniyelerin bir zararı olmaz."

Haklıydı.

"Nabzı yavaş ama düzenli. Bir IV serumu deneme riskine girsek mi, yoksa..." dedi açık renk saçlı kadın.

"Bilmiyorum. Canlı bile olmaması gerekirdi. Sadece buradan götürelim. Onu hayatta tutup hastane götürelim," dedi ortağı.

Uzaktan diğer ambulansların sesleri duyuldu. Destek yoldaydı. Sağlık görevlileri, nagayı tahtaya yatırdılar ve şok sepetine yerleştirdiler; diğer sağlık görevlilerinin, tepede kurduğu iplere bağladılar.

"Onun tedavisi konusunda verebileceğin başka bilgiler var mı?" diye sordu. Gözleri çok dik bakıyordu.

"Zannetmiyorum. "

"O zaman kıçını kaldır ve ambulansa git."

Tartışmadım. Hava soğuktu ve elbiselerim, battaniyenin altından bile, beni dondurmaya başlamıştı.

Kendimi üzerimde battaniye dışında bir şey olmadan, ambulansta oturmuş, başka sağlık görevlilerini tarafından ısıtılmış oksijen solumaya zorlanırken buldum. Dolph ve Zerbrowski'de benimle aynı ambulanstaydı. Titus ile Aikensen olacağına, onların olması daha iyiydi.

Sağlık görevlilerinin bize yaşayacağımızı söylemelerini beklerken, Dolph işe geri döndü.

"Bana nagaları anlat," dedi.

"Dediğim gibi Hindu efsanelerinde bahsedilen yaratıklar Genelde yılan olarak resmedilirler, çoğunlukla da kobra. İnsan foruma girebilirler. Ya da insan başlı yılan gibi görünebilirler. Yağmur damlaları ve incilerin koruyucuları olarlar."

"Son söylediğini bir daha söylesene?" dedi Zerbrowski Özenle taranmış, saçı kuruyup, karışmıştı.

Ben de tekrarlardım. "Derinin baş kısmında bir inci vardı. Sanırım deri nagaya ait. Birisini onun derisini yüzmüş ama o ölmemiş. Derinin ve onun nehre nasıl geldiklerini ise hiç bilemiyorum."

"Yani naganın bir yılana dönüştüğünü ve onun derisini yüzdüklerini ama bunun onu öldürmediğini söylüyorsun," dedi Dolph.

"Öyle görünüyor."

"Şimdi nasıl insan formuna gelmiş?"

"Bilmiyorum."

"Neden ölmemiş?" diye sordu Dolph.

"Nagalar ölümsüzdür."

"Bunu sağlık görevlilerine söylemen gerekmez miydi?" dedi Zerbrowski.

"Derisi tamamen yüzülmüş ve hâlâ canlı. Sanırım bunu kendi kendilerine öğreneceklerdir," dedim.

"İyi nokta."

"Aikensen'e hanginiz ateş etti?"

"Titus etti," dedi Dolph.

"Onu azarlayıp silahını da aldı," dedi Zerbrowski.

"Umarım ona geri vermez. Silahlı olmaması gereken birisi varsa, o da Aikensen.""

"Yanında yedek kıyafetler var mı, Blake?" diye sordu Zerbrowski.

"Yok."

"Arabamın bagajında iki takım eşofman var. Yıl dönümümün kalanına geri dönmek istiyorum."

Zerbrowski'nin bagajında duran kirli eşofmanları giyme fikri benim için çok fazlaydı. "Hiç zannetmiyorum, Zerbrowski."

Bana sırıttı. "Temizler. Katie ile bugün antrenmana gidecektik ama hiç şansımız olmadı."

"Salona bile ulaşamadınız, ha?" dedim.

"Hayır." Yüzü kızardı. Zerbrowski'yi bu kadar çabuk etkilediyse ya çok iyi bir şey olmuştu ya da çok utandırıcı.

"Bu gün ne çeşit bir antrenman yapıyordunuz?" diye sor-
 dum.

"Bir erkeğin antrenmana ihtiyacı vardır," dedi Dolph, ciddi bir şekilde.

Zerbrowski bana baktı, kaşları kalkıyordu. "Sen sevgilinle ne çeşit antrenman yapıyorsun?" Dolph'a döndü. "Sana bir erkek arkadaş bulduğunu söylemiş miydim? Gece onda kalıyordu."

"Telefona Bay Zeeman cevap vermişti," dedi Dolph.

"Telefonun baş ucunda değil mi, Blake?" diye sordu Zerbrowski. Bana kahverengi gözleriyle en masum bakışını umuyordu.

"Eşofmanları ver ve beni buradan götür," dedim.

Zerbrowski güldü, Dolph'ta ona katıldı.

"Bunlar Katie'nin, o yüzden üzerlerine bir şeyler bulaştırma. Eğer gerçekten antrenman yapmak istersen, çıplakken yap."

Onu orta parmağımla selamladım.

"Ah, bunu bir daha yap. Battaniyen açıldı," dedi Zerbrowski.

Herkesi çok eğlendiriyordum.

OTUZ

Evimin holüne geldiğimde saat dört olmuştu. Üzerimdeki eşofman çok pembeydi. Islak kıyafetlerimi kolumun altında tutuyordum. Yeni pembe eşofmanlarım içinde bile üşüyordum. Sağlık görevlileri, eve gittiğimde sıcak bir şeyler içip sıcak bir banyo alacağıma söz verdiğim için gitmeme izin vermişlerdi. Merdivenlerden, spor çoraplarımla koşarak çıktım. Katie'nin eşofmanlarını giyebilirdim ama ayakkabılarını giyemezdim.

Üşümüştüm, yorgundum ve yüzüm acıyordu. Ama, baş ağrısı gitmişti. Belki soğuk suya battığım için; belki de naga dokunduğu içindi. Nagalarla ilgili iyileştirme hikâyeleri hatırlamıyordum ama onlar hakkında bir şeyler okumayalı çok zaman olmuştu. Olağandışı biyoloji dersinde final sorusu olarak çıkmışlardı. En büyük ipucu kobra derisi ve inci olmuştu. Eski kitaplarımı bulup yeniden okumam gerekecekti. Ancak onu hangi hastaneye götürdülerse, oradaki nöbetçi doktorun benden daha hızlı okuması gerekecekti. Bilgisayarlarında nagalar hakkında bir şeyler var mıydı? Kanunu düşünürsek, olsa iyi olurdu. Acaba naganın onlara tazminat davası açacak bir yakını var mıydı? Belki de ölüm döşeğinden kalkıp davayı kendisi açardı?

Son altı saat içinde ikinci defa kendi dairemin kapısı önünde duruyordum ve yine anahtarım yoktu. Başımı bir saniye için kapıya dayadım ve kendime acıdım. Bu gece yeni-

den Richard'ı görmek istemiyordum. Konuşmamız gereken çok şey vardı ve hiçbirisi şekil değiştirmekle ilgili değildi. Çocuk meselesini düşünmemiş olmayı diliyordum. Bu gece küçük sıpalar hakkında tartışma yaşamak istemiyordum. Yatağa yatıp yalnız kalmak istiyordum.

Derin bir nefes alıp doğruldum. Hissettiğim gibi çok kederli görünmenin bir anlamı yoktu. Kapı zilimi çalarken, kendi kendime yedek anahtar yaptıracağıma söz vermiştim. Hayır, birisi Richard için olmayacaktı. İkisi de benim için olacaktı.

Richard kapıyı açtı. Saçı uykudan dağılmıştı, kalın, kıvırcık yumaklar halinde, yüzünün etrafına saçılmıştı. Üzeri ve ayakları çıplaktı. Kotunun üst düğmesi açıktı. Bir anda onu gördüğüme sevinmiştim. Arzu harika bir şeydi.

Kotunu üst tarafından yakaladım ve doğru kendime çektim. Islak kıyafetlerim göğsüne dokununca sıçradı ama çekilmedi. Vücudu uykudan neredeyse ateşi varmış gibi sıcaktı. Ellerimi sırtında ısıttım, o titredi, soğuktan kıvranıyordu ama hiç çekilmedi. Islak kıyafetleri yere attım.

Öpüştük. Dudakları narindi. Ellerim belinin hizasında dolaşıyordu, parmaklarım tehlikeli bir şekilde aşağıdaydı. Kulağıma yakın bir yerden yumuşak ve kalın bir sesle konuştu. Hoş şeyler ve müstehcen sözler bekliyordum. Ağzından çıkanlar, "Bir konuğumuz var," oldu.

Sanki dondum kaldım. Gözümün önünde, biz yiyişirken, Ronnie ya da daha kötüsü Irving'in kanepede oturduğunun görüntüsü belirdi. "Has siktir," diye içtenlikle fısıldadım.

"Sounda eve geldin, *ma petite*." Irving'den çok daha kötüydü.

Ağzım açık, Richard'a bakıyordum. "Neler oluyor."

"Ben uyurken gelmiş. Sen kapıyı çaldığınca uyandım."

Bir anda hamurlaşmış ayak parmaklarıma kadar yeniden üşüdüm. "Sen iyi misin?"

"Bunu gerçekten koridorda mı tartışmak istiyorsun, ma petite?" Jean-Claude'un sesi, çok ama çok ikna ediciydi.

Sadece o aksini söylediği için koridorda durmak istiyordum ama bu çocukça bir şey olurdu. Ayrıca burası benim dairemdi.

Richard'ın sıcak varlığı yanımdayken kapıdan içeri girdim. Islak elbiseleri, kapıdan içeriye doğru tekmeledim ellerimin boş kalmasını istiyordum. Silah eşofmanlarımın üzerinde, gayet belirgindi. Kılıfı kemer olmadan sallanıyordu ama gerektiğinde çekebil'rdim. Büyük ihtimalle ihtiyacım olmayacaktı ama Şehrin Efendisi'ne ciddi olduğumu hatırlatıyordu.

Richard kapıyı kapattı ve ona dayandı. Yüzü, neredeyse öne dökülen saçlarının arkasına gizlenmişti. Karnındaki kaslar belirginleşmişti ve okşanmaya davet ediyor gibiydi, eğer oturma odamda bir vampir olmasaydı yapacağımız şey bu olurdu.

Jean-Claude kanepemde oturuyordu. Siyah gömleği çıplak karnının etrafına yayılmıştı. Kollarını kanepenin dayanma yerlerine uzatmıştı, hareket gömleğini kaldırmış, teninden sadece iki ton daha koyu olan göğüs uçlarını ortaya çıkartmıştı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Beyaz kanepe üzerinde dramatik ve mükemmel görünüyordu. Dekora uyuyordu. Has siktir. Siyah ya da beyaz olmayan yeni eşyalar alamam gerekecekti.

"Burada ne yapıyorsun, Jean-Claude?"

"Yeni sevgilini böyle mi karşılıyorsun?"

"Lütfen, sivri zekâlık yapma. Bununla uğraşamayacak kadar yorgun ve bitkinim. Bana buraya neden geldiğini, ne istediğini söyle ve çık git."

Sanki iplerle kaldırılmış gibi kemiksiz bir harekede, ayağa kalktı. En azından gömlek, kapanıp vücudunun soluk mükemmelliğinin bir kısmını örttü. Bu da bir şeydi.

"Buraya seni ve Richard'ı görmeye geldim."

"Neden?"

Güldü, ses üzerimden kürkten bir dalga gibi geçti; yumuşak, kaygan, gıdıklayıcı ve ölüydü. Derin bir nefes alıp omuz askımı çıkarttım. Buraya zarar vermeye gelmemişti. Buraya flört etmeye gelmişti. İkisinin de yanından geçip omuz askımı mutfak sandalyesine bıraktım. Hareket ederken ikisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Bu hem pohpohlayıcı, hem de çok rahatsız ediciydi.

Arkamı dönüp onlara baktım. Richard hâlâ kapının önünde duruyordu, çıplak ve davet edici görünüyordu. Jean-Claude kanepenin yanında tamamen hareketsiz duruyordu, sanki erotik bir rüyanın üç boyutlu görüntüsü gibiydi. Odadaki seksüel potansiyel astronomik. Hiçbir şeyin olmayacağı gerçeği ise üzücüydü.

Sürahide hâlâ kahve vardı. Eğer yeterince sıcak kahve içersem ve gerçekten sıcak bir banyo yaparsam, belki ısınabilirdim. Benim tercihim sıcak bir duş olurdu, sabahın dördünde daha çabuk olurdu ama sağlık görevlilerine söz vermiştim. Vücut ısımı dengelemem gerekiyordu.

Yeni yıkanmış penguenli fincanıma kahve dökerken, "Beni ve Richard'ı neden görmek istedin?" diye sordum. Richard evcimen görünme konusunda bir hayli iyiydi.

"Bana geceyi Monsenyör Zeeman ile geçireceğin söylendi."

"Öyleyse bile, ne olmuş?"

"Sana kim söyledi?" diye sordu Richard. Kapıdan doğruldu. Pantolonun üst düğmesini bile iliklemişti. Ne kötü.

"Stephen söyledi."

"Bilgiyi gönüllü vermemiştir," dedi Richard. Jean-Claude'a çok yakın duruyordu. Fiziksel olarak ondan uzundu,

sadece biraz. Yarı çıplaktı. Kararsız, tereddüt içinde görünmesi gerekirdi. Ama sanki evindeymiş gibi duruyordu. Richard'la ilk karşılaştığımda da yatakta çıplaktı. O zaman da utanmamıştı.

"Stephen bilgiyi gönüllü vermedi," dedi Jean-Claude.

"O benim korumam altında," dedi Richard.

"Sen henüz sürü lideri değilsin, Richard. Stephen'ı sürü içinde koruyabilirsin ama sürü lüderi hâlâ Marcus. O Stephen'ı bana verdi, tıpkı seni de verdiği gibi."

Richard sadece orada duruyordu. Hareket etmemişti ama birden etrafındaki hava dalgalandı. Göz kırpsanız kaçırabilirdiniz. Yayılan gücünün başlangıcı etrafa saçıldı, tenimin üzerinde gezindi. Has siktir.

"Ben hiç kimseye ait değilim."

Jean-Claude ona döndü. Yüzü hoştu, açtı, sesi konuşmaya meyilliydi. "Marcus'un liderliğini kabul etmiyor musun?" Bu tuzak bir soruydu, bunu hepimiz biliyorduk.

"Eğer hayır derse ne olur?" diye sordum.

Jean-Claude yeniden bana döndü. Yüzü dikkatlice ifadesizdi. "Hayır demiş olur."

"Ve sen de Marcus'a söylersin, o zaman ne olur?"

Gülümsedi, dudaklarında beliren hafif hareket, mükemmel mavi gözlerini aydınlattı. "Marcus, bunu otoritesine yapılmış doğrudan bir meydan okuma olarak kabul eder."

Kahve fincanını tezgaha bırakıp etrafından dolaştım. Neredeyse, ikisinin arasında duruyordum, Richard'ın gücü, tenimin üzerinde geçit töreni yapan böcekler gibi geziniyordu. Jean-Claude'dan hiçbir şey gelmiyordu. Hortlaklar ses çıkartmazdı. "Eğer Richard'ın ölümüne sebep olursan, dolaylı yoldan olsa bile, anlaşmamız biter."

"Beni korumana ihtiyacım yok," dedi Richard.

"Marcus'la dövüşürken ölmen, bir şey; ama Jean-Claude'un kıskançlığı yüzünden ölürsen, bu benim suçum olur."

Richard omzuma dokundu. Gücü, vücuduma elektrik gibi yayıldı. Silkindim, elini indirdi. "Marcus'a boyun eğip liderliğini kabul ederim, o zaman güvende olurum."

Başımı iki yana salladım. "Marcus'un neyi kabul edilebilir bulduğunu gördüm. Bunun güvende olmakla ilgisi yok."

"Marcus'un filmlerde iki farklı son olduğundan haberi yok," dedi Richard.

"Yani onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Raina'nın tasarladığı, son derece tatlı küçük filmlerden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Jean-Claude.

İkimiz de ona baktık. Bir güç akımı ortaya çıktı, güçleniyordu. Yanında dururken nefes almak güçleşmişti, bir fırtınayı yutmaya çalışmak gibiydi.

Başımı iki yana salladım. Problemlerle tek tek uğraşmalıydım. "Filmler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Jean-Claude ikimize de baktı, tek, tek. Benim gözlerime bakmaya karar verdi. "Sesin, bunun olması gerekenden daha önemli olduğunu söylüyor. Raina bu sefer ne yaptı?"

"Sen filmleri nereden biliyorsun?" diye sordu Richard. Bir adım daha yaklaştı. Göğsü sırtıma dokundu, benim nefesim kesildi. Teni sırtıma boydan boya dokununca, sanki birisi çıplak elektrik kablosu deydirmiş gibi hissettim ama canım yanmamıştı. Sadece neredeyse, ezici bir histi. Hoştu ama yakında durmazsa, canınızı yakacağını biliyordunuz.

Ondan uzaklaşınca ikisinin arasında kaldım, sırtım ikisine de dönük değildi. İkisi de bana bakıyordu. Yüzlerinde, neredeyse aynı ifade vardı. Bu yabancı bir bakıştı, sanki hiç hayal bile edemeyeceğim şeyler düşünüyorlardı, dans edemeyeceğim bir müziği dinliyorlardı. Odadaki tek insan bendim.

"Jean-Claude, bana sadece Raina'nın filmlerinden nasıl haberdar olduğunu söyle. Daha fazla oyun olmasın, tamam mı?"

Bir süre bana baktı, sonra nazik bir şekilde omuz silkti.

"Pekâlâ. Alfa dişiniz, beni kirli filmlerinden bir tanesinde oynamam için davet etti. Baş rol teklif edildi."

Teklifi reddettiğini biliyordum. O eğlence sektöründeydi ama gösterilerinde ahlak kurallarına uymayı severdi. Pis filmler onun solukluğunun ötesindeydi.

"Onunla ekranda sevişmek hoşuna gitti mi?" diye sordu Richard. Sesi kalındı, enerjisi odayı doldurmuştu.

Jean-Claude ona döndü, kızgınlık gözlerinde dans ediyordu. "Senden övgüyle bahsediyor, tüylü dostum. Senin harika olduğunu söylüyor."

"Bu çok ucuz, Jean-Claude," dedim.

"Bana inanmıyor musun? Ondan bu kadar emin misin?"

"Onun Raina ile sevişmeyeceğine mi, evet."

Richard'm yüzünden garip bir ifade geçti.

Ona bakıyordum. "Yapmadın değil mi?"

Jean-Claude güldü.

"On dokuz yaşındaydım. O benim alfa dişimdi. Seçme şansım olmadığım zannediyordum."

"Ya, tabii."

"Yeni erkeklerden beğendiklerini seçerdi. Bu, durdurmak istediğim şeylerden birisiydi."

"Hâlâ onunla yatıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, seçme şansım olduğunu fark ettiğim anda bıraktım," diye cevapladı Richard.

"Raina senden çok iyi bahsediyor, Richard. En ince ayrıntısına kadar. O kadar çok olmuş olamaz."

"Yedi yıl oldu."

"Gerçekten mi?" O tek kelime, bir evren dolusu şüpheyi barındırabilirdi.

"Sana yalan söylemem, Anita," dedi Richard.

Richard ileri bir adam attı. Jean-Claude da ona doğru ilerledi. Testosteron, olağandışı güçlerden daha fazla artmıştı. İkisinin içinde boğulacaktık.

İkisinin arasına girdim, ellerimi ikisinin de göğsüne koydum. Elim Richard'ın çıplak tenine dokunduğu anda güç, elimden aşağıya kaydı, sanki serin akışkan bir elektrik akımıydı. Diğer elim, Jean-Claude'a, bir an sonra değdi. Kumaşın ya da vampir güçlerinin yanılgısıyla, elimi çıplak tene değmiş gibi hissettim. Teni katı ve yumuşaktı ve Richard'ın gücünün, vücudumdan geçip onun mükemmel tenine çarptığını hissettim.

Dokunduğum anda, vampirden karşı güç aktı. İki enerji birbiriyle çatışmadı, içimden geçip birbirlerine aktılar. Jean-Claude'un gücü serin esen bir rüzgârdı. Richard'ınki sıcak ve elektrikliydi. Her biri, diğerini ateş ve odun gibi besliyordu. Her şeyin altında, kendimi, içimdeki şeyi, ölüleri çağırmamı sağlayan büyüyü hissediyordum. Büyü kelimesini, daha iyi bir şey bulmadığım için kullanmıştım. Üç güç, teni karıncalandıran, kalp atışını hızlandıran, mideyi kasan, tek bir güce dönüştü.

Dizlerimin bağı çözüldü ve nefesim kesilip ellerimin üzerine düştüm. Tenimi sanki vücudumdan çıkmak istiyormuş gibi hissediyordum. Yüreğim ağzıma gelmişti ve nefesim onu geçemiyordu. Bakarken her şeyin etrafında altın rengi bir çerçeve görüyordum, gözlerimin önünde ışıktan noktalar dans ediyordu. Bayılmak üzereydim.

"Bu lanet şey de neydi?" dedi Richard. Sesi olması gerekenden daha uzaktan geliyormuş gibiydi. Onun daha önce hiç lanet okuduğunu duymamıştım.

Jean-Claude yanıma diz çöktü. Bana dokunmaya çalışmamıştı. Benden birkaç santim uzaktaki gözlerine baktım. Göz bebekleri gitmişti, sadece o hoş gece mavisi kalmıştı. Gözleri bana karşı tamamen vampirleştiği zaman böyle oluyordu. Bu sefer isteyerek yaptığını zannetmiyordum.

Richard diğer yanıma diz çöktü. Bana dokunmak için uzandı. Eli birkaç santim yaklaştığında, aramızda statik elekt-

rik gibi bir güç atlaması oldu. Elini geri çekti. "Bu da neydi?" Biraz korkmuş gibiydi. Ben de.

"*Ma petite*, konuşabiliyor musun?"

Başımla onayladım, her şey aşırı netti, dünya, adrenalin yüklenmesine uğramışım gibi görünüyordu. Jean-Claude'un göğsünde, gömleğinin açıldığı yerde ki, gölgeler gerçek ve dokunulabilecekmiş gibiydi. Kumaş, bir böceğin sırtı gibi, neredeyse metalik bir siyahtı.

"Bir şey söyle, *ma petite*."

"Anita, iyi misin?"

Neredeyse ağır çekim gibi Richard'a döndüm. Saçları bir gözünün üzerine düşmüştü. Her teli kalın ve ayrıca çizilmiş bir çizgi gibi mükemmeldi. Kahverengi gözünün etrafında etkileyici bir zıtlıkta duran kirpiklerinin her tanesini görebiliyordum.

"Ben iyiyim." Ama öyle miydim?

"Ne oldu?" diye sordu Richard. Kimin sorduğundan emin değildim. Kendim olmadığımı umuyordum çünkü bilmiyordum.

Jean-Claude yanımda yere oturdu, sırtı tezgaha dayalıydı. Gözlerini kapatıp derin, göğsünü titreten bir nefes aldı. Nefesini verirken gözlerini açtı. Gözleri hâlâ, bir şeyle beslenmek üzereymiş gibi bakan, insanı içine çeken mavilikteydi. Sesi normal geliyordu, olabildiği kadar normaldi. "Kan dökme dışında, daha önceden hiç bu kadar fazla güç akışı hissetmemiştim."

"Söylenecek en mükemmel şeyi düşündüğünden eminim," dedim.

Richard, sanki yardım etmek istiyormuş ama bana dokunmaya korkuyormuş gibi, tepemde duruyordu." Kızgın gözlerle Jean-Claude'a baktı. "Bize ne yaptın?"

"Ben mi?" Jean-Claude'un güzel yüzü neredeyse sarkmıştı, gözleri yarı kapalıydı, dudakları açılmıştı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bu bir yalan," dedi Richard. Benden biraz uzakta bağdaş kurup oturdu, yanlışlıkla bana dokunmayacak kadar uzaktı ama o havada süzülen gücün aramızdan geçmesine yetecek kadar yakındı. Ondan uzaklaşınca, Jean-Claude'a yaklaştığımı fark ettim, durum daha iyiye gitmemişti. Olan her ne ise, tek seferlik değildi. Potansiyel hâlâ orada havada, tenimizin altındaydı.

Richard'a baktım. "Onun bir şey yaptığından çok emin gibisin. Ben de buna inanmak istiyorum. Ama benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

"Ben yapmadım. Sen de yapmadın. Büyünün kokusunu alınca tanırım. O olması gerekiyor."

Kokusunu almak mı? Jean-Claude'a döndüm. "Eee?"

Güldü. Ses omurgamdan kayan bir kürk gibiydi yumuşak, kaygan ve şaşırtıcıydı. Paylaştığımız güç akışından hemen sonra gelmişti. Titredim ve o daha fazla güldü. Canımı yakıyordu; bunu yapmamanız gerektiğini biliyordunuz ama durmayı istemeyeceğiniz kadar iyi hissettiriyordu. Gülüşü, her zaman tehlikeli bir şekilde tatlı olmuştu, zehirli şeker gibiydi.

"İnandığınız herhangi bir şeyin üzerine yenim ederim ki bunu isteyerek yapmadım."

"İstemeden ne yaptın?" diye sordum.

"Aynı soruyu kendine sor, *ma petite*. Bu odada bu konuların tek uzmanı ben değilim."

Evet, bu konuda beni yakalamıştı. "Bunu içimizden birisinin yaptığını mı söylüyorsun?"

"Kimin yaptığını ya da, ne olduğunu bilmediğimi söylüyorum. Ama Monsenyör Zeeman haklı, olan şey büyüydü. Her hangi bir kurdun tüylerini dikecek kadar saf bir güçtü."

"Bu da ne demek?" diye sordu Richard.

"Eğer böyle bir güç yayabiliyorsan, kurtçuğum, karşında Marcus bile eğilebilir."

Richard dizlerini yukarıya çekti, onlara sarılıp göğsüne yaklaştırdı. Gözleri uzak ve düşünceliydi. Bu fikir onu meraklandırmıştı.

"Bu odada krallığını yönetmeyi planlamayan tek kişi ben miyim?"

Richard bana baktı. Bakışı neredeyse özür diler gibiydi. "Marcus'u öldürmek istemiyorum. Eğer yeterli bir güç gösterisi yaparsam, geri çekilebilir."

Jean-Claude bana gülümsedi. Çok tatmin dolu bir gülümsemeydi. "Onun insan olmadığını kabul ettin ve şimdi sürüsünün lideri olmak için, o da güç istiyor" Gülümsemesi arttı, neredeyse gülüyordu.

"Altmışların müziğinin hayranı olduğunu bilmiyordum,"* dedim.

"Hakkımda bilmediğin çok fazla şey var, *ma petite.*"

Ona sadece baktım. Jean-Claude'un, Shangri-Las ile dans edişi bu gece gördüğüm her şeyden garip olurdu. Sonuçta nagalara inanıyordum ama Jean-Claude'un hobileri olabileceğine inanamıyordum.

* Leader of the pack: Sürünsün lideri; altmışların meşhur şarkılarından.

OTUZ BİR

Sıcak bir banyo. Yeniden, büyük boy tişört, eşofman altı ve spor çorapları içindeydim. Odadaki en kötü giyimli kişi olacaktım. İlk fırsatta siyah geceliği yenilemek istiyordum.

Kanepede, birbirlerinden olabildiği kadar uzakta oturuyorlardı. Jean-Claude bir kukla gibiydi, bir kolu kanepenin arkasında, diğeri kanepenin kenarındaydı. Bir ayağını dizinin üzerine koymuş, yumuşak çizmelerinin mükemmelliğini gösteriyordu. Richard, kanepenin diğer tarafına kıvrılmıştı, tek dizini çıplak göğsüne çekmiş, diğer bacağını altına toplamıştı.

Richard rahat görünüyordu. Jean-Claude sanki her an bir fotoğrafçının gelmesini bekliyormuş gibiydi. Hayatımın iki erkeği. Manzaraya zar zor bakabiliyordum.

"Biraz uyumam gerekiyor, o yüzden gece kalmayacak olanlar dışarı."

"Beni mi kastediyorsun, *ma petite*? Gitmek gibi bir niyetim yok. Tabii Richard'da benimle beraber gelmezse."

"Stephen sana neden burada kaldığımı söylemiştir. O yaralı ve yalnız kalmaması gerekiyor," dedi Richard.

"Ona bak, Richard. Yaralıymış gibi mi görünüyor?" Na-

rin elini kaldırdı. "Biraz darbe aldığını söyleyebilirim. Ama senin yardımına ihtiyacı yok. Belki benimkine bile yok."

"Richard'ı kalması için ben davet ettim. Seni davet etmedim."

"Ama sen beni davet ettin, *ma petite*."

"Bir, bana öyle demeyi bırak. İki, seni ne zaman davet ettim?"

"Buraya en son geldiğimizde. Sanırım Ağustos'ta."

Has siktir. Unutmuştum. Dikkatsizliğin de ötesindeydim. Richard'ı tehlikeye atmıştım. İşler yolundaydı ama onu burada yalnız bıraktığım zaman, Jean-Claude'un istediği gibi girip çıkabileceği bir yerde yalnız bıraktığımı bilmiyordum.

"Bu durumu şu an halledebilirim," dedim.

"Eğer dramatik hareketler hoşuna gidecekse, benim için sakıncası yok. Ama Richard'ın geceyi burada geçirmemesi gerekiyor. "

"Neden?"

"Senin vücudunu verdiğin yerde, kalbini de veren kadınlardan olduğunu düşünüyorum. Eğer Monsenyör Zeeman'ımız ile yatarsan, dönüşü olmayan bir noktaya geliriz."

"Seks bir bağlılık değildir," dedim.

"Pek çok insan için aynen öyle ama senin için öyle olduğunu düşünüyorum."

Beni bu kadar iyi tanıyor olduğu gerçeği, yüzümü kızarttı. Lanet olsun. "Onunla yatmayı planlamıyorum."

"Sana inanıyorum, *ma petite* ama gözlerinin ona bakışını gördüm. Burada davetkâr, sıcak ve gayet canlı oturuyor. Eve geldiğinde ben burada olmasaydım, dayanabilir miydin?"

"Evet."

Omuz silkti. "Belki. İraden inanılmaz ama bunu şansa bırakamam."

"Onun üzerine atlamayacağım konusunda bana güvenmiyor musun?"

Yine o her anlama gelebilecek omuz silkişini yaptı. Gülümseyişi davetkâr ve küçümseyiciydi.

"Neden? Yoksa sen de mi ondan hoşlanıyorsun?"

Soru, onu hazırlıksız yakaladı. Yüzündeki şaşkınlık, Richard'ın yüzündeki kızgınlığa değerdi. Jean-Claude, Richard'a baktı. Bütün dikkatini ona vermişti. Richard'a bakıyordu, gözleri, vücudu üzerinde yavaş, derin bir dans ile geziyordu. Bakışı, karnında ya da göğsünde değil, boynunda durdu. "Şekil değiştiricilerin kanının insan kanından daha tatlı olabileceği doğru. Eğer parçalanmadan kurtulabilirsen, çılgın bir deneyim olur."

"Bir tecavüzcü gibi konuşuyorsun," dedim.

Gülümsemesi genişledi ve sivri dişleri ortaya çıktı. "Yanlış bir kıyaslama değil."

"Bu bir hakaretti, sen de biliyorsun," dedim.

"Ne anlamda söylediğini biliyorum.'

"Bir anlaşmamız olduğunu zannediyordum," dedi.

"Var."

"Burada durmuş beni nasıl yiyeceğini anlatıyorsun ve hâlâ bir anlaşmamız olduğunu söylüyorsun."

"Senin işini görmek pek çok yönden eğlenceli olacaktır ama bir anlaşmamız var. Bundan vazgeçmeyeceğim."

"Ne anlaşması," diye sordum.

"Ortak güçlerimizi keşfediyoruz," dedi Jean-Claude.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Biz de emin değiliz," dedi Richard. "Detaylar üzerinde henüz çalışmadık."

"Sadece birbirimizi öldürmemeye karar verdik, *ma petite*. Bu, bize ilerisini planlama şansı veriyor."

"İyi. O zaman ikiniz de dışarı."

Richard kanepede doğruldu. "Anita, Lillian'ı sen de duydun. Tedbir olsun diye, her saatte bir uyanman lazım"

"Saati kurarım. Bak, Richard, ben iyiyim. Giyin ve git."

Şaşırmış ve biraz da incinmiş görünüyordu. "Anita."

Jean-Claude, şaşırmış ya da incinmiş görünmüyordu. Halinden memnun görünüyordu.

"Richard geceyi burada geçirmeyecek. Memnun oldun mu?"

"Evet."

"Ve sen de geçirmeyeceksin. "

"Öyle bir planım yoktu." Doğruldu, bana dönüyordu. "Bana iyi geceler öpücüğümü verir vermez gideceğim."

"Neyini?"

"Öpücüğümü." Kanepenin etrafından dolaşıp önüme geldi. "İtiraf etmem gerekirse, senin biraz daha..." Tişörtümün koluyla oynadı. "Müstehcen bir şeyler giymeni bekliyordum ama kişi elindekiyle yetinmesini bilmeli."

Kolumu parmaklarından kurtardım. "Daha hiçbir şey elde edemedin."

"Doğru ama ümitliyim."

"Sebebini bilemiyorum," dedim.

"Richard ile aramdaki anlaşma, hepimizin hâlâ çıkıyor olması şartı üzerine yapıldı. Richard'la da, benimle de çıkıyorsun. İkimiz de sana kur yapıyoruz. Hoş bir aile olduk."

"Bu işi hızlandıramaz mıyız? Yatağa gitmek istiyorum."

Kaşları biraz çatıldı. "Anita bu iş kolaylaştırmıyorsun. "

"Yupii," dedim.

İç çekerken, kaşları yumuşadı. "Senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun."

"Evet, yapabilirsin," dedim.

"Bir iyi geceler öpücüğü, ma... Anita. Eğer benimle çıkmaya karalıysan, bu sonuncusu olmayacak."

Ona sertçe baktım. Ona Cehenneme gitmesini söylemek istiyordum ama duruşunda bir şey vardı. "Öpücüğe hayır dersem, o zaman ne olur?"

"Bu gecelik giderim." Bana bir adım daha yaklaştı, neredeyse birbirimize değecektik. Gömleği, tişörtüme sürtündü.

"Ama Richard'a öpücükler verip bana böyle ayrıcalıklar tanımazsan, o zaman anlaşma biter. Eğer ben sana dokunamıyorsam ama o dokunabiliyorsa, bu adil olmaz."

Onunla çıkmayı kabul etmiştim çünkü o anda iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu ama şimdi... Bütün sonuçlarını düşünmemiştim. Çıkmak, öpüşmek, barışmak. Ögg! "İlk çıkışın sonuna kadar öpüşmem."

"Ama beni zaten öptün, Anita."

"İsteyerek değil," dedim.

"Bana hoşuna gittiğini söyle, *ma petite*."

Yalan söylemeyi çok isterdim ama ikisi de inanmazdı. "Sen sırnaşık piçin tekisin."

"Olmak istediğim kadar sırnaşık değilim," dedi.

"Yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi Richard. Kanepede dizlerinin üzerinde durmuştu, elleri arkalığı tutuyordu.

Başımı iki yana salladım. Bunu yüksek sesle nasıl açıklayacağımı bilemiyordum ama bunu gerçekten yapacaksak, Jean-Claude haklıydı. Richard'ın elini tutup onunkini tutmamazlık edemezdim. Gerçi bu durum, bana Richard'la işin sonuna kadar gitmeme imkânı da veriyordu. Kısasa kısas ya da onun gibi bir şeydi.

"İlk çıkışımızdan sonra öpüşmeye razı olurum, daha önce değil," dedim. Eski usûl yöntemleri deniyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Anita. Sen kendin bana Richard'ı sadece sevmediğini, aynı zamanda ondan hoşlandığını da söyledin. Hayatını onunla geçirebildiğini gördüğünü ama benimle aynı şeyi yapamadığını söyledin. Belki o, daha sevilebilir birisidir. Onun hoşluğu ile yarışamam."

"Bu kesinlikle doğru," dedim.

Bana masmavi gözleriyle baktı. Güç akışı yoktu ama bakışlarının ağırlığı vardı. Büyülü değildi ama tehlikeliydi.

"Ama onunla bir konuda yarışabilirim." Üzerimdeki ba-

kışlarını sanki bana dokunmuş gibi hissediyordum. Bakışlarının ağırlığı içimi titretti.

"Kes şunu."

"Hayır." Yumuşak, okşayıcı tek bir kelimeydi. Sesi en iyi yönlerinden birisiydi. "Bir öpücük, Anita ya da her şeyi burada, bu gece bitirebiliriz. Seni mücadele etmeden kaybetmeyeceğim."

"Sadece şeni öpmediğim için, bu gece Richard'la dövüşecek misin?"

"Sadece öpücük için değil, *ma petite*. Bu seni onunla kapıda gördüğüm hal için de. Gözlerimin önünde bir çifte dönüştüğünüzü görüyorum. Şu anda müdahale etmem gerek yoksa her şey kaybolacak."

"Sesini onu tuzağa düşürmek için kullanıyorsun," dedi Richard.

"Söz veriyorum, bu gece numara yapmayacağım."

Eğer numara yapmayacağım, dediyse bunu yapmazdı. Bir kere söz verdi mi tutardı. Bu, bir öpücük için Richard'la dövüşeceği anlamına geliyordu. İki silahımı da yatak odasında bırakmıştım. Bu gece güvende olduğumu zannediyordum. Bu gece bunu yapamayacak kadar yorgundum.

"Tamam," dedim.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Anita," dedi Richard.

"Eğer hepimizi kan revan içinde bırakacak bir pisliğe gireceksek, bunun bir öpücükten daha önemli bir şey olmasını tercih ederim."

"Yapmak istiyorsun. Onu öpmek istiyorsun," dedi Richard. Sesi çok memnun gelmiyordu.

Ne demem gerekiyordu? "Şu anda en çok istediğim şey, yatağa yalnız gitmek. Biraz uyumak istiyorum." En azından bu doğruydu. Belki gerçeğin tamamı değildi ama bana Richard'ın şaşkın asılmış yüzünü ve Jean-Claude'un dargın iç çekişini kazandıracak kadar gerçekti.

"Eğer bu kadar feci bir görev ise, hemen bitirelim," dedi Jean-Claude.

Birbirimize çok yakın duruyorduk, bedenini bana dayamak için adım atmasına gerek kalmadı. Vücutlarımızı uzak tutmak için ellerimi kaldırmaya çalıştım. Ellerim karnının çıplak tenine kaydı. Ellerimi yumruk yapıp geri kaçtım. Tenin hissi ellerime yapışmıştı.

"Ne oldu *ma petite*?"

"Onu rahat bırak," dedi Richard. Kanepenin yanında ayakta duruyordu, elleri yumruk olmaya hazırdı. Gücü tenimin üzerinde dolaştı; yukarı doğru, ağır esen bir rüzgâr gibi çıkıyordu. Saçları yüzünün bir tarafına dökülmüştü. Saç perdesinin ardından bakıyordu. Yüzü gölgeler içinde kalmıştı. Çıplak teninden ışık yansıyordu, üzerini gri, altın rengi ve siyaha boyamıştı. Orada bir anda çok ilkel bir görünüşle duruyordu. Odaya, insanın tüylerini diken diken eden kalın bir hırlama yayıldı.

"Kes şunu, Richard."

"Üzerinde güçlerini kullanıyor." Sesi değişmişti. Kalın, bas bir hırıltı, sesini insan sesinden ayırıyordu. Gölgeler olduğuna sevinmiştim. Yüzüne neler olduğunu görmediğime sevinmiştim.

Jean-Claude'un bir kavga başlatacağından çok endişeliydim ama Richard'ın girişeceği hiç aklıma gelmemişti. "Üzerimde güçlerini kullanmıyor. Sadece çıplak tenine dokundum. O kadar."

Işığa doğru bir adamı attı, yüzü normaldi. O pürüzsüz boynunun altında, o öpülmeyi bekleyen dudaklarının ardında, sesini böyle canavarlaştıracak ne oluyordu?

"Üzerini giyin ve dışarı çık."

"Ne?" Dudakları hareket etti ama o hırıltılı ses çıktı. Kötü seslendirilmiş bir film seyretmek gibiydi.

"Eğer Jean-Claude sana saldıramıyorsa, o zaman sen de

kesinlikle ona saldıramazsın. Onun uğraşılacak tek canavar olduğunu zannediyordum. Richard, eğer insan gibi davranamayacaksan, çık git."

"Ya benim öpücüğüm ne olacak, *ma petite*?"

"İkiniz de bu gece beni yeterince zorladınız. Herkes dışarı," dedim.

Jean-Claude'un gülüşü, gölgeli karanlığı doldurdu. "Nasıl istersen, Anita Blake. Bir anda sen ve Monsenyör Zeeman konusunda o kadar da endişelenmemeye başladım."

"Kendini terbik etmeye başlamadan önce, Jean-Claude... davetimi geri alıyorum."

Kalın, sonik patlama gibi bir ses duyuldu. Büyük bir kükreme odayı doldurdu. Kapı hızla açıldı, duvara çarptı. Rüzgâr içeriye görünmez bir nehir gibi aktı, kıyafetlerimizi dalgalandırıp saçlarımızı dağıttı.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Jean-Claude.

"Evet, vardı," dedim.

Sanki görünmez bir el onu kapıdan dışarıya itti. Ardından da kapıyı kapattı.

"Özür dilerim," dedi Richard. Hırlama kayboluyordu. Sesi neredeyse normaldi. "Dolunaya çok yakınız, o yüzden bu kadar kızdım."

"Dinlemek istemiyorum. Sadece git," dedim.

"Anita, özür dilerim. Genelde böyle kontrolümü kaybetmem. Dolunaya yakınken bile."

"Bu gece farklı olan nedir?"

"Daha önce hiç aşık olmamıştım. Konsantrasyonumu bozuyor."

"Sana bunu yapan kıskançlık," dedim.

"Bana kıskanmam için bir tek neden söyle, Anita. Beni inandır."

İç çektim. "Git, Richard. Yatağa girmeden önce silahlarımı ve bıçaklarımı temizlemem gerek."

Gülümseyip başını iki yana salladı. "Sanırım bu gece sana ne kadar insancıl olduğumu gösteremedim." Kanepenin yanına gidip yerde güzelce katlanmış duran kazağını aldı.

Kazağını başının üzerinden geçirdi. Saç lastiğini kotunun cebinden çıkartıp saçını at kuyruğu şeklinde tutturdu. Kazağının altından bile kollarındaki kasları görebiliyordum. Ayakkabılarını giydi, eğilip onları bağladı.

Paltosu uzundu, ayak bileklerine kadar iniyordu. Yarı aydınlıkta, pelerin gibi duruyordu.

"Sanırım ben de bir öpücük alamayacağım."

"İyi geceler, Richard," dedim.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "İyi geceler, Anita."

Gitti. Ben de kapıyı kilitledim. Silahlarımı temizleyip yatağa gittim. Richard ve Jean-Claude'un sergiledikleri gösteriden sonra yatakta yanımda olmasın isteyeceğim tek şey Browning'imdi. Tamam, silah ve bir oyuncak penguen.

OTUZ İKİ

Telefon çalıyordu. Sanki çok uzun süredir çalıyordu. Yatakta yatıp çalışını dinledim, lanet telesekreterin ne zaman devreye gireceğini merak ediyordum. Dönüp telefona uzandım. Yerinde yoktu. Telefonun sesi diğer odadan geliyordu. Has siktir. Gecen gece telefonu geri getirmeyi unutmuştum.

Sıcak çarşafın altından çıkıp oturma odasına doğru sendeledim. Telefon ben açıncaya kadar belki on beş defa çalmıştı. Ahizeyi kulağıma dayayıp yere çöktüm. "Kimsiniz?"

"Anita?"

"Ronnie?"

"Sesin çok kötü geliyor."

"Daha kötü görünüyorum," dedim.

"Ne oldu?"

"Sonra, sen ne için" -saatime baktım- "sabahın yedisinde arıyorsun? Geçerli bir sebebin olsa iyi olur, Ronnie."

"Ah, gayet iyi merak etme. George Smitz'i işe gitmeden yakalarız diye düşünüyordum."

"Neden?" Yüzüm zonkluyordu. Halıya yattım, ahizeyi omzumla sıkıştırdım. Halı çok yumuşaktı.

"Anita, Anita, orada mısın?"

Gözlerimi kırpıp uyuya kaldığımı fark ettim. Doğrulup duvara yaslandım. "Buradayım ama George Smitz'i işe gitmeden önce yakalamanız gerektiğini söyledikten sonra dediklerini duyamadım."

"Sabahları sevmediğini biliyorum, Anita ama daha önce hiç benimle konuşurken uyumamıştın. Gün gece ne kadar uyudun?"

"Bir saat kadar."

"Ah, Tanrım, özür dilerim. Ama bilmek isteyeceğinden eminim. Dumanı tüten bir şeyler buldum."

"Ronnie, lütfen, neden bahsediyorsun?"

"Elimde, George Smitz'in başka bir kadınla çekilmiş resimleri var." Bunu bir süre hazmetmemi bekledi. "Anita, orada mısın?"

"Buradayım. Düşünüyorum." Sonuncusu, yapmak söylemekten biraz daha zordu. Sabahları ilk yaptığım şeylerde hiçbir zaman iyi olamamışım. Bir saat uykudan sonra iyi olmaya yakın bile değildim. "Neden dumanı tüten bir şey dedin?"

"Şey, pek çok eş, şüpheleri üzerinden uzaklaştırmak için eşinin kaybolduğunu bildirir."

"Smitz'in karısını temizlediğini mi düşünüyorsun?"

"Ne kadar şairane söyledin ama evet, öyle düşünüyorum."

"Neden? Pek çok erkek karısını aldatıyor ama çoğu onları öldürmüyor. "

"İşin düğümlendiği yer burası. Resimleri çektikten sonra, çevredeki birkaç silah dükkânı ile konuştum. Kasap dükkânın yakınındaki bir dükkânan gümüş mermiler almış."

"Çok akıllıca değil," dedim.

"Çoğu katil değildir."

Başımla onayladım, onun göremediğini fark ettim ama umurumda değildi. "Tamam, görünüşe göre Bay Smitz görünmeye çalıştığı gibi yaslı dul değil. Bu konuda ne yapacagiz?

"Onu evinde yakalayacağız."

"Neden polise gitmiyoruz."

"Dükkândaki tezgahtar, George'u tam olarak teşhis edemedi."

Gözlerimi kapattım. "Harika, sadece harika. Bize itiraf edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Onunla aynı yatağı on beş sene paylaşmış. Çocuklarının annesi. Çok fazla pişmanlık duyuyor olmalı."

Bir saatlik uykuyla çok iyi düşünemiyordum. "Polisler, en azından yanımızda bekleyen polisler olmalı."

"Anita, o benim müşterim. Gerekmediği sürece müşterilerimi polise teslim etmem. Eğer itiraf ederse, onları çağırırız. Eğer etmezse, elimdekileri polise gösteririm. Ama önce kendi yolumu denemeliyim."

"Tamam, onu arayıp geleceğimizi söyledin mi yoksa benim mi aramamı istiyorsun?"

"Ben yaparım. Sadece senin de orada olmayı isteyeceğini düşünmüştüm. "

"Tamam, bana ne zaman olacağını söyle.

"Daha henüz işe gitmedim. Onu ararım ve oraya gelip seni alırım."

"Hayır, benim uyumam gerek," demek istiyordum ama ya karısını öldürdüyse? Ya diğerlerini de o hakladıysa? George bana şekil değiştiricileri haklayacak kadar tehlikeli birisi gibi görünmemişti ama onun içtenlikle yas tuttuğunu da zannetmiştim. Karısı için çok endişelendiğini. Ben ne biliyordum ki?

"Hazır olurum," dedim. Hoşça kal demeden telefonu kapattım. Dolph kadar kötü olmaya başlamıştım. Buraya geldiğinde Ronnie'den özür dileyecektim.

Daha ayağa kalkmadan telefon -yeniden çaldı. "Ne oldu, Ronnie?"

"Anita benim, Richard."

"Kusura bakma, Richard, ne oldu?"

"Sesin çok kötü geliyor."

"Senin gelmiyor. Sen de en az benim kadar az uyumuş-
322 sundur. Senin sesin nasıl daha iyi geliyor? Lütfen, bana sabahları zinde olduğunu söyleme.

Güldü. "Özür dilerim, suçluyum, hâkim bey."

Tüylü olmasını affedebilirdim; ama sabahları zinde olan birisi mi; bunun üzerinde düşünmem gerekiyordu. "Richard bunu yanlış anlama ama ne istiyorsun?"

"Jason kayıp."

"Jason'da kim?"

"Genç erkek, sarışın, Kaçık Kafe'de üzerine tırmanmış."

"Ay, onu hatırladım. Kayıp mı?"

"Evet, Jason en yeni sürü üyemiz. Bu gece dolunay. Bu günlerde yalnız dışarı çıkma riskini alamaz. Gözetmeni evine gitmiş ama o yokmuş.

"AA'daki* gözetmenler gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Kavga izleri var mıymış?"

Hayır.

Telefonu elimle kaldırıp doğruldum. Zerime çöken yorgunluktan kurtulmaya çalışıyordum. Richard bu kadar canlı konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordu. Ronnie, "Peggy Smitz'in kocasını başka bir kadınla yakalamış. Bir tezgahtar ona benzer birisine gümüş kurşun sattığını söylüyor."

Telefonun diğer yanında sessizlik oldu. Hafif nefes alış verişini duyabiliyordum ama başka bir şey yoktu. Nefes biraz hızlıydı.

"Konuş benimle, Richard."

"Eğer Peggy'i o öldürdüyse, o zaman bununla biz ilgileniriz. "

* AA: İsimsiz Alkolikler.

"Aklına hiç diğer kayıplarla da onun ilgisinin olabileceği aklına gelmedi mi?" diye sordum.

"Nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Neden olmasın? Gümüş kurşun herhangi bir şekil değiş- 323
tiricinin işini görebilir. Özel yetenek gerektirmiyor. Sadece şekil değiştiricinin güveneceği birisi olman yeterli."

Biraz daha sessizlik oldu. "Tamam, şimdi ne yapmak istiyorsun?" dedi sonunda.

"Ronnie ile ben bugün gidip onu sorguya çekeceğiz. Jason da kayıpsa kaybedecek vaktimiz yok. Bana, Smitz'i tehdit edebileceğim birkaç şekil değiştirici ödünç verebilir misin? Belki biraz kas gücü ile gerçeği biraz daha hızlı alabiliriz."

"Bugün okula gitmem gerek ve onun kim olduğumu öğrenmesini kaldıramam."

"Senin gelmeni istemedim. Sadece içinizden birisi gelsin. Sadece ikna edici görüntüsü olan birileri olsun. Irving bir kurtadam olabilir ama yeterince korkutucu görünmüyor."

"Birilerini gönderirim. Senin dairene mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Olabildiğince çabuk. Ve Richard."

"Evet."

"Hiç kimseye George Smitz'den şüphelendiğimizi söyleme. Oraya gittiğimizde onu parçalanmış bulmak istemiyorum."

"Ben böyle bir şey yapmam."

"Sen yapmazsm ama Marcus yapabilir ve Raina'nın yapacağını biliyorum."

"Onlara bir şüphemiz olduğunu ve destek istediğimizi söylerim. Onlara kimden şüphelendiğimizi söylemem."

"Harika, sağ ol."

"Eğer onu öldürmelerinden önce Jason'u bulabilirsen, sana borçlu kalırım."

"Ödemeyi cinsel yollardan alırım," dedim. Bunu söylediğim anda, söylememiş olmayı diledim. Bir yönden doğruydu ama dün geceden sonra, çok istekli değildim.

Güldü. "Anlaştık. İşe gitmem gerek. Seni seviyorum."

Bir an için tereddüt ettim. "Ben de seni seviyorum. Bu gün çocukları iyi eğit."

Bir süre sessiz kaldı. Tereddüdümü duymuştu. "Tamam. Hoşça kal."

"Güle güle." Telefonu kapatınca, orada bir süre durdum. Eğer birisi ortalıkta dolaşıp şekil değiştiricileri vuruyorsa, o zaman Jason da ölmüştü. En iyi şartla cesedin yerini bulabilirdim. Bu hiç yoktan iyiydi ama çok değildi.

OTUZ ÜÇ

Sabah dokuzu biraz geçe George Smitz'in evinin önüne park etmiştik. Arabayı Ronnie kullanıyordu. Ben ön koltuğu kapmıştım. Gabriel ve Raina arka taraftaydılar. Eğer bana sorulsaydı, başka birilerini seçerdim. Ayrıca erkek arkadaşımın eski sevgilisini destek olarak asla seçmezdim. Richard ne düşünüyordu? Belki de Raina ona seçme şansı bırakmamıştı. Buraya gelmesi yani, seks değil. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Tamam. Nasıl hissettiğimi biliyordum. Kızgındım. Ama ben de başkalarıyla yatmıştım. Cam evde yaşayan birisi, başkalarına taş atmamalıydı. Her neyse, Richard bana tam istediğim şeyi vermişti: Korkutucu ve ikna edici şekil değiştiriciler. Tam istediğim şeyi almaya pek alışkın değildim. Bir dahaki sefere daha kesin olacaktım. Gabriel yine siyah deriler içindeydi. Sağ kolundaki demir destekli eldivenine kadar deriydi, onu ilk gördüğümde giydiklerinin aynısını bile giymiş olabilirdi. Belki de bütün dolabı büyük bjr deri koleksiyonundan ibaretti. Küpeler gitmişti. Kıkırdağın narin yerinde ki delikler bile iyileşmişti.

Raina'nın kıyafeti yeterince normaldi. Bir şekilde. Ayak bileklerine kadar uzanan bir kürk giymişti. Tilki kürkü. Bu yamyamlık gibi bir şeydi ama kendi türünün ölülerinin deri-

sini giymek mi? Cehennemden çıkmış bir fahişe için bile fazla soğukkanlı bir hareketti bu. Tamam, o bir kurttu, tilki değil ama ne fark ederdi, normal şartlarda ben kürk bile giy-
 mezdim. O üzerindekiyle hava atıyordu.

Ön koltuğa doğru eğildi. "Peggy'nin evinin önünde ne arıyoruz?"

Bilyeleri dökmenin zamanı gelmişti. Neden söylemek istemiyordum? Emniyet kemerini çözüp ona doğru döndüm. Bana bakıyordu, yüzü bir hayli hoştu. Yüzünde, yüksek elmacık kemikli ve dolgun dudaklı, likantrop hatları vardı. Belki bugün ahlaka aykırı bir şeyler yapmayı planlıyordu.

Gabriel arka koltuğa yayılmıştı. Eldivenli eli Ronnie'nin kolu üzerinde dolaşıyordu. Süet platosunun üzerinden dokunmasına rağmen, titredi. "Bana bir daha dokunursan, o eli sana yedirmek zorunda kalacağım." Ondan, direksiyonun izin verdiği kadar uzaklaştı, pek uzağa gidememişti. Gabriel yol boyunca ona birkaç defa dokunmuştu. Sataşıyordu, utandırıcı değildi ama rahatsız ediciydi.

"Eller çok kemikli olur. Ben daha yumuşak etli yerleri tercih ederim. Göğüs ya da kalça tercihimdir," dedi Gabriel. Gri gözleri, güneş ışığında bile, belki de çok daha, sarsıcıydı. Gözlerinin gri rengi ışığa öyle bir tepki veriyordu ki, neredeyse parlıyordu. Bu gözleri daha önce bir yerde görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

"Gabriel, tam bir baş belası olduğunu ve Ronnie'ye sataşmaktan deli gibi zevk aldığını biliyorum ama eğer durmazsan kendini iyileştirme güçlerinin ne kadar iyi olacağını öğreneceğiz."

Koltuğunda doğruldu, bana yaklaştı. Tabii ki bir gelişme değildi. "Beni istediğin anda, ben hazır olurum."

"Senin seksten anladığın şey gerçekten ölüme yaklaşmak mı?"

"Canımı yaktığı sürece," dedi Gabriel.

Ronnie gözlerini açmış bize bakıyordu. "Bana dün gece olanları anlatmalısın."

"Gerçekten bilmek istemezsin," dedim.

"Neden buradayız," diye bir daha sordu. Raina Bay Deri dikkatini dağıtmıyordu. Onun için iyiydi. Benim için kötüydü. Bakışları sertti, yüzüme sanki dünya üzerindeki en önemli şeymiş gibi bakıyordu. Marcus'un onda beğendiği yön bu muydu? Pek çok erkek hiç bölünmeyen dikkatten çok hoşlanırdı. Hepimiz hoşlanmaz mıydık?

"Ronnie?"

Resimleri çantasından çıkarttı. Açıklama gerektirmeyen türden resimlerdi. George perdelerini açık bırakmıştı, çok dikkatsizdi.

Gabriel arka koltuğa geri döndü, resimlere bakıyordu, yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Tek bir resim alıp güldü. "Çok etkileyici."

Raina'nın reaksiyonu çok farklıydı. Hoşuna gitmemişti. Kızgındı. "Buraya, onu, Peggy'ye ihanet ettiği için cezalandırmak için mi geldik?"

"Tam olarak değil. Onun kaybolmasından sorumlu oldu ğunu zannediyoruz. Eğer bir kaybolmadan sorumluysa, fazlası için de olabilir."

Raina bana baktı. Konsantrasyonu önceki kadar saftı ama bu sefer sinmemek için kendimi zor tutmuştum. Kızgınlığı saf ve basitti. George, bir sürü üyesinin canını yakmıştı. Bunun bedelini ödemeliydi. Gözünde bir kararlılık yoktu, sadece ani bir kızgınlık vardı.

"Bırakın, konuşmayı Ronnie ve ben yapalım. Siz ikiniz eğer gerekirse onu ikna etmek için buradasınız."

"Eğer şans eseri Jason'da buradaysa, pasif olmayız," dedi Raina.

Ona katılıyordum ama yüksek sesle söylemedim. "Biz konuşalım, siz de arka planda durun, tehlikeli görünün. Biz istemedikçe bir şey yapmayın. Tamam mı?"

"Richard benden istediği için buradayım. O bir alfa erkek. Emirlerine itaat ederim," dedi Raina.

"Nedense, gözümün önünde seni birilerinin emirlerine
 itaat ederken canlandıramıyorum," dedim.

Bana çok pis bir şekilde gülümsedi. "İtaat etmek istediğim kişilerin emirlerine itaat ederim."

Buna inanırdım. Baş parmağımla Gabriel'i işaret ettim. "Onu kim çağırdı?"

"Onu ben seçtim. Gabriel ikna konusunda iyidir."

İriydi, deriler giymişti, metal kaplıydı, keskin ve sivri dişleri vardı. Evet, göz dağı verdiğini söyleyebilirdim.

"Sizden bir şey istemediğimiz sürece arka planda kalacağınıza söz verin."

"Richard, emirlerinize, aynı ona itaat ediyormuş gibi itaat etmemizi söyledi," dedi Raina.

"Harika. Richard'a sadece hoşuna gittiği zaman itaat ediyorsan, bu ne anlama geliyor?"

Raina güldü. Sert, kırılgan bir yönü vardı. Deli bilim adamlarının ya da uzun süre tecrit edilmiş insanların gülüş şekli gibiydi. "İyi bir iş çıkarttığın sürece senin halletmene izin vereceğim, Anita Blake. Jason benim sürümün bir üyesi. Senin hassasiyetinin onu tehlikeye atmasına izin vermem."

Bu işten git gide daha az hoşlanmaya başlamıştım. "Ben hassaslaşmam."

Gülümsedi. "Bu doğru. Özür dilerim."

"Sen bir kurt değilsin. Senin bu işten çıkarın ne?"

Gabriel gülümsedi, keskin ve sivri dişlerini gösterdi. Hâlâ resimlere bakıyordu. "Marcus ve Richard bana bir iyilik borçlu olacaklar. Lanet sürünün tamamı bana bir iyilik borçlu olacak."

Başımla onayladım. Bu, inanacağım bir motivasyondu. "Resimleri Ronnie'ye geri ver. Ukala yorumlar yapmadan, sadece ver."

Yüzünü astı, alt dudağını büktü. Sivri dişleri olmasa daha etkili olabilirdi. Ama resimleri Ronnie'ye verdi. Parmakları eline değdi biraz okşadı ama bir şey söylemedi. Bu tamamen benim istediğim şeydi. Bütün şekil değiştiriciler böyle kelimesi kelimesine mi hareket ediyordu?"

Garip gözleri bana bakıyordu. Bir anda o gözleri nerede gördüğümü hatırladım. Görmeyi istemediğim bir filmde, bir maskenin ardında görmüştüm. Gabriel, carta filmindeki diğer adamdı. Şoku gizleyemeyecek kadar uykusuzdum. Yüzümün dağıldığım hissetim, kendimi tutamıyordum.

Gabriel, bir köpek gibi başını yana yatırdı. "Neden bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyorsun?"

Ne diyebilirdim? "Gözlerin. Onları nerede gördüğümü hatırladım. "

"Evet." Yaklaştı, çenesi koltuğun arkasına koydu, o parlak gözlerine daha iyi bakmama izin verdi. "Nerede?"

"Hayvanat bahçesinde. Sen bir leoparsın." Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz ama bu kadar çabuk, daha iyi bir şey düşünememiştim.

Gözlerini kırptı, bana bakıyordu. "Miyav ama düşündüğün şey bu değildi." Kendisinden çok emindi.

"İster inan, ister inanma, umurumda bile değil. Alacağın en iyi cevap bu."

Olduğu yerde kaldı, çenesi, baş dayama yerini oyuyordu. Omuzları görünmüyordu, o yüzden sanki kafası kesilmiş gibi görünüyordu, sanki bir mızrağın ucundaydı. Eğer Edward kim olduğunu öğrenirse, aynen öyle olacaktı. Eğer benzer filmlerin yapılmasını engelleyecekse, ona seve seve söylerdim. Elbette, bunun filmleri engelleyeceğinden emin olamazdım. Onlar Raina'nın dehasının ürünüydü. Alternatif sonları bilmemesi gerekiyordu. Ya, tabii, ben de Paskalya Tavşanı gibi ay ışığı ile aydınlanmıştım.

Ronnie bana bakıyordu. Beni çok iyi tanıyordu. Ona carta filmlerinden bahsetmemiştim. Şimdi onu yıldızlarından iki tanesi ile tanıştırmıştım. Has siktir. Arabadan, parlak, soğuk
330 kış güneşine çıktık. Kaldırımda, peşimizde, bir kadını kamera önünde öldürüp hâlâ titreyen cesedini yiyen bir şekil değiştirici vardı. Eğer suçluysa George Smitz'in, Tanrının merhametine ihtiyacı vardı. Eğer değilse, bizim. Jason kayıptı. Richard'ın dediğine göre sürünün en yeni üyesiydi. Eğer onu George Smitz kaçırmadıysa, bunu kim yapmış olabilirdi?

OTUZ DÖRT

Zile ulaşamadan, Raina elimi yakaladı. Hareketi çok hızlıydı. Tepki verecek zamanım bile olmamıştı. Mükemmel manikürlü uzun tırnakları, yanmış bal kabağı renginde boyanmıştı. Bileğimi, turuncu-kahverengi tırnakları etime batacak kadar sıkı kavramıştı. O narin elinin gücünü bana hissettiriyordu. Canımı yakmıyordu ama yüzündeki gülümseme yapabileceğini söylüyordu. Ben de gülümsedim. Güçlüydü ama bir vampir değildi. Bileğimi kıramadan silahımı çekeceğime bahse girerdim.

Bileğimi kırmadı. Bıraktı. "Belki ben Gabriel'le arka kapıdan girmeliyiz. Bizim arka planda kalmamızı istediğini söylemiştin." Gülümsüyordu, hoş görünüyordu, ah, çok makuldü. Tenimdeki tırnak izler daha geçmemişti.

"Bize bir bak, Bayan Blake. Hiçbir şey söylemesek bile bizi göz ardı edemez."

Haklıydı. "Eğer arka kapı kilitliyse, içeri nasıl girmeyi düşünüyorsunuz?"

Raina bana, çok aptalca bir şey sorduğumda Edward'ın bakışını hatırlatan bir şekilde baktı. Kapı açmayı bilmeyen tek kişi ben miydim? "Tamam, hadi gidin."

Raina ve Gabriel karın üzerinden yürüdüler. Raina'nın

kestane rengi saçları, tilki derisi kürkü üzerinde parlıyordu. Yüksek topuklu kahverengi çizmeleri, eriyen karda küçük sivri delikler bırakıyordu. Gabriel peşinden gitti. Yürürken deri

kıyafetinin üzerindeki zincirler ötüyordu. Deri destekli bodarı, sanki bilerek, Raina'nın bıraktığı narin izleri eziyordu.

"Kimse onları kapı kapı dolaşan pazarlamacı zannetmez," dedi Ronnie.

Kotlarımıza, Nikelarıma, onun kar çizmelerine, deri ceketime, onun uzun süet paltosuna baktım. "Bizi de," dedim.

"Haklısın."

Zili çaldım.

Küçük verandada durmuş, sarkıtların eriyişini dinliyorduk. Missouri'nin meşhur, açık kış günlerinden birisini yaşıyorduk. Kar eriyor ve güneş ışığı altında kalmış kardan adam gibi yok oluyordu. Ama uzun sürmezdi. Aralık ayında bu kadar kar yağması alışıldık değildi. Ocak ya da şubata kadar böyle yağmazdı.

Bay Smitz'in kapıya gelmesi biraz zaman almıştı. Sonunda bir hareket duydum. Bir insan olabilecek boyutta bir şey kapıya doğru geliyordu. George Smitz, kotu ve açık mavi tişörtü üzerine giydiği kanlı önlüğü içinde kapıyı açtı.

Bir omzunda da, sanki et taşımış gibi, kan lekesi vardı. Ellerini önlüğüne sildi, sanki yeterince temizleyemiyormuş gibi avuçlarını kumaşın üzerinde gezdirdi. Belki kanla kaplı olmaya alışkın değildi. Belki de avuç içleri terliyordu.

Gülümseyip, elimi ona uzattım. O da kabul etti. Avuç içleri terliydi. Sinirleri bozuktu. Harika. "Nasılsınız Bay Smitz?"

Ronnie ile de el sıkışıp bizi içeriye davet etti. Küçük antrede duruyorduk. Bir tarafta dolap, karşı duvarda alçak bir masa ve üzerinde ayna vardı. Masanın üzerindeki vazonun içinde sarı çiçekler vardı. Duvarlarda açık sarıydı, çiçeklere uyuyordu.

"Paltolarınızı alabilir miyim?"

Eğer o bir katilse, tanıdığım en kibar katildi. "Hayır, teşekkür ederim, üzerimizde kalsınlar."

"Peggy hep misafirlerin paltolarını almadığım için bana takılırdı. 'George, sen ahırda büyümedin, paltolarını çıkartmalarını istesene.'" Taklidi benzemiş gibiydi.

Oturma odasına geçtik. Üzerinde küçük kahverengi çiçek desenleri olan açık sarı duvar kâğıtları ile kaplanmıştı. Kanepe, ikili kanepe, büyük koltuk; hepsi soluk renkteydi, soluk sarı, neredeyse beyazdı. Soluk ahşap sehpa üzerinde de çiçekler vardı. Onlar da sarıydı.

Duvardaki resimler, raflardaki biblolar, ayağımızın altındaki halı bile sarıydı. Bir limon damlası içinde olmak gibi bir şeydi.

Ya yüzümden belli olmuştu ya da George duruma alışkındı. "Sarı, Peggy'nin en sevdiği renkti."

"-ti mi?"

"Yani renktir. Ah, Tanrım." Açık limon rengi kanepeye çöktü, yüzü büyük ellerinin altındaydı. Odadaki sarı dantelli perdelere uymayan tek şey oydu. "Merakta kalmak çok kötü bir durum." Bize baktı. Gözlerinde yaşlar belirmişti. Oskarlık bir oyundu.

"Bayan Sims, Peggy ile ilgili haberleri olduğunu söyledi. Onu buldunuz mu? İyi mi?" Gözleri o kadar içtendi ki, onlara bakmak insanın içini parçalıyordu. Hâlâ yalan söylediğinde emin olamıyordum. Eğer başka bir kadınla resimlerini görmeseydim, buna inanmazdım. Elbette, zina cinayet değildi. Birinden suçlu olup diğerinden olmayabilirdi. Elbette.

Ronnie kanepeye oturdu, ondan olabildiğince uzağa yerleşti ama yine de yakındılar. O orospu çocuğuna benim yapabileceğimden daha samimi davranıyordu. Eğer evlenmeyi başarırsam ve kocam beni aldatırsa, kayıp olan ben olmazdım.

"Lütfen oturun, Bayan Blake. Özür dilerim, iyi bir ev sahibi olamıyorum."

Büyük sarı koltuğun ucuna iliştim. "İnşaat işinde çalıştığını zannediyordum, Bay Smitz. Önlükle ne yapıyordunuz?"

"Peggy'nin babası dükkânı tek başına işletemiyor. Yıllar

önce Peggy'e devretmişti. İnşaat işini bırakmam gerekebilir. Ama biliyorsunuz, o, aileden. Onu müşkül durumda bırakamam. İşin çoğunu Peggy yapardı. Babası neredeyse doksan iki yaşında. İşleri yapamıyor."

"Kasap dükkânı size mi kaldı?" diye sordum. Hemen iyi polis kötü polis olmuştuk. Bilin bakalım ben hangisiydim.

Bana doğru gözlerini kırptı. "Şey, evet. Sanırım öyle."

Bu sefer bana Peggy'nin iyi olup olmadığını sormadı. Bana sadece hisli gözleriyle baktı.

"Karınızı seviyor musunuz?

"Evet, elbette. Bu ne biçim bir soru?" Daha az üzgün, daha fazla sinirli görünüyordu.

"Ronnie," dedim yavaşça.

Cüzdanından resimleri çıkartıp ona uzattı. İlk resimde esmer bir kadına sarılırken görünüyordu. Peggy Smitz sarışındı.

Yüzü kızardı. Kızarmaktan çok morarmıştı. Geri kalanına bakmadan resimleri sehpaya attı. Onun, kadınla, elbiselerini çıkartışlarının farklı safhalarını gösteren resimler masaya dağıldı. Öpüşüyorlar, yiyişiyorlar, neredeyse o işi ayakta yapıyorlardı.

Yüzü iyice morardı. Gözleri pördedi. Ayağa kalktı, nefes alıp verişi hızlanmıştı. "Bu şeyler de nedir?"

"Sanırım resimler kendilerini açıklıyor," dedim.

"Ben sizi karımı bulmanız için tuttum, beni gözetlemeniz için değil." Ronnie'ye döndü, tepesinde dikiliyordu. Büyük elleri, daha da büyüyüp yumruk olmuştu. Kollarındaki kaslar, gerildi, damarları solucanlar gibi çıktı.

Ronnie ayağa kalktı, bir yetmiş beşlik boyunun avantajını kullanıyordu. Sakindi. Eğer kendisinden elli kilo daha ağır bir adamla kapışmak onu endişelendirmişse bile belli etmiyordu.

"Peggy nerede, George?"

George dönüp bana baktı, sonra yeniden Ronnie'ye. Sanki Ronnie'ye vuracakmış gibi elini kaldırdı.

"Cesedi nereye sakladın?"

Hışımla bana doğru döndü. Ben öylece oturmuş ona bakıyordum. Bana saldırması için sehpanın etrafından dolaşması gerekiyordu. Kaçabileceğimden, silahını çekebileceğimden ya da onu pencereden atabileceğimden bir hayli emindim. Kulağa en hoş geleni sonuncusuydu.

"Evimden çıkın."

Ronnie ondan uzaklaştı. George, aramızda, mor yüzlü bir dağ gibi duruyordu

"Evimden çıkın."

"Bunu yapamayız George. Onu öldürdüğünü biliyoruz." Belki bilmek çok iddialı bir kelimeydi ama 'onu öldürdüğünden neredeyse eminiz' pek etkileyici değildi. "Eğer gerçekten bize saldırmayı düşünmüyorsan, ben olsam otururdum, George-cuğum."

"Evet, kelimenin her anlamıyla otur, George." Arkamı dönüp Raina'nın nerede olduğunu bakmama gerek yoktu. George'un bana gerçekten zarar vereceğini düşünmüyordum ama tedbirli olmakta fayda vardı. Yüz kilodan fazla bir adamdan gözlerinizi ayırmak kötü bir fikir gibiydi.

George, Raina'ya bakıyordu. Kafası karışmış görünüyordu. "Bu da nedir böyle?"

"Aman, Tanrım," dedi Ronnie. Arkama doğru ağzı açık bakıyordu.

Arkamda bir şeyler oluyordu ama ne? Ben, gözlerimi George'a dikmiş duruyordum ama o da artık bana bakmıyordu. Ondan güvenli bir mesafeye uzaklaştım. Kapıyı görebiliyordum.

Raina, kürkün içine kahverengi dantelli iç çamaşırlar ve sivri topuklu çizmeler dışında bir şey giymemişti. Kürkünün

önü açıktı, kan kırmızısı astarı vücudunu dramatik bir şekilde sergiliyordu.

"Beni seni çağırmadığım sürece arka planda kalacağını zan-
336 nediyordum."

Kürkünü tüylü bir yumak halinde yere attı. Odaya doğru ilerledi, hareket edebilen her yerini oynatıyordu.

Ronnie ile birbirimize baktık. "Burada neler oluyor,"dedi. Omuz silktim. En ufak bir fikrim bile yoktu.

Raina, sehpadaki çiçeklere doğru eğilip George Smitz'e ince arka tarafını iyice gösterdi.

George'un yüzündeki renk gidiyordu. Elleri yavaşça açıldı. Şaşkın görünüyordu. Kulübümüze hoş gelmişti.

Raina ona gülümsedi. Yavaşça doğruldu, George'a büyük, sıkışmış göğüslerini sergiledi. George'un gözleri, Raina'nın dekoltesine takılmıştı. Raina doğruldu, ellerini iç çamaşırı üzerinde gezdirdi, karnı üzerinde durdu. George yutkunmakta güçlük çekiyordu.

Raina, ona aralarında bir parmak mesafe kalıncaya kadar yaklaştı. Ona bakıp dolgun, duygulu dudakları ile fısıldadı, "Jason nerede?"

George kaşlarını çattı. "Jason da kim?"

Raina, George'un yanağını boyalı tırnakları ile okşadı. Tırnakları gitgide uzamaya başlamıştı, sonunda pençelere dönüştü. Uçları hâlâ yanık balkabağı rengindeydi.

Pençelerini George'un çenesinin altına soktu, sadece tutacak kadar sertti, içeri girmemişti. "Biraz daha bastırırsam ayda bir ulumaya başlarsın."

Bu bir yalandı. Hâlâ insan formundaydı. Bu halde bulaşıcı değildi. George'un yüzündeki bütün renk gitti. Teni kâğıt gibi beyazlaşmıştı.

"Karınızın cesedi nerede, Bay Smitz?" diye sordum. Raina'nın tehdidi bir soru ile harcanmayacak kadar iyiydi.

"Ben... ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bana yalan söyleme, George, bu hoşuma gitmiyor." Raina, diğer elini de George'un yüzünün hizasına kaldırdı, pençeler sustalı bıçak gibi fırladı.

George inledi.

"Peggy nerede, George?" diye fısıldadı Raina. Sesi hâlâ cezbediciydi. Tehdit yerine 'seni seviyorum' diye de fısıldayabilir di.

Pençelerim çenesinin altında tuttu ama diğer elini yavaşça indirdi. George'un gözleri elin takip etti. Başını da indirmeye çalıştı ama Raina'nın pençeleri onu durdurdu. Nefesi kesildi.

Raina kanlı önlüğe pençe attı. İki çabuk, sert hareketti. Önlük yırtılmıştı ama altında ki elbiselere dokunulmamıştı. Bu bir yetenekti.

"Onu, be... ben öldürdüm. Peggy'i ben öldürdüm. Ah, Tanrım, onu vurdum."

"Cesedi nerede?" diye sordum. Raina, bu oyunda detaylara dikkat etmeyecek kadar eğleniyormuş gibiydi.

"Arka bahçede. Bir kum havuzum var."

"Jason nerede?" diye sordu Raina. Pençesi, kasıklarının hizasında, kotuna dokundu.

"Ah, Tanrım, Jason'un kim olduğunu bilmiyorum. Lütfen, bilmiyorum. Bilmiyorum." Sesi nefes nefeseydi.

Gabriel odaya girdi. Ceketini bir yere atmıştı, deri pantolonu ve botları üzerine dar siyah bir tişört giymişti. "Bunda, Jason ya da diğerlerini indirecek cesaret yok."

"Bu doğru mu, George, cesaretin yok mu?" Raina göğüslerini George'a dayadı, pençeleri hâlâ çenesinde ve kasıklarındaydı. Alttaki pençesi kotun kumaşını deldi, yırtar gibi değildi.

"Lütfen, bana zarar vermeyin."

Raina, yüzünü George'unkine çok yaklaştırdı. Pençeleri ile onu parmak uçlarında durmaya zorluyordu, yoksa çenesi

ikiye bölünürdü. "Acınacak haldesin." Pençelerini kasıklarına bastırdı, kumaş yırtılmıştı.

George bayıldı. Raina, onu kesmemek için ellerini çekmek zorunda kaldı. Raina, kotta neredeyse mükemmel bir daire açmıştı. Pantolonundaki deliğin altında beyaz külotu görünüyordu.

Gabriel, George'un vücudunun yanına çömeldi, parmak uçları üzerinde dengede duruyordu. "Jason'u bu insan kaçırmamış."

"Ne kötü," dedi Raina.

Gerçekten kötüydü. Birisi sekiz, hayır, yedi likantropu haklamıştı. Sekizincisi Peggy Smitz'di. Onun katili, halının üzerinde fermuarı parçalanmış halde yatıyordu. Onları kim kaçırmıştı ve neden? Birisi yedi likantropla ne yapardı? Bir jeton düştü. Naganın canlı canlı derisi yüzülmüştü. Eğer o bir naga değil de likantrop olsaydı, bir cadı, derisini yılana dönüşmek için kullanabilirdi. Bu yolla bir şekil değiştiriciye dönüşüp hiçbir yan etkisine maruz kalınmazdı. Ayın üzerinizde hiçbir kontrolü olmazdı.

"Anita, neler oluyor?" diye sordu Ronnie.

"Hastaneye gidip birisi İle konuşmam gerekiyor."

"Neden?" Yüzümdeki bakış, Ronnie'ye, "Tamam, ben polisleri ararım. Ama arabayı da ben kullanacağım," dedirtmeye yeterliydi.

"Lanet olsun." Pencereden bakınca caddeden geçen bir arabayı gördüm. Yeşil bir Mazda'ydı. O arabayı tanıyordum.

"Ben bir araç buldum galiba." Kapıyı açıp kaldırıma doğru yürüdüm, el sallıyordum. Araba yavaşladı, sonra Ronnie'nin arabasının yanına park etti.

Otomatik cam açıldı. Gözlerini örten koyu renk camlı gözlükleri ile Edward, direksiyon başındaydı. "Raina'yi günlerdir takip ediyordum. Sen beni nasıl fark ettin?"

"Aptalca bir şans."

Sırıttı. "O kadar da aptalca değilmiş."

"Bir araca ihtiyacım var."

"Ya Raina ve derili küçük arkadaşına ne olacak?"

Aklıma, Gabriel'in, carta filmindeki diğer likantrop olduğunu söylemek geldi ama bunu şu an yaparsam, içeri girip onu öldürürdü. Ya da en azından beni hastaneye götürmeyi kabul etmezdi. Öncelikler.

"Ya onları evlerine bırakacağız ya da taksiye binecekler.

"Taksiye binsinler," dedi.

"Bence de."

Edward bir blok ötede beni bekleyecekti. Raina ve Gabriel'i yandaki evin önünden taksiye binmeye ikna ettim. Polisle konuşmak istemiyorlardı. Ne hoş. George Smitz kendisine geldi ve Raina onu polise itiraf etmeye ikna etti. Ronnie'den, onu burada yalnız bıraktığım için özür diledim, bir blok yürüyüp Edward'la buluştum. Beraber hastaneye, nagayla konuşmaya gidiyorduk. Kendisine geldiğini ümit ediyordum.

OTUZ BEŞ

Nağanın odasının önünde üniformalı bir polis vardı. Edward arabada kalmıştı. Sonuçta o, polis tarafından aranıyordu. Edward ve polisle çalışmanın en kötü yanı iki tarafla aynı anda çalışamamaktı.

Kapıdaki polis, sarışın, at kuyruklu, ufak bir kadındı. Kapının yanında bir sandalye vardı ama o ayakta duruyordu, bir eli silahının kabzasındaydı. Açık renk gözlerini kısmış, şüpheci bir şekilde bana bakıyordu.

Başıyla resmi bir selam verdi. "Anita Blake misin?"

"Evet,"

"Kimlik görelim?" dedi, gerçekten sertti, saçmalık yoktu. Bir çaylak olmalıydı. Sadece çaylaklarda bu sert tavırlar olurdu. Daha olgun polisler, kimlik sorardı ama seslerini kalınlaştırmaya çalışmazlardı.

Ona plastik kimlik kartımı gösterdim. Polis çizgisini geçmek için yakama iliştirdiğim kimliğimdi. Polis rozeti değildi ama elimdeki en iyi şey oydu.

Kimliği eline alıp uzunca baktı. Daha sonra sınava mı tabi tutulacağını sormamak için kendimi zor tuttum. Polisi kızdırmak hiçbir işe yaramazdı. Özellikle saçmalayarak.

Sonunda kimliği geri verdi. Gözleri maviydi ve kış göğü kadar soğuktu. Çok sertti. Herhalde bu bakışı her sabah ay-

nada çalışıyordu. "Polis gözetimi olmadan kimse görüşemez. Onunla konuşmak isteği ile aradığınız zaman ben de çavuş Storr'la bağlantı kurdum. Şu an yolda."

"Gelmesi ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum."

"Bak, bir adam kayıp ve gecikme hayatına mâl olabilir."

Şimdi dikkatini çekmiştim. "Çavuş Storr, kayıp şahıslardan bahsetmemişti. "

Has siktir. Polislerin kayıp şekil değiştiricilerden haberi olmadığını unutmuştum. "Onun gelişini hızlandırabileceğini zannetmiyorum ama ya birilerinin hayatının buna bağlı olduğunu söylersem?"

Gözleri sertten, bıkkına geçti. Onu etkilemiştim. "Çavuş Storr çok kesin emir verdi. Adamla konuşulurken burada olmak istiyor."

"Çavuş Storr'la konuştuğuna emin misin, konuştuğun Dedektif Zerbrowski olmasın?" Zerbrowski sırf bana gıcıklık olsun diye durumu karıştırmış olabilirdi.

"Kiminle konuştuğumu biliyorum, Bayan Blake."

"Bunu söylemek istemedim, Memur Hanım. Sadece Zerbrowski'nin, şeye... tanığa, karşı ne kadar yetkili olduğum konusunu karıştırabileceğini söylemek istemiştim."

"Çavuşla konuştum ve bana ne söylediğini biliyorum. O buraya gelinceye kadar içeri giremezsin. Emirlerim bunlar."

Hoş olmayan bir şey söylemeye hazırlanıyordum ama durdum. Memur haklıydı. Emir almıştı ve benim için onları çiğnemeyecekti.

Yakasındaki isimliğe baktım. "Peki, Memur Kirlin. Köşede, hasta bekleme odasında beklerim." Hoş olmayan bir şey söylemeden arkamı dönüp yürüdüm. Mevkiimi kullanıp odaya dalmayı istiyordum. Ama bu bir sivil olduğumun zorla hatırlatıldığı anlardan birisiydi. Bir şeylerin bana hatırlatılmasından hoşlanmıyordum.

Arkasında gerçek çiçekler olan çok renkli kanepeye oturdum. Göğüs hizasındaki çiçek saksıları duvar hissi vermişti. İhtiyacımız olan mahremiyeti sağlıyordu. Duvarların bir tanesine tavana doğru, bir televizyon yerleştirilmişti. Ama henüz hiç kimse açma zahmetinde bulunmamıştı. Gelen tek ses duvarlardaki ısıtıcıların sesiydi.

Beklemekten nefret ediyordum. Jason kayıptı. Acaba ölmüş müydü? Eğer hayattaysa, daha ne kadar canlı kalacaktı? Dolph beni daha ne kadar bekletecekti?

Dolph köşeden göründü. Beni bu kadar az beklettiği için, Tanrı'dan küçük kalbini kutsamasını diledim.

Ayağa kalktım. "Memur Kirlin ona birilerinin kaybolduğundan bahsettiğini söyledi. Benden bir şeyler mi saklıyorsun?"

"Evet ama isteyerek olmadı. Polise gitmek istemeyen bir müşterim vardı. Onu ikna etmeye çalıştım..." Omuz silktim. "Sadece, ben haklı, onlar haksız olduğu için izin almadan sırlarım ortaya dökemezdim."

"Artık animatör-müşteri ayrıcalığı yok, Anita. Eğer ben senden bilgi istersem, yasal olarak bunu bana vermek zorundasın. "

Bununla uğraşabilecek kadar uyku uyumamıştım. "Yoksa ne olur?"

Kaşlarını çattı. "Yoksa adaleti engellemekten hapse gidersin."

"Peki, hadi gidelim," dedim.

"Beni zorlama, Anita."

"Bak, Dolph, bana tamam dedikleri anda sana her şeyi anlatırım. Çok aptalca davrandıkları için sana yine de anlatabilirdim ama bana çıkıştığın için sana hiçbir bok anlatmayacağım."

Burnundan derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Tamam, hadi gidip tanığımızla konuşalım."

Naganın hâlâ 'bizim' tanığımız olmasına müteşekkirdim. "Evet, hadi gidelim." Dolph bekleme odasından önden çıktı. Beraber sessizce koridorda yürüdük. Ama sessizlik güzeldi. Bu boş sohbetten ya da birbirimizi suçlamaktan iyiydi. Boynunda zayıf bir boa yılanı gibi asılmış steteskopu olan, beyaz önlüklü bir doktor bize kapıyı açtı. Memur Kirlin, cesurca yerinde duruyordu. Bana en sert bakışıyla baktı. Daha çalışması gerekiyordu. Ama ufak tefek, sarışın, kadın ve bir polisseniz, en azından sert görünmeye çalışmanız gerekiyordu.

"Çok kısa süre konuşabilir. Konuşmayı bırakın, hâlâ hayatta olması bile bir mucize. Sorguyu ben gözeteceğim. Eğer rahatsız olursa konuşmayı durdururum."

"Benim için uygun, Dr. Wilburn. O bir kurban ve tanık, bir zanlı değil. Ona zarar vermek istemiyoruz."

Doktor tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu ama yine de içeriye girdi ve bizim için kapıyı tuttu.

Dolph peşimdeydi. Arkamdaki hareketsiz bir güç gibiydi. Doktorun neden tanığı sıkıştıracağımızı zannettiğini anlıyordum. Dolph, istese bile zararsız görünemezdi ama zaten istemiyordu.

Naga, tüpler ve kablolarla çevrilmiş, yatağında yatıyordu. Derisi tekrar çıkıyordu. Acı veren yamalar halinde yayılışını görebiliyordunuz ama iyileşiyordu. Hâlâ canlı canlı haşlanmış gibi görünüyordu ama gelişme vardı.

Bizi görmek için gözlerini çevirdi. Bizi daha iyi görebilmek için başını yavaşça çevirdi. "Bay Javad, Çavuş Storr'u hatırlıyor musunuz. Sizinle konuşması için birilerini getirmiş."

"Nehirdeki..." dedi. Sesi kalın ve acı içinde çıkmıştı. Dikkatlice yaklaşıp yeniden denedi. "Nehirdeki kadın."

İleri yürüdüm. "Evet, ben nehirdeydim."

"Bana yardım etmiştin."

"Denemiştim."

Dolph ilerledi. "Bay Javad, bunu size kimin yaptığım söyleyebilir misiniz?"

"Cadılar," dedi.

'"Cadılar mı dediniz?"

"Evet."

Dolph bana baktı. Sormasına gerek yoktu. Bu benim alanımdı. "Javad, cadıları tanıdın mı? İsimlerim biliyor musun?"

Yemden yutkundu ama tükürüğü kurumuştu. "Hayır."

"Bunu sana nerede yaptılar?"

Gözlerini kapattı.

"Seni... yüzerlerken, nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Beni bayılttılar."

"Seni kim bayılttı?"

"Kadın... gözler."

"Gözlerine ne olmuş?"

"Okyanus." Son söylediğini duymak için eğilmem gerekti. Sesi azalıyordu.

Bir anda gözlerini kocaman açtı. "Gözleri, okyanus." Kalın hırıltılı bir ses çıkarttı, sanki çığlıklarını yutmaya çalışıyordu.

Doktor geldi. Durumunu kontrol etti, yaralı derisine olabildiğince nazikçe dokunuyordu. O dokunuş bile nagayı acı içinde kıvrandırdı.

Doktor yatağın yanında ki düğmeye bastı. "Bay Javad'ın ilaç saati geldi. Hemen getirin."

"Hayır," dedi Javad. Kolumu yakaladı. Nefesi kesildi ama yine de tuttu. Teni, sıcak çiğ et gibiydi. "İlk değil."

"İlk değil mi? Anlamadım."

"Başkaları."

"Bunu başkalarına da mı yaptılar?"

"Evet. Onları durdur."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Yatağa geri düştü, artık beni tutamıyordu. Canı, bunu yaptığı için çok yanıyordu. Her hareket canını yakıyordu ama acıdan hareketsiz duramıyordu.

Pembe üniformalı bir hemşire, damar içi kataleden iğne yapmak için geldi. Biraz sonra rahatladı. Sadece seyrediyor olsanız bile böyle bir acıya dayanması zordu.

"Uyandığında onu yeniden uyuşturmamız gerekecek. Herhangi birisinin böyle bir durumdan iyileşebildiğini görmemiştim. Ama iyileşebiliyor olması, canının y anmadığın anlamına gelmiyor."

Dolph beni bir kenara çekti. "Bu gözler ve diğerleri de neyin nesi?"

"Bilmiyorum." Söylediğim yarı-doğruydu. Göz derken ne demek istediğini anlamamıştım ama sanırım diğerleri derken kayıp likantropları kast etmişti.

Zerbrowski içeri girdi. Dolph'a gelmesini işaret etti. Beraber koridora çıktılar. Doktor ve hemşire, naga ile ilgileniyordu. Hiç kimse koridora çıkmamı istememişti, hıkhydılar. Ben onlarla bilgi paylaşmıyordum, onlar benimle neden paylaşacaktı ki?

Kapı açıldı ve Dolph koridora gelmemi istedi. Çıktık. Memur Kirlin yerinde yoktu. Belki de biraz uzaklaşması istenmişti.

"Senin adının geçtiği bir kayıp davası bulamadım," dedi Dolph.

"Zerbrowski'ye mi beni araştırttın?"

Dolph sadece bana baktı. Gözleri soğuk kanlı, uzak, polis gözleri olmuştu.

"Dominga Salvador dışında" dedi Zerbrowski.

"Anita, Bayan Salvador hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemişti," dedi Dolph. Bana hâlâ sert bakışıyla bakıyordu. Memur Kirlin'inkinden çok daha iyiydi.

Sinmemek için kendimi zor tuttum. Dominga Savlador öl-

müştü. Bunu biliyordum çünkü ölüşünü görmüştüm. Tetiği ben çekmemiştim, mecazi olarak. Dolph, kayboluşuyla bir ilgimin olduğundan şüpheleniyordu ama bunu kanıt-

layamıyordu ve Dominga, çok şeytani bir kadındı. Eğer, Dolph'un şüphelendiği her şeyden hüküm giyseydi, cezası otomatik idam olurdu. Kanun, cadılara, vampirlerden farklı davranmıyordu. Ben, zombi kullanarak onu öldürmüştüm. Bu, bana da elektrikli sandalyeye bir yolculuk kazandırırdı.

Çağrı cihazını öttü. Zil çalıp dersi bitirmişti. Numaraya baktım. Numarayı bilmiyordum ama bunu söylememe gerek yoktu. "Acil bir durum, bir telefon bulmam gerek." Dolph başka bir şey söyleyemeden uzaklaşmıştım. Böylesi daha güvenliydi.

Hemşirelerin ofisindeki telefonu kullanmama izin vermişlerdi. Çok naziktiler. İlk çalışta telefonu Richard açtı. "Anita?"

"Evet. Neler oluyor?"

"Okuldaymış. Louie bu sabah ilk derslerine girmemiş." Sesini, ahizeyi kulağıma iyice dayamamamı gerektireck kadar alçaktı. "Bu gece dolunay var. Dersleri kaçırmazdı. Bu şüpheleri arttırırdı."

"Neden beni aradın?"

"Senin yazar arkadaşınla buluşacağını söylemişti, Elvira bir şey ile."

"Elvira Drew mi?" Adını söylerken, yüzü gözümün önünde canlandı. Yeşil-mavi gözleri okyanus rengindeydi. Has siktir.

"Sanırım."

"Onunla ne zaman buluşacaktı?

"Bu sabah."

"Buluşmaya gitti mi?"

"Bilmiyorum. Ben işteyim. Evine gidemedim."

"Ona bir şey olabileceğinden endişeleniyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Buluşmayı ben ayarlamadım. İşi arar ve kimin yaptığını öğrenirim. Bu numarada mı olacaksın?"

"Derse girmem gerek. Seni olabildiğince çabuk ararım."

"Tamam. Bir şey öğrendiğim zaman seni ararım."

"Gitmem gerek," dedi.

"Dur, sanırım kayıp şekil değiştiricilere ne olduğunu biliyorum."

"Ne!"

"Bu bir polis araştırması. Sana anlatamam ama eğer polise kayıp şekil değiştiricilerden bahsedebilirsem, Louie ve Jason'u daha çabuk bulabiliriz."

"Marcus anlatmamanı mı söyledi?"

"Evet."

Bir süre sessiz kaldı. "Onlara anlat. Sorumluluğu ben alıyorum."

"Harika. Seni arayacağım." Telefonu kapattım. Çevir sesini duyuncaya kadar., 'seni seviyorum' demediğimi fark etmemişti. Ah, şey.

Ofisi aradım. Telefonu Mary açtı. Onunla selamlaşmak istemiyordum. "Bana Bert'i bağla."

"İyi misin?"

"Sadece bağla."

Benimle tartışmadı. İyi bir kadındı. "Anita, bu önemli olsa iyi olur. Yanımda bir müşterim var."

"Bugün birisiyle fareadam bulma konusunda konuştun mu?

"Aslına bakarsan, evet, konuştum."

Midem ağrıdı. "Randevuyu ne zaman ve nereye ayarladınız?"

"Bu sabah, altı için. Bay Fane, işe gitmeden önce hallet-mek istedi."

"Nerede?

"Bayan Drew'un evinde."

"Bana adresi ver."

"Ne oldu?"

"Sanırım Elivre Drew, onu öldürmek için tuzak kurdu."

"Dalga geçiyorsun, değil mi"

"Adresi ver, Bert."

Adresi verdi.

"Bu gece çalışamayabilirim. "

"Anita..."

"Sonra, Bert. Eğer Louie ölürse, onu tuzağa biz düşürmüş olacağız. "

"Peki, peki. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Telefonu kapattım. Bert ilk defa teslim olmuştu. Eğer ona başımızda dans edecek mahkemelerden bahsetmemiş olsaydım, daha çok etkilenebilirdim.

Küçük grubumuza geri döndüm. Hiç kimse konuşmuyordu. "Bu bölgede yedi şekil değiştirici haklamışlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Dolph.

Başımı iki yana salladım. "Sadece dinle." Ona kaybolmalarla ilgili her şeyi anlattım. Son olarak, "İki şekil değiştirici daha kayıp," dedim. "Sanırım naganın derisi yüzenler, onu da bir likantrop zannettiler. Büyü yoluyla, bir likantropun derisini alıp kendi başınıza şekil değiştirmeniz mümkün. Bütün avantajları, gücü, hızı vs. her şeyi alabilirsiniz ve aya bağımlı olmazsınız."

"Nagada niye işe yaramamış?" diye sordu Zerbrowski.

"O ölümsüz. Büyüyü bitirmek için şekil değiştiricinin ölmesi gerekiyor."

"Sebebini biliyoruz. Şimdi, hangi Cehennem'deler?" diye sordu Dolph.

"Adres bende," dedim.

"Nasıl?"

"Yolda açıklarım. Büyü, hava kararıncaya kadar başlayamaz ama onları canlı tutmalarını şansa bırakamayız.

Naganın konuşabilecek kadar iyileşmiş olmasından endişe etmiş olabilirler"

"Dün geceki halini gördükten sonra, ben etmezdim," dedi Zerbrowski.

"Sen bir cadı değilsin," dedim.

Beraber çıktık. Ben, yanımda Edward'ın da olmasını isterdim. Eğer dolunay varken kaçak cadılarla karşılaşacaksak, yanımda Edward'ın da olması hiç fena bir fikir değildi. Ama bunu nasıl becereceğimi bulamamıştım. Dolph ve Zerbrowski, boş adamlar değillerdi ama onlar polisti. Başka bir çare kalmayıncaya kadar ateş etmezlerdi. Elvire Drew, bir nagamn derisini canlı canlı yüzmüştü. Ona fırsat vermek istemiyordum. Fırsatını bulursa bizi hayatta bırakcağından emin değildim.

OTUZ ALTI

Elvire Drew'un dar iki katlı evi, yoldan uzaktı, arada sık çalılar ve ağaçlar vardı. Evin girişine dönmeden, bahçesini bile göremiyordunuz. Ağaçlar, küçük bahçenin etrafını çevirmişti, sanki birisi evi buraya koymuş ve birilerine söylemeyi unutmuştu.

Çakıl yolda peşimizden gelen bir ekip arabası vardı. Dolph, canlı yeşil renkte bir Grand Am'in arkasına park etti.

Bahçede kiralık tabelası vardı. Yanında bir tane de çakılmayı bekleyen tabela vardı. Herhalde o da yola yerleştirilecekti.

Arabanın içinde iki kıyafet torbası asılıydı. Arka koltuk kutularla doluydu. Çabuk bir kaçış için hazırlanmış gibiydi.

"Eğer kadın katilse bize neden gerçek adresini versin?" diye sordu Zerbrowski.

"Biz, müşterilerimizi kontrol ederiz. Kim olduklarını ispat etmeleri için oturdukları yeri beyan etmeleri ya da başka bir yol bulmaları gerekir. Kiminle muhatap olduğumuzu bilmemiz gerekir. Eminim hiç kimlik göstermeden, nakit ödemeyi teklif etmiştir ama önüne doldurulacak üç form konulunca hazırlıksız yakalanmıştır."

Dolph kapıya doğru ilerledi. Biz de iyi askerler gibi peşin-

den gittik. Üniformalılardan bir tanesi Memur Kirlin'di. Ortağı, hafif göbekli, saçları kırlaşmış yaşlıca bir memurdu. Ama adamın göbeğinin bir tas jöle gibi oynamadığından emindim. Yüzünde, her şeyi gördüğünü ve hiçbirinden hoşlanmadığını belirten, ekşi bir ifade vardı.

Dolph kapıyı çaldı. Ses yoktu. Daha sert çaldı. Kapı titredi. Elvira kapıyı açtı. Belinden sıkıca bağlanmış, hoş, yeşil bir gecelik giymişti. Makyajı yine mükemmeldi. Ojesi geceliğine uyuyordu. Uzun sarı saçları geriye taramıştı, başındaki, geceliğinden bir ton daha maviye yakın yeşil eşarp ile yüzüne düşmesini engellemişti. Gözlerinin rengi parlıyordu.

"Okyanus gibi gözler," diye mırıldandı Dolph.

"Özür dilerim, neler oluyor?"

"İçeri gelebilir miyiz, Bayan Drew?"

"Ne için?"

Arama emri çıkartacak zaman yoktu. Zamanımız olsa bile Dolph, çıkartabileceğimizden emin değildi. Birisinin göz rengi, tam olarak bir delil sayılmazdı.

Dolph'un arkasından çıkıp, "Merhaba Bayan Drew, size Louie Fane hakkında birkaç soru sormak istiyoruz," dedim.

"Bayan Blake, polisle çalıştığınızı bilmiyordum."

Gülümsedi, ben de gülümsedim. Louie burada mıydı? Elvira, birisi onu öldürürken burada bizi mi oyalıyordu? Lanet olsun. Eğer polis burada olmasaydı, silahımı çeker içeri girerdim. Kanunlara uymanın dezavantajları da vardı.

"Bay Fane'in kayboluşunu araştırıyoruz. Onu son gören sizmişsiniz."

"Ah, azizler." Kapıdan uzaklaşmadı.

"İçeri gelip birkaç soru sorabilir miyiz?" diye sordu Dolph.

"Şey, size ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bay Fane buluşmamıza hiç gelmedi. Onu görmedim bile."

Orada hoş, gülümseyen bir duvar gibi duruyordu.

"Yine de içeri gelip bakmamız gerecek, Bayan Drew."

"Arama emriniz var mı?"

Dolph ona baktı. "Hayır, Bayan Drew, arama emrimiz yok."

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "O zaman özür dilerim ama sizi içeriye davet edemem."

Geceliğinin yakasına yapıştım, içine sutyen giymediğini fark edecek kadar çektim. "Ya yanından ya da üzerinden geçer içeri gireriz."

Dolph'un eli omzuma kondu. "Özür dilerim, Bayan Drew. Bayan Blake biraz kendisini kaptırdı." Kelimeler dişlerinin arasında sızıyordu ama söylemeyi başarmıştı.

"Dolph... "

"Onu bırak, Anita, hemen."

Dönüp Elvira'nın garip gözlerine baktım. Hâlâ gülümsüyordu ama yüzünde artık bir şey daha vardı. Korku. "Eğer o ölürse, sen de ölürsün."

"Sadece şüphelendikleri için kimseyi idam etmiyorlar," dedi.

"Ben yasal infazdan bahsetmiyorum."

Gözleri açıldı. Dolph omzumdan çekti. Beni merdivenlerden aşağıya itti. Zerbrowski, hemen benim adıma özür dilemeye başlamıştı.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun," dedi Dolph.

"O, burada bunu biliyorum."

"Bilmiyorsun. Bir arama emri istedim. Onu alana kadar ya da Elvira bizi içeriye davet edene kadar ya da Louie pencereye çıkıp yadım isteyinceye kadar içeriye giremeyiz. Kanun böyle. "

"Ama, bu hiç hoş değil."

"Belki ama biz polisiz. Eğer kanunlara uymazsak, o zaman başka kim uyar?"

Kendime sarıldım, parmaklarım dirseklerimi sıkıyordu. Ya böyle yapacaktım ya da koşup Elvira'nın mükemmel yüzünü dağıtacaktım. Louie oradaydı ve bu benim hatamdı.

"Biraz dolaş, Anita. Sakinleş."

Ona baktım. Bana arabada oturmamı söyleyebilirdi ama bunu yapmamıştı. Yüzünü okumaya çalıştım ama polis ifadesizliğine bürünmüştü. "Yürümek mi, iyi bir fikir gibi."

Ağaçlara doğru yürüdüm. Kimse beni durdurmadı. Dolph beni geri çağırmadı. Ne yapacağımı biliyor olmalıydı. Yapraklarını dökmüş ağaçlara doğru yürüdüm. Eriyen karlar başıma ve yüzüme düşüyordu. Onları net olarak göremeyinceye kadar yürüdüm. Kışın bahçelerde bir şeyler görür gibi olurdunuz ama bu dolaşıp rahatlama oyunu için yeterince uzaklaşmıştım.

Evin arka tarafına dolaştım. Eriyen kar Nikelarımm içine girmişti. Yapraklar, ayaklarımın altında kaygan bir zemin oluşturmuştu. İki tabancam ve iki bıçağım vardı. Gretchen'den alamadığım bıçağın yerine yenisini koymuştum. Özel yapılmış dörtlü bir setim vardı. Canavarları öldürecek kadar gümüş içeren ama keskinleşecek kadar sert bıçak bulmak zordu.

Ama hiç kimseyi öldüremezdim. İşim içeriye girip Louie'yi bulmak ve yardım istemekti. Eğer birisi evin içinden yardım isterse, polis içeriye girebilirdi. Kurallar böyleydi. Eğer Dolph onu öldüreceklerinden korkmasaydı, bunu yapmama izin vermezdi. Ama kanun olsun ya da olmasın, siz dışarıda çaresiz otururken, şüphelilerin kurbanları öldürmesini beklemeyi kabullenmek zordu.

Evin arkasındaki ağaç sırasının ardına sindim. Siyah bir kapı, kapalı bir verandaya açılıyordu. Arkasında eve açılan camlı bir kapı vardı ve yanında bir kapı daha vardı. St. Louis'deki evlerin çoğunun bodrumu vardı. Bazı eski evlerden bodruma sadece dışarıdan inilebiliyordu. Küçük bir veranda ve küçük bir kapı daha eklenmişti. Eğer birisini saklamak istiyorsam, bodrum iyi bir fikirdi. Ama eğer sadece bir süpürge dolabı ise, oraya gitmek istemezdim.

Üst kat pencerelerine baktım. Perdeler kapalıydı. Eğer yukardan bakan birileri varsa bile onları göremiyordum. Onların da beni göremiyor olmalarını umuyordum.

Silahımı çıkartmadan açıklığa yürüdüm. Onlar cadıydı. Cadılar insanlara ateş etmezdi, bu genel bir kuraldı. Aslında, cadılar, gerçek cadılar, çok fazla şiddete başvurmazdı. Bir Wiccanm* insan kurban etme ile ilgisi bile olmazdı. Ama cadı kelimesi pek çok farklı anlama gelebilirdi. Bazıları çok korkutucu olabilirdi ama çok nadiren size ateş ederlerdi.

Verandaya açılan kapının önünde diz çöktüm. Elimi kapı koluna olabildiğince yaklaştırdım ama dokunmadım. Isı yoktu... lanet olsun, bunun için bir kelime yoktu ama kapı kolunda büyü yoktu. İyi cadılar bile hırsızların varlığını anlamak ya da bir dokunuşu hissetmek için kapılarını büyüleyebiliyorlardı. Diyelim içeriye girdiniz ve hiçbir şey almadan çıktınız. Yine de büyü size yapışırdı, cadı ve arkadaşlarının sizi bulmasını sağlardı. Kötü cadılar, kapılarına daha fena şeyler de koyabilirdi. Biz şimdiden içerideki cadıların ne tarz cadılar olduklarını keşfetmiştik, o yüzden tedbirli olmak en akıllıcasıydı.

Bıçağımın ucunu kapının kenarından soktum. Hafif bir ses geldi ve kapı açıldı. Daha haneye tecavüz etmemiştim ama kesinlikle içerideydim. Dolph beni bunun için tutuklar mıydı? Büyük ihtimalle hayır. Ama eğer Elvira beni kendisini şahitlerin önünde vurdurtmaya zorlarsa, büyük ihtimalle tutuklardı.

İkinci kapıya gittim. Bodruma açıldığını umuyordum. Elimi üzerinde gezdirdim ve işte oradaydı. Bir büyü. Ben bir cadı değildim. Büyüleri nasıl deşifre edeceğimi bilmiyordum. Limitim hissedinceye kadardı. Ah, bir şey daha vardı.

* Wiccan: Tabiattan ilham alan, çok tanrılı bir Neo-Pagan dini. Hıristiyanlık öncesi pek çok Batı Avrupa dininden etkilenmiş, merkezinde ana tanrıçanın olduğu, cadılık ayinleri ve şifalı bitkilerle yapılan büyülerin kullanıldığı inanış olan Wicca'ya inanan kişi. Cadılar için de kullanılır.

Büyüleri kırabilirdim. Ama bu, büyüye doğrultulmuş saf güç akışı ile olurdu. Ölüleri diriltmemi sağlayan her ne ise onu çağırdım ve kapı kolunu tuttum. Bu noktaya kadar işler yolunda gitmişti ama arkasında ne olduğunu bilmeden bir kapıdan içeriye dalmak gibiydi. Yüzünüze bir çifte ateşi yiyebilirdiniz.

Gerçek problem, eğer içeriye güvenli bir şekilde girsem bile, büyüyü koyan her kimse bunu hissederdi. Lanet olsun, iyi bir cadı, ben daha kapıya dokunmadan biriken gücü hissederdi. Eğer Louie bu kapının ardındaysa bu harika olurdu. İçeri girer, çığlıklarımı duyan süvari birliği gelinceye kadar onu korurdum. Eğer bu kapının ardında değilse, paniğe kapılıp onu öldürebilirlerdi.

Pek çok cadı, iyi ya da kötü olsun, belirli bir dereceye kadar tabiata tapardı. Eğer wiccansalar, seremoni alanları dışarıda bir yerlerde olmalıydı. Ama onu öldürmek için, karanlık ve kapalı bir alan yeterli olurdu.

Eğer insan kurban edeceksem, onu seremoni alanına mümkün olduğu kadar yakın bir yerde tutmak isterdim. Bu bir kumardı. Eğer hatalıysam, Louie'yi öldürürlerdi... hayır. Hayır, en kötüsünü düşünmemin bir faydası yoktu.

Hava aydınlıktı. Öğleden sonraydı. Kış güneşi gri ve yumuşaktı ama karanlık değildi. Benim güçlerim, havanın kararması ile gelmezdi. Ölüleri ve diğer başka şeyleri gün ışığında da hissedebilirdim, sadece limitim azalırdı. Bunu son yaptığımda hava karanlıktı. Büyüye, diğer şeylere yaklaştığım gibi yaklaştım. Dümdüz ve kaba kuvvetle. Şu anda kumar oynadığım durum; benim gücümün, büyüyü yapanın gücünden daha fazla olup olmadığıydı. Teoriye göre, eğer ben onun vurabileceğinden fazlasına dayanabiliyorsam, büyü bozulurdu.

Bu, gün ışığında da geçerli miydi? Birazdan öğrenecektik. Soru, büyü sadece kapı kolunda mıydı? Belki. Ama sonunda

Üst kat pencerelerine baktım. Perdeler kapalıydı. Eğer yukardan bakan birileri varsa bile onları göremiyordum. Onların da beni göremiyor olmalarını umuyordum.

Silahımı çıkartmadan açıklığa yürüdüm. Onlar cadıydı. Cadılar insanlara ateş etmezdi, bu genel bir kuraldı. Aslında, cadılar, gerçek cadılar, çok fazla şiddete başvurmazdı. Bir Wiccanm* insan kurban etme ile ilgisi bile olmazdı. Ama cadı kelimesi pek çok farklı anlama gelebilirdi. Bazıları çok korkutucu olabilirdi ama çok nadiren size ateş ederlerdi.

Verandaya açılan kapının önünde diz çöktüm. Elimi kapı koluna olabildiğince yaklaştırdım ama dokunmadım. Isı yoktu... lanet olsun, bunun için bir kelime yoktu ama kapı kolunda büyü yoktu. İyi cadılar bile hırsızların varlığını anlamak ya da bir dokunuşu hissetmek için kapılarını büyüleyebiliyorlardı. Diyelim içeriye girdiniz ve hiçbir şey almadan çıktınız. Yine de büyü size yapışırdı, cadı ve arkadaşlarının sizi bulmasını sağlardı. Kötü cadılar, kapılarına daha fena şeyler de koyabilirdi. Biz şimdiden içerideki cadıların ne tarz cadılar olduklarını keşfetmiştik, o yüzden tedbirli olmak en akıllıcasıydı.

Bıçağımın ucunu kapının kenarından soktum. Hafif bir ses geldi ve kapı açıldı. Daha haneye tecavüz etmemiştim ama kesinlikle içerideydim. Dolph beni bunun için tutuklar mıydı? Büyük ihtimalle hayır. Ama eğer Elvira beni kendisim şahitlerin önünde vurdurtmaya zorlarsa, büyük ihtimalle tutuklardı.

İkinci kapıya gittim. Bodruma açıldığını umuyordum. Elimi üzerinde gezdirdim ve işte oradaydı. Bir büyü. Ben bir cadı değildim. Büyüleri nasıl deşifre edeceğimi bilmiyordum. Limitim hissedinceye kadardı. Ah, bir şey daha vardı.

* Wiccan: Tabiattan ilham alan, çok tanrılı bir Neo-Pagan dini. Hıristiyanlık öncesi pek çok Batı Avrupa dininden etkilenmiş, merkezinde ana tanrıçanın olduğu, cadılık ayinleri ve şifalı bitkilerle yapılan büyülerin kullanıldığı inanış olan Wicca'ya inanan kişi. Cadılar için de kullanılır.

Büyüleri kırabilirdim. Ama bu, büyüye doğrultulmuş saf güç akışı ile olurdu. Ölüleri diriltmemi sağlayan her ne ise onu çağırdım ve kapı kolunu tuttum. Bu noktaya kadar işler yolunda gitmişti ama arkasında ne olduğunu bilmeden bir kapıdan içeriye dalmak gibiydi. Yüzünüze bir çifte ateşi yiyebilirdiniz.

Gerçek problem, eğer içeriye güvenli bir şekilde girsem bile, büyüyü koyan her kimse bunu hissederdi. Lanet olsun, iyi bir cadı, ben daha kapıya dokunmadan biriken gücü hissederdi. Eğer Louie bu kapının ardındaysa bu harika olurdu. İçeri girer, çığlıklarımı duyan süvari birliği gelinceye kadar onu korurdum. Eğer bu kapının ardında değilse, paniğe kapılıp onu öldürebilirlerdi.

Pek çok cadı, iyi ya da kötü olsun, belirli bir dereceye kadar tabiata tapardı. Eğer wiccansalar, seremoni alanları dışarıda bir yerlerde olmalıydı. Ama onu öldürmek için, karanlık ve kapalı bir alan yeterli olurdu.

Eğer insan kurban edeceksem, onu seremoni alanına mümkün olduğu kadar yakın bir yerde tutmak isterdim. Bu bir kumardı. Eğer hatalıysam, Louie'yi öldürürlerdi... hayır. Hayır, en kötüsünü düşünmemin bir faydası yoktu.

Hava aydınlıktı. Öğleden sonraydı. Kış güneşi gri ve yumuşaktı ama karanlık değildi. Benim güçlerim, havanın kararması ile gelmezdi. Ölüleri ve diğer başka şeyleri gün ışığında da hissedebilirdim, sadece limitim azalırdı. Bunu son yaptığımda hava karanlıktı. Büyüye, diğer şeylere yaklaştığım gibi yaklaştım. Dümdüz ve kaba kuvvetle. Şu anda kumar oynadığım durum; benim gücümün, büyüyü yapanın gücünden daha fazla olup olmadığıydı. Teoriye göre, eğer ben onun vurabileceğinden fazlasına dayanabiliyorsam, büyü bozulurdu.

Bu, gün ışığında da geçerli miydi? Birazdan öğrenecektik. Soru, büyü sadece kapı kolunda mıydı? Belki. Ama sonunda

karşımda kilitli bir kapı olacaktı. Neden hemen aracıyı ortadan kaldırmıyordum ki?

Browning'i çektim ve geriledim. Kendimi hazırlayıp kilide
 değil de kilidin yanında bir yere konsantre oldum, sadece orada duran tahta parçasını görünceye kadar konsantre oldum. Kulağımda bir sessizlik oluştu. Bütün gücümle tekme attım. Kapı sarsıldı ama açılmadı. İki tekme daha ve tahta parçalandı. Kilit açılmıştı.

Bir ışık parlamamıştı. Eğer birisi bana bakıyor olsaydı, sadece geri düşüşümü görürlerdi. Sanki parmağımı prize sokmuşum gibi bütün vücudum titredi.

Evden gelen ayak seslerini duydum. Açık kapıya doğru emekledim. Tırabzana dayanıp ayağa kalktım. Yüzüme soğuk hava çarptı. Yürüyebileceğimden emin olmadan merdivenlerden aşağıya inmeye başladım. Elvira beni yakalamadan önce Louie'yi bulmalıydım. Eğer bir kanıt bulmazsam, beni evine girdiğim için tutuklatabilirdi, başladığımızdan daha kötü bir duruma düşerdik.

Merdivenlerde sendeledim, bir elim ölümüne tırabzana tutunmuştu, diğerinde silahım vardı. Karanlık, kadifemsi bir siyahlıktaydı. Burnumun ucunu bile göremiyordum. Gece görüşümün bile ışığa ihtiyacı vardı. Arkamda ayak sesleri duydum.

"Louie, aşağıda mısın?"

Karanlıkta, aşağıda bir şey hareket etti. Büyük bir şeydi. "Louie?"

Elvira merdivenlerin başında duruyordu. Etrafını ışık çevrelemişti, bütün vücudunu bir hale kaplamıştı. "Bayan Blake, hemen mülkümden çıkmanız konusunda ısrar etmek zorundayım."

Kilitte bana çarpan her ne ise, tenimdeki uyuşukluğu hâlâ geçmemişti. Sadece tırabzanı tutan elim sayesinde ayakta durabiliyordum. "Kapıdaki büyüyü sen mi yaptın?"

"Evet."

"İyisin."

"Görünüşe göre yeterince iyi değilmişim. Şimdi, merdivenlerden yukarıya gelip mülkümü terk etmenizi istiyorum. "

Karanlıktan kalın bir hırlama sesi geldi. Bir fare sesi gibi değildi ve kesinlikle bir insan değildi.

"Dışarı gel, her neysen dışarıya gel," dedim.

Hırlama arttı, yaklaştı. Büyük ve tüylü bir şey, soluk ışığa doğru atıldı. Şöyle bir görmem bile yeterliydi. Louie'yi gördüğümü zannettiğimi söyleyebilirdim. Tırabzana dayanıp çığlık attım. Gücümün yettiği kadar yardım için haykırdım.

Elvira hızla arkasına döndü. Ön kapıdan gelen polislerin bağırışlarını duydum.

"Seni lanetliyorum."

"Kelimeler ucuzdur," dedim.

"Zamanım olunca kelimelerden fazlası olacak."

"Geber."

Evin içine kaçtı, dışarıya değil. Yanılmış mıydım? Bu kadar zamandır Louie evin içindeydi ve ben burada başka bir tüy yumağı ile mi birlikteydim? Jason muydu?

"Jason?"

Merdivenlerden yukarıya bir şey geldi, az ışıkta biraz belirginleşmişti. Büyük, tüylü bir köpekti, boyu bir midilli kadardı ama bir şekil değiştirici değildi.

"Lanet olsun."

Bana yeniden hırladı. Gerileyip merdivenlerden yukarıya çıktım. Gerekmedikçe ona zarar vermek istemiyordum. Dolph neredeydi? Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekiyordu.

Köpek, merdivenlerden çıkmama izin verdi. Görünüşe göre sadece bodrumu korumakla görevliydi, benim için sakıncası yoktu.

"Cici köpek."

Kırık kapıya ulaşıncaya kadar geriledim. Hızla kapattım, kapı kolunu tutuyordum. Köpek hırlayarak kapıya çarptı. Kendi ağırlığı kapıyı kapalı tuttu.

Arka kapıyı yavaşça açtım. Mutfak uzun, dar ve çoğunlukla beyazdı. Evin içerisinden sesler geliyordu. Evden yankılanan bir hırlama yükseldi. Ensemdeki tüyler dikildi.

"Hiç kimsenin incinmesi gerekmiyor," dedi Dolph.

"Bu doğru. Burayı hemen terk edin ve kimse incinmesin," dedi Elvira.

"Bunu yapamayız.

Bir tarafı duvarlı, diğeri merdiven olan bir hol, mutfaktan oturma odasına ve seslerin olduğu tarafa geçiyordu. Merdivenleri kontrol ettim, boştu. Seslere doğru ilerledim. Hırlama yeniden duyuldu, bu sefer yakındı.

"Anita, kıçını kaldır ve buraya gel," diye bağırdı Dolph.

Bu beni şaşırttı. Beni görmüş olamazdı. Oturma odasına açık bir kapıdan girmem gerekiyordu. Tek dizimin üzerine çöküp kapıya dayanıp içeriye baktım. Elvira karşılarında duruyordu. Yanında midilli boyunda bir kurt vardı. Görünüşünden, onu büyük bir köpek zannedebilirdiniz. İyi bir kamuflajdı. Komşular kurdu görüp büyük bir köpek zannedebilirdi.

Diğeri bir leopardı. Bütün Cadılar Bayramı kediciklerini gölgede bırakacak irilikte, siyah bir leopardı. Zerbrowski'yi bir köşede sıkıştırmıştı. Kaygan siyah tüylü sırtı, Zerbrowski'nin beline geliyordu. Bir Cehennem kedisi kadar büyüktü. Yüce İsa.

Neden ateş etmiyorlardı? Polisler kendilerini korumak için ateş edebilirlerdi.

"Sen Louie Fane ya da Jason musun?" diye sordu Dolph. Şekil değiştiriciye sorduğunu fark ettim. Ona, Louie'nin ya da Jason'un ne çeşit şekil değiştiriciler olduklarını söylememiş-

tim. Kurt, Jason olabilirdi. Ama neden Elvira'ya yardım ettiklerini bilmiyordum. Belki de bilmem gerekmiyordu.

Ayağa kalkıp köşeyi döndüm. Belki hareketim çok aniydi. Belki de kedi sıkılmıştı. Leopar, Zerbrowski'nin üzerine atıldı. Zerbrowski silahını ateşledi.

Kurt bana döndü. Her şey yavaşladı. Nişan alıp tetiği çekmem çok uzun sürdü. Odadaki her silah ateş aldı. Beynine sıktığım kurşun ile kurt yere düştü. Onu başka birisinin vurup vurmadığını bilemiyordum.

Zerbrowski'nin çığlıkları sessizliğin içinde yankılandı. Leopar üzerine çıkmış, onu pençeliyordu.

Dolph bir el daha ateş etti, sonra silahını yere atıp ilerledi. Kediyi yakaladı ve kedi ona döndü, hançer gibi pençelerini ona doğru savuruyordu. Dolph bağırdı ama gerilemedi.

"Dolph, eğil, ben de onu vurayım." Dolph kaçmaya çalıştı ama kedi üzerine atladı, ikisi birden yere düştüler. Beraber yerde yuvarlanıyorlardı. Eğer ateş edersem, tıpkı leoparın yapacağı gibi ben de Dolph'u öldürürdüm.

Yanlarına diz çöküp silahı leoparın sıcak tüylü vücuduna dayadım. Pençeleri kolumu çizdi ama ben iki el ateş ettim. O şey düştü, titredi ve öldü.

Dolph bana doğru gözlerini kırptı. Yanağında kanlı bir kesik vardı. Ama hayattaydı. Ayağa kalktım. Sol kolum uyuşmuştu, bu çok kötü yaralandığım anlamına geliyordu. Uyuşukluk geçtiğinde, doktorlara yakın bir yerde olmak istiyordum.

Zerbrowski sırt üstü yatıyordu. Çok fazla kan vardı. Yanına diz çöktüm. Browning'i yere bırakıp boynundaki şah damarını aradım. Atıyordu, zayıftı ama atıyordu. Rahat bir nefes almak istedim ama zamanım yoktu. Vücudunun ortasında siyah, kanlı bir leke vardı. Paltosunu kaldırınca neredeyse üzerine kusacaktım. Buna gülmez miydi? Kedi, neredeyse içini boşaltmıştı. İç organları, kesiklerden dışarı çıkmak üzereydi.

Ceketimi çıkartıp yaranın üzerine bastırmaya çalıştım ama sol kolum çalışmak istemiyordu. "Birisi bana yarım etsin." Hiç kimse etmedi.

Memur Kirlin, Bayan Drew'u kelepçelemişti. Yeşil geceliği açılmıştı ve içinde başka bir şey olmadığı belliydi. Ağlıyordu, ölmüş dostları için ağlıyordu.

"Hayatta mı?" diye sordu Dolph.

"Evet."

"Ben ambulans çağırdım," dedi erkek memur.

"Buraya gel ve kanamayı durdurmama yadım et."

Bana sadece baktı, utanmış gibiydi ama ne o ne de Kirlin yardım etmeye gelmediler.

"Sizin ikinizin derdi nedir? Onlara yardım edin."

"Onu, kapmak istemiyoruz."

"Onu mu?"

"Hastalığı," dedi.

Leopara doğru emekledim. Ölüyken bile büyük görünüyordu. Normal bir leoparın üç katı büyüklükteydi. Karnını yokladım, tutacak bir yer buldum. Bir düğme ya da kemer değildi ama deriyi soyabileceğim bir yerdi. İçinde çıplak bir insan cesedi vardı. Deriyi hepsinin görebileceği şekilde çektim. "Onlar şekil değiştirici ama likantrop değil. Bu bir büyü. Bulaşıcı değil, sizi korkak orospu çocukları."

"Anita, onlara yüklenme," dedi Dolph. Sesi çok garip ve uzaktan geliyordu, o yüzden onu dinledim.

Adam kendi ceketini çıkarttı ve Zerbrowski'nin üzerine koydu. Nazikçe bastırdı, sanki hâlâ kana dokunmaya cesaret edemiyormuş gibiydi.

"Ondan uzaklaş." Ceketi üzerine bastırdım, kendi ağırlığımı kullanıp iç organlarını yerinde tutuyordum. Organları elimin altında, sanki canlıymış gibi hareket ediyordu, çok yapışkan ve çok sıcaktılar.

"Birliğinize ne zaman gümüş mermiler alacaksınız?" diye sordum.

Dolph neredeyse güldü. "Umarım, yakında."
Belki Noel, de hepsine birer kutu gümüş mermi alırdım. Lütfen, Yüce Tanrım, hepimiz Noel'i görebilelim. Zerbrowski'nin soluk yüzüne baktım. Gözlükleri debelenmede düşmüştü. Etrafa bakındım ama göremedim. Bir an gözlüklerini bulmak çok önemliymiş gibi geldi. Kanının içinde diz çökmüş, lanet gözlüklerini bulamadığım için ağlıyordum.

OTUZ YEDİ

Zerbrowski'yi dikiyorlardı. Doktorlarından hiçbiri bir şey söylemiyordu. Müşahede altındaydı. Durumu hâlâ kritikti. Dolph da hastanedeydi. Durumu kötü değildi ama bir iki günden önce belli olmazdı. Onu götürürlerken Zerbrowski kendinde değildi. Ben bekliyordum. Karısı Katie, bütün bu beklemenin ortasında bir yerlerde gelmişti.

Bu onu ikinci görüşümdü. Koyu renk saçları, gevşek at kuyruğu ile tutturulmuş, ufak bir kadındı. Biraz makyajla çok hoş oluyordu. Zerbrowski'nin onu nasıl kandırdığını hiç çözememiştim.

Koyu renk gözleri kocaman açılmış halde bana doğru yürüdü. Cüzdanını bir kalkan gibi tutuyordu, parmakları deriye işlemişti. "O nerede?" Sesi küçük bir kızınki gibi, tiz ve nefes nefeseydi. Hep böyleydi.

Ben bir şey söylemeden, koridorun sonundaki kapılar açıp doktor geldi. Katie ona bakıyordu. Yüzündeki bütün kan çekilmişti.

Ayağa kalkıp yanına gittim. Yaklaşan doktora sanki en kötü kâbusundan çıkmış bir canavarmış gibi bakıyordu. Belki de olmasını istediğimden daha doğru bir benzetmeydi.

"Siz bayan Zerbrowski misiniz?"

Başı ile onayladı. Cüzdanı tutan elleri gerildi, titriyordu.

"Kocanızın durumu normal. İyi görünüyor. Başaracak."

Noel ruhu sonunda kendisini göstermişti.

Katie hafifçe iç çekti ve dizleri çözüldü. Onu yakaladım, bütün ağırlığını üzerime vermişti. Kırk beş kilodan fazla olamazdı.

"Eğer isterseniz burada bir dinlenme odamız var..." Bana baktı, sonra omuz silkti.

Katie Zerbrowski'yi kollarımla kaldırıp dengesini sağladım. "Yolu gösterin."

Katie'yi, Zerbrowski'nin yatağının yanında bıraktım. Eli, karısının eline sarılmıştı, sanki orada olduğunu biliyordu. Belki de biliyordu. Lucille, Dolph'un karısı, eğer gerekirse diye, o da gelmişti. Zerbrowski'nin soluk yüzüne bakarken, gerekmemesi için dua etmiştim.

Zerbrowski uyanana kadar beklemek istiyordum ama doktor, belki ertesi gün uyanabileceğini söylemişti. O kadar uykusuz kalamazdım. Yeni dikişlerim, haç şeklindeki yaramı eğri büğrü gösteriyordu. Pençe izleri, dirseğimdeki yara izi yumağını geçip diğer tarafa doğru uzanmıştı.

Katie'yi taşırken, dikişlerden birkaçı patlamıştı, kan bandajın üzerine çıkmıştı. Zerbrowski'yi ameliyat eden doktor beni şahsen dikti. Yara izlerine uzun süre baktı.

Kolum acıyordu ve bileğimden dirseğime kadar bandajlıydı. Ama hepimiz hayattaydık. Ya.

Taksi beni apartmanımın önüne makul sayılabilecek bir saatte bıraktı. Louie baygın ve bağlı bir şekilde bodrumda bulunmuştu. Elvira, kurtadamla leoparadamın derilerini yüzdüklerini ve nagaya da aynı şeyi yapmaya çalıştıklarını itiraf etmişti. Ama Jason orada değildi. Onu gördüğünü kabul etmedi. Zaten başka bir kurtadam derisini ne yapacaktı ki? Fareadam derisinin kendisi için olacağını söyledi. Yılan

derisinin kimin için olacağını sorduğumuzda ise onun da kendisi için olacağını söyledi. En azından bir kişiyi koruyordu.

O bir cadıydı ve büyüsünü öldürmek için kullanmıştı. Bu otomatik idam demekti. Suçlu bulunduğu andan itibaren kırk sekiz saat içinde infaz gerçekleşirdi. Erteleme yoktu. Af yoktu. Ölürdü. Avukatları, ona diğer kaybolmaları da kabul ettirmeye çalışıyordu. Eğer kabul ederse, infazı geciktirebilirlerdi. Belki. Katil bir cadıydı. Cezasını hafifletebileceklerini zannetmiyordum ama belki de ederlerdi.

, Richard, dairemin kapısının önünde oturuyordu. Onu görmeyi beklemiyordum, her şeyin ötesinde, bu gece dolunay vardı. Telesekreterine Louie'yi bulduğumuzu ve iyi olduğunu bildiren bir mesaj bırakmıştım.

Polis işi sessiz tutmaya çalışıyordu, özellikle de Louie'nin gizli kimliğini. Başarmalarını umuyordum. Ama en azından hayattaydı. Hayvan barınağı, köpeği yakalamıştı.

"Mesajını aldım. Louie'yi kurtardığın için teşekkür ederim."

Anahtarımı kilide soktum. "Bir şey değil."

"Jason'u bulamadık. Onu da cadıların mı aldığını sanıyorsun?"

Kapıyı açtım. O da peşimden geldi ve kapıyı kapattık. "Bilmiyorum. Bu beni de rahatsız ediyor. Eğer Jason'u, Elvira kaçırdıysa, orada olması gerekirdi." Kurt derisinin altından çıkan kadın, tanımadığım birisiydi.

Sanki yalnızmışım gibi yatak odasına yürüdüm. Richard peşimden geldi. Kendimi hafif, uzak ve biraz olsun gerçek değilmiş gibi hissediyordum. Ceketimin ve kazağımın kolunu kesmişlerdi. Ceketi kurtarmaya çalışabilirdim ama görünüşe göre tamir edilemezdi. Ayrıca sol kolumdaki kılıfı da kesmişlerdi. Kılıfı ve bıçağı ceketin cebine koymuştum. Acil serviste neden her şeyi kesiyorlardı?

Richard peşimden geldi, bana dokunamıştı, eli kolumun üzerinde geziniyordu. "Bana yaralandığını söylememiştin."

Telefon çaldı. Düşünmeden açtım.

Bir adam sesi, "Anita Blake mi?" dedi.

"Evet."

"Ben Williams, Audubon Doğa Merkezin'deki doğa bilimci. Bazı baykuş kasetlerini yeniden dinledim. Bazılarında sırtlan sesi olduğuna yemin edebilirim. Polise de söyledim ama farkı anlamamış gibiydiler. Burada bir sırtlan sesi duymanın ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?"

"Bir sırtlanadam," dedim.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Hiç kimse ona katilin bir kurtadam olabileceğini söylememişti. Ama kayıp şekil değiştiricilerden bir tanesi, bir sırtlanadamdı. Belki de Elvira, bütün kayıp likantroplara ne olduğunu gerçekten bilmiyordu.

"Bunu polise de anlattınız mı?"

"Evet, anlattım.

"Kime söylediniz?"

"Şerif Titus'un ofisini aradım."

"Kimle konuştunuz?"

"Aikensen'le."

"Onun Titus'a söyleyip söylemediğini biliyor musunuz?"

"Hayır ama neden sölyemesin ki?"

Gerçekten neden.

"Kapıda birisi var. Bir dakika bekleyebilir misiniz?"

"Bence..."

"Hemen geliyorum."

"Williams, Williams, kapıyı açma." Ama boşlukla konuşuyordum. Kapı açıldı. Şaşkın bir ses çıkarttı. Zeminde daha ağır ayak sesleri duyuldu.

Birisi ahizeyi kaldırdı. Nefes alışını duyabiliyordum. Bir şey söylemediler.

"Konuş benimle, seni orospu çocuğu."

Nefes alış veriş güçlendi.

"Eğer ona zarar verdiysen, Aikensen. Çükünü bir bıçakla sana yediririm."

Güldü ve telefon kapandı. Telefonda kimin olduğunu mahkemede asla kanıtlayamazdım.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

"Ne oldu?"

Santralden, Willoton Polis departmanı'nın numarasını aldım. Küçük bir ücretle telefonu otomatik çeviren tuşa bastım.

"Anita, ne oldu?"

Elimi kaldırıp beklemesini işaret ettim. Telefonu bir kadın açtı. "Şerif Yardımcısı Holmes'la mı görüşüyorum?"

O değildi. Telefonu açanı bunun bir ölüm kalım meselesi olduğuna ikna edince, Şef Garroway'e ulaştım. Kadına bağırmamıştım. Bunun için çok fazla puan hak etmiştim.

Garroway'e durumun Bütün Dünya versiyonunu anlattım. "Aikensen'nin böyle bir şeye karışmış olabileceğine inanamıyorum ama bir araba gönderirim."

"Sağ olun."

"Neden sadece 911'i aramadın?" diye sordu Richard.

"Onlar bölge polisini arardı. Çağrıya büyük ihtimalle Aikensen cevap verirdi."

Doğranmış ceketimden kurtulmaya çalışıyordum. Richard sol omzumu kurtardı yoksa hayatta çıkartmazdım. Ceketi çıkartınca, paltom kalmadığını fark ettim. İki günde, iki tanesini parçalamıştım. Kalan tek paltomu aldım. Kırmızıydı, uzundu ve ağırdı. Sadece iki kere giymiştim. Sonuncusu geçen Noel'deydi. Kırmızı palto geceleyin bile görünüyordu. Eğer birisine gizlice yaklaşmam gerekirse çıkartırdım.

Richard sol kolumu geçirmeme yardım etti. Yine de acımıştı.

"Gidip Jason'u alalım," dedi.

Qna baktım. "Likantropların dolunay çıkınca gittikleri yerler dışında hiçbir yere gitmiyorsun."

"Kendi paltonu bile giyemiyorsun. Arabayı nasıl kullanacaksın?"

Haklıydı.

"Bu seni tehlikeye atabilir."

"Ben yetişkin bir kurtadamım ve bu gece de dolunay var. Sanırım bununla başa çıkabilirim." Yüzünde, sanki benim hiç duyamayacağım sesleri duyuyormuş gibi bir bakış vardı.

"Tamam. Hadi gidelim ama Williams'i kurtarmaya gidiyoruz. Sanırım diğer likantroplar da ona yakın bir yerlerde ama tam olarak nerede bilemiyorum."

Orada, toz bezi gibi görünen paltosu içinde duruyordu. Üzerinde beyaz bir tişört, tek dizi yırtık kot ve eski püksü ayakkabılar içinde duruyordu.

"Salaş kıyafetler ne için?"

"Eğer elbiselerim içinde değişirsem, her zaman yırtılıyorlar. Önlem. Hazır mısın?"

"Evet."

"Hadi gidelim," dedi. Onda değişik bir şey vardı. Suyun, kenardan akmadan önce üzerinde biriken gerilim gibi bir şeydi. Kahverengi gözlerine bakınca, arkasında bir şeyin oynadığım gördüm. Orada tüylü bir şekil vardı ve dışarı çıkmayı bekliyordu.

Ondan ne hissettiğimi anlamıştım. Sabırsızlık. Richard'in içindeki canavar onun kahverengi gözleri içinden bakıyor ve işine başlamak için sabırsızlanıyordu.

Ne diyebilirdim? Çıkık.

OTUZ SEKİZ

Edward, Jeep'ime dayanmıştı, kollarını kavuşturmuştu, ağzından buhar çıkıyordu. Karanlıkla beraber ısı, altı derece kadar düşmüştü. Don geri gelmişti. Eriyen bütün karlar, buza dönüşmüştü. Kar insanın ayağı altında eziliyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Edward?"

"Ben de dairene gelmek üzereydim ama aşağıya indiğini gördüm."

"Ne istiyorsun?"

"Ben de oynamak istiyorum," dedi.

Ona sadece baktım. "Öylece mi? İşin içinde kimlerin olduğunu bilmek istemiyorsun ama işin içinde olmak istiyorsun."

"Senin peşinden gitmek, pek çok insan öldürmeme yol açıyor."

Acı ama gerçekti. "Tartışacak vaktim yok. Hadi bin."

Arka koltuğa geçti. "Bu gece tam olarak ne öldürmeye gideceğiz?"

Richard motoru çalıştırdı. Ben kemerimi bağladım. "Bakalım. Kaçak bir polis memurunu ve yedi şekil değiştiriciyi öldüren her kimse onu."

"O işi cadılar yapmamış mıydı?"

"Hepsini değil."

"Bu gece likantrop öldüreceğimizi sanıyor musun?" Richard'la dalga geçiyordu, sanırım.

Richard alınmamıştı. "Birisinin, nasıl olup da hepsini hiçbir mücadele olmadan kaçırabileceğini düşünüyordum? Güvendikleri birisi olmalı."

"Kime güvenirler?"

"İçimizden birisine," dedi Richard.

"Ah, güzel. Bu geceki mönü de likantrop var," dedi Edward.

Richard onu düzeltmedi. Eğer onun için sakıncası yoksa, benim için de yoktu.

OTUZ DOKUZ

Williams yerde yan yatıyordu. Kalbinden yakın mesafen vurulmuştu. İki el ateş edilmişti. Doktorası buraya kadarmış.

Tek elinde .357'lik Magnum tutuyordu. İnceleme yapılırsa, kendisinin ateş etmiş çıkacağına, parmak derisinde barut izi bulunacağına, bahse girerdim.

Şerif yardımcısı Holmes ve adını hatırlayamadığım ortağı, karda ölü yatıyordu. Magnum, Holmes'un göğsünün büyük kısmını götürmüştü. Peri gibi yüz hatları sarkmıştı ve artık hoş görünmüyordu. Gözleri açık, ileriye bakarken uyuyormuş gibi görünmüyordu. Ölü gibi görünüyordu.

Ortağının yüzünün çoğu gitmişti. Kara yığılmıştı, kanı ve beyni, donmuş karı eritiyordu. Silahı hâlâ elindeydi.

Holmes da silahını çıkartmıştı. Ona ne faydası olmuştu? İkisinin de Williams'ı vurduğunu zannetmiyordum ama onu öldüren mermilerin ikisinin silahından birisinden çıktığına, bir aylık kazancım üzerine bahse girerdim.

Kara diz çöktüm. "Has siktir," dedim.

Richard, Williams'ın yanında duruyordu. Ona sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Samuel'in bir silahı bile yoktu. Avlanmaktan hoşlanmazdı."

"Onu tanıyor muydun?"

"Ben de Audubon'daydım, hatırlasana."

Başımla onayladım. Hiçbirisi gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Bir temsilmiş gibiydi. Bundan kurtulabilir miydi? Hayır. "O öldü," dedim yavaşça.

Edward gelip yanımda durdu. "Kim öldü?" dedi.

"Aikensen. Hâlâ yürüyor ve konuşuyor ama o ölü. Sadece daha henüz bunu bilmiyor."

"Onu nerede bulabiliriz," diye sordu Edward.

İyi bir soruydu. İyi bir cevabım yoktu. Çağrı cihazım çaldı ve ben çığlık attım. Şu her zaman utanç veren, küçük, ince çığlıklardandı. Kalbim göğsümde hızla atarken numaraya baktım.

Numarayı bilmiyordum. Kim olabilirdi ve gece geri aranacak kadar önemli ne istiyor olabilirdi? Çağrı numaramı hastaneye bırakmıştım. Onların numarasını da bilmiyordum. Cevap vermem gerekiyordu. Lanet olsun, Şef Garroway'i de arayıp adamlarının bir pusuya düştüklerini söylemeliydim. Williams'ın evinde iki görüşme yapmalıydım.

Eve doğru yürüdüm. Edward'da peşimden geldi. Verandaya geldiğimizde, Richard'ın bizimle gelmediğini fark ettim. Arkamı döndüm. Williams'ın yanına çömelmişti. Önce dua ettiğini zannettim, sonra kanlı kara dokunduğunu gördüm. Gerçekten bilmek istiyor muydum? Evet.

Geri yürüdüm. Edward ben istemeden veranda da durdu. Bir puan kazanmıştı. "Richard, iyi misin?" Dizlerinin dibinde bir ceset olan birisine sorulacak aptalca bir soruydu. Ama başka ne sorabilirdim ki?

Eli, kanlı karı sıkmış, eziyordu. Başını iki yana salladı. Yüzündeki teri görünceye kadar sadece sinirli ve acı içinde olduğunu düşünmüştüm.

Yüzünü yukarı kaldırdı, gözleri kapalıydı. Ay gökte tam ve parlaktı, ağır ve gümüşümsü bir beyazlıktaydı. Şehirden bu

kadar uzaktayken, gün ışığı gibi parlıyordu. Duman bulutları gökte geziniyordu, ay ışığı ile parlamışlardı.

"Richard?"

"Onu tanıyordum, Anita. Beraber kuş izlemeye giderdik. Doktora tezi hakkında konuşurduk. Onu tanıyorum ve şu an tek düşünebildiğim kanının kokusu ve hâlâ ne kadar sıcak olduğu."

Gözlerini açıp bana baktı. Gözlerinde hüzün ama daha çok karanlık vardı. Gözlerinden bakan canavarıydı.

Arkamı döndüm. Gözlerine bakamamıştım. "Benim telefon görüşmesi yapmam gerek. Delilleri yeme." Karın üzerinde yürüdüm. Çok uzun bir gece olmuştu.

Williams'in mutfağındaki telefonu kullandım. Önce Garrow'u aradım, ona ne bulduğumuzu anlattım. Yeniden nefes alabildiğinde biraz küfretti ve kendisine geleceğini söyledi. Herhalde bunu daha önce yapabilseydi, olayların daha farklı gelişip gelişmeyeceğini düşünüyordu. Yöneticilik her zaman zordu.

Telefonu kapatıp çağrı cihazımdaki numarayı aradım. "Alo."

"Ben Anita Blake. Bu numaradan çağrı cihazım aranmış."

"Anita, ben Kaspar Gunderson."

Kuğu adam. "Evet, Kapsar, neler oluyor?"

"Sesin çok kötü geliyor. Bir şey mi oldu?"

"Çok şey oldu. Bana neden çağrı bıraktın?"

"Jason'ı buldum."

Biraz doğruldum. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır, onu buldum. Hemen evime gelmen gerekiyor. Richard'a ulaşmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Benimle beraber."

"Mükemmel. O da gelip değişim sırasında Jason'ı gözetebilir mi?"

"Şey, sanırım, evet. Neden?"

"Ben sadece bir kuşum, Anita. Bir avcı değilim. Tecrübesiz bir kurtadamı kontrol edemem."

"Tamam, ona söylerim. Evin nerede?"

"Richard nerede olduğunu biliyor. Dönüp Jason'la ilgilenmem gerekiyor, onu sakinleştirmeliyim. Eğer Richard gelmeden kontrolünü kaybederse, ben kaçarım. Yani eğer kapıyı açmazsam, ne olduğunu tahmin edersiniz."

"Şu anda tehlikede misin?"

"Sadece acele edin." Telefonu kapattı.

Richard içeriye geldi. Kapıda sersem gibi duruyordu, sanki sadece kendi duyduğu bir müziği dinliyordu.

"Richard?"

Başını sesime doğru yavaş çekimde oynayan bir görüntü gibi çevirdi. Gözleri soluktu, altın rengi ne yakın, amber rengindeydi.

"Yüce İsa," dedim.

Gözlerini kaçırmadı. Yeni gözlerini kırptı. "Ne oldu?"

"Kaspar aradı. Jason'u bulmuş. Sana ulaşamaya çalışıyormuş. Eğer değişirse, onu kontrol edemeyeceğini söylüyor."

"Jason iyidir," dedi. Sesinde soru sorar gibi bir hal vardı.

"Evet, sen iyi misin?"

"Hayır, yakında değişmem gerekecek yoksa ay, zamanı benim için kendi seçecek."

Bu dediğini tam olarak anlayamamıştım ama arabada açıklayabilirdi. "Arabayı Edward kullanabilir, sen, kırkdördüncü kara yolunda giderken şekil değiştirmeye karar verebilirsin."

"İyi fikir ama Kaspar'ın evi, hemen şu dağın ardında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaspar'ın evi yol üzerinde ."

"Harika, hadi gidelim."

"Orada, Jason ve beni yalnız bırakmanız gerekecek," dedi.

"Neden?"

"Kimseye zarar vermemesini sağlayabilirim ama avlanması gerek. Onu buraya avlanmaya getireceğim. Ormanda geyikler var."

Ona baktım. Hâlâ Richard'dı. Hâlâ benim sevgilimdi ama... gözleri soluk amber rengindeydi, esmer yüzünde çok sarsıcı görünüyordu.

"Arabada değişmeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Seni asla tehlikeye atmam. Canavarım üzerindeki kontrolüm mutlak. Bir alfa kurt olmak bu anlama gelir."

"Yenilmekten korkmuyorum. Sadece yeni koltuklarım üzerinden parçalarını temizlemek istemiyorum."

Gülümsedi. Dişleri olması gerekenden daha sivri olmasaydı daha rahatlatıcı olurdu. Yüce Kutsal İsa.

KIRK

Kaspar Gunderson'un evi taştandı ya da en azından taşla kaplıydı. Duvarlar, açık renk granit parçalarından oluşmuştu. Sıvası beyaz, saçaklar açık griydi. Kapı bile beyazdı. Temiz ve hoştu; bir şekilde basit görünüyordu. Yol, Kaspar'ın evinde bitiyordu. Bir dönüş vardı ama yol devam etmiyordu.

Richard zili çaldı. Kaspar kapıyı açtı. Bizi gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. "Richard, Tanrıya şükür. Şu ana kadar insan formunda kalmayı başardı ama daha ne kadar dayanabileceğini bilemiyorum." Girmemiz için kapıyı tuttu.

İçeri girince, oturma odasında oturan iki yabancı adam ile karşılaştık. Soldaki adam kısa ve esmer, ince metal çerçeveli gözlük takıyordu. Diğer adam daha uzundu, sarışındı ve kızıla kaçan sakalları vardı. Sadece o ikisi dekora uymuyordu. Bütün oturma odası beyazdı; halı, kanepe, ikili koltuk, duvarlar. Bu, vanilyalı dondurma külahı içinde olmak gibiydi. Onda da benim kanepemin aynısından vardı. Yeni eşyalara ihtiyacım vardı.

"Bunlar da kim? Bizden birileri değil," dedi Richard.

"Öyle de diyebilirsin," dedi Titus. Mutfağa geçen kapının önünde durmuştu, elinde bir silah vardı. "Kimse kıpır-

damasın," dedi. Güneyli aksanı mısır taneleri kadar belirginleşmişti.

Evin diğer tarafına giden kapıdan Aikensen çıktı. Elinde başka bir büyük Magnum vardı.

"Onları koliyle mi alıyorsun?" diye sordum.

"Telefondaki tehdidini çok beğendim. Beni ateşlendirdi."

İleri bir adım attım, aslında böyle bir şey yapmak istemiyordum. "Lütfen," dedi Aikensen. Büyük silahını göğsüme doğrultmuştu. Titus da silahını Richard'a doğrultmuştu. Koltuktaki iki yabancı da silahlarını çıkartmıştı. Büyük, neşeli bir grup olmuştuk.

Edward, arkamda çok hareketsiz duruyordu. Neredeyse durumu değerlendirişini duyabiliyordum. Arkamızdan bir tüfeğin kırma kolunun çekilme sesi geldi. Edward dahil, hepimiz sıçradık. Kapı tarafında, arkamızda bir adam daha vardı. Kırlaşmış saçları seyrelmeye başlamıştı. Kır saçlı adamın elinde bir tüfek vardı, namlusunu Edward'ın kafasına doğrultmuştu. Ateş ederse geriye bir poşete koyacak kadar parça bile kalmazdı.

"Hepiniz, ellerinizi kaldırın."

Ellerimiz kaldırdık. Başka ne yapabilirdik?

"Parmaklarınızı başınız üzerinde birleştirin," dedi Titus.

Edward ve ben sanki talimliymiş gibi yaptık. Richard biraz yavaş kalmıştı.

"Hemen, kurt adam, yoksa seni olduğun yere yığarım ve arada küçük kız arkadaşın da vurulabilir."

Kapsar, kanepede oturuyordu, hayır, doğru tabir, yaslanmış olmalıydı. İyi beslenmiş bir kedi... şey, kuğu gibi, rahat ve mutlu görünüyordu.

"Bu beyefendiler, likantrop avlayabilmek için bana küçük bir servet ödediler. Ben, onlara av ve avlanacak yer ayarlıyorum."

"Titus ve Aikensen de kimsenin fark etmediğinden emin oluyorlar, değil mi?"

"Size arada bir avlandığımı söylemiştim, Bayan Blake," dedi Titus.

"Ölü adam, avcılarınızdan birisi miydi?"

Gözleri oynadı, tam olarak kaçırmamışı ama gözleri titremişti. "Evet, Bayan Blake, öyleydi."

Silahlı iki adama baktım. Kapı önünde duran kır saçlıya dönmeme gerek yoktu. "Siz üçünüz şekil değiştiricilere zarar vermenin, ölmeye değecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Esmer olan bana yuvarlak gözlüklerinin ardından baktı. Gözleri uzak ve sakindi. Bir insana silah doğrultmuş olmak onu rahatsız ediyorsa bile belli etmiyordu.

Sakallı adamın gözleri odada dolaşıyordu, hiçbir şeyin üzerinde durmuyordu. Çok iyi vakit geçirmiyordu.

"Neden Holmes ve ortağı pisliği görmeden önce, Aikensen'le beraber temizlemediniz?"

"Kurtadam avlıyorduk," dedi Aikensen.

"Kaspar, sen bizden birisin," dedi Richard.

"Hayır," dedi Kaspar. Ayağa kalktı. "Sen benim gibi değilsin. Ben bir likantrop değilim. Benimkisi bulaşıcı bir durum değil. Ne zaman olduğunu hatırlamadığım kadar uzun bir zaman önce bir cadı tarafından lanetlendim."

"Bu yüzden sana acımamız mı gerekiyor?" diye sordum.

"Hayır. Aslında, bir mazeret sunmam gerektiğini de hiç zannetmiyorum. Ama siz ikiniz de bana iyi davranmıştınız. Sanırım bu yüzden biraz suçluluk hissediyorum." Omuz silkti. "Bu bizim son avımız olacak. Büyük bir gala gösterisi."

"Eğer Raina ya da Gabriel'i öldürseydin, bunu anlayabilirdim. Ama öldürülmesinde yardımcı olduğun likantroplar sana ne yaptılar?"

"Cadı bana ne yaptığını söylediğinde, iri aç gözlü bir hayvan olmanın iyi bir şey olacağını düşündüğümü hatır-

lıyorum. Hâlâ avlanabilirdim. Düşmanlarımı bile öldürebilirdim. Ama o beni..." Ellerin iki yana açtı.

"Onları öldürüyorsun çünkü onlar gibi olmak istiyorsun,"
 dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Kıskançlık, Anita, haset. Bunlar acı hisler."

Ona piç demeyi düşündüm ama bu yeterli olmazdı. Sırf bu orospu çocuğu kuş olmak istemiyor diye, yedi kişi ölmüştü. "Cadının seni yavaş yavaş öldürmesi gerekirdi."

"Kadın, dersimi alıp pişman olmamı istemişti."

"Ben pişmanlık konusunda pek iyi değilimdir. İntikam daha çok hoşuma gider."

"Eğer bu gece öleceğinizden bu kadar emin olmasaydım, belki endişelenebilirdim. "

"Endişelen," dedim.

"Jason nerede?" diye sordu Richard.

"Seni ona götüreceğiz, değil mi, çocuklar," dedi Titus.

Edward bir kelime bile söylememişti. Ne düşündüğünden emin değildim ama silahına uzanmamasını umuyordum. Eğer öyle yaparsa, odadakilerin çoğu ölürdü. Üçü de biz olurduk.

"Üzerlerini ara, Aikensen."

Aikensen sırıttı. Büyük silahını kılıfına soktu. Geriye, bir tabanca, iki otomatik tabanca ve bir yüksek kalibreli tüfek kalmıştı. Bu yeterliydi. Beraber rüya takım olsak bile, Edward'la benim de sınırlarımız vardı.

Aikensen, Richard'ın üzerini aradı, hızlı bir arayıştı. Doğrulup Richard'ın gözlerini görünceye kadar eğleniyordu. Onu kurt gözleriyle bakarken görünce biraz soldu. Gergin olması iyiydi.

Ayağıyla, bacaklarımı açtı. Ona sertçe baktım. Elleri, göğüslerimin üzerinde gezindi, aramaya başlanacak yer burası değildi. "Eğer üzerimi aramak dışında bir şey yaparsa, silahımı çeker şansımı denerim."

"Aikensen, Bayan Blake'e bir hanımefendiymiş gibi davran. Oynaşmak yok."

Aikensen önümde diz çöktü. Sadece avucunu göğsümün üzerinde gezdirdi, biraz olsun uçlarına dokunmuştu. Sağ dirseğimi burnunun üzerine indirdim. Dışarı kan fışkırdı. Yerde yuvarlandı, elleri dağılmış burnundaydı.

Esmer adam ayağa kalktı. Silahını üzerime doğrultmuştu. Işığı yansıtan gözlüklerinden gözleri görünmüyordu.

"Hemen, herkes sakin olsun. Aikensen bunu hak etti, sanırım," dedi Titus.

Aikensen yerden kalktı, suratının yarısını kan kaplamıştı. Silahına uzanmaya çalıştı.

"Eğer o silah kılıfından çıkarsa, seni ben kendim vururum," dedi Titus.

Aikensen ağzında hızla nefes alıyordu. Burnundan küçük kan baloncukları çıkıyordu. Kesinlikle kırılmıştı. Bağırsaklarını boşaltmak kadar iyi değildi ama bir başlangıçtı. Elini silahı üzerinde tuttu ama çekmedi. Uzun bir süre dizleri üzerinde durdu. Gözlerindeki mücadele görülebiliyordu. Beni vurmayı, kendini riske atmayı isteyecek kadar çok istiyordu. Harika. Hislerimiz aynıydı.

"Aikensen," dedi yavaşça Titus. Sesi çok ciddiydi, sanki Aikensen'in silahını çekebileceğini hissetmişti. "Söylediğimde ciddiyim, evlat. Benimle oynama."

Aikensen ayağa kalktı, kan tükürüp ağzını temizlemeye çalışıyordu. "Bu gece öleceksin."

"Belki ama senin elinden olmayacak."

"Bayan Blake, eğer Aikensen'le, ben onu sizden uzaklaştırmcaya kadar uğraşmazsanız, müteşekkir olurum."

"Polisle her zaman iş birliği yaparım," dedim.

Titus güldü. Piç herif. "Şey, artık suçlu olmak daha iyi, Bayan Blake."

"Siktir git."

"Kabalaşmaya gerek yok." Silahını belinin yanındaki kılıfa yerleştirdi. "Şimdi, gelip sadece üzerinizdeki silahları arayacağım. Bu saçmalık biraz daha devam ederse ciddi olduğumu göstermek için içinizden birisini vurman gerekecek. Burada sevgilinizi kaybetmek istemezsiniz herhalde. Ya da arkadaşınızı." Gülümsedi. Sadece yaşlı, bildiğimiz Şerif Titus'tu. Dost canlısıydı. Yüce İsa.

İki silahı da buldu, üzerimi ikinci defa aradı. Geri çekilmiş olmalıyım çünkü "Kolunuzu nasıl yaraladınız, Bayan Blake?" dedi.

"Polise başka bir davada yardımcı oluyordum."

"Bir sivili mi yaraladılar?"

"Çavuş Storr ve Dedektif Zerbrowski, şu an hastanedeler. Görev başında yaralandılar."

Tombul yüzünden bir şey geçti. Pişmanlık olabilirdi. "Kahramanlar, ölüm dışında bir şey elde edemez, Bayan Blake. Bunu hatırlasanız iyi olur."

"Kötü adamlar da ölür, Titus."

Kırmızı paltomun kolunu sıyırıp bıçağımı aldı. Elinde tarttı, dengesini test etti. "Özel yapım mı?"

Başımla onayladım.

"İyi malzemeden hoşlanırım."

"Sen de kalsın. Sonra alırım."

Güldü. "Cesaretlisin kızım, hakkını vermeliyim."

"Ve sen de korkak pisliğin tekisin."

Gülümsemesi kayboldu. "Devamlı son sözü söylemek istemek kötü bir alışkanlık, Bayan Blake. İnsanları sinirlendirir."

"Amaç bu zaten."

Edward'ın yanına gitti. Titus'a hakkını vermek gerekiyordu, dikkatliydi. İki otomatik tabanca, bir derringer ve kısa bir kılıç sayılabilecek bir bıçak buldu. Bıçağı nerede sakladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Siz ikiniz kendinizi ne zannediyorsunuz? Süvari birliği mi?"

Edward hiçbir şey söylemedi. Eğer o sessiz kalabiliyorsa, ben de yapabilirdim. Ortada birini kızdırıp diğerine geçilmeyecek kadar çok silahlı insan vardı. Bizden kalabalıklardı ve daha çok silahlıydılar. Haftaya başlamanın iyi bir yolu değildi.

"Şimdi hepimiz alt kata iniyoruz. Hepinizin avımıza katılmanızı istiyoruz. Sizi ormana salacağız. Eğer bizden kaçabilirseniz, serbest kalırsınız. En yakındaki polis merkezine gidip bizi ihbar edebilirsiniz. Sizi salmadan önce bir saçmalık yapmaya kalkarsınız, sizi burada öldürürüz. Hepinizi anladınız mı?" dedi Titus.

Ona sadece baktık.

"Sizi duyamadım."

"Söylediklerini duydum," dedim.

"Ya sen sarışın?"

"Ben de duydum," dedi Edward.

"Adam kurt, sen beni duydun mu?"

"Bana böyle deme," dedi Richard. Sesi pek korkuyormuş gibi gelmiyordu. Güzel.

Eğer öleceksek, en azından cesurca gidecektik. Bu, düşmanlarımızı kızdırırdı.

"Artık ellerimizi indirebilir miyiz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Titus.

Sol kolum zonklamaya başlamıştı. Eğer bu gece başıma gelecek acı verici şey bu ise, oyunun ilersindeyim demekti.

Önce Aikensen indi. Sonra esmer adam sakin gözleri sırtındayken, Richard. Sakallı adam. Sonra ben. Titus. Edward. Sonra kır saçlı adam ve tüfeği. En arkadan Kaspar geldi. Geçit töreni gibiydi.

Merdivenler, evin altındaki doğal mağaraya açılıyordu. Mağara, on metreye yirmi metre vardı. Tavan neredeyse dört metreydi. Uzaktaki duvardan bir tünel uzanıyordu. Elektrik

lambaları, her şeye sert sarı bir parlaklık vermişti. Granit duvarlara iki kafes yerleştirilmişti. Uzaktaki duvarda Jason cenin pozisyonunda kıvrılmış, top gibi olmuş, yatıyordu. Biz içeri girerken hiç hareket bile etmedi.

"Ona ne yaptınız?" dedi Richard.

"Onu bizim için değiştirtmeye çalıştık. Kuş dostumuz, onun iyi ve kolay bir hedef olacağını söylemişti. "

Kaspar rahatsız olmuş gibiydi. Ya kuş yorumu ya da Jason'ın inatçılığı yüzünden olabilirdi, söylemesi zordu. "Bizim için değişecek."

"Sen öyle diyorsun," dedi Kır Saçlı.

Kaspar ona kaşlarını çattı.

Aikensen boş kafesi açtı. Burnu hâlâ kanıyordu. İçine bir parça kâğıt mendil tıkmıştı ama pek faydası olmamıştı. Mendil de kıpkırmızı olmuştu.

"Gir içeri kurtçuk," dedi Titus.

Richard tereddüt etti.

"Bay Carmichael, lütfen, çocukla ilgilenin."

Esmer olan, 9mm.'liğini yerine koyup belinden bir .22'lik çıkarttı. Silahını Jason'un büzülmüş şekline doğrulttu.

"Zaten onu vurup vurmamayı tartışıyorduk. Belki bu sayede değişirdi. Şimdi kafese girin."

Richard olduğu yerde durdu.

Carmichael, silahı demirlerin arasından uzattı, silahını aşağıya doğrulttu.

"Yapma. İçeri gireceğim," dedi Richard. Kafesin içine yürüdü.

"Şimdi sen, şarışın."

Edward tartışmadı. Sadece içeri yürüdü. Bu durumu, kabulleneceğini düşündüğümden daha iyi götürmüştü.

Aikensen kapıyı kapattı. Kilitleyip ikinci kafese yöneldi. Kilidini açmadı. Burnuna soktuğu buruşuk kâğıt mendille bekledi. Yere bir damla kan düştü.

"Genç dostumuzla aynı yeri paylaşacaksın."

Richard kafesin demirlerini yakaladı. "Onu oraya koymazsınız. Değiştiğinde, beslenmesi gerekecek."

"Değişimi iki şey sağlayabilir. Seks ve kan. Jason'ın hanım arkadaşımızı ne kadar beğendiğini görmüştüm," dedi Kaspar.

"Bunu yapma, Kaspar."

"Çok geç," dedi.

Eğer kafese girersem, canlı canlı yenecektim. Bu, ölmeyi istediğim ilk beş şekil içinde değildi. Kafese girmeyecektim. Önce beni vurmaları gerekiyordu.

"Aikensen kafesin kapısını açacak, siz de içeri gireceksiniz, Bayan Blake."

"Hayır," dedim.

Titus bana baktı. "Bayan Blake, Bay Fienstien sizi vuracak, değil mi Bay Fienstien?"

Kararsız gözlü, sakallı adam, 9mm.'lik Beretta'sını bana doğrulttu. Eğer illa Amerikan malı almak gibi bir kaygınız yoksa, hoş bir silahtı. Namlusu bu taraftan çok büyük ve sert görünüyordu.

"Peki, vurun beni."

"Bayan Blake, şaka yapmıyoruz."

"Ben de yapmıyorum. Eğer, seçeneklerim canlı canlı yenilmek ve vurulmaksa. Vurun beni."

"Bay Carmichael, .22'liğinizi bu tarafa çevirebilir misiniz." Carmichael öyle yaptı. "Sizi yaralayabiliriz, Bayan Blake. Bacağınıza bir mermi sıkıp sonra kafese tıkabiliriz."

Bezelye gibi küçük gözlerine baktım, bunu yapabileceğini biliyordum. Kafese girmek istemiyordum ama yaralı girmeyi hiç istemiyordum.

"Beşe kadar sayacağım, Bayan Blake, sonra Carmichael sizi yaralayacak ve sizi kafese taşıyacağız. Bir... iki... üç... dört..."

"Tamam, tamam, lanet olsun. Şu lanet kapıyı açın."

Aikensen kapıyı açtı. Ben de içeri girdim. Kapı arkamdan kapandı. Kapıya yakın bir yerde duruyordum. Jason, sanki ateşi varmış gibi titriyordu ama başka bir hareket yapmadı.

Dışarıdaki adamlar rahatsız olmuş gibiydi. "Bir kurtadam avlamak için iyi para ödedik. Paramızın karşılığını alamıyoruz," dedi Kır Saçlı.

"Önümüzde bütün bir gece var beyler. Böyle leziz bir parçaya sonsuza kadar dayanamaz," dedi Kaspar.

Bana parça denilmesi hoşuma gitmemişti. Leziz olsun olmasın. "Buraya gelmeden önce Garroway'i aradım. Ona yardımcılarının tuzağa düştüklerini söyledim. Ona Aikensen'den bahsettim. "

"Yalancı."

Direk Titus'a bakıyordum. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun."

"Belki de hepinizi öldürüp kaçmalıyız, Bayan Blake."

"Bu beylere paralarını geri mi vereceksin?"

"Biz av istiyoruz, Titus." Bu üç silahlı adam için avlanmadan gitmek gibi bir seçenek yok gibiydi. "Polis kuş adamın bu işe dahil olduğunu bilmiyor. O yukarıda kalabilir. Eğer soru sormaya gelirlerse, onlara cevap verebilir," dedi .22lik-li Carmichael.

Titus avuçlarını pantolonuna sildi. Avuçları mı terliyordu, gergin miydi? Öyle olmasını umuyordum.

"Kimseyi aramadı. Sadece blöf yapıyor," dedi Aikensen.

"Değişmesini sağla," dedi Carmichael.

"Kızla hiç ilgilenmiyor," dedi kır saçlı.

"Biraz zaman verin, beyler."

"Zamanımız olmadığını söylemiştin."

"Uzman sensin, Kaspar. Bir şeyler düşün."

Kaspar gülümsedi, arkamda bir yere bakıyordu. "Sanırım daha fazla beklememize gerek kalmayacak."

Yavaşça dönüp arkama baktım. Jason hâlâ yerde yatıyordu

ama yüzü bana dönmüştü. Basit bir hareketle, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu.

Gözleri bana doğru kaydı, sonra kafesin dışındaki adamlara baktı. "Bunu yapmayacağım. Sizin için değişmeyeceğim."
Sesi gergindi ama normal çıkmıştı. İnsan gibiydi.

"Çok uzun süredir tutuyorsun, Jason ama ay yükseliyor. Korkusunu kokla, Jason. Vücudunu kokla. Onu istediğini biliyorsun," dedi Kaspar.

"Hayır!" Başını yere eğdi, elleri ve kollarını yere dayadı, dizlerini kendisine doğru çekti. "Bunu bir gösteri mahluku gibi yapmayacağım."

"Sence, Jason ve Bayan Blake'i biraz yalnız bırakırsak, işleri kolaylaştırır mıyız?" diye sordu Titus.

"Olabilir. Seyirciden hoşlanmıyor gibi," dedi Kaspar.

"Size biraz nefes alma fırsatı vereceğiz, Bayan Blake. Geri geldiğimizde hayatta olmazsanız, şey, sizinle tanışmak güzeldi."

"Ben aynı şey söyleyemeyeceğim, Titus."

"İşte, bu gerçek dürüstlük. Hoşça kalın, Bayan Blake."

"Cehennem'de yan, fahişe," ise Aikensen'in veda cümlesiydi.

"Aynaya her bakışında beni hatırlayacaksın, Aikensen."

Eli burnuna gitti. O dokunuş bile canını yakmıştı. Bana nefretle baktı ama burnundan kâğıt mendil sarkarken sert görünmesi zordu. "Umarım yavaş yavaş ölürsün."

"Sen de."

"Kaspar, lütfen. Bunu yapma. Senin için ben değişirim. Beni avlamalarına izin veririm. Sadece Anita'yı oradan çıkart."

Adamlar durup ona baktılar.

"Bana yardım etme, Richard."

"Size şimdiye kadar yaptığınız en iyi avı veririm." Demirlere dayanmıştı, elleriyle sıkı sıkı tutmuştu. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun, Kaspar. Söyle onlara."

Kaspar ona uzun bir süre baktı. Başını iki yana salladı. "Sanırım hepsini öldürürsün."

"Öldürmeyeceğime söz veririm."

"Richard, sen neler söylüyorsun?"

Benimle ilgilenmedi. "Lütfen, Kaspar."

"Onu çok seviyor olmalısın."

Richard ona sadece baktı.

"Sen ne yaparsan yap, Richard, beni bırakmayacaklar."

Beni dinlemiyordu.

"Richard!"

"Özür dilerim. Sana güveniyorum, Richard ama canavarın... sanırım canavarın o kadar güvenilir değil."

"Hadi, zaman kaybediyoruz. Garroway nereyi arayacağım bilmiyor ama buraya da gelebilir. Onları biraz yalnız bırakalım," dedi Titus.

Hep beraber tombul şerifin peşinden gittiler. Merdivenlerden en son Kaspar çıktı. "Keşke kafeslerde Raina ve Gabriel olsaydı. Bunun için özür dilerim." Kuğuadam kaya tünelde kayboldu.

"Kapsar, bizi böyle bırakma. Kapsar!" Richard'ın bağırışları mağarada yankılandı. Ama yankılara hiçbir şey cevap gelmedi. Yalnızdık. Sürünme sesleri, arkamı döndürdü. Jason yeniden dizleri üzerindeydi. Soluk mavi gözlerinde bir şey oynamıştı, canavarca ve dostça olmayan bir şeydi. Olmak istediğim kadar yalnız değildim.

KIRK BİR

Jason bana doğru biraz, emekledi, sonra durdu. "Hayır, hayır, hayır." Her kelime yumuşak bir inlemeydi. Başı düştü. Sarı saçları yere değecek kadar uzun değildi ama yine de öne döküldü. Üzerinde büyük boy mavi bir gömlek ve kot vardı. Üzerinizdeyken değişirseniz, aldırmayacağınız kıyafetlerdi.

"Anita," dedi Richard.

Jason'ı gözümün önünden ayırmadan, diğer kafesi de görebileceğim bir yere geçtim.

Richard demirlerin arasından uzanmıştı. Bir eli, sanki aramızdaki boşluğu aşıp aramızda bir köprü kuracakmış gibi bana uzanıyordu.

Edward, kapının önünde durmuş, elini kilidin üzerinde gezdiriyordu, kafesin içinden kilidi tam olarak göremiyordu. Yanağını demirlere dayayıp gözlerini kapattı. Gözlerinizi kullanmadığınız zamanlar görmek, sadece akıl karıştırıyordu.

Doğrulup cebinden ince deri bir cüzdan çıkarttı. Fermuarını açınca içinde küçük aletler çıktı. Edward kilidi açacaktı. Bizim gittiğimizi fark ettiklerinde biz çoktan ormana ulaşmış olurduk. Gece hareketlenmeye başlamıştı.

Edward yeniden parmaklıkların arkasına geçti, iki kolu da kilidin bir yanındaydı, iki elinde de maymuncuk vardı.

Jason, göğsünden kısa kalın bir ses çıkarttı. Bana doğru emekledi, iki yavaş, sürüklenir gibi hareketti. Başı yukarı kalktı. Gözleri hâlâ masum ilk bahar göğü rengindeydi ama içinden bakan kimse yoktu. Bana sanki vücudumun içini görebiliyormuş gibi bakıyordu, sanki göğsümün içinde atan kalbimi, damarların içinde dolaşan kanımı görebiliyordu. İnsanca bir bakış değildi.

"Jason, dayan. Bir iki dakika içinde kurtulacağız. Sadece dayan," dedi Richard.

Jason tepki vermedi. Sanırım duymamıştı.

Birkaç dakikanın çok iyimser bir tahmin olduğunu düşündüm ama eğer Jason inanacaksa, ben de inanmaya hazırdım.

Jason bana doğru emekledi. Sırtımı kafesin parmaklıklarına dayadım. "Edward, o kilitle durumunun nedir?"

"Bu tarz bir kilit için seçeceğim aletlerim yanımda yok ama hallederim."

Jason'ın bana emekleyişinde bir şey vardı, sanki olmaması gereken yerlerde kasları vardı. "Acelet et, Edward."

Bana cevap vermedi. Şu an bakmama gerek yoktu, kilit üzerinde çalıştığını biliyordum. O kilidi açacağına bütün kalbimle inanıyordum. Parmaklıklara sindim, kurtadamla arada olabildiğince mesafe tutmaya çalışıyordum. Edward kapıyı açardı ama zamanında mı açardı? İşte 64,000$'lık soru buydu.

Girişten gelen sese dönüp baktım. Carmichael mağaraya girdi. Elinde 9mm.'liği vardı. Gülümsedi. Onu bu kadar mutlu görmemiştim.

Edward onunla ilgilenmedi, sanki silahlı bir adam mağaraya girmemiş gibi çalışmaya devam ediyordu.

Carmichael, silahını Edward'a doğrulttu. "Kilitten hemen uzaklaş." Silahın horozunu çekti, buna gerek yoktu ama her zaman etkileyici olurdu. "Sana canlı ihtiyacımız yok. Kilitle... uğraşmayı... bırak." Her kelimede biraz daha yaklaştı.

Edward başını kaldırıp ona baktı. Yüzü hâlâ ifadesizdi, sanki konsantrasyonu hâlâ elleri üzerindeydi, sanki üzerine doğrultulmuş silaha odaklanamamıştı.

"Oyuncaklarını öteye fırlat. Hemen şimdi."

Edward ona baktı. İfadesi hiç değişmedi ama iki küçük aleti attı.

"Bütün takımı cebinden çıkart ve kafesin dışına at. Bana sakın takımın olmadığını söylemeye çalışma. Eğer o parçalar varsa, gerisi de vardır."

Carmichael'in gerçek hayatta ne iş yaptığını merak etmiştim. İyi bir şey değildi. Profesyonel kilit açma aletleri hakkında bilgi edinebileceği bir iş olmalıydı.

"Seni bir daha uyarmayacağım. Ya atarsın ya da tetiği çekerim. Bu pislikle uğraşmaktan bıktım."

Edward, ince deri cüzdanı da attı. Kayanın üzerinde hafif bir ses çıkarttı. Carmichael aletleri almaya çalışmadı. Erişemeyeceğimiz bir yerdeydi. Bu yeterliyi. Geri geri yürüdü, hepimizi görebileceği bir yere geldi. Dikkatinin bir kısmını bana ve Jason'a çevirdi. Aman ne güzel.

"Küçük kurtadamımız uyanmış. Öyle olmasını umuyordum. "

Jason'ın boğazından kalın bir hırlama yükseldi.

Carmichael içtenlikle kahkaha attı. "Onu değişirken görmek istiyordum. Gelip bakmakla iyi etmişim."

"Burada olmana çok sevindim," dedim.

Kafesin parmaklıklarından ulaşabileceğimiz bir yere geldi. Jason'a bakıyordu. "Hiçbirini değişirken görmemiştim."

"Beni çıkar da beraber seyredelim."

"Ama bunu şimdi neden yapayım ki? Bütün gösterinin parasını ödedim."

Gözleri beklenti içinde parlıyordu. Noel sabahındaki bir çocuğun ki, aydınlık ve parlaktı. Has siktir.

Güçlü hırıltı, bütün dikkatimi Jason'un üzerine çevirdi. Kaya zeminde çömelmiş, elleri ve bacaklarını bükmüştü. İnsan dudakları arasında yükselen hırıltı, ensemdeki tüyleri dikti.

Bana bakmıyordu. "Sanırım sana hırlıyor, Carmichael."

"Ama kafeste olan ben değilim," dedi. Haklıydı.

"Jason ona sinirlenme. Kızgınlık canavarını besler. Sinirlenmeyi göze alamazsın," dedi Richard. Sesi inanılmaz derecede sakindi, neredeyse rahatlatıcıydı. Jason'ı sakinleştirmeye, rahatlatmaya ya da artık bir kurtadamın değişmesini engellemek için hangi yolu kullanırsanız onu yapıyordu.

"Hayır, sinirlen, kurt. Kafanı kesip duvarıma asacağım," dedi Carmichael.

"Öldükten sonra insan formuna geri dönecek," dedim.

"Biliyorum," dedi Carmichael.

Yüce İsa. "Polis, koleksiyonunda bir insan kafası bulursa, şüphelenebilir. "

"Polisin bulmasını istemeyeceğim çok fazla ganimetim var."

"Gerçek hayatta ne iş yapıyorsun."

"Şu an, olabileceği kadar gerçek."

Başımı iki yana salladım. Söylediği üzerine tartışması biraz zordu ama ben istiyordum.

Jason, bir maymun gibi çömelik şekilde parmaklıklara yaklaştı. Çok estetik değildi ama enerji doluydu, sanki havaya sıçrayacak gibiydi. Sanki zıplasa uçacak gibiydi.

"Sakin ol, Jason, yavaşla," dedi Richard.

"Hadi, evlat, dene şunu. Parmaklıklara saldır, ben de tetiği çekeyim."

Bütün kaslarını gerip parmaklıklara atlayışı seyrettim. Parmaklıklara yapıştı, elleri arasından çıkmış, havayı pençeliyordu. Kollarını uzatabildiği kadar uzatmıştı. Sanki arasından geçebilecekmiş gibi omzunu parmaklıkların arasından çıkarttı. Bir an için Carmichael karasız kaldı, sonra güldü.

"Vur beni," dedi Jason. Sesi daha çok bir hırlamaydı. "Vur beni. "

"Vurmayacağım," dedi Carmichael.

Jason parmaklıkları sıkıca kavrayıp dizleri üzerine çöktü. Nefesi hızlanmıştı, sanki bir buçuk kilometreyi bir dakikanın altında koşmuş gibi nefesi kesilmişti. Eğer insan olsaydı, kendinden geçerdi. Başı yavaşça bana doğru döndü, acı verecek kadar yavaştı, sanki yapmak istemiyordu. Jason kendisini vurdurtmaya çalışmıştı. Bana saldırmaktansa kendisini ölüm riskine atmıştı. Beni hayatını tehlikeye atmaya yetecek kadar tanımıyordu. Bu, ona benim kitabımda pek çok puan kazandırtmıştı.

Bana baktı, yüzünde çıplak, açık bir ihtiyaç vardı. Seks değildi, açlık değildi, hem ikisiydi, hem hiçbiriydi, gözlerindeki bakışı anlayamamıştım ve anlamak da istemiyordum.

Bana doğru ilerledi. Ben geriledim, neredeyse geri geri koşmuştum.

"Koşma. Bu onu heyecanlandırır," dedi Richard.

Jason'ın anlaşılmaz ifadesine bakarken hareketsiz durmak için içimdeki her şeyi kullandım. Arkamdaki parmaklıkları o kadar sıkı tutuyordum ki, canım yanmıştı ama koşmayı kesmiştim. Koşmak kötüydü.

Ben durunca Jason da durdu. Uzanma mesafesinin biraz ötesinde çömeldi. Tek elini yere koyup bana doğru emekledi. Sanki yapmak istemiyor gibi yavaş hareket ediyordu ama gelmeye devam etti.

"Daha başka parlak fikrin var mı?" diye sordum.

"Koşma. Karşı koyma. Bunlar heyecan verir. Sakin olmaya çalış. Korkmamaya çalış. Korku da çok heyecan verir."

"Kişisel tecrübelere dayanarak mı konuşuyorsun?" diye sordum.

Dönüp yüzüne bakmak istiyordum ama yapamazdım. Gözlerim sadece bana doğru emekleyen kurtadamın üzerindeydi. Diğer kafesteki kurtadam kendisini idare edebilirdi.

Jason emekleme pozisyonu aldı, komut bekleyen bir köpek gibiydi. Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin içinde yeşil bir nokta belirdi. İrisinin mavi rengi, yeni bir renk ile karıştı. Karışım bittiğinde gözleri, ilk baharın taze çimenlerinin açık, daha açık yeşiliydi ve hiç insan gibi değildi.

Nefesim kesildi. Kendimi tutamamıştım. Yaklaşıp etrafımdaki havayı kokladı. Parmak uçları bacağıma süründü. Sıçradım. Nefesini uzunca verdi, yanağını bacağıma sürttü. Kaçık Kafe'de bundan daha fazlasını yapmıştı ama gözleri hâlâ insan gözleriydi. Ve o zaman benim silahım vardı. Şu an bir silah için neredeyse her şeyi verirdim.

Jason paltomu yakaladı, ellerini yumruk yapıp kumaşı sıktı. Beni yere çekecekti. Hiç yolu yoktu. Paltoyu omuzlarımdan kaydırdım. Jason da üzerimden çıkarttı. Paltonun üzerinden çekildim. Paltoyu eliyle yüzüne bastırdı. Yerde palto ile yuvarlanıp bir paçavra ile oynayan köpek gibi vücuduna sardı. Kokusu içinde yuvarlanıyordu.

Dizleri üzerinde doğruldu. Bana doğru yaklaştı, akışkan bir zarafette hareket ediyordu, bu çok sinir bozucuydu. İnsanlar zarif bir şekilde emeklemezdi.

Geriledim, yavaştım, koşmuyordum. Onun bana yeniden dokunmasını istemiyordum. Hızlandı, her hareketi ölçülüydü. Açık yeşil gözleri, bana sanki Dünya üzerinde var olan tek şeymişim gibi bakıyordu.

Gerileyişimi hızlandırdım. O da benimle hareket etti.

"Koşma, Anita. Lütfen," dedi Richard.

Sırtım kafesin kenarına çarptı. Hafif bir çığlık attım. Jason, aramızdaki mesafeyi pürüzsüz hareketlerle kapattı. Elleri bacağıma dokundu. Çığlığımı yuttum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse beni boğacaktı.

"Anita, korkunu kontrol et. Sakin ol, sakin düşün."

Jason, parmak uçlarını kemerime taktı. Vücudunu bacaklarıma dayadı, beni parmaklıklara sıkıştırdı. Yine nefesim ke-

sildi ve bundan hiç hoşlanmadım. Eğer olan olacaksa, o zaman yapılacak bir şey yoktu, mızmızlanmaya başlamayacaktım.

Kalp atışlarım, kulağımda ötüyordu, elleri belimde dolaşıyordu. Yüreğim ağzıma geldi ve ben yuttum. Nabzım yavaşlaymcaya kadar kendi kalbime konsantre oldum. Bu judoda öğrendiğim yeni bir atışı yapmamı sağlayan konsantrasyondu. Bir zombi diriltmeyi besleyen konsantrasyondu.

Jason başını kaldırıp bana yeniden baktığında, ona sakin gözlerle baktım. Yüzümün ifadesiz, duygusuz, sakin olduğunu hissediyordum. Bunu ne kadar sürdüreceğimi bilemiyordum ama yapabileceğimin en iyisi buydu.

Elleri kazağımın altından sırtıma doğru çıktı. Yutkundum ve kalp atışlarım hızlandı. Yavaşlatmaya, konsantre olmaya çalıştım ama elleri belimde, tenimin üzerinde geziniyordu. Parmakları yukarı doğru kaburgalarımın üzerinde gezindi. Bileklerinden yakalayıp göğüslerime doğru giderken durdurdum.

O kalkarken, ellerim ellerini tutuyordu. Elleri hâlâ kazağımın altındayken kazağı da kaldırdı, karnım açıldı. Çıplak tenimi görmek Jason'ın hoşuna gitmiş gibiydi. Yeniden diz çöktü, kollarını tutmama izin veriyordu. Dili dışarıya çıkıp çabuk bir hareketle göbek deliğimin yanına dokundu. Dudakları tenime süründü, yumuşak, okşar gibiydi.

Derin titreyen bir nefes aldığın hissettim. Yüzünü karnımın yumuşak derisine yasladı. Ağzını dayamış, karnımı yalıyordu. Dişleri belimi çizdi. Ben sindim ama canım yanmamıştı. Ellerini kazağımın altında yumruk yaptı, kolları titriyordu. Bileklerini gerçekten bırakmak istemiyordum ama benden uzaklaşmasını da istiyordum.

"Beni yiyecek mi yoksa..."

"Düzecek mi?" diye tamamladı Carmichael. Onu neredeyse unutmuştum. Silahlı bir adamı unutmak büyük dikkatsiz-

likti. Belki de bana karşı bir tehdit olmadığını fark ettiğim içindi. Tehlike ayak ucumda, dizlerinin üzerindeydi.

"Jason sadece birkaç aydır aramızda. Eğer gücünü şiddet

yerine sekse dönüştürebilirse, ben kabul edebilirdim. Onu ölümcül alanlardan uzak tutmaya çalışırdım."

"Bu da ne demek?"

"Onu karnından ve boğazından uzak tut."

Aşağıya, Jason'a baktım. O da başını kaldırıp bana baktı, gözleri dönüyordu. O açık renk gözlerinde bir karanlık vardı, içinde boğulunacak bir karanlık.

Jason'ın ellerini kazağımın altından çıkarttım. Elleriyle benimkileri tuttu, parmaklarımız kenetlenmişti. Yüzünü karnımda gezdirdi, yüzünü, kazağın tenimi örttüğü yerde dayamaya çalışıyordu. Ellerimiz birbirine kenetliyken, onu ayağa kaldırdım.

Ellerimizi yukarı kaldırdı, kollarımı parmaklıklara dayadı. Debelenmemek ya dâ geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Debelenmek heyecan vericiydi ve bu kötü bir şeydi.

Neredeyse aynı boydaydık. Gözleri birkaç santim öteden çok sarsıcı görünüyordu. Dudakları açıldı ve sivri dişlerinin uçlarını gördüm. Yüce Isa.

Yanağını benimkisine sürttü. Dudakları çenemin üzerinde gezindi. Başımı çevirip onu atar damarımdan uzak tutmaya çalışıyordum. Nefes almak için doğruldu ve dudaklarını benimkilere sürttü. Vücudunu benimkisine, orada olmaktan hoşnut olduğunu hissettirecek kadar sert dayadı. Ya da en azından vücudu hoşnuttu. Yüzünü saçlarıma yasladı ve bana dayanıp durdu, ellerimiz kafesin parmaklıklarındaydı.

Boynundaki damarın atışını çenemde hissedebiliyordum. Nefesi çok hızlıydı, göğüs kafesi sanki ön sevişmeden fazlasını yapıyormuşuz gibi inip kalkıyordu. Acaba ön sevişmeden, aperatife mi geçiyordum?

Tenimin üzerinden bir güç gezindi ama Jason dan gelmiyordu. Bu gücü daha önce tatmıştım. Acaba gösteri, Richard'ı da mı heyecanlandırmıştı? Beni böyle ölürken seyretmek, filmdeki kadını seyretmek gibi miydi?

"O benim, Jason." Ses Richard'ın sesiydi ama daha bas bir tonda çıkmıştı. Değişim geliyordu.

Jason sindi. Bulabildiğim tek kelime buydu.

Richard'ın gücü, sanki uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibiydi, yaklaşıyordu. "Ondan uzaklaş, Jason. Hemen!" Son kelime sanki çığlık gibi çıkmıştı. Ama pumaların çıkartacağı bir çığlık gibiydi; korku yoktu, uyarı vardı.

Jason'un, başını saçlarımın arasında salladığını hissettim. Elleri benimkileri kavradı. Gücü, nefesimi kesti. Bu yapılmaması gereken bir şeydi.

Ellerimi bir anda bıraktı, ben de sendeledim ama bedeni beni ayakta tuttu. Beni baldırlarımdan yakalayıp havaya kaldırdı, o kadar hızlıydı ki, yapabilecek olsam bile onu durduramazdım. Beni parmaklıklara yapıştırdı. Darbenin çoğu sırtıma gelmişti. Ezilmişti ama yaşayacaktım.

Beni tek eliyle tutup diğer elini kazağımın içine soktu. Boğazından kalın bir ses çıktı ve beni yere vurdu. Kayaya çarpmak, bir an için bütün direnme gücümü yok etti. Kazağımı sanki kâğıtmış gibi yırttı, üzerimden çekti. Başını yukarıya kaldırıp bağırdı ama açtığı ağzı artık insan ağzı değildi.

Eğer ciğerlerimde hava olsaydı ben de çığlık atardım.

Jason hırlamaya başladı, dişleri havayı ısırıyordu ama hareketleri bana değildi. Üzerimden kalktı, kayanın üzerinde emekleyip hırlıyordu.

Sırt üstü yatmış, hareket etmeye korkuyordum. Herhangi bir hareketimin dengeyi bozup başladığı şeyi bitirmesini istetmesinden korkuyordum.

"Has siktir. Hemen geleceğim dostlar, kuş adam içinizden birisini değiştirtmenin bir yolunu bulsa iyi olacak," dedi Car-

michael. Yukarı çıktı, bizi sessizlikte bıraktı, sonra sessizliğin yerini kalın, düzenli bir hırıltı aldı. Hırlayanın sadece Jason olmadığını fark ettim.

Yavaşça dirseklerimden destek alıp doğruldum. Jason beni yemeye çalışmadı. Richard hâlâ kafesin parmaklıklarının yanında duruyordu ama yüzü uzamıştı. Köpek gibi olmuştu. Gür kahverengi saçları uzamıştı. Saçları sanki omurgasına bağlıymış gibi sırtına doğru uzamıştı. İnsanlığında ince bir tel ile bağlıydı. Zayıf parlak bir telle.

Edward, kapının yanında çok hareketsiz duruyordu. Richard korkunç hale geldiğinde, kaçmaya bile çalışmamıştı. Edward'm sinirleri her zaman çelik gibiydi.

KIRK İKİ

Kapıdan ilk Titus çıktı. "Beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattınız. Carmichael bana neredeyse başardığınızı söyledi ama bu olaya karışmış."

Kaspar, Richard'a sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Belki de onu hiç yarı-kurt, yarı-insan formunda görmemişti ama bakışından böyle bir şey olmadığı belliydi. "Marcus, bu senin yaptığını yapamazdı."

"Jason, ona zarar vermek istemiyor. O, doğru şeyi yapmak istiyor," dedi Richard.

"Evet, kuş adam. Şimdi ne olacak?" dedi Carmichael.

Kaya zeminde oturuyordum. Jason kafeste, benden uzak köşeye sinmiş, elleri ve ayakları üzerinde duruyordu, ileri geri sallanıyordu. Boğazından kalın inleme gibi bir ses yükseliyordu.

"Kenara çok yaklaşmış durumda. Kan onu itecektir. Taze kan görürse bir alfa erkeğin varlığı bile onu tutamaz," dedi Kaspar.

Bunu hiç beğenmemiştim.

"Bayan Blake, lütfen, parmaklıklara yaklaşır mısınız."

İnleyen kurtadam ve dışarıdaki silahlı ekibi görebileceğim bir yere geçtim, "Neden?"

"Ya yaparsınız ya da Carmichael sizi vuracak. Beni yeniden saymak zorunda bırakmayın, Bayan Blake."

"Parmaklıklara geleceğimi hiç zannetmiyorum."

Aikensen .45'ligini çıkartıp kafese doğru yürüdü. Edward oturuyordu. Diğer taraftan bana bakıyordu, eğer dışarı çıkmanın bir yolunu bulursak, hepsinin öleceğini anlamıştım. Richard hâlâ parmaklıkların yanındaydı, elleriyle sımsıkı tutmuştu.

Titus, Richard'ın hayvanlaşmış yüzüne bakıp hafif bir ıslık çaldı. "Aman Tanrım." Silahı Richard'ın göğsüne doğrulttu. "Bunlar gümüş mermiler, Bayan Blake. Eğer Gerroway'i aradıysanız, iki av için vaktimiz olmayacak. Garroway burada olduğunuzu bilmiyor, o yüzden az zamanımız var ama bütün gece bekleyemeyiz. Ayrıca, buradaki kurtadamın tehlikeli olabileceğini düşünüyorum. Eğer beni kızdırmaya devam ederseniz, onu öldürürüm."

Richard'ın gözlerine baktım. "Bizi nasıl olsa öldürecekler. Bunu yapma," dedi. Sesi hâlâ omurgamı karıncalandıran bas hırıltı gibiydi

Bizi öldüreceklerdi. Ama burada durup seyretmeyecektim, hele kaçınılmazı geciktirebileceksem. Onlara yakın parmaklıklara doğru yürüdüm. "Şimdi ne olacak?"

Titus, silahını Richard'ın üzerinde tuttu. "Kollarınızı parmaklıklardan uzatın, lütfen."

Hayır demek istiyordum ama bunu daha önce denemiştim, Richard'ın ölmesini istemiyordum. Hayır demek biraz boş bir hareket olurdu. Kollarımı parmaklıklardan uzattım, yani sırtımı kurtadama dönmüştüm, iyi değildi.

"Beyler, kollarından tutun."

Ellerimi yumruk yaptım ama geri çekmedim. Bunu yayacaktım, yapacaktım.

Carmichael sol bileğimi yakaladı. Sakallı Fienstien sağ bileğimi aldı. Fienstien çok sıkı tutmuyordu. Kolumu kur-

tarabilirdim ama Carmichael'in tutuşu ılık çelik gibiydi. Gözlerince bakınca hiç acıma göremedim. Fienstien biraz sinmiş gibiydi. Kır Saçlı, tüfeği ile odanın ortasındaydı, Fienstien'den uzaklaşıyordu. Carmichael buraya her şeyi yaşamak için gelmişti.

Titus gelip kolumdaki bandajı açmaya başladı. Ona ne yaptığını sormamak için kendimi zor tuttum. Aklıma bir şey gelmişti. Yanılmış olmayı umuyordum.

"Kaç dikiş atıldı, Bayan Blake?"

Yanılmamıştım. "Bilmiyorum. Yirmiden sonra saymayı bıraktım." Bandajları yere bıraktı. Kendi bıçağımı çıkartıp ışığı alabileceği bir yerde tuttu. Biraz gösteri yapmak gibisi yoktu.

Alnımı kafesin parmaklıklarına dayayıp derin bir nefes aldım

"Yarayı yeniden açacağım. Dikişleriniz keseceğim."

"Bunu anlamıştım," dedim.

"Debelenmeyecek misiniz?"

"Hadi yap."

Aikensen geldi. "Ben yapayım. Bana biraz kan borcu var."

Titus, sanki izin vermemi bekliyormuş gibi bana baktı. Ona en ifadesiz bakışımla baktım. Bıçağı, Aikensen'e verdi.

Aikensen, bıçağı bileğime yakın, ilk dikişin üzerinde tuttu. Gözlerimin açıldığını hissettim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bakmak kötü bir fikir gibi gelmişti. Bakmamak daha kötü gibiydi. Yapmamaları için yalvarmak amaçsız ve aşağılayıcıydı. Bazı geceler hiç iyi seçenek olmuyordu.

İlk dikişi kesti. Koptuğunu hissettim ama şaşırtıcı bir şekilde o kadar kötü acımadı. Başka tarafa baktım. Dikişler, tık, tık, tık, koptu. Bunu yapabilirdim.

"Kana ihtiyacımız var," dedi Carmichael.

Tam zamanında bakıp Aikensen'in bıçağın, ucunu yaranın üzerine koyduğunu gördüm. Yarayı yeniden, yavaşça açacak-

tı. İşte bu acıyacaktı. Yan gözle, kafesin içinde Edward'ı gördüm. Şimdi ayağa kalkmıştı. Bana bakıyordu. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Gözlerini sağa kaydı.

400 Kır Saçlı, gösteriden uzaklaşıyordu. Diğer kafese yakın duruyordu. Görünüşe göre, bizi vurabilirdi ama işkenceden hoşlanmıyordu.

Edward bana baktı. Ne istediğini anladığını zannediyordum. Öyle olmasını umuyordum.

Bıçak etime saplandı. Nefesim kesildi. Bütün yüzey yaraları gibi acı, keskin ve aniydi ama bu sefer uzun sürecekti. Kan, tenimden kalın bir çizgi halinde aktı. Aikensen, bıçağın ucunu santim santim çekmeye başladı. Bir anda kollarımı çektim. Fienstien'in elinden kurtuldum. Kolumu yeniden yakalamaya çalıştı. Carmichael tutuşunu sıkılaştırdı.. Kurtulamıyordum ama yere yatıp kolumu oynatıp bıçağı kullanmasını engelleyebilirdim.

Bağırmaya başlayıp içtenlikle karşı koymaya başladım. Eğer Edward bir karışıklık istiyorsa, ona istediğini verecektim.

"Kafeste bir tane kadın var ve siz üçünüz onu zaptedemiyorsunuz." Titus yanımıza geldi. Carmichael bileğimi tutarken, Titus kolumu yakaladı. Sağ kolum kafesin yanına geri gelmişti.

Fienstien, kafesin yanında durmuş, ne yapacağını bilemiyordu. Eğer canavarları öldürmek için bu kadar çok para ödediyseniz, şiddet karşısında daha hazırlıklı olmalıydınız. Silah kılıfı parmaklıklara çok yakındı.

Artarda çığlık atıp sol kolumu sallıyordum. Titus, kolumu kendi kolunun altına almış, vücuduyla arasına sıkıştırmıştı. Carmicnael'ın kolumu tutuşu, artık can yakmaya başlamıştı. Sonunda beni yakalamışlardı. Aikensen, bıçağı yaraya sokup kesmeye başladı.

Fienstien, yardım etmek ister gibi eğildi. Çığlık atıp parmaklıklara dayandım. Silahını çekmedim. Tetiği tutup vücud-

una doğru sıktım. Atış onu karnından vurdu. Geriye doğru düştü.

Mağarada ikinci bir silah sesi geldi. Carmichael'ın kafası, Titus'un üzerine patladı. Smokey Bear, şapkası kan ve beyin parçaları ile kaplandı.

Edward, omzuna dayalı bir tüfek ile kafesin içinde duruyordu. Kır Saçlı kafes parmaklıkları yanında yerdeydi. Boynu garip bir açıda duruyordu. Richard, cesedin yanında diz çökmüştü. O mu öldürmüştü?

Arkamdan bir ses geldi. Kalın hırıltılı bir sesti. Titus silahını çekti. Hâlâ kolumu tutuyordu. Fienstien yerde yuvarlanıyordu. Silahı uzanamayacağım mesafedeydi.

Arkamdan tekrar kalın bir hırlama geldi. Bir hareket duydum. Jason, oynamak için geri geliyordu. Harika.

Titus kolumu ileriye çekti, neredeyse yerinden çıkartıyordu. .45'ligini yanağıma dayadı. Namlu soğuktu.

"Tüfeği yere koy yoksa tetiği çekerim."

Yüzüm parmaklıklara ve silaha dayalıydı. Arkama bakamıyordum ama bir şeyin yaklaştığını duyabiliyordum.

"Değişiyor mu?"

"Henüz değil," dedi Richard.

Edward, tüfeği indirmemişti, Titus'a doğrultmuştu. Aikensen donmuş gibi görünüyordu, elinde kanlı bıçakla duruyordu.

"Silahı indir, sarışın, şimdi hemen, yoksa kız ölür."

"Edward."

"Anita," dedi. Sesi her zaman ki gibiydi. İkimiz de Titus'u indirebileceğim biliyorduk ama eğer ölürken adamın eli titrerse, ben de ölürdüm. Seçenekler.

"Yap," dedim.

Tetiği çekti. Titus, parmaklıklara doğru geriledi. Yüzüme kan sıçradı. Kandan daha yoğun bir şey yanağımdan kaydı. Kesik kesik nefes aldım. Titus parmaklıklara dayandı ama silahı hâlâ elindeydi.

"Kafesini aç," dedi Edward.

Bacağıma bir şey dokundu. Sıçrayıp arkamı döndüm. Jason kanayan kolumu tuttu. Gücü inanılmazdı. Bileğimi kırabilirdi. Yüzünü yaraya doğru yaklaştırdı, yarayı, süt yalayan kedi gibi yalıyordu.

"Kapıyı hemen aç yoksa sen de ölürsün."

Aikensen öylece durdu.

Jason kolumu yalıyordu. Dili yarayı okşuyordu. Acıyordu ama titrememi yuttum. Ses yoktu. Direnme yoktu. Dışarıdaki adamlarla dövüşürken üzerime atlamayarak iyi iş çıkartmıştı. Ama kumdanım sabrı sonsuz değildi.

"Hemen!" dedi Edward.

Aikensen sıçradı, sonra kapıya yöneldi. Bıçağı kapının yanına attı ve kildi açmaya çalıştı.

Jason, kolumu biraz ısırdı. Nefesim kesildi. Kendimi tutamamıştım. Richard bağırdı, kelimesiz ve gök gürültüsü gibiydi.

Jason kolumu bıraktı. "Koş," dedi. Yüzünü yerdeki kan birikintisine gömdü, yalamaya başladı. Sesi kalınlaşmıştı, bir kelimeden çok, hırıltıydı. "Koş."

Aikensen kapıyı açtı. Ben yan yan dışarıya çıktım.

Jason başını yukarıya kaldırdı. "Koş!" diye haykırdı.

Ayağa kalkıp koştum. Aikensen kapıyı arkamdan kapattı. Jason yerde kıvranıyordu. Kasılarak yere düştü. Ağzından köpükler çıkıyordu. Elleri titreyip göremediğim şeylere uzanmaya çalışıyordu. İnsanları değişirken görmüştüm ama hiçbirisi bu kadar şiddetli değildi. Kötü bir sara nöbeti ya da kargabüken özünden ölen birisine benziyordu.

Derisinin altından çıkan kurt, neredeyse son halindeydi, eski derisini atan bir ağustosböceği gibiydi. Kurtadam demirlere uzandı. Pençeleri bize doğru uzandı. İkimiz de geriledik. Kurt çenesinden köpükler dökülüyordu. Dişleri havayı

ısırıyordu. Ve beni öldürüp sonra da yiyeceğini biliyordum. Yaptığı buydu, dönüştüğü şey böyle bir şeydi.

Aikensen kurtadama bakıyordu. Diz çöküp yerdeki bıçağı aldım. "Aikensen?"

Bana döndü, hâlâ şaşkın ve soluktu.

"Şerif Yardımcısı Holmes'u göğsünden vururken eğlenmiş miydin?"

. Bana kaşların çattı. "Seni bıraktım. Onun söylediğini yaptım. "

Ona yaklaştım. "Eğer Williams'a zarar verdiysen sana ne yapacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bana baktı. "Hatırlıyorum."

"Güzel." Bıçağı karnından yukarıya doğru soktum. Kabzasına kadar içeriye ittim. Elimin üzeriden kan aktı. Bana baktı, gözleri matlaşıyordu.

"Laf ağızdan bir kere çıkar," dedim.

Yere düştü ve kendi ağırlığının bıçağı, karından geçirmesine izin verdim. Gözleri kapandı ve ben bıçağı çıkarttım.

Bıçağı ceketine silip gevşek elinden anahtarları aldım. Edward, tüfeği askısından omzuna asmıştı. Richard bana, beni sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Yüzünün garip şeklinde bile gözlerinden, yaptığımı onaylamadığını görebiliyordum.

Kapılarını açtım. Edward dışarı çıktı. Richard peşinden geldi ama bana bakıyordu. "Onu öldürmene gerek yoktu," dedi. Kelimeler Richard'a aitti ama ses değildi.

Edward ve ben durmuş, alfa kurtadama bakıyorduk. "Evet, gerekiyordu."

"Biz mecbur olduğumuz için öldürüyoruz, zevk için ya da gurur yüzünden değil," dedi Richard.

"Belki sen öylesin ama sürünün gerisi, şekil değiştiricilerin geri kalanı, pek o kadar seçici değil."

"Polisler buraya geliyor olabilirler. Burada olmak istemeyebilirsin," dedi Edward.

Richard, kafesin içindeki vahşi canavara baktı. "Bana anahtarları ver. Jason'ı tünellerden çıkartırım. Dışarısının kokusunu alabiliyorum. "

Ona anahtarları verdim. Parmak uçları elime dokundu. Eli anahtarları kavradı. "Daha fazla dayanamayacağım. Gidin."

O garip, amber renkli gözlerine baktım. Edward koluma dokundu. "Gitmemiz gerek. Sirenleri duyuyorum. Silah seslerini duymuş olmalılar."

"Dikkatli ol," dedim.

"Olurum." Edward'ın beni merdivenlerden yukarıya çekiştirmesine izin verdim. Richard yere düştü, yüzü ellerinin ardında gizliydi. Yüzünü kaldırdı, kemikleri uzamıştı. Kemikler yüzünden sanki kilden yapılmış gibi çıkıyordu.

Merdivenlerde takıldım. Sadece Edward'ın tutuşu düşmemi engelledi. Arkamı döndüm, beraber yukarı koştuk. Arkamı döndüğümde Richard görünürlerde yoktu.

Edward, tüfeği merdivenlerde attı. Kapı hızla açıldı ve içeriye polisler girdi. İşte o zaman Kaspar'ın gittiğini fark ettim.

KIRK ÜÇ

Polislerin öldürdüğümüz insanları bulmasına rağmen, ne Edward, ne de ben hapse girmedik. Herkes buradan canlı çıkmamızın bir mucize olduğunu düşünüyordu. İnsanlar etkilenmişti. Edward beni, kendisini ödül avcısı Ted Forrester olarak tanıtan bir kimlik çıkartarak şaşırttı. Birkaç yasadışı likantropun avlanması ile bütün ödül avcılarının ünü arttı, özellikle de Ted Forrester'ın. Ben de bu işten çok fazla kamuoyu desteği topladım. Bu, Bert'in de çok hoşuna gitmişti.

Edward'a, Forester'ın gerçek soyadı olup olmadığını sordum. Sadece gülümsedi.

Dolph, Noel zamanı taburcu oldu. Zerbrowski'nin biraz daha uzun süre kalması gerekti. İkisine de birer kutu gümüş mermi hediye ettim. Sadece para harcamıştım. Ayrıca, hiçbirisinin hayatının tüplerin ucunda akıp gitmesini seyretmek istemiyordum.

Kaçık Kafe'ye son bir ziyarette bulundum. Marcus bana, Alfred'in kızı kendi başına öldürdüğünü söyledi. Gabriel neler olacağını bilmiyormuş ama kız ölünce, ziyan olmasın diye, reddedememiş. Likantroplar, hiçbir şey değillerse bile pratiklerdi. Raina da filmi aynı sebeplerden dağıtmış. Onlara

gerçekten inanmamıştım. Ölü birisini suçlamak çok kolaydı. Ama Edward'a söylemedim. Gabriel ve Raina'ya, eğer başka carta filmleri çıkarsa, tüylü popolarına hoşça kal diyeceklerini
 söyledim. Edward'i üzerlerine salardım. Ama bunu da onlara söylemedim.

Richard 'a altın bir haç aldım ve takması için söz verdirttim. O da bana, 'Winter Wonderland'i* söyleyen oyuncak bir penguen, bir paket siyah beyaz penguen şeklinde şeker ve küçük kadife bir kutu aldı; kadife kutu sanki yüzük kutusu gibiydi. Yüreğimi ağzıma getirmişti. İçinde yüzük yoktu, sadece üzerinde 'Tutulacak Sözler' yazan bir not vardı.

Jean-Claude, buz üzerinde penguenler olan bir cam heykel almıştı. Güzel ve pahalıydı. Eğer Richard almış olsaydı onu daha çok beğenirdim.

Şehrin Efendisi'ne Noel'de ne alınırdı? Bir ünite kan mı? Ben de değerli bir antika taşlı broşta karar kıldım. Dantelli gömleklerinin birisinin yakasında hoş dururdu.

Şubat'a doğru Edward'dan bir kutu geldi. İçinde bir kuğu derisi vardı. İçindeki notta, 'Laneti kaldıracak bir cadı buldum' yazıyordu. Tüylü deriyi kutudan kaldırınca yere ikinci bir not düştü. Bunda da, 'Ödemeyi Marcus' yaptı yazıyordu. Edward'ın, bedavaya yapacağı bir işten, bile para almanın bir yolunu bulacağım biliyordum.

Richard, Aikensen'ı neden öldürdüğümü anlayamamıştı. Açıklamaya çalıştım ama bir adamı, onu öldüreceğimi söylediğim için öldürmüş olmak kulağa biraz gurur meselesiymiş gibi geliyordu. Ama gurur değildi. Bu, doktorasını hiç bitiremeyecek ya da baykuşlarını bir daha hiç göremeyecek Williams içindi. İlk kadın polis şefi olabilecek Holmes içindi. Öldürdüğü, ikinci bir şansı olamayacak insanlar içindi. Eğer

* Winter Wonderland: Bir Noel ilahisi.

onların yoksa Aikensen'in de olamazdı. Aikensen'i öldürdüğüm için hiç pişmanlık duymamıştım. Belki bu beni daha çok rahatsız etmeliydi -yani beni hiç rahatsız etmiyor olması gerçeği.

Kuğu derisini güzelce çerçeveletip camın arkasına koydum. Oturma odasına astım. Dekora uymuştu. Richard'ın hoşuna gitmemişti. Ben beğenmiştim.

HasretKardeş